DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Soytarının yaktığı mum evini aydınlatmaz, yakar.

Siyam IV
Mare

Çalma Listesi

Cihan Mürtezaoğlu, *Sarı Söz*
Bring Me The Horizon, *Deathbeds*
Hasan Özsüt & Cankat Guenel, *Night Sky*
Maya Perest, *Yok Bana Bu Cihanda*
Nahide Babashlı, *Unuttun Mu Beni*
Semiramis Pekkan, *Bana Yalan Söylediler*
Sevimo. & Mela Bedel, *Sana Dönmem İmkansız*
Silent Whale Becomes a Dream, *Sweet Burning Melancholia*
Mabel Matiz, *Karakol*
Sezen Aksu, *Deli Divane*
Sezen Aksu, *Vay*
Sertab Erener, *Bir Varmışım Bir Yokmuşum*
Lana Lubany, *The Snake*
Teoman, *Bir Kış Sabahı*
Hungry Ghosts, *Nothing Has To Happen*
Mike Will Made It & Eearz, *Kill 'em With Success*
Balmorhea, *Remembrance*
Işıl German, *Aşkın Kederi*
Tessa Thompson, *I Will Go To War*
Les Friction, *Your World Will Fail*
No Clear Mind, *Alone and Together*
Nedret Güvenç, *Kardelen (Hep Kahır)*
Sevimo., *Sana Mutsuzluk Yakışmaz*

2004

Sahilden gelen serin esintinin bile insanları bunaltıcı sıcaktan kurtaramadığı bir ağustos günü, cayır cayır yanan asfaltta tok sesler çıkaran babetlerin sahibi küçük bir kız koşuyordu kollarına geçirdiği ve içi mendillerle dolu bir poşetle. Kaldırımların kalabalığında durduramadığı minik adımlarla insanların arasından sıyrılıyor, kimseye değmeden ilerliyordu hedefine; hemen ileride, güvercinlere yem atan şapkalı adam ve yanındaki bir diğerine.

"Efendim, efendim!" diye seslendi yeterince yaklaştığını hissettiğinde, güvercinleri ürkütmek istemiyordu bu yüzden biraz sonra yavaşlaması gerektiğini biliyordu ama sanki orada oturan adamlar her an kalkıp gidebileceklermiş gibi aceleciydi. Çok uzaktan görmüştü onları. "Mendil!..." Nefes nefese birkaç minik adımın ardından jilet gibi asfaltta şak diye kaydı ayağı ve poşet elinden fırladı o an; soluklanmasına vakit bile kalmamıştı. "Me..." Yüzüstü düştüğü yerde, avuçlarının acısıyla inleyerek kaldırdı başını ve kör edici güneşin altında kırpıştırdı gözlerini. Ne diyordu? Ne demesi gerekiyordu? "Mendil..." Mendil almaz mıydınız?

Ama kanıyordu avuçiçleri, şüphesiz izi kalacaktı taş parçalarını doğru düzgün temizleyebilse bile kendi başına;

abisi ayrı, annesi ayrı kızacaktı saklamayı da beceremezse. Halbuki elma şekerleri taze gelmişti ve akşam eve götürmek istiyordu. Bir paket mendili yirmi beş kuruştan, sekiz paket satabilirse alabilirdi. O zaman abisiyle paylaşmak zorunda kalmazdı. Annesi yalnızca küçük bir ısırık alıyordu elma şekerinden ama abisinin ağzı ayı kadardı sanki, bir anda elma şekeri yok oluyordu küçük kızın.

Etrafa saçılmış mendil paketlerinin arasında, sulanan gözlerini yere çevirdiği an damlalar asfaltın üzerinde kaynadı. Burnunu çekti küçük kız, ardından avuçlarının acısına rağmen ellerini kaynatan asfalta dayayarak kendini kaldırmaya çalıştı. Dizlerinin üzerine anca oturabildiğinde fark etmişti ki dizleri de kanıyordu.

Tok birkaç adımın sesi kulaklarına değmedi bile o an, etrafından devamlı insanlar geçiyordu çünkü ve biri bile ilgilenmiyordu onunla. İlgilenmezlerdi. Küçük sokak çocukları ve sattıkları her neyse, insanlar ilgilenmez ve yanlarından geçip giderlerdi sanki hastalık kapacaklarmış gibi. Halbuki küçük kız bugün en güzel kırmızı elbisesini giymiş ve saçlarını iki yandan ördürmüştü annesine, sık kirpikleri arasından dünyaya bakan kara gözlerinin ışıltısına dalan birkaç yabancıya mendil satacaktı çünkü. Eğer bir şeyi çok istiyorsa parasını kendi kazanacaktı. Abisi böyle söylemişti.

Bir çift erkek kundurası, hemen önünde durduğunda güvercinlerin çoktan az önce çıkan gümbürtüye korkarak kaçtıklarını gördü küçük kız; ardından başını kaldırdı ve bir dev gibi önünde dikilen adama bakmaya çalıştı ama gözlerini kısmak zorunda kalmıştı güneşe karşı. "Ne kadar bakalım, bir paketi?"

Bir gözü tamamen kapalı diğer gözü kısık, adamın suratını görmeye çalıştı küçük kız. "Bir paketi yirmi beş kuruş. İki paketi elli kuruş."

Kalın, çatallı bir sesle güldü adam dudaklarının arasındaki sigarayı öksürerek yere atıp ezerken. Ardından küçük kızın önünde eğildi dirseklerini dizlerine yaslayarak, bu o adamdı; banktaki şapkalı adam. Abisi, şapka takan takım elbiseli adamların hep en zenginler olduğunu söylerdi. "Öyle mi?" diye sordu adam, ceketinin iç cebinden cüzdanını çıkarırken. "Söyle bakalım, üç paketi ne kadar yapıyor o zaman?"

"Yetmiş beş kuruş," diye cevapladı küçük kız hemen, gözleri parlarken. Daha önce hiç üç paket birden alan biri olmamıştı. Eğer birine üç paket satabiliyorsa, o zaman üçer paket daha satabileceği dört ve bir paket alacak bir insan daha bulursa...

"Adın ne bakayım senin?"

"Karaca."

Adamın kara kaşları çatıldı bir an, küçük kızın yüzünü seyredaldı. Daha ne kadar bir eli cüzdanında böyle kızın önünde hiçbir şey yapmadan duracaktı? Eğer öyleyse ve bir Türk Lirası verirse, küçük kız hiç parası olmadığından ona dört mendil satmayı teklif edecekti.

"Ahmet, topladın mı hepsini?"

"Abi," diye bir ses geldi hemen yan taraflarından, bir poşet bırakıldı küçük kızın önüne. İçi mendilleriyle dolu bir poşet. "Buyur."

Ardından adam nihayet cüzdanını açarak yeşil bir kağıt para çıkarıp iki parmağının arasında küçük kıza uzattı. Küçük kız kocaman yutkunarak baktı adamın uzattığı paraya, adam tüm mendillerini alsa bile bu kadar etmezdi poşettekiler. Ne yapacaktı? Ne yapmalıydı?

Fakat küçük kızın kocaman açılan gözlerindeki şaşkınlığı tatlı bulan ve artık gitmesi gerektiğini kol saatine baktıktan hemen sonra idrak eden adam, parayı kızın elbi-

sesinin küçük cebine soktu ve şapkasını düzelttikten sonra ayağa kalktı. Küçük kız şimdi ne yapacaktı? Adam ona çok büyük bir para vermişti.

Acıyan avuçlarından destek alarak acıyan dizlerinin üzerinde kalktı ayağa ve kalabalığa karışan iki adama baktı. "Efendim!" diye bağırdı arkalarından. "Mendillerinizi unuttunuz!"

Şapkalı adam bir saniyeliğine durdu o an, ardından omzunun üzerinden dönerek baktı küçük kıza. Hemen kaldırımın kenarında bir araç durmuştu ve yanındaki adam, şapkalı adamın binmesi için kapıyı tutuyordu. "Mendile ihtiyacım yok."

"Mendillerinizi unuttunuz!" diye bağırdı küçük kız, bu sefer poşeti kollarına geçirdiği gibi acıyan dizlerini zorlayarak arabaya binen adamın peşinden koştururken. "Mendillerinizi unuttunuz!" Ama adam çoktan araca binmiş, geride bir egzoz dumanı ve sesi zihninde yankılanan bir motor sesi bırakmıştı küçük kıza. "Ben dilenci değilim!" diye bağırdı küçük kız bu sefer, yola atlayarak adamın arkasından bir paket mendil fırlatırken. "Ben dilenci değilim! Mendillerinizi unuttunuz!"

KISIM II

FARADAY KAFESİ

Kunt kapıyı açtığı an çantamı omzuma asıp ayağa kalktım. Sinirli görünüyordu. "Ya senin orada ne işin vardı amına koyayım bana onu bir söylesene? Efes sen bu kadar mal olamazsın ya..." Telefonu omzuyla kulağının arasına sıkıştırdığında gömleğini ve ceketinin kolunu düzeltti. Beni fark etmemişti. "Deli etme adamı, on beş dakika içinde otelde oluyorsun. Gerekirse kanat tak, uç gel! Beni ilgilendirmez!" Telefonu aldığı gibi yatağın üzerine attı, dönerken gözleri bir saniye üzerime değmiş ama umursamamıştı. Sonra durdu, bekledi, sonunda arkasını döndüğünde kaşları iyice çatılmıştı. Beni süzdüğünü fark ettiğimde kravatsız giydiği siyah gömleğine bakıyordum. Bu adama pazardan takım elbise giydirip podyumda yürütseler, üzerindeki takımlar yok satardı. *Yoksa gerçekten öyle mi yapıyor bu modacılar? Bak şimdi...*

"Üstüne ceket giy falan mı diyeceksin?" diye sordum sonunda bir şey söylemeyeceğini anladığımda, derince bir nefes alırken.

"Ben bir kadının ne giyip ne giyemeyeceğine karışamam," dedi düz bir ifadeyle, altın harelerini gözlerime değdirmişti. Diğer kolunu düzeltirken gözlerini kaçırdı ve yata-

ğın üzerindeki zarfı komodinin çekmecesine koydu. "Ama endişeleniyorum."

"Benim için mi?"

"Kendim için." Dudaklarını birbirine bastırarak kaşlarını anlık kaldırmış, ardından ifadesi yok olurken derin bir nefes çekmiş ve içerideki odaya geri dönmüştü.

Yani bu beğendiği anlamına mı geliyordu? Gururum okşanmıştı. Aynada üzerimi düzelttikten sonra gözlerimi etrafta gezdirdim bir süre, her şey toplanmıştı. Kunt içeriden çıkıp geldiğinde "Gidiyor muyuz?" diye sordum, kafasını salladı. Kapıyı açtığında önden geçip koridora çıktım, çaprazdaki oda Elise'in odasıydı ama gitmişti. İçerisi artık boştu.

Kunt nereye baktığımı gördüğünde bir şey söylemeden hafifçe belimden ittirdi ve bir an kulağıma eğildi. "Sinirlerini mi bozuyor?"

"Kim?"

"Elise," dedi Kunt asansörün düğmesine basarken. İkimiz de asansör kapısındaki yansımalarımıza bakıyorduk."Bence sinirlerimi bozmaya çalışan sensin," dedim cesur bir tavırla. "Hem her adımımı bilmek istiyorsun hem de kendin gecenin bir yarısı haber vermeden..." Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bundan sonra ararım," dedi düz bir sesle. "Başka bir kadının odasına giderken."

Gözlerimi kapatıp nefesimi tuttum. Hâlâ kızgındı. O kadınla yattığını düşündüğüm için kızgındı. Tavrını asansörde ortaya koymuştu ve işte yine asansöre biniyorduk. Sözlerini ciddiye almıyordum, almak istemiyordum da çünkü sahte de olsa benimle nişanlıyken başka bir kadının yanına gitmeyeceğini biliyordum. "Asansörlerden nefret ediyorum."

"Ben de."

Şaşkınca başımı kaldırıp ona baktım ama ifadesini bozmadan kapıya bakıyordu hâlâ. Kapılar açıldığında bir şey söylemedi, birlikte içeri geçtik. Kunt asansör düğmelerinden zemin kat, yani sıfıra ve ikiye aynı anda basılı tutup kapıyı kapatan tuşa da bastığında kaşlarım çatılmıştı.

"O neydi öyle?"

"Yerin altına ineceğiz," dedi geri çekilirken. Alaycı bakışları bana dönmüştü. "Gerildin mi?"

"Başka bir yere gideceğiz sanmıştım..." Kollarımı birbirine sardım, ürpermiştim. Metroya binerken de ürperiyordum her seferinde. "Eksi birinci katta restoranlar, kafeler var. Rauf ve Elise'le görüştüğümüz yer de orada. Eksi ikinci kat da mı var?"

"Eksi üç de var," dedi. Başparmağı ve işaretparmağıyla sıfır ve üçü gösteriyordu.

"Otele giren herkes inebilir o zaman?"

"Nasıl ineceklerini bilseler bile mekâna adımlarını atamadan enselenirler," dedi Kunt. "Yani yalnızca biliyor olmak bir işe yaramıyor. Uzaktan kameralarla kimlik tespiti yapılıyor."

Anladım dercesine kafamı salladım. Kendimi casus filmlerinde gibi hissediyordum. "Efes'le ne konuşuyordunuz? Nereye gitmiş?"

"Elise'in ülkeden çıkışını kontrol etmeye gitmişti, geç kalacakmış, önemli bir şey değil," dedi Kunt. "Kafası karışık bu aralar onun da, fazla dağıtıyor."

Sarkastik yanım bir an *"Niye? Onun da mı yıllardır görmediği abisi ölmüş de o geceki rakibiyle birlikte abisinin başına ne geldiğini çözmeye çalışırken sahte nişanlı numarası yapıyor?"* diye sormama neden olacaktı ki kendime engel olabilmiştim. O an, asansör tıkırdayarak durdu.

Neden durduğunu anlamaya çalışırken kaşlarım çatılmıştı, Kunt'a döndüm. Yüzündeki sert ifadeyle asansör kabinini süzüyordu. "Durduk değil mi?" diye sordum teyit etmek istercesine.

"Henüz on ikinci kattayız," dedi Kunt. "Bir sorun çıkmış olmalı."

Bir anda ışıklar kapandığında yalnızca tepedeki kırmızı nokta yanıyordu, şaşkınlıkla ona doğru bir adım attım ve "Ne oluyor?" diye sordum. Karanlıktan nefret ediyordum ama karanlık kadar nefret ettiğim bir şey varsa o da karanlığın ortasında yanan kırmızı ışıktı.

"Sakin ol," dedi Kunt bir eli yumuşak bir dokunuşla koluma sarılırken, ceketinin cebinden telefonunu çıkarmıştı ama çekmiyordu ki köşedeki operatör çubuklarına kaşlarını çatarak bakıyordu. Telefonun fenerini açtığında dokunmatik tuşlara tuttu ışığı, alarm ve sistem odasına bağlanabileceğimizi gösteren iki ayrı tuş vardı. Kunt alarm tuşuna bastığında hiçbir şey olmadı, sistem odasına bağlayan tuşun ise ışığı yanmıyordu.

"Sence Rauf mu yaptı bunu?"

"Aklı varsa yapmamıştır, aklı varsa," dedi Kunt kolunu kaldırıp feneri tavana tutarken. Aksiyon filmlerindeki gibi üst kapağı açıp kablolara tutunarak asasör boşluğundan yukarı tırmanmak gibi bir düşüncesi varsa ben burada hemen kendi boynumu kendim kırabilirdim, adrenaline hiç gerek yoktu...

"Çok saçma, maça gitmemizi istemiyor mu?" diye sordum şaşkınca. Anlamlandırmaya çalışıyordum.

"Bu geceki maça çıkacak boksörlerden biri olmamı planlamıştı, fırsat versem dün akşamki yemekte bunu teklif edecekti ama ben onu köşeye sıkıştırdım," dedi Kunt feneri kapatarak. Yukarıdaki kapağa uzanıp açmaya ça-

lışmadığı için çok memnundum. "Mekâna geliyor olmam onun için iyi bir reklam. Yatırımcıların dikkatini çekecek bir olay bu." Sırtı asansör duvarına yaslandığında, seslice nefes vermişti. "Yani bizi asansöre tıkan o olamaz, çıkar çatışmasına ters." İşaretparmağıyla gömleğinin ve ceketinin yakasını çekiştirdi.

Kaşlarım bu hareketine takılı kalmıştı. "Sen iyi misin?" diye sordum yutkunarak.

"İyiyim, iki gündür pek uyuduğum söylenemez, burası da sıcak, çarpıyor adamı," dedi ceketinin önünü açarken.

"Tamam, ceketini çıkar," dedim çantamın omzumdaki askısını düzeltirken. Boğuk kırmızı ışıkta yüzünü görebiliyordum. "Kapılara vursak sesimizi duyan olmaz mı?"

Kunt ceketini çıkardı, aynanın önündeki metal boruya astı. "On üçüncü katı beş saniyeyle geçtik, muhtemelen katlar arasındayız, beton var önümüzde," dedi kapıya yumruğunu dayarken.

Ben de ellerimi ve kulağımı dayadım kapının soğuk metaline, nefesimi tutarak bir ses duymak için bekledim. Asansörler koridorların sonundaydı, biri çağırmak için önünde dikilmediği sürece sesimizi duyurabilir miydik ki? Üstelik ışıklar da kapandıysa asansörün devre dışı bırakıldığı anlamına geliyordu bu, yani dışarıdan biri çağıramazdı da. "Asansörde telefonun çekmemesi rezalet bir olay."

"Faraday Kafesi," dedi Kunt, gerçekten sıcakladığını hissediyor ve derin nefesler aldığını duyuyordum. Omzumun üzerinden ona döndüğümde sırtı asansör duvarına yaslıydı ve elleriyle yüzünü sıvazlıyordu. "Asansörler metal bir kutu şeklinde olduğu için Faraday Kafesi etkisi yapar. Cep telefonuna ulaşmaya çalışan radyo dalgaları alternatif elektrik ve manyetik alan yaratır."

Yutkunarak kapıdan uzaklaştım. "İşte şimdi fakültede-

ki Alman aksanlı hocamız gibi konuştun. Kimse onun dersinden bir şey anlamaz ama devamsızlık yapıp kalmamak için sabahın dokuzunda amfide olurduk."

Kunt zayıf bir ifadeyle güldü. "Yani, kapılar kapandığı andan itibaren iç kısım dış kısma elektriği iletmiyor. Elektrik alanının içeri girmesi ya da dışarı çıkması engelleniyor, Faraday Kafesi deniyor bu alana."

"Merak edip de mi araştırdın?"

"Annem," dedi başını kaldırıp da yüzüme bakarken. Gerçekten kapalı alanlardan hoşlanmıyor olmalıydı. "Annem fizikçiydi."

Kaşlarım bu bilgiyle havalanırken kafamı salladım. Artık endişelenmeye başlayabilirdim çünkü Kunt'un alnı ve boynu ter damlacıklarıyla kaplıydı. "Sen iyi falan değilsin, klostrofobin mi var?"

"Var mıymış?" diye sordu gergince, kapıya ve tavandaki kapakçığa bir bakış atmıştı. Çantamı açıp mendil paketini çıkardıktan sonra bir adım daha yaklaşıp mendili önce alnına bastırdım ardından aşağıya doğru bir yol izleyerek boynuna.

"Var galiba," dedim dudaklarımı birbirine bastırırken. "Sence ne kadar zaman sonra yokluğumuzu fark ederler? Ne zaman çıkarız buradan?"

"Bence hiç çıkamayacağız," dedi Kunt bir an. Dehşetle yüzüne baktığımda gülmüş ve alay ettiğini belli etmişti. "Dalga geçiyorum, Efes on dakikaya burada olur ve durumu kontrol edip anlar. Ya da Polat şimdiye anlamıştır ve birazdan ışıklar açılacaktır. Beren de salak değil, dakik biri olduğumu bilir, mekâna girişimizin geciktiğini fark ederse onun da eli boş durmaz."

"Yokluğunu hemen fark edip işe koyulacak arkadaşların var," dediğimde kaşları çatıldı. Mendili çevirip bir elimi

saçlarının ön tutamlarının arasına soktuğumda alnındaki teri siliyordum. "Çok şanslısın."

"O nasıl laf öyle?"

"Ben abimin değerini bilemedim," dedim yutkunurken. Gözlerim gözlerinde değil saçlarındaydı ama onun bana baktığının farkındaydım. "O kadar sıkıyordu ki beni, etrafımdaki herkese karışıyordu, her şeyime karışıyordu, asla yalnız bırakmıyordu, nefes alamadığımı düşünüyordum. Bu yüzden liseyi uzak bir yerde kazandım. Listeye İstanbul'un öbür ucunu bile yazmıştım. Abime hiç söylemedim. Zaten ben liseye geçerken o gitti. Ben de o günden sonra kimseye *benim bir abim var* demedim. Hep tek çocuğum dedim. Sonra abimi de kaybettim. Şimdi annem bile yok."

"Öktem var," dedi Kunt şaşkınlıkla. "O hastanedeki zibidi var. Aybars Abi'n var. Esved... var. Annen var Karaca, şükret, hayatta."

"O iş öyle olmuyor," dedim başımı eğerek tebessüm ederken. "Bir kız çocuğunun öz abisinin yerini kimse dolduramaz."

Gözlerimi gözlerine çıkardığımda bir şey söyleyecek gibi değildi, yalnızca ifademi süzüyordu.

"Ayrıca ben uğursuzum, benim için fedakârlık yapmaya çalışırsan hayatın mahvolur," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Gerçi sana bunu en başında söylemeliydim, şimdi biraz geç oldu."

"Sana böyle hissettirecek ne yaşandı bilmiyorum ama bu saçma düşünceyi kafandan at, burada bırak," dedi Kunt. "Dışarı çıktığımızda seninle birlikte gelmesin."

"Beni dinlemez, seni de dinlemez," dedim. "Huy olmuş. Bak Ünzile Hanım'a... O da bana yardım etmek için Ahmet Çevik'e yamuk yapmasaydı şu an oğluyla birlikte evinde olurdu."

"Karaca saçmalama " dedi Kunt mendili tutan elimi şakağından ittirerek yüzümü ellerinin arasına aldığında. Doğrulmuş ve üzerime eğilmişti, *başarmıştım*, dikkatini dağıtmıştım. Ama bunu gerçeklerle ve doğrularla yapmanın burukluğu vardı içimde çünkü hiç dile getirmediğim bir şeyi kendime hatırlatmıştım. Ve ben unutmazdım. "Ünzile Hanım, oğlu kaçırıldığında şantaja boyun eğip seni tehdit etmeseydi Çırağan Sarayı'nda, bize gelseydi, o zaman sen hiç zarar görmemiş olurdun ve biz oğlunu alırdık. Bu şekilde düşünüyor olamazsın. Kendini suçlu görüyor olamazsın!"

"Suçlu görmüyorum ama düşünmüyor da değilim," dedim gözlerimi kaçırarak. "Sen düşünmüyor musun bazen? Bir şeylere engel olabileceğini, eğer yeterince iyi analiz edebilseydin durumu, bir şekilde öngörebilseydin..."

"Keşke tehlikeli bir kelimedir, diline süreni pişmanlıkla zehirler. Geçmiş zamanı geri getiremezsin, dönüp bir şeyleri değiştiremezsin. İnsanız neticesinde," dedi sözlerini beynime işlemek istiyormuş gibi gözlerime bakarken. "Bunu kendine yapma."

"Yapma demekle olsaydı..."

"O geceki durumumdan federasyonu haberdar etmiş olsaydın maça engel olurdun, dönüp dönüp bunu da mı düşünüyorsun o zaman sen?" Sesinde şaşkın bir hiddet gizliydi. "Karaca sen ne yapıyorsun kafanın içinde kendine?"

İstemsizce güldüm. "Kafamın içini hiç sorma Kunt, hiç... Orası savaş yeri."

Gözlerimi kaçırdığımda, indirebildiğim tek yer dudaklarıydı çünkü topuklularla tam da dudaklarının hizasına geliyordum o an. Belki de haklıydı. Bazı hareketlerim ana göre gelişiyordu ve sonucunu düşünmeden bir adım atabiliyordum. İyi ki onu öpmeme engel olmuştu, iyi ki onun Eşik'te bir koridor köşesinde yaptığı hatayı tekrarlamama izin vermemişti.

Bir an, neredeyse dudaklarının benimkilere değeceğini hissettiğimde gözlerimi kapatıp ellerimi kollarına çıkardım, gömleğinin üzerinden ona tutunuyordum. Ne yapacaktı? *Yapacak mıydı?*

Alnını alnıma yasladığında başparmaklarını okşarcasına yanaklarıma sürttü. "Her şeyi unut, her şeyi birbirine kat, karıştır kafanı," dedi fısıldar bir sesle. "Ama ben bugün buradaysam, senin için. Bunu unutma. Bunu kafanın içindeki karmaşaya katma. Ayrı kalsın. Kendi Faraday Kafesi'ni kur, orada bana yer bırak. Dış etkenler içeri müdahale edemesin."

İçime çektiğim nefes boğazımda kaldı, ciğerlerime ulaşamamıştı. Nefesimi bilinçli tutmamıştım aslında, sadece şakaklarıma çarpan sözler düşüncelerimin sesini soluğunu kesmişti. Beni öpmeyeceğini, yine başparmağını altdudağıma sürterek belli ettiğinde dudaklarım aralıktı, neden bunu yapıyordu? O zaman neden bu kadar yaklaşıyordu? O zaman neden böyle sözler ediyordu?

"Bu bir evlenme teklifi mi?" diye sordu dijital ekrandan gelen Efes'in sesi.

Bir anda ışıklar açıldığında asansör durmadan önce duyduğumuz aynı tıkırtıyla çalışmaya başlamıştı. Elektrik çarpmış gibi Kunt'tan ayrılırken şokla inip kalkan göğsümün içine oksijen sığdırmaya çalışıyordum çünkü Efes hattın diğer ucundaydı.

Kunt sinirle içine bir nefes çekerken sesin geldiği ekrana döndü. "Ulan it herif sen nereden çıktın?!"

"Çıkmasa mıydım Kunt? Çıkmasaydım da boy boy çocuklarınızın olmasını mı bekleseydim? Her şeyin bir yeri var. Aaaaa!" dedi Efes, kesinlikle her şeyi duymuştu. "Neyse sen ağzıma sıçmadan söyleyeyim, sadece sondan iki cümleyi falan duydum. Yalnızca da ben duydum he, rahat

olun. Zaten Karatay Kafesi ne lan? Canan Karatay'ın yeni diyet programı mı amına koyayım ne biçim laflar bunlar? Neyse şimdi eksi ikinci kata iniyorsunuz, sistem düzeltildi. On ikinci kattaki kapılarda sorun çıkmış, bir adamın ayağı sıkışmış kapı arasına, ambulansla götürdüler. O yüzden bu salaklar da kabin on ikinci kata gelmeden durdurmuşlar. Beş dakikalık Allah'a emanet bir kesinti yaşadınız."

"Kapat lan kapat!"

"Sen aradın amına koyayım, sen kapat!"

Kunt iki parmağını göz pınarlarına bastırmış, gözlerini kapatmış sabır dileniyordu o an asansör eksi ikinci katta durduğunda. Kapılar açıldığında ceketini köşeden aldı ve üzerine geçirdi. Efes de sistem hattından çıkmıştı ki sesi soluğu kesilmişti. Ben düşünebilme kabiliyetimi geri kazanmadan oldukça karanlık salonu gördüğümde Kunt bana bir şey söylemeden kolunu belime sarmıştı bile, birlikte asansörden çıktık. Sekizgen şeklindeki salonun sekiz kapısı vardı ve her köşede ikişer adam dikiliyordu. Bu kata inen toplam dört asansör vardı. Asansör kapılarından, büyük kapıya ilerleyen kırmızı halılardan birinin üzerinde yürüyorduk. Adamlar kapıyı bir şey sormadan açtıklarında dehşet büyük bir salonla karşılaştım; her şey siyah ve gümüş renklerinde, her şey asil duruyordu.

Nutkum tutulmuştu. Ortadaki büyük ringi ve etrafına sıra sıra dizilmiş, bir tribündekinden çok daha pahalı, ev mobilyasına benzer koltukların yarısı doluydu ve dış çemberdeki ayaklı masalarda insanlar sohbet ediyor, içki içiyorlardı. Ringin önünde, yüksekte, camdan bir oda gördüm; içeride bir adam ve birkaç kadın vardı. Oturan adam ayaklandığında, elindeki içki bardağını kafasına dikti ve yanındaki kadının karnına çarptı; kadın memnuniyetle bardağı alıp yenisini doldururken Rauf Massouh açgözlü bir iştahla gözlerini üzerimize çevirmişti.

"Kunt burası nasıl bir yer böyle?" diye sordum yüzümü ona doğru dönerek. Omzunun üzerinden arkaya bakıyordum artık; eli belimdeydi hâlâ ve dokunuşunun verdiği bir güven vardı. "Nasıl içeri alıyorlar bunca insanı?"

"Bu gece 128 davetli var," dedi Kunt, saçlarımın üzerinden kulağıma eğilerek. "Kapıdaki adamlar içeri girecek 128 davetlinin de ismini ve yüzlerini ezbere biliyorlar. Davetsiz biri giremez, en azından canlı giremez," diye devam etti. Ardından bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve fısıldayarak konuşmadan önce daha da eğildi. "Bugün burayı, Massouh'nun başına yıkacağız."

Benim çarpıntım var, bazen de keşke bilmeseydim diyor insan bu yüzden, diye düşünmeden edemedim o an.

"Bak burada kim var," dedi Kunt, beni bir kokteyl masasına yönlendirdiğinde masadaki yüzlerden birini anında tanımıştım. Bu Erhan'dı. *Erhan Paşalı*. Spor akademisindeki bahis oynayan adamlardandı. Bu adamın burada ne işi vardı? "Merak etme, bize yardım ediyor," diye fısıldadı Kunt, masaya ulaştığımız an.

"Vay, vay, vay," dedi Erhan ağzını yayarak gerçekçi bir sevinçle. Elini masanın üzerinden uzattığında Kunt havada kapmış ve selamını almıştı. "Vidar'ım da geldiğine göre bahisler açılsın!"

Erhan'ın yanındaki iki kadınla birbirine dönüp Almanca olduğunu tahmin ettiğim bir dilde fısıldaşmaya başladıklarında, masadaki diğer adam muhtemelen tanışma maksatlı bir şey söyleyerek elini Kunt'a uzatmıştı. Bunlar Almandı. Eğer lisede Almanca derslerinde *Rammstein* dinleyip uyumak yerine dersle ilgilenseydim belki şimdi adamın yalnızca tanışmak için kurduğu bu basit cümleyi çıkarabilirdim.

Daha da şaşırtıcı olan, Kunt'un aksansız Almanca cevap vermesiydi.

Erhan da araya girip bir şeyler söylediğinde adamın gözleri üzerime çevrildi. Kırklı yaşlarında, koyu yeşil bir ceket ve krem rengi kumaş bir pantolon giyen, düzgün görünen bir adamdı. Bir gülüş takınarak başını hafifçe yana eğdiğinde bu sefer elini bana uzatmış, ş'li bir şeyler söylemişti genizden. Gülümsemeye çalışarak elini tuttum ve ardından elimi geri çektim. Bu adam tam da kaptığı kadının elini eğilip öpecek tipteydi. *Almanlar zaten yavşak olur Karaca.* Öyle miydi? Bunu kim söylemişti? Lisedeyken gelen değişim öğrencilerine söylemişti sanki sınıftaki kıskanç erkekler.

Kunt "İki dakika lavaboya gidip geleceğim yüzümü yıkamak için, Erhan'ın yanından ayrılma," dediğinde başımı salladım hafifçe. Elini, önünü boş gördüklerine içecek dağıtan garsonlardan biri Kunt gittikten sonra yanımda eğildiğinde bir şarap bardağını almıştım. Ağrı kesici aldığım için alkol iyi bir tercih değildi ama bir bardak şarap da etki edecek kadar ağır değildi.

Erhan'ın Eşik'te tanıştığım sevgilisi Rabia'yı hatırladığımda yanındaki iki Alman kıza ters ters bakmadan edemedim. Erhan ise Kunt'un gidişinin ardından kızları bırakmış ve yanıma gelmişti. "Sen benim kıza ispiyonlarsın şimdi beni, sinsisin sanki sen," dedi Erhan, ben kadehten küçük bir yudum alırken. "Ama bu kızlar benim misafirim değil Karaca. Ayrıca lezbiyenler ve birlikteler. Kısa küt saçlı olan çok güçlü bir Alman işadamının yerine gönderdiği kızı, yanındaki de adamın sekreteri. O yüzden o yargılayıcı bakışlarını çek canım benim."

Öyle miydi? Öyle olmalıydı. Zaten buraya herkes giremiyordu değil mi? Erhan nasıl girmişti? Erhan da mı *VIP*'ydi? "Dövüşecek taraflar belli mi?"

"Belli," dedi Erhan masaya eğilerek dirseklerinin üze-

rinde. Baskı yapıyor olsaydı muhtemelen masa şu an iki parçaya bölünmüştü. "Bak şurada donla dolanan bir cıbıldak var," dedi parmağıyla ileriyi işaret ederek. Omzumun üzerinden dönüp baktığımda, bir köşedeki masanın başında adamlarla sohbet eden, üzerinde saten ve uzun bir örtü bulunan, turuncu şortlu adamı gösteriyordu. Adam en az 100 kilo vardı ve boyu da 1.80 civarı olmalıydı. "Şuradaki de İngiliz Beyefendisi," dedi başka bir masadaki, diğerine göre daha formda olan sarışını göstererek. "Biri İran Matadoru, diğeri de İngiliz Beyefendisi."

İstemsizce küçük bir kahkaha attım. "İsimleri mi oluyor böyle herkesin?"

"E Kunt'un da var, Demir Yumruk," dedi Erhan.

"Seninki ne?" diye sordum.

"Paşa Bey," dedi Erhan gururla.

"Çok yaratıcıymış gerçekten."

"Bu Rauf salağı niye buraya geliyor ki şimdi? Keyfim kaçacak bak," diye homurdandı Erhan masadan kollarını çekerek doğrulurken. Boğazını temizlemiş ve yüzündeki keyifli ifadeyi anında silmişti.

Rauf, cam odadan inmiş, kalabalığın arasında buraya yürüyordu ve gelirken etraftakilere yalancı gülücükler atıp selamlaşmayı da ihmal etmiyordu. Başımı çevirip şaraptan bir yudum aldığım sırada "Oooo," dedi Rauf, yanından geçen garsonun tepsisinden buzlu bir viski almış ve elleri-ni masanın üzerine yaslamıştı. "Karaca Hanım gelmiş, hoş gelmiş... Bir selam verelim dedik, ayıp olmasın."

Erhan histerik bir gülüş attı. "Götün anca Kunt masadan ayrılınca mı gelmeye yiyor Rauf?"

Rauf, Erhan'a hiç takılmadan bana döndüğünde dil değiştirmişti. "*Gereksiz kişilerin sohbetimize dahil olmasına izin vermeyelim.*"

Erhan'ın kaşları çatılırken şaşkınlıkla bana baktığını hissediyordum. "*Derdin ne?*" diye sordum Rauf'a. Muhtemelen eşzamanlı olarak adamları otel odamıza baskına gidiyordu. Bu sırada Efes de Polat'la Rauf'un ofisine gireceklerdi.

"Yenge sen hayırdır Arapça falan?"

Ben sana hiç Erhan sen hayırdır Almanca falan diye soruyor muyum? Rauf muzip bir gülüş fırlatırken içkisinden bir yudum aldı. O sırada hemen omzunun üzerinden, Kunt'un salona girdiğini fark ettim. Anında önünü iki işadamı kestiğinde tanışmak için sohbete giriştiklerini fark etmiştim, Kunt ise çatık kaşlarını üzerimden Rauf'un sırtına çevirmişti.

"*Elise'i, karım yapacağım kadını benden aldınız,*" dedi Rauf. "*Üstüne bana ihanet etmesini sağladınız. Bunun hesabını vereceksiniz.*"

"*Adam olsaydın da kadına hak ettiği gibi davransaydın, o zaman bulduğu ilk fırsatta seni ifşa etmezdi.*" Elimdeki kadehi masaya bıraktım. "*Ama bunun bir önemi yok, Elise çoktan gitti bile.*"

"*Öyle olduğunu mu sanıyorsun?*" Rauf küçük bir kahkaha attı. "*Bak bakalım biraz dikkatlice salona, gidebilmiş mi?*"

İfademi korumaya çalıştım fakat şaşkınlıktan dudaklarım aralanmıştı. Bakışlarım salona çevrildiğinde hızla etrafı taramaya başladım ama yalnızca katılımcılar vardı, Elise yoktu. Daha sonra başımı kaldırdım bir dürtüyle; cam odaya doğru... Bir köşeye sinmiş, gözünün biri ve dudağının kenarı morarmış, saçları dağılmış, gözleri yaşlı hâlde oturuyordu. Üzerinde kolsuz bir elbise vardı ve kollarını birbirine sarmıştı. Odada ondan başka kimse yoktu, biraz önceki kadınlar Rauf'la birlikte odayı terk etmiş olmalıydı. Elise'in korku dolu gözleri doğruca benimkilere bakıyordu

ve yardım dileniyordu, kanım donmuştu. Bu adam, onca şeyden sonra hâlâ, *karım yapacağım kadın* dediği kadına korkusuzca elini kaldırabiliyor ve onu kalabalık bir salonda tepeye oturtabiliyordu. Beni dehşete düşüren diğer şey ise kimsenin kafasını kaldırıp da camdan odanın içindeki bu kadını görmüyor oluşuydu.

Elimdeki kadeh titredi o an, sertçe Rauf'un yüzüne çarptım şarabı. "*Aşağılık herif,*" dedim titrer, iğrenir bir sesle. Rauf bunu beklemiyor olmalıydı ki hareketsizce durmuş ve gözlerini kapatmıştı sindirmek için.

"*Seni orospu,*" diye geveledi lafı ağzında, ceketinin cebindeki krem rengi mendili çıkartmış yüzünü siliyordu. Gözkapaklarından akan şarabı sildiği an gözlerini açtığında, gözlerinden fışkıran öfke alevlerini görebiliyordum. Yeni fark ediyordum çevrenin tepkisini; Erhan beklemediği bu hareketimle birlikte gözlerini sonuna kadar açmış ve donmuştu, etraftakiler ise sohbeti kesmiş ve salonu sessizliğe mahkûm etmişlerdi. Odakta biz vardık.

"Sana bir tavsiye Massouh," dedi Kunt'un sesi o an. Ne ara etrafını saran işadamlarından kurtulup buraya gelmişti bilmiyordum ama elini Rauf'un ensesine öyle bir indirmişti ki adamın dikildiği yerde dizleri titremişti. "Bir dahakine anlamayacağımı düşünüp başka bir dilde nişanlıma hakaret ederken çevredeki insanların da anlamayacağından ve bana çevirmeyeceğinden emin ol."

"Hassiktir, ne dedin lan?" Erhan ellerini masaya yaslayarak Rauf'a uzandığında, Rauf ters bakışlarını kaldırmış Kunt'a bakıyordu. Ardından hemen yanımıza gelen takım elbiseli adamlarından birine başıyla geriyi işaret ettiğinde "Hayır!" dedim hiddetle. Kunt'un gözleri şüpheyle kısıldı ve üzerime çevrildi.

"Ne oldu?"

Yutkunarak etraftakilere baktım, herkesin dikkati üzerimizdeydi. Rauf kızarmıştı, başını kaldıramayacak kadar utanç içinde hissediyordu muhtemelen. Kunt'un koluna girip onu daha sakin bir köşeye çekiştirmeye çalıştığımda bana direnmedi ama Rauf'un ensesinden elini çekerken adamı dövercesine bırakmıştı ki Rauf anca masaya iki elle tutunarak dengesini sağlayabildi. Geldiğimiz andan beri çalan müzik durmuştu, ilerideki kabindeki adam boş boş Kunt'a bakıyordu. Kunt köşeye geçmeden önce adama başıyla bir işaret verdiğinde müzik kaldığı yerden hoparlörlerde yankılanmaya devam etti. Böylece gürültü oluşmuş ve insanlar sohbetlerine geri dönmüşlerdi.

"Elise burada," dedim ama artık cam odada değildi. "Kunt bak bu adam kadını dövmüş. Yüzü çok kötüydü. Ağlıyordu. Yukarıdaydı. Şu odada, yukarıdaki... Camdan! Ülkeden çıkmamış ki bu kadın... Hiç gitmemiş Kunt! Öğlenden beri bu pis herifin elindeymiş! Bir şey yapmamız lazım..." Bir yandan panikle konuşmaya çalışıyor diğer yandan da etraftaki insanların üzerinde gezdiriyordum gözlerimi. "Biraz önce işaret verdi adamlarına, nereye gitti o adamlar? Elise cam odadaydı, şimdi yok! Onu mu aldılar? Kadını nereye götürdüler? Ne yapacaklar ona?"

"Karaca sakin ol," dedi Kunt kollarımdan tutarak, en azından ellerime hâkim olmaya çalışırken.

"Olamam... En son bir kadın bir adama boyun eğmediğinde ne olduğunu gördüm... Bu sefer ne olacak? Yine ölecek mi? Ne için? Kurtulmak istediği için mi?"

"Bak burası kalabalık," dedi Kunt. "Odanın içindeki manyetik alan dışarıya sinyal vermemize izin vermiyor ve maç bitene kadar çıkış yasak. Efes ya da Polat içerideki durumu biz dışarı çıkana kadar öğrenemezler, kaldı ki zaten halletmeleri gereken bir iş var. Salona bak," dedi başıyla

geriyi işaret ederken. "Salonun sekiz kapısı var ama yalnızca biri kullanılabilir, diğerleri sahte. Elise'in o kapıdan çıktığını gördün mü?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"O zaman hâlâ salonda bir yerdedir," dedi Kunt. Kolunu uzatıp saatini meydana çıkardığında "Tam yirmi dakikaya Efeslerin işi hallolmuş olacak. O zaman Rauf kuduracak, burası kıyamet yeri olacak. Ama yatırımcıların ona sırt çevirmesini göze alamaz, zaten bu akşama başka bir boksörü ayarlaması bile onları tatmin etmedi," diye devam etti. "Sen koltuğuna geç. Erhan'la bakıp geleceğiz. Tamam mı?"

"O kadını o adamın eline bırakamazsın," dedim sert bir ifadeyle. "Bunu yapamazsın. Ne olursa olsun."

"Bırakmam."

"Bırakmayacaksın."

"Bırakmam Karaca ama yerinden kalkmayacaksın," dedi sözümü istercesine. Kafamı salladım. "Tamam," dedi ardından, bir anda kolunu boynuma doladığında elini kafamın üzerinde hissettim. Kafamın üzerinde hissettiğim başka bir şey daha vardı; dudakları. Saçlarımı öpmüştü. "Hadi geç..."

Koltukların arasından geçtim. Erhan az önceki Alman adam ve kızlarla birlikte en öndeki koltuklarda oturuyordu. Beni gördüğünde ayağa kalktı ve kalktığı koltuğu gösterdi geçip oturmam için, ben geçip oturduğumda Erhan çoktan kalabalıkta kaybolmuştu bile.

"Gergin misin?" diye sordu yanımdaki kadın, İngiliz aksanıyla konuşan Alman'ı da ilk defa görüyordum. İngilizce sormuştu.

"Biraz," dedim yanağımı ısırırken. Biraz değil, bayağı gergindim. Elise'i o hâlde gördükten sonra şartellerim atmıştı.

"İlk gelişin herhalde ya da şiddet görmeye alışkın değilsin," dedi kadın, küt saçlıydı ve kum rengi saçları vardı. Müzik azaldığında dönüp etrafa baktım, herkes yerlerine geçiyordu. Sahneye tavandan bir mikrofon sarktığında, merdivenleri adımlayan adamın Rauf Massouh olduğunu gördüğüm an dizlerim buz kesti. Beyaz gömleğinde ve mavi ceketinde kırmızı şarap lekeleri vardı.

Yanıma evli olduklarını düşündüğüm bir çift oturduğunda Rauf parmağını mikrofona çarptı ses sistemini kontrol etmek istercesine. Hemen arkasındaki dev ekranda iki taraf açılmıştı, bir taraf turuncu diğeri yeşildi. Rauf, Erhan'ın bahsettiği iki boksör ve bahisler hakkında konuşmaya başladığında kullandığı dil İngilizce'ydi. *"Bay Karyeli'nin sevgilisi olduğunu duydum,"* dedi bu sefer yanımdaki kadın, ilk defa başımı ona çeviriyordum. 30'larındaydı. *"O ne zaman çıkacak sahalara biliyor musun?"*

"Ne zamandır bahis oynuyorsun?" diye sordum aklımda yanan soru işaretiyle. *"Eminim dövüşen birçok boksörü tanıyorsundur."*

"Yani," dedi kadın önüne dönerken kibirli bir gülüşle. *"Neden? Dur tahmin edeyim, biriyle tanıştırmamı istiyorsun..."*

"Tanıştırmanı istediğim kişi ölü," dedim tereddütsüz. *"Karam'ı tanıyor muydun?"*

Kadının ifadesi bir anda havada asılı kaldı, gülüşü suratında solmuştu. *"Kim soruyor?"*

Tavrı yüzünde şüphe duymaktan başka bir şansım yokmuş gibi hissetmiştim. *"Cevabın soran kişiye göre değişecek mi?"*

Kadın biraz geri çekilerek beni birkaç saniye boyunca süzdü. Rauf arka planda konuşmaya devam ediyordu ve arada alkışlar tutuluyordu ama benim dikkatim yanımdaki kadının üzerindeydi. *"Parmağındaki alyansa güvenerek*

cevaplıyorum sorumu," dedi kadın mavi gözlerini dizimde duran sağ elime değdirdikten sonra. "*Karam'ın birkaç ay önce bir komploya kurban gittiğini duydum. Bay Karyeli'yle rakip oldukları gece ringde yere yığıldığını biliyorum. Yazık oldu, katıldığım en heyecanlı maçlar onunkilerdi. Eğer Bay Karyeli'yle rakip olduklarını bilsem, ilk uçakla Türkiye'ye gelir ve en önden biletimi ayırtırdım o maça.*"

"*Neden bir şeyler söylemeden önce durakladın? Kim soruyor diye sordun.*"

"*Karam'ın arkasından konuşanları susturuyorlar,*" dedi kadın. Öyle konuşuyordu ki dışarıdan yalnızca kendi kendine mırıldanıyormuş gibi göründüğüne emindim. "*Fazla fanatik taraftarları vardı bu mecrada, eğer ölümünden şüphe edilirse sesini çıkaracak kadar büyük adamlar. Belki sektörü yok ederler bile. En büyük destekçisinin babası olduğunu duydum.*"

"*Böyle bir şey mümkün değil,*" dedim istemsizce. "*Bir kere kimliğini gizleyerek döviişüyordu. En büyük destekçisi babası olsa bile bunu kimse bilemezdi.*"

"*Bilemeyiz, doğru, zaten bu işi bu kadar cazip kılan da bu. Ama belki de manevi babasıdır, buralarda baba tanımları farklılaşabiliyor.*" Dirseğini koltuğun kenarından çekip geriye yaslandı kadın ve bacak bacak üstüne attı. O sırada aydınlatma loşlaşmış, yalnızca ringi aydınlatanların ışığı kısılmamıştı. Metrelerce ileride, sahte kapılardan birinin karanlık köşesinde duvara tutunarak yürümeye çalışan, ağrılar içerisindeki kadını gördüm o an; dikkatim anında üzerine çevrilmişti. "*Ama Karam'ın ölümünün Bay Karyeli'nin piyasadaki değerini yükselttiğini kimse inkâr edemez, belki o öldürmüştür,*" dedi kadın. "*Eğer öyle olsaydı, bu sektörün son elli yılda yakalamadığı ivmeyi yakalar ve piyasayı canlandırırdı. Bu en çok kimin işine yarardı peki biliyor musun?*"

"Baştaki adamın," dedim şaşkınca.

"Kesinlikle," dedi kadın. *"Ama ne derler bilirsin... Yakalayamayacağın katilin işlediği cinayete kaza süsü verirsin. Gerçek de gömülür."*

Elise öksürerek yere yığıldığı sırada herkes ayaklanıp ringe çıkan boksör, hakem ve antrenörler yüzünden büyük bir gürültü çıkarıyordu ki yerimden fırladım. Daha fazla dayanamayacaktım. Kunt ve Erhan neredeydi? Elise'i aramayacaklar mıydı? Elise buradaydı!

Koltukların, insanların arasından geçip herkesin ayakta olduğu sırada arka kapıya ulaşmak belki de yüzyılın aptallığıydı ama yine de bunu umursamadan yere eğilip bir kolumu Elise'in beline, diğerini de koluna doladım ve kolunu omzuma attıktan sonra ayağa kalkmasına yardım ettim. *"Ne kadar kötü?"* diye sordum o benden destek alarak doğrulmaya çalışırken.

"Bana yardım et," dedi Elise acı içindeki sesiyle. *"Kaçtım..."*

"Nereden kaçtın? Adamların elinden mi?" Şaşkınlıkla etrafa bakıyordum tanıdık bir yüz görme umuduyla ama gördüğüm tek tanıdık yüz ring merdivenlerinden inen Rauf Massouh'un iğrenç suratıydı!

Bizi görmedi.

"Maç bitene kadar buradan çıkamayız, benimle gel, oturalım," dedim az önce sohbet ettiğim Alman kadının yanını işaret ederek.

"Olmaz!" dedi Elise, öksürüyordu. Sanırım karnına ağır bir tekme yemişti ki bir türlü doğrulamıyordu. *"Ben başka bir yer biliyorum, arkada bir çıkış var... Kapı çok ağır... Açamıyorum..."*

"Ne?" Kunt yok demişti. Olsa söylerdi. Ama bu kadın bu otelin her bir köşesini biliyor olmalıydı, burada çalışmış

ve yıllarını vermişti belki de. Kunt'un bilmediği bir çıkış olmalıydı. *"Tamam,"* dedim tereddütsüz. *"Gidelim."*

"Buradan..." Kadın her hareketinde öyle bir nefes çekiyordu ki içine, birazdan o sert eldivenlerden birini ben elime geçirip bir tane çakacaktım Rauf'un yüzüne. Karanlık koridora girdiğimiz an yukarı çıkan merdiven basamakları dikkatimi çekti, cam odaya çıkıyor olmalıydı. Odanın salonu gören yanı tamamen cam olduğu için cam oda diyordum, içerisi nasıldı hiçbir fikrim yoktu. *"Yukarıdan,"* deyince kadın, merdivenlerden çıkmasına yardım ettim. Doğru mu yapıyordum?

"Bu kapı," dedi kadın bir koridora çıktığımızda. Hemen ilerideki kırmızı kapının cam odaya açıldığını görebiliyordum çünkü koridorda da odayı gösteren bir cam vardı fakat kadının beni durdurduğu kapı siyahtı ve koridorun tavanında kocaman, neon yeşili *EXIT (ÇIKIŞ)* tabelası asılıydı. Şüphem boşuna mıydı?

Kapının düz demir koluna uzandım, tek elle açılamayacak kadar ağırdı. Elise'i bıraktığımda sırtını duvara yasladı, iki elimle birden kapıyı kendime çektiğim gibi kapı açılmıştı.

Ama içerisi boş değildi.

Aynı anda önümden ve arkamdan çekilen silahların sesini duyduğumda dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi kapattım, ihanetin kamçısı benim sırtımdaydı şimdi.

"Kadının düşmanı kadındır derler," dedi Rauf. Ringdeki merdivenlerden inip gözden kaybolurken bizi fark etmediğinde anlamış olmalıydım bir şeylerin ters gittiğini ama akıl kalmamıştı bir kadını o hâlde yardım dilenirken gördüğümde. "Geleceğin tek olta buydu değil mi sevgili Karaca?" Gözlerimi açtığımda Rauf, arkasında bana silahlarını doğrultan iki adamın kolunu aşağı indiriyordu.

İstemsizce iki adım geriye attığımda, çıplak sırtıma değen buz gibi namluyla dizlerim boşalır gibi oldu. *Arkamda tek bir kişi vardı, o da Elise'di.* "Ama itiraf etmem gerek, aşağıda Elise'in hâlini görünce öyle delirmeseydin daha zor yollar düşünmem gerekecekti seni kıstırmak için. Ellerini kaldır."

Ellerim istemsizce havalanırken omzumun üzerinden arkaya döndüm. Elise, iki eliyle birden sımsıkı tuttuğu tabancayı gerçekten sırtıma dayamıştı ve gözlerinden yaşlar akıyordu durmaksızın. *"Özür dilerim,"* dedi titrer ama sert bir sesle. *"Özür dilerim Karaca."*

"Bu adam seni dövmedi mi? Sana elini kaldırmadı mı?" diye sordum, sert konuşuyordum ama hissettiğim ihanetin esareti altında sesimin çıkması bile bir mucizeydi. *"Sen nasıl onunla birlik olup sana yardım etmeye çalışan bir kadını tuzağa düşürürsün?"*

"Her şeyimi alacaktı, bana bir şans verdi," dedi Elise hazırcevap bir şekilde, kendini de kandırdığı sesindeki korkudan belli oluyordu. Rauf ona hiçbir şey vermeyecekti. *"Özür dilerim."*

"Özrünün bir değeri yok."

"Bu kadar sulugözlülük ve kadın dayanışması yeter ya da dayanamaması mı demeliyim?" dedi Rauf, Türkçe konuşuyordu. Arkasındaki adamlar arkama geçtiklerinde birinin Elise'in elinden silahını aldığını ve onu koridora ittirdiğini gördüm diğeri ise çantamı aldıktan sonra ellerimi yakalayıp arkamda birleştirdi ve sert bir plastikle bağladı. O kadar sert ve keskindi ki daha takarken kesmişti bileklerimi.

"Derdin ne? Takas mı edeceksin beni belgelerle?" diye sordum. Şimdiye kadar Efesler çoktan son belgeyi elde etmiş olmalıydı. Nedense dün akşamkilerin yanında en çok o belgeye değer verdiğini hissediyordum Kunt'un. "Aptal

olma. Takası yapsan bile ölürsün. Ne kadar aptal olduğunu dün akşam o masada gördük!"

Bir tokat, sağ yanağıma patladığında başım yana savrulurken abimin "*Aferin Karaca, cesur ol, sözlerin de en az bakışların kadar keskin olsun, korkma hak edeni kes kanat. Senin kapı gibi abin var, kimse saçının teline zarar veremez,*" sözleri çınlamıştı kulağımda. O zamanlar el verdiğince korkusuz ve endişesiz sürdürüyordum hayatımı, her ne kadar her zaman yalnızlıktan yakınıyor olsam da bir de bu tarafı vardı ki işin görmezden gelemezdim. Abim benim güvenimdi, gittiğinde güven duygusunu da söküp götürmüştü yanında. Ve ben, insanlara güvenmemeyi zor yoldan öğrenen Karaca Koralin, bir kadının gözünün yaşına indirmiştim yelkenlerimi suya. En kötüsü de yine bir kadın ağlasa, ben yine güvenirdim çünkü yaşadığım ülkenin gerçeğiydi kadına şiddet. Güvenmek *zorundaydım*.

Başımı önüme çevirip yanan yanağımı umursamadan Rauf'un üzerine tükürdüğümde bir hayret nidası koptu boğazından. "Ya sen ne korkusuz ne manyak bir karısın lan!" diye bağırdı koridoru inleterek, saçıma yapıştığı an saç diplerimdeki acıyı en az yanağımdaki kadar keskin hissettim. "Yemin ederim elimde kalırsın sen benim bu gece!"

"Gecenin sonunda görüşürüz," dedim tereddütsüz. "Senin bu sektör için Kunt'a ihtiyacın var. Ya elini çekersin saçımdan ya da sana yemin ederim onu kışkırtırım. Dün akşam masada söylediklerini bile çeviririm, tek bir detayını atlamam. Bırak!"

"Ağzına sıçtığımın orospusu!" diye bağırarak bıraktı saçlarımı, öyle öfkelenmiş, öyle kudurmuştu ki arkasını dönüp az önce benim açtığım kapıyı bir hiddetle kapatırken duvara tekmesini savurmuştu. "Götürün şunları odaya! Başlarından da ayrılmayın!"

"*Bırak!*" diye bağırdım beni kolumdan tuttuğu gibi camdan odanın içine fırlatan hayvan herife ama ifadesi buzdandı ve beni anlasa bile tınlamamıştı. Parke kaplı yere düştüğümde ellerim arkamda bağlı olduğundan canım acımıştı çünkü düşüşümü hafifletememiştim, kalçamın üzerinde oturur pozisyona geldiğim gibi bakışlarımı etrafa çevirerek ayağa kalkmaya çabaladım. Elise köşede, koltuğa oturmuştu ve onun elleri de arkasında bağlıydı.

"*Ne oldu hani bırakacaktı seni? Şans vermişti? Niye buradasın?*" diye sordum alayla, hâlâ yüzündeki morluklara içim gidiyordu ve hâlâ çok kötü hissediyordum ama beni bir tuzağa düşürmüş olduğu gerçeğini göz ardı edemezdim. Geçen sefer olduğu gibi eğilip arkada bağlanmış ellerimi bacaklarımdan geçirdim, bu sefer canım acımıştı çünkü çok geriden bağlanmıştı plastik gereç. Ellerimi önüme aldığım an dişlerimle plastiği sökmeye çalıştım ama bu yalnızca dişlerimi acıtıyordu, plastik çok sağlamdı. Sıkı bağlanmıştı. Kilidi vardı, tırtıklıydı. Dünyanın en basit şeyi gibi duruyordu, kopartılabilir duruyordu ama fazla güçlüydü.

"*Çıkacağım, maç bitince gidebileceğim,*" dedi Elise. "*Uçağa bindim, o sarışın adamımız gördü hatta bindiğimi, Efes. Uçak kapısı kapandı, tam o sırada bir anons... Uçakta arıza çıkmış, kapılar açıldı. Arıza falan yoktu biliyorum, sadece beni indirdiler. Rauf böyle biri. Bu kadar güçlü biri. Ona karşı gelmek imkânsız.*"

"*Gözünde büyütme,*" dedim ters bir ifadeyle. Bir yandan hâlâ kadını anlamaya çalışıyordum çünkü ezikleri gözümün önündeydi. "*Şerefsizin teki.*"

"*Öyle.*"

Etrafta keskin bir şey arıyordum ama yalnızca koltuklar ve büyük bir ekran vardı. Sonunda cama yaklaşabilmek aklıma geldiğinde, ringin boş oluşu göğsüme büyük bir

ağırlık yüklemişti. "Neden ring boş?" diye sordum kendi kendime. "Neden boş? Nerede o matadorla ingiliz adam!"

"İran Matador'u hazırlanıyor," dedi Rauf, kapı bir anda açıldığında elindeki telefonla içeri dalmıştı. *Telefonla mı? Hani manyetik alan vardı?* Açıp kapayabiliyorlar mıydı? Belki de Rauf'un telefonu özeldi. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? "Yeni rakibi için."

"Ne?"

"Vidar, nişanlına ne söylemek istersin?" diye sordu Rauf, telefonun hoparlörde olduğunu o an fark etmiştim. Arkasından giren iki adamdan biri kapıyı kapatırken diğer arkama geçti, kollarımdan tutup Rauf'a ittirdi beni. "Bayağı esnekmiş yalnız güzel kızımız, şak diye geçirmiş arkasındaki ellerini önüne... Esnek kızlar bir başka oluyor yahu."

"İliğini siktiğim beni oraya getirme! GETİRME!" diye bağırdı Kunt'un telefondan gelen sesi. Neredeydi? Nasıl telefonla konuşabiliyorlardı? Eğer Kunt hâlâ içerideyse ve bir şekilde telefonlar çalışıyorsa, çoktan Efes'le Polat'a haber uçurmuş olmalıydı.

"Tamam tamam kızma, yani bana kızma, ringe sakla öfkeni, rakibine yönlendir," dedi Rauf, bir adım attığında beni geçmiş, camdan; salona bakıyordu. Kollarımdan tutan adamın elinden kurtulup cama dönmeye çalıştığım sırada çabalarım boşa gitmemişti. Rauf'un baktığı yer tam olarak hareretle konuşan kalabalığın arkasında dikilen Kunt'tu. Ceketi üzerinde değildi, siyah gömleğinin ise kollarını sıvamıştı ve nefes nefeseydi. Kulağında telefonu vardı. Rauf, Kunt'un karşısına çıkıp konuşamayacak kadar korkuyordu ondan ve böyle korkarken bile, gecenin sonunda ölecek olsa bile Kunt'u ringe çıkarmaya kararlıydı. *Neden?*

"Eee ne diyorsun? Bahisleri açalım mı?" diye sordu

Rauf, cebinden çıkardığı bir kumandayla odanın içindeki büyük ekranı açmıştı. Ekranda turuncu ve yeşille yanan taraflardan yeşil olan altın sarısına döndüğünde, salondaki kalabalıktan da şaşkınlık nidaları yükseldi. Camın arkasına olduğumuz için sesler boğuk geliyordu. Kunt'un dikildiği yere yakın oturanlar bakışlarını yalnızca ona çevirmişken koltuklar arasında gezinen adamları gördüm, çek kâğıtları toplanıyordu.

Önceki bahis miktarı 12.6 Milyon dolara 9 Milyon dolarken, İranlı boksörün fiyatı ikiye katlanarak 24 Milyon dolar oldu saniyeler içerisinde. Salonda olmayıp da oynayanlar vardı, online bahisçiler, Rauf'un deyimiyle yatırımcılar... 9 Milyon dolar önce sıfırlandı, ardından 42.7 Milyon dolara çıktı. *Ne?*

"Saniyeler içerisinde ismini gören bastı parayı," dedi Rauf tebrik eder bir sesle. "Bu geceden kazançlı çıkacağım Vidar. Sen ringde öfkeni boşaltırken ben adımı kara çıkarmamış olacağım, istersen beni öldür bu gece, gel bul, bulabilirsen tabi... Ama o ringe çıkacaksın. Dövüştüğünü göreceğim."

"Seni öldürmeyeceğim," dedi Kunt, ağır ve tehlikeli bir sesle. İlk defa, camın ötesinden göz göze gelmiştik. "Seni nişanlımın suratındaki beş parmak izine gömeceğim. Bekle beni Massouh."

"Hay hay efendim... Ama önce maç."

Kunt telefonu kulağından uzaklaştırdığı an yanındaki Erhan'a uzattı. Ringe yürümeye başladıklarında Kunt saatini çıkarmış Erhan'a veriyordu ama gözlerini gözlerimden çekmiyordu. Gömleğinin düğmelerini hızla, öfkeyle, sökercesine açtığında siyah gömleği Erhan havada kaptı. İkisinin yüzü de öyle sert görünüyordu ki korkması gereken ben değilken bile korkmaya başlamıştım.

"Evet bayanlar baylar, yeniden açılan bahislerin kapanmasına son bir dakika on iki saniye..." Rauf, neresinden çıkardığını bilmediğim bir mikrofona konuşmaya başladığında sesi salonda yankılanıyordu. Kunt'la göz temasını kesen ben olmuştum çünkü kalbim deli gibi atıyordu ve ilk defa korktuğumu hissediyordum. Onu hiç dövüşürken görmemiştim. Onun uzun zamandır dövüşmediğini ve antrenmanlı olmadığını biliyordum. Üzerini değiştirmeye bile vakti yoktu ki! Üstelik her ne kadar iyileşiyor olsa da omzunda yarası vardı ve yakınına yiyeceği herhangi bir darbe iki katı acıtma potansiyeline sahipti.

"Gecenin sonunda öleceksen, şu an ne kazanacağının ne önemi var?" diye sordum Rauf'a, buz gibi bir sesle. Sakindim. Sakin olmak zorundaydım.

"Ölmeyeceğim, beni bu kadar merak ediyor olman gururumu okşuyor," dedi Rauf bana bakmadan, muhtemelen birazdan aşağı inecekti ki kapıya yönelmişti. "Bu arada az önce çok keyifli bir telefon aldım, seninle de paylaşmak istiyorum."

"Nasıl telefonlar çalışıyor?"

Rauf parmağını şıklattı. "Böyle," dedi kibirli bir tavırla. "Odanın içindeki manyetik alanın kontrolü benim ağzımdan çıkacak söze bağlı. Ben istersem insanlar iletişim kurabilir, fotoğraf, video çekebilir, ben istemezsem hiçbir bok yapamazlar."

"Bunca önemli insan nasıl senin gibi bir piçe güvenip yerin iki kat altına gömebiliyor kendilerini?"

"Para kazanmak için, tutku için, hırs için, kumar bağımlılığı," dedi Rauf. "Ne dersen de. Ama ben onlara sorun çıkmayacağı güvenini de veriyorum. İş ahlakını her şeyden ayrı tutuyordum, bu gece de gördüğün üzere. Karyeli'yi ringe çıkaracağıma söz vermiştim, çıkarıyorum da."

"Kime söz verdin?"

Güldü Rauf. "Her neyse... Ne diyordum? Hah! Bizimkiler çıkmış odanızdan oteldeki... Bulmuşlar şu arkamdaki orospu karının ofisimden çaldığı vasiyeti. Yani sıçtınız. Vasiyet olmadığı sürece topladığınız bütün kanıtlar köreltilebilir."

Yüz ifadem donduğunda, Elise'le Rauf arasında gezdirdim bakışlarımı.

"Sonra görüşürüz... Şimdi sunmam gereken bir maç var," dedi Rauf, kapıdan çıkıp giderken hiçbir şey söylemedim, itlerini başımıza bırakmıştı. Elise köşede salınacağına güvenerek sessizce oturuyordu hâlâ, bense camın önünde ellerim bağlı dikiliyor olmama rağmen kolumdan sertçe tutan heriften kurtulamamıştım. *"Kolumu tutmanın bir manası yok! Zaten ellerim bağlı!"* diye bağırdım en sonunda, yüzüme bakmıyordu bile. Transta gibi sadece Rauf'un emirlerini uyguluyordu.

Aşağıda bir alkış ve tezahürat fırtınası kopmaya başladığında gözlerimi ringe çevirdim. Fuat Hoca yoktu bile, İstanbul'a dönmüştü sabah, antrenörsüz ve hazırlıksız bir boksörle bu nasıl bir maç olacaktı? Ne kadar adil olacaktı? Çığlık atmak istiyordum, tek bir görevim vardı o da yerimden kalkmamaktı! Benim suçumdu. Benim yüzümden dövüşecekti.

"Öğlen bir adam geldi Kunt'a bir zarf verdi," dedim Elise'e dönerek. Başını kaldırmış beni dinliyordu. *"Zarfın içinde Rauf'un babası Marcello Massouh'nun son vasiyeti mi vardı?"*

Elise yutkundu, gözlerini benim üzerimden hemen arkamda kolumdan tutan korumaya çevirmişti. Başımı çevirdiğimde adamın da bizi dinlediğini fark ettim. Elise başını eğdiğinde, güçsüz bir şekilde başını iki yana sallamıştı, gözlerinden damlayan yaşlar elbisesinin eteğini ıslatıyordu.

"Son bir şey daha var, bir belge. Bu akşam biz davetteyken Efes'le Polat'ta olacak bu iş."

"Yani bizim katılımımız Rauf'a uygulanacak bir dikkat dağıtma taktiği?"

Ayrıca eşyalarımı toplamamı da söylemişti. Elise'in verdiği belge bu kadar önemli olsaydı neden başucundaki çekmeceye bıraksındı ki? Bu bir aldatmaca olmalıydı. Rauf'un, biz aşağı indiğimizde odamızı karıştırmak isteyeceğini biliyordu, nasıl olsa maç sonuna kadar burada, kafeste kalacaktık. Rauf'un adamlarının dikkati odamızdaki zarftayken kendi ofisi savunmasız kalacaktı ve Efesler de Kunt'un asıl istediği belgeyi alacaktı. O *zaman*... "Beni kandırdı," dedim farkındalıkla. Türkçe konuştuğum için koruma da Elise de anlamamıştı. Kunt, asansörde açık açık zarfın içinde Elise'in söz verdiği belgenin olduğunu söylemişti ama aslında önemli bir şey yoktu; belki de asansör dinleniyordu. Belki de dinleniyorduk. *Dinleniyorduk!* Rauf'u çekmek için söylemişti!

"Zeki pislik!" dedim sinirle bir nefesi dişlerimin arasından içime çekerken. *Demek asıl plan buydu.*

Gözlerim aşağıya değdiği an salonun karanlık olduğunu ve ışıkların yalnızca ringe yöneltildiğini gördüm, önümde bağlı ellerimi yüzüme yasladığımda parmaklarımın arasından bakıyordum.

"Neden bakamıyorsun?" diye sordu Elise. *"Nişanlını hiç dövüşürken izlemedin mi?"*

İzlemiş olsam ne fark eder... Ben abimi de bir ringin orta yerinde kaybettim. Gözlerimi sımsıkı kapatmıştım o an, bakamayacağımı düşünüyordum. Birkaç küçük adım sesi duydum, Elise ayağa kalkmıştı. Elleri arkasında bağlıyken camın önüne yaklaştı, aşağıdan büyük bir gürültü geliyordu. *"Vidar hazırlıksız olmasına rağmen sert oynuyor,"* dedi Elise. *"Ne ara ikinci round başladı bilmiyorum..."*

Parmaklarımın arasından baktım aşağıya. Kunt resmen üstü çıplakken pantolonla sahadaydı, ellerinde siyah boksör eldivenleri vardı. Karşısındaki turuncu şortlu herif devamlı parmak uçlarında kendini hazır tutarken sağ kroşesine davrandığında gözlerimi yeniden sımsıkı kapattım. Elise bunu fark etmiş, gülmüştü. *"Neden gülüyorsun?!"* diye sordum sesimdeki öfke tınısıyla.

"O yumruğu yediğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Elise. *"Sen gerçekten onun nişanlısı mısın?"*

Gözlerim hâlâ kapalıyken arkamdaki adamın elini kolumdan indirdiğini hissettim. Elise gergince nefes almaya başlamıştı. Çatık kaşlarımın ardından gözkapaklarımı araladığımda odanın ışıklarının söndüğünü fark ettim. Camdan aşağı baktığımda tüm salon kararmıştı; bu da neydi böyle? Güç kesintisi miydi? *Ya da Rauf, manyetik alanı kapatarak kendi mezarını kendi kazmıştı.*

Bir anda kapı açıldığında aşağıdan gelen çığlık sesleriyle dikkatim dağıldı, hemen yanımdan gelen bir sürtme sesiyle koruma yere devrildiğinde Elise'in kolundan tuttum ve kapının arkasına ittirdim ama içeri giren sarışın, Efes'ten başkası değildi. "Karaca çabuk!" dedi Efes, elinde susturucu takılmış bir silah vardı ve kollarını dik, ellerini aşağıda tutuyordu etrafı kartal gibi gözleriyle süzerken. İfadesi taştandı. "Çabuk! Çıkmamız lazım!"

"Yürü," dedim gerginlikten nefes nefese kalmışken Elise'e, aşağıdan gelen sesler beni tedirgin ediyordu en çok. Çantamı aldım yerdeki kurşun yemiş adamın omzundan. Elise *"Ama..."* diyecek oldu ama lafını kestim. *"Saçmalamayı bırak! Adam seni nasıl korkuttuysa bizimle bile gelmeye tereddüt ediyorsun!"*

"Hadi bacım hadi," dedi Efes, eliyle çıkmamızı işaret ederken Elise'e bakarak konuşmuştu ama kadın anlamı-

yordu. Elise sonunda başını salladığında birlikte kapıdan çıktık, koridorun led aydınlatması yanıyordu. Muhtemelen bu tarz güç kesintileri için kurulmuş bir sistemdi.

Efes cebinden çıkardığı bir bıçakla ellerimizi özgür bırakırken "Hay siktiğimin piçi, şu bileklere bak," diye homurdandı, adrenalinden titrediğim için bileklerimin ne durumda olduğunu bilmiyordum. "Aşağı ineceğiz, tek çıkış oradan," dedi Efes önden merdivenlere yönelirken. Peşinden ben koşuyordum, arkamdan Elise geliyordu. İnsanlar çift kanatlı kapıdan koşarak terk ediyorlardı salonu, asansörlerin olduğu hol doluydu.

"Kunt nerede?" diye sordum Efes'e, karşıdan koşarak buraya gelen Polat'ı fark etmiştim. O da tıpkı Efes gibi silahı iki eliyle kavramış ve kollarını aşağıda tutuyordu.

"Karaca çıkmamız lazım acilen, gelecek o," dedi Efes. "Otel baskın yiyecek."

"Merdivenler temiz," dedi Polat. "Buradan! Beni takip edin!"

Asansörlerin olduğu hole çıktığımızda asansör bekleyen onlarca insanın arkasından ilerledik, elektrik gelmediği için hepsi hep bir ağızdan söylenerek konuşuyordu ve bu da kulağa sığmaz bir gürültüye sebep oluyordu. Neon bir işaretle tuvaletlerin olduğunu belli eden tabelayı geçtiğimizde koridora girmiştik, koridorun karşılıklı iki kapısının ardında erkek ve kadın tuvaletleri vardı ama Polat önden ilerlerken hiç durmadı. Sonunda demir bir kapının önüne geldiğimizde makine dairesi olduğunu anlamıştım. "Geri çekilin," dedi Polat koluyla bizi geride tutarken. İki el ateş etti kapının kilidine, zinciri söktü ve uzanıp açtı. Alçak tavanlı, ıslak zeminli, karanlık, mahzene benzeyen bir yere girdiğimizde eğilerek ilerliyorduk. Başka bir kapıyı yine kilidine ateş ederek açtığında yukarı çıkan merdivenler hemen önümüzdeydi.

Polat önümüzde, Efes arkamızda tetikteyken koşar adımlarla çıkıyordum basamakları topuklulara rağmen. Yaklaşık iki kat yukarı çıktığımızda Polat başka bir kapı kilidine iki el ateş etti, kapıyı sökercesine çektiğinde bu sefer menteşelerinden de ses gelmişti.

Lobideydik. Ateş seslerini duyan insanlar dehşet içerisinde bize bakıyordu. Polat da Efes de silahlarını pantolonlarının beline sıkıştırdılar o an. "Buradan," dedi Efes lobinin arkasında, otelin içindeki geniş bir kafeyi işaret ederek. Kafe doluydu ve içeride hareketli bir müzik çalıyordu. Efes hiçbir şey demeden mutfağa daldığında içerideki çalışanlar şaşkınlıkla donup kalmışlardı, aralarından geçtik ve arka çıkış olduğunu düşündüğüm bir kapıdan ara bir sokağa fırladık.

"Yoruldun mu?" diye sordu Efes, o sırada Elise'in üzerindeydi gözlerim çünkü kadın bayılmak üzereydi.

"Bir şey yapın..." demeye kalmadan Polat kadını tuttuğunda, Efes yanına adımlayıp Polat'ın kadını kucağına almasına yardım etmişti.

Köşeyi dönen bir *SUV* gördüm, direksiyonda tanımadığım ama daha önce Fevzi'nin yanında gördüğüm bir adam vardı. Efes koşarak arka kapıyı açtığında Polat, Elise'i ortaya bıraktı ve içeri geçip kapıyı kapattı. Ben de diğer taraftan binmiştim, Efes öne oturmuştu. Araba hızlı bir geri manevrayla caddeye çıktığında otelin önündeki kalabalığı gördüm. Bir ambulans ve iki polis arabası kenara çekilmişti. Şimdiye kadar aşağının elektriği gelmiş olmalıydı ki otelin arka otoparkından hızla ayrılan lüks araçlar vardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum Elise'in nabzını kontrol ederken. "Kunt nerede? Biriniz bir şey söyleyin artık!"

"Daha işimiz bitmedi, biraz sabret," dedi Efes ve camı açtı. Koltuğa tutunarak kafasını dışarı çıkardığında arkayı kontrol ediyordu.

Cadde biterken şehrin dışına ilerlediğimizi biliyordum. Elise yorgunluktan ve korkudan bayılmış olmalıydı, herhangi bir sorunu yoktu. *Darp edilmiş olduğu gerçeği hariç.* Birazdan kendine geleceğini umuyordum.

Yol bomboştu, hava zifiri karanlıktı. Boş bir arazinin kenarındaki bahçeli bir evin önüne gelirken araba yavaşladığında asfalt yoldan çıkmıştık ama arkamızdan gelen bir aracın farları yolu aydınlatıyordu hâlâ. Büyük, *Mercedes* bir cip arabanın hemen kenarına çekildiğinde siyah filmle kaplı camın aşağı inmesine gerek kalmadan yüzünü tanımıştım. Kunt, üzerinde düğmelerini iliklemeden giydiği siyah gömleğiyle direksiyon başındaydı, yan koltukta bir adam daha vardı ve ceketinden Erhan olduğunu anlamıştım. Efes'le Polat aynı anda arabadan indiklerinde ben de kapıyı açıp dışarı çıktım, evin bahçesinden çıkan iki adam demir bahçe kapısını açıyordu.

Mercedes'in bagajını kapattı Efes, arabaya vurdu. Evden çıkan adamlardan biri *Mercedes*'in şoför koltuğuna geçmiş, iki araba da garaj kapısından içeri giriyordu. "Ne oluyor?" diye sordum. Polat da Efes de Erhan da eve yönelmişti ama ne zaman indiğini göremediğim Kunt evin önündeydi. "Kunt?"

"Sen iyi misin?" Beni fark ettiği an endişeli bakışları yüzümde gezinmeye başlamıştı, omuzlarıma yasladığı avuçları soğuktu. Karanlık olduğu için yüzünü tam göremiyordum, bahçe aydınlatması yeterli değildi. "İçeri geçelim," dedi gözlerini etrafta gezdirdikten sonra beni içeri yönlendirerek, yürümekten başka bir şey yapamamıştım.

"Elise arabada," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Tanımadığım bir adam Elise'i kucağına almış bedenini içeri taşıyordu. Arkadaki demir kapıların kapandıklarını belirten gür ses etrafta yankılandığında Efes tekrar *Mercedes*'in

bagajını açtı; işte o zaman, o zaman gördüm; bir adam, elleri ve ayakları arkasından bağlanmış bir şekilde bagajdaydı. Efes geri çekildiği an ağzına bir kumaş tıkılmış Rauf Massouh'nun sıfatı ortaya çıktı. Kaşları öyle bir çatılmıştı ki yüzü değişmişti resmen, neredeyse tanıyamayacaktım.

"Çıkarın şunu, çözün," dedi Kunt sert bir sesle, Rauf'u işaret ederken. Elini belimde hissettim. "Sen içeri geç istersen Karaca."

"Karaca!"

Evin açılan kapısından fırlayan sarışın kadın, Beren'den başkası değildi. Üzerinde bir kot ve rahat bir tişört vardı, spor ayakkabılar giyiyordu ve saçlarını tepesinde atkuyruğu yapmıştı. Koşar adımlarla yanıma geldiğinde "Nasılsın?" diye sordu endişeyle, ardından Kunt'a baktı. "Bir sorun çıkmadı değil mi?"

Efes'le Polat, Rauf'un cüssesini bagajdan çıkardığı gibi dizlerinin üzerine çöktürdüler. Ayaklarını ve ellerini çözmüş, ağzındaki kumaşı çıkarmışlardı ama sımsıkı tutuyorlardı. Kunt, o sırada Rauf'u yakalayıp otelden nasıl çıkmıştı? Bizim gibi merdivenleri mi kullanmıştı?

Rauf ağır bir şekilde küfrettiğinde Efes bacağına vurdu. "Ne diyorsun lan, Türkçe konuş!"

"Hepinizin sülalesine sövüyor, ne diyecek?" dedim Beren'in ellerini kollarımdan çekerek ileriye bir adım atarken.

"Beren," dedi Kunt sorarcasına, bir elini kolumun üzerine koyarak beni geride tutmaya çalışmıştı. Öfkeliydi, bu yüzden yüzüme bakmıyordu. Beren mesajı almış gibi koşar adım evin açık kapısından içeri girdi, saniyeler içinde elinde mavi bir dosyayla geri gelmişti.

"Bu ne biliyor musun Rauf?" diye sordu Kunt, Polat adamın başını aşağı eğdiğinden yüzüne bakması zordu. Kunt ayaklarının üzerinde yere çöktüğünde fırlatırcasına

Rauf'un önüne attı dosyayı. "Bu senin mezar toprağın, ben kazdım."

"Allah senin belanı versin!"

"Senin duanı da bedduanı da kim dinler lan? Kes!" dedi Kunt ters bir sesle, biraz geride dikilen adamları ve kenara yaslanmış, kolları göğsünde sahneyi izleyen Erhan'ı gördüm. Yüzünde yaprak kımıldamıyordu. "Dün akşam anlaştık sanmıştım, insan bir 24 saat de mi dayanamaz lan! Sen sevgilini döv, benim nişanlımı oyuna getir, beni ringe çıkar, sonra da elimden kaçabileceğini san. Hayal gücün, beş yaşındaki çocuğunkinden bile daha genişmiş tebrikler!"

"Kandırdın beni!" diye bağırdı Rauf, kollarını tutan Efes'le Polat'tan kurtulmak için debelenerek. Kuduz bir köpeğe benziyordu. "Elise nasıl alsındı zaten bu dosyayı benim odamdan! Kandırdın!"

"Sen mal olduğun için kandın," dedi Kunt. "Gizlice insanları dinletirsen olacağı bu. Ağlama boşuna şimdi."

"Ne istiyorsun lan benden?!"

Kunt ayağa kalkarken eliyle Rauf'u kaldırmaları için bir işaret yaptı, onlar Rauf'u kaldırırken kollarını da bırakmışlardı. "Öncelikle..." dedi Kunt arkasını dönüp dosyayı Beren'e uzatarak. O sırada Beren dosyayı aldığı gibi yerine geçti. Kunt gömleğinin kollarını sıvamaya başladığında yüzüne vuran bahçe aydınlatmasından kaşının kenarındaki kanlı yarayı görebilmiştim. Onu bir köşeye çekip yarasına bakma isteği içimi kemirmeye başlamıştı bile. "Şu benim dokunmaya kıyamadığım yanağın hesabını ver," dedi bir anda dönüp sağ yumruğunu Rauf'a geçirmeden hemen önce. Rauf geriye savrulurken Polat'la Efes onu tutmuştu ama nasıl kuvvetli bir yumruk yediyse adam kollarında bayıldı.

1
KOMA HÂLİ

Benim göğsümde... Acısı hiç geçmeyen bin dumanın izi var. Gözlerimden, sonuçları hiç düşünülmeden söylenmiş bin yalanın yaşı akıyor; genzime is kokusu sinmiş, ne söylesem kül edilmiş dudaklarımın arasında. Dışarı çıksa kelimeler böyle bir dünyada çok fazla yaşamazlar. Böyle bir dünyada... Dürüstlük, hiç edilmiş. Kazanmak için oynanan oyunlar, iyileri de kötü etmiş. Ne çıkıp *"Niye kazanmak istiyorsun, çok mu önemli?"* diye hesap sorabilirsin yana yakına ne de alkış tutabilirsin yaptığına.

Her şey basit, her şey sıradan; bir anlamı, bir yeri olmadığı sürece sende.

Bir silahı ele alalım mesela... Caydırıcı bir etkisi var namlunun başındaki kişiyi, yapmak üzere olduğu eylemden; ateşlersen, ölür belki. Yaralanabilir de. Bir silahın amacı bu. Ona anlam yüklemeye gerek yok. Bunun için yapıldı. Zarar vermek için.

Ama duyguların böyle bir gücü var işte. Herhangi bir nesneyi, kelimeyi; belki bir cümleyi bir tabancadan daha ölümcül hâle getirme gücü... O değeri verdiğin insanın ellerinde.

Belki hemen öldürmez ama... *Ama* zaten bu da en kötüsü, değil mi? Çünkü süründürür.

Bahçede, kollarımı göğsümde birleştirmiş, üzerimde kalın bir kazakla dikiliyor ve evin etrafına yerleştirilmiş korumalardan biriyle göz göze gelmeye çalışıyordum. Kötü kötü bakıyordum kabul ama ben tatlı baksam da benimle konuşmamak; bir sorunum ya da isteğim olmadığı sürece yoluma bile çıkmamak için emir almışlardı. *Çünkü dilin zehir.*

İnsanları kolayca kandırabilmem ve istediğim şeyi yaptırabilmem benim suçum değil, onların aptallıklarıydı. Mesela iki gün önce. Annemi de kendimi de hazırlayıp sanki Kunt Vidar Karyeli'yle buluşacakmışız gibi bir izlenim yaratarak evdeki çalışanlar dahil herkesi kandırmış, araç hazırlatmış, aracı kaçırmış; köprüde çevirmeye yakalanmıştım. Ülkenin teröristinden değil, omzunda galaksi taşıyan askerinden kaçmaya çalışınca adaletin ağına düşmem düşük bütçeli trajikomik bir tiyatro senaryosu gibi geliyordu kulağa.

Ama gerçekti tüm bunlar.

Behzat Karyeli'nin aile evinde hayaletler vardı. Bodrum dahil beş katlı olan bu sarayda geceleri kapılar çarpıyordu rüzgârdan çünkü penceleri açmadığım sürece duramıyordum bir odada. Kuş kafeste nefes alamıyordu. Kimseyle konuşmamak bana iki şey öğretmişti: Bir, çenesini uzun süre kapalı tutamayan biri için tek kelime etmeden geçirdiği iki gün, çölde susuz iki haftaya denkti. *Ki iki haftanın sonunda muhtemelen ölürdün.* İkincisi ise... *Keşke biri bir daha çıkıp sessizlik ile huzurun doğru orantılı olduğunu söylese de tokatlasam.* Çünkü bu cümleyi hayatım boyunca birçok kez, birçok kişi tarafından duydum ve gerçek anlamda tattıklarını düşünmüyorum.

Sessizlik ölümcül.

Sessizliğin insanı yaşattığı tek bir yer var; o da anne rahmi, dokuz ay boyunca. Ya da uyku hâli. İkisinde de bilincin yok. *Bir de koma hâli var sanki Karaca.*

Esved komadaydı.

Dünyamın başıma yıkıldığını sandığım tüm günleri tek yumrukta yok eden o gece, Sergen'le ilişkisini çözeceğini söyleyip memleket yoluna düşen Esved dönüşte kaza yapmıştı. Kazadan önce ısrarla aradığı iki kişi vardı, ben ve Kunt Vidar Karyeli kişisi. İkimiz de açmamıştık. *Eğer açsaydık, Esved ne söyleyecekti?* Bugünlerde beni geceleri uyutmayan birçok neden var ama bu en güçlülerden biri çünkü her zaman tek yaptığı beni korumak olan çok değerli arkadaşım benim yüzümden komada.

Kendimi suçlamamam imkânsızdı. Kimse de bana kendimi suçlamamamı söylememişti zaten.

Kimse bana *hiçbir şey* söylememişti. Belki de dinlemeyeceğimi bildiklerinden.

Belki de kapımı kilitleyip kulaklıklarımı taktığımdan, ne zaman eve biri gelse.

Annem sürekli hastaneye götürülüyordu randevularından dolayı. Dr. Marc'ın onun üzerinde uyguladığı tedavi işe yarıyordu ama annemin aklı hâlâ gidip gidip geliyordu. Ondan istedikleri cevaplar her ne ise, biraz daha beklemeleri gerekiyordu.

"Çok güzel sulu köfte yaptım! Hadi abini ara da gelsin birlikte yiyelim."

"Abim yok."

"Ne demek yok?"

"Yok işte gitmiş. Ben dönmem bir daha ne hâliniz varsa görün dedi."

"Karaca dalga geçme anneyle! Abin öyle şey demez! Eşek sıpası nereye gidiyormuş daha yaşı kaç başı kaç?!"

"Kocaman adam oldu cehennemin dibine kadar yolu var!" Ve kapıyı çarpış.

"Kızım aç kapıyı! Ne bu senin asi hâllerin?! Almayayım ayağımın altına bak Karaca!"

"Kapı kilitli değil anne, gel de al istiyorsan..."

Keşke aklı başında olsaydı da her şeyi anlatabilseydim anneme. O zaman anlardı beni. Abin de abin diye tuttur-mazdı. O da sus pus kesilirdi benim gibi, konuşmazdı bir daha onlarla. *Hiçbiriyle*. Çünkü konuşuyordu, biliyordum. Ben üst kata kendimi kilitlediğimde, annem eve gelenlerle kahve bile içiyordu sohbet ederken.

Bir keresinde tuvalete giderken Kunt Vidar Karyeli'yle konuştuğunu duymuştum.

"Uyuyor mu?"

"Uyuyor Vidarcığım."

"Vidar mı?"

Çünkü anneme ben öyle tanıştırmıştım ismini unutup bana sorduğunda. *İki ismi var ama genelde Vidar'ı kullanır* demiştim. Spor akademisinde kendimi sokaklardaki be-ladan korumak için boks öğrendiğimi ve onunla da orada tanıştığımızı söylemiştim. Bu evde geçici olarak kaldığımızı, bir arkadaşımın boş evi olduğunu da söylemiştim. Annem her gün gitmek istese de burada bu kadar kalmamızın uygun olmadığını söylese de bir saate zaten kafası karışıyordu.

Gidebildiğim tek bir yer vardı. Hastane. Esved'i ziyaret edebiliyordum, peşimden ayrılmayan iki ızbandut gibi ko-rumayla birlikte. Bir keresinde korumalar yerine Efes be-nimle gelmek istediğinde bir süredir ilk defa görüyordum onu, gözle görülür bir şekilde çökmüştü. Gözünün içinin parıltısı gitmişti. Gitsindi zaten.

Şebnem yüzündendi, biliyordum. Şebnem çok ağır bir ameliyat geçirmişti ve neredeyse onu kaybediyorlardı. Kan kaybından kalbi durmuştu. Ona kan veren ilk kişinin Ök-tem olduğunu duymuştum ama Öktem'i de o geceden beri görmemiştim, bu yüzden doğrulayamıyordum.

Her neyse... Efes'le aynı arabaya binmek istememiştim.

Sırf bu yüzden eve geri dönmüş ve o gün Esved'i ziyaret etmemiştim. Bunun yerine doktorunu aramış ve durumunda bir değişiklik olup olmadığını sormuştum sadece.

Behzat Karyeli kendi evine gelmiyordu. Öktem'in telefonunu arıyordum ama ona ulaşamıyordum. Nehir Dündar'ı bile, evin durumunu kontrol etmek için geldiğinde görmüştüm ama Kunt Vidar Karyeli kişisini bir kez olsun görmemiştim; gözlerimin üzerine değmesine izin vermemiştim. Beren, Melisa... *Karaltı*... Kimseyi görmüyordum birkaç gündür.

O geceden beri.

Neler oluyordu bilmiyordum.

Ama biraz da bilmek istemediğimdendi.

Biriyle konuşursam, tüm yalanları; saklanan her şeyi, bir bir öğrenecektim çünkü. O gece korkuyordum ama bugün daha fazla hayal kırıklığı yaşamak istemeyişimdendi bu tavrım; yoksa küçük bir çocuk değildim ben, farkındaydım her şeyin. *Herkesin*.

Tek bir sorum vardı. *Neden?*

Ama cevapları dinlemeye gücüm var mıydı, bilmiyordum işte.

Kaç git diyordu hâlâ içimden bir ses. Denemiştim de birkaç kez. Ama nereye kaçacaktım ki, nereye gidecektim? Annem bile burdayken... Ve bu savaş *benim de* savaşımdı. Ne olmuş olursa olsun. *Alın her şeyi çalın başımıza* diye yıkıp ortalığı gitsem, en büyük zararı yine kendime vermiş olacaktım çünkü artçılarla, depremlerle çürük raporu almış bu binayı yıkmak gerekti. Yıkmak ve yeniden inşa etmek.

Yaşamak bu demekti.

Ön bahçede bir hareketlilik gördüğümde, uzaktan açılan demir kapıların sesini duydum. Arazi o kadar büyüktü ki giriş ve çıkış kapılarının yalnızca sesini duyarak anlaya-

biliyordum birilerinin geldiğini. Bugün dönüp de odama kapatmayacaktım kendimi, gelen her kimse piyango ona çıkmıştı.

İçimden, gelenin kızlardan biri olması için dua eden yanımı bıçaktan geçiren tanıdık plaka ve araçtı. Siyah, büyük bir *SUV* evin ön bahçesine yanaştığında süs havuzunun etrafında döndü ve birkaç metre önümde durdu.

Kollarımı göğsümde birleştirmiş, kulaklığımı boynuma asmıştım. Müzik olmadan katlanamıyordum birkaç gündür bu dünyaya, bu yüzden kulaklığım da ben nereye gidersem oraya geliyordu. Saçlarım yeni duş aldığım için kabarmıştı ve rüzgârda daha da bir dağılıyorlardı.

Kaç.

Kaç.

Kaç. İçeri kaç.

Hayır.

Orada dikildim. Kaşlarım çatık, gözlerimde hiç dinmeyecek bir yangının ateşiyle. *O ateşi sen yaktın, o yangını sen çıkardın.* Rüzgâr saçlarımı uçurdu, sanki içimdeki alevleri harlıyordu. Bu kış ağır geçecekti, biliyordum bunu. Söylemiştim kendime, söylemiştim de... *Geçen* şeyler iz bırakmazdı hayatında. Sanki bu kış, bu yüzden, hiç bitmeyecekti içimde.

Arabanın motoru durdu. Kapısı açıldı. Dışarı çıkıp kapıyı kapatışını izledim. Üzerinde siyah boğazlı bir kazak ve siyah pantolon vardı. Onun da giydikleri, içini mi yansıtıyordu? Benim de annemi yaksalar, benim de içim sızlamazdı abisini kaybettiğini zanneden küçük bir kız çocuğunu kandırırken. Ama ben kandırdığımı bile bile elinden tutmazdım hiç kimsenin, vicdanım elvermezdi.

Kötülerin bile geçmeyeceği bazı sınırlar vardır.

Altın hareler üzerime çevrildiğinde bir şaşkınlık dalgası

parıldadı gözlerinde. Muhtemelen her zamanki gibi, evin kapısına yönelecekti yorgun adımlarla ve beni bahçede görmeyi beklemiyordu. Bu yüzden şaşırmıştı. Neden kendimi yukarıya kilitlemediğimi mi merak ediyordu? Gelsin öğrensindi.

Bakışlarını yere çevirdi birkaç saniye, ardından iki başparmağı arasına aldığı gözpınarlarını sıktı başı ağrıyormuşçasına bana doğru adımlar atarken.

Yerinden çıkacakmışçasına atan kalbimi de Behzat Karyeli'nin eline verseler de tımarlasa keşke. *Çünkü istemiyorum.* Yüzüne bakınca dünyamı görmek istemiyorum ben. Başka biri ol, yabancı ol yine istiyorum. Bana bu yalanları söylememiş ol, benden gerçeği saklamamış ol, benim elimi hiç bırakmamış ol. Bilmek istemiyorum şeker tüketmediğini, viskiyi sek sevdiğini, annenin elinden hiç yemek yemediğini ve anlamak istemiyorum beş metre öteden suratına bakınca günlerdir bir gram uyku uyumadığını, bu yüzden gözlerinin kaşındığını; gerildiğin için elini saçlarına daldırdığını. Sana bakınca on dört yaşında yalnızlıktan vahşi bir kurtla dostluk kuran o çocuğu görmek istemiyorum.

Sana bakınca bir yabancı görmek istiyorum ben Kunt Vidar Karyeli.

Ve buna rağmen dinlemek için karşındayım.

Bir de kaçamadığımdan tabii... Senden kaçılmıyormuş. Nişanlı kartımı kullandım, kandırdım herkesi; iki cadde gidebildim. Belki ilk gece anneme kaçmak yerine uçak bileti alsaydım bir daha bulamazdın beni ama işte, ben de, kimi kandırıyorum ki? Kendimi mi? Böyle bir zamanda, herkesi kandırabilirim... Ama kendimi değil. *Artık* değil Karyeli.

Adımları, aramızda bir metre kala durdu. *Bizim aramızda hep bir karış olacak.* Şimdi daha fazlası vardı ve ben ne demek istediğini ilk defa bu kadar net anlıyordum.

Mimiksiz ifademle bir saniye olsun çekmedim gözlerimi gözlerinden. Haklıydım, uykusuzdu. Belki doğru düzgün yememişti bile, yakında çok önemli bir maçı olmasına rağmen. Göz altları çökmüştü. Işıltısını kaybetmişti o da. Ali Fuat kontrol etmiyor muydu onu? Kimse bir şey demiyor muydu? Kimse görmüyor muydu?

Bir dakikadan fazla süren bu sessizlikte, onun altın hareleri de benim yüzümde gezindi. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama nasıl göründüğümü biliyordum. Birincisi, iştahım yoktu. İkincisi, elmacık kemiğimin üzerindeki çizik iyileşiyordu bu yüzden kabuk bağlamıştı. Ne zaman nereye sürttüğümü bilmiyordum yüzümü ama o geceden olduğu kesindi. Elim hâlâ sargılıydı, pansuman yapılırken gelen hemşire görüyordu sadece. Ben bakmıyordum. Düşünmüyordum da.

"Odadan çıkmana sevindim," dedi en sonunda, bu sükûnet savaşını kaybettiğini ilan ederek.

"Bu evden de çıkmak istiyorum." Başım dik, ifadem keskindi ve gözlerimde; içimde hissettiğim hiçbir duygunun kırıntısı bile yoktu. Kabuklu bir hayalettim.

"Şu an buradan daha güvenli bir yer yok."

"Senin evin de güvenliydi sözde."

Bir şey söylemedi. Ağır nefesler alıyor, göz temasını bir oyunmuş gibi kesmiyor, kafamızın içindeki savaştan kurtulan sözcüklerle cümle kurabiliyorduk yalnızca. Belki de bilmiyorduk artık birbirimize ne diyeceğimizi. Çünkü iki yabancıya evriliyorduk işte, olan buydu.

"Neden geldin?" diye sordum soğuk bir sesle. O ana dek elindeki dosyayı fark etmemiştim. Tanıdık olan o dosyayı.

"Yıllar önce görülen Ekin Egemen dosyası." Yutkunarak konuşmaya başladığında dosyayı kaldırmıştı elinde. "Okumam gerekiyor."

Dosyaya baktım. O dosyanın içinde, benim on yedi yaşındayken belki adalet yerini bulur diye verdiğim ama mahkemede bir hiç edilen ifade de vardı. Bana artık bu kadar uzak olan ve uzak kalacak bir adamın, hak eden kişiler ceza alsın diye incelemesi gereken dosyaya bakmasının benim için bir önemi yoktu. *Kendini kandırma.* Böyle düşünmesem bile, böyle düşünmeliydim; kaldı ki bu iş bir şaka değildi ve aslında karşımdaki bu adam okumadan önce bana bu soruyu sormak zorunda da değildi.

Kendini kandırma Karaca.

Bu kadar ince düşünceli olma Kunt Vidar Karyeli.

Oku gitsin işte.

"Bana verdiğin sözler bunca şeyden sonra, hâlâ nasıl bir anlam ifade edebiliyor senin için?" Harlanmış bir ateşle yanan gözlerimi dosyanın üzerinden ona çevirirken altın harelerinde çakan şimşekleri bu kadar net bir şekilde görmeyi beklemiyordum.

"Bir söz verilirse, tutulur," dedi buz gibi bir sesle.

"Öldü dediğin, öldürmediğini ispatlamak için benimle yola çıktığın abim yaşıyor; hiçbir suçu olmadan oradan oraya koşturan ve zerre umursamadığın, başta köstebek yaftası yapıştırdığın dostum komada. Annem hâlâ deli. Babam, kollarımda, hiçbir suçu olmayan, *oğlum oğlum* diye sayıklayan bir kadını öldürdü. Hangi sözden, neyin sözünden bahsediyorsun sen?"

Bana cevap versin diye, saniyelerce bekledim; kalbim ağzımda atarken çenemi kaldırmış hiç görmediği bir öfkeyle bakıyordum yüzüne. Ama bana cevap vermedi. O gün, beni buraya hapsettiği ilk günkü gibi üzerime gelsin; *ben de bilmiyordum* desin yine, *sonradan öğrendim* desin, *hiçbir şey bilmiyorsun bir sus be kadın* diye bağırsın istedim huyu olmasa da. *Beni dinle*, desin. *Öyle olmadı.*

Ama asıl *öyle* olmadı. Bunun yerine, "Dosyayı inceleyeceğim," dedi. "Haber vermek için geldim. Görevim gereği, incelemem gerekiyor. Sana bir söz verdiğimi biliyorum. Ama biz bu hâldeyken oturup bana anlatmayacağını da biliyorum."

Balık, oltaya gelmiyordu. Fare, yemi yemiyordu. Kunt Vidar Karyeli, benimle kavga etmeyecekti. Bahçeye bunun için çıkmıştım birilerinin gelmesi umuduyla, gelmişti ama bana istediğimi vermeyecekti. *Senden izin istiyor.*

"Oku," dedim umursamaz bir tavırla dönüp eve yönelirken. *Hâlâ senden izin istiyor geçmişini okumak için.*

Bir anda, refleks gibi kolumdan yakaladığında günler sonra bana ilk kez dokunuyordu. Vücuduma yayılan sıcaklık ve enerjiden boğulacakmış gibi hissetmeye başladım birden. Gözlerimi kapattım birkaç saniyeliğine ve derin bir nefes alırken ona döndüm yeniden, bana neden bunu yapıyordu?

"Karaca," dedi üzerime eğilirken, eli hâlâ kolumdaydı ve yüzüme eğildiği için sıcak nefesini hissedebiliyordum. Kokusunu da. Çok, *çok* uzun zaman olmuştu.

Ne var? Ne var Kunt?

"Yapma bunu."

Ne tesadüf. Ben de aynısını söylüyordum sana içimden.

"Sözünü tut. Bana gerçekleri ver." Tıslarcasına çıkan sesim, ona meydan okuyordu. "Başka *hiçbir şey* istemiyorum senden."

Kaşları çatıktı, kirpiklerini titretti gözleri. "Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey," diye tekrar ettim tereddüt etmeden.

Bir rüzgâr esti. Birkaç koruma bahçede yer değiştirdi. Annemin kahkahası duyuldu açık mutfak penceresinden, bir de ağaç yapraklarının birbirine değerek çıkardığı hışırtı. Duyduğum kahkahayla birlikte bir zırh gibi yüzüme

geçirdiğim ifadem tuzla buz olmuş, kaşlarımın uçları çaresizce havalanmış, burnum sızlamıştı.

"Öyle olsun," dedi Kunt kolumu bırakırken.

Ben hızlıca başımı çevirdim ve başımı gökyüzüne kaldırarak gözyaşlarımı yuttum. Annem muhtemelen mutfakta çalışan görevli kadınlardan biriyle yemek muhabbeti yaparken gülmüştü ve pencere açık olduğundan bu kadar net duyulmuştu. Gülüşünü duymayalı o kadar uzun zaman oluyordu ki, bir anda sesine maruz kalmak beni zayıf bırakmıştı.

"İçerden alacağın bir şey varsa al, arabada bekliyorum." Kunt yerinden kıpırdamadan konuştu.

"Hiçbir şey yok, gidelim," dedim kirpiklerimde birikenleri silerek ona bakmadan arabaya doğru yürürken.

"Üzerine bir şey al," diye seslendi ama ön yolcu koltuğuna binerken "Üşümüyorum," diye homurdandım ve geçip emniyet kemerimi bağladım kapıyı kapattıktan sonra. Üşüyordum ama inadım inattı. Bir de içeri gidip kendime bu fikirden cayma fırsatı vermeyecektim ya da ona iyice düşünme fırsatı. Belki giderdi ben inene kadar. Sonuçta daha önce de sözlerini tutmadığı olmuştu değil mi?

Sana abini vereceğim.

Vermedi mi?

Kunt'un bakışları arabaya değdi. İçeride olduğumu biliyordu ama siyah filmlerden göremiyordu. Birkaç saniye sonra, güvenlik şefine çatık kaşları ve başıyla soğuk bir selam vererek şoför kapısını açıp içeri geçtiğinde dosyayı arka koltuğa bıraktı ve emniyet kemerini takarken geri manevra yaptı.

Arabanın içi de onun gibi kokuyordu.

Asla dile getirmeyecek olsam da onunla uyumayı özlemiştim. *Asla* söylemeyecektim ama gülerken kısılan gözleri-

ni ve gamzelerini özlemiştim. *Asla* itiraf etmezdim ama ben unuttuğumda hatırlattığı öğünlerimi, kulağıma fısıldadığı akşamları, kulağımın altına bıraktığı öpücükleri... *Sus.*

Sus. Suspus ol. *Dünya çok görmüş işte sana.* Otur oturduğun yerde ve payına düşeni kabullen. *Kabullen, sonra devam et yoluna.*

Avuçiçlerim yaralı. Hem parmağım boş benim... Kalbim de öyle olmalı.

"Esved'in yanına da uğramak istiyorum," dedim boş yolu izlerken. Bir süre orman yolunda ilerliyorduk, daha sonra şehir merkezine ulaşıyorduk. Yolu ezberlemiştim.

"Uğrarız."

"Daha ne kadar beni babanın evine hapsetmeyi planlıyorsun?"

Kunt, aynaları kontrol ederken dönüp bir saniyeliğine bana baktı ardından taştan ifadesi yola odaklandı yeniden. "Seni hapsetmiyorum. Güvende tutuyorum."

"Evin etrafındaki korumalar istediğim zaman istediğim yere gitmeme müsaade etmiyorlar, emirleri senden aldıkları bariz. Buna hapis derler."

"Halit Tasmas birçok suçtan ülke genelinde aranırken ve dışarıda potansiyel birçok tehdit daha bulunurken mümkün olduğunca evde kalman, başka bir beklenmedik durumun içine düşmemen adına önemli. Bu süreçte özgürlüğün kısıtlandığı için üzgünüm."

Halit Tasmas, doping muhabbeti ve daha birçok şeyden aranıyor muydu? Alayla gülerek cama çevirdim başımı. "Yine o boş sözlerin..."

"Öyle olsun."

"Öyle falan olmasın!" diye parladım ona dönerek. "Boşu boşuna okul yılım yanmış, bir sürü tehlike atlatmışım, kaç kez ölümden dönmüşüm; neden? Bir hiç uğruna! Öyle falan olmasın o yüzden!"

Dudaklarını ıslatarak aynı alaycı gülüşle başını salladığında, kafasından geçen neydi çok merak ediyordum ama beni daha da öfkelendirdiği kesindi.

"Nasıl gülebilirsin!"

"Yanlış anlama keyif aldığımdan değil. Histerikti," dedi düz bir sesle. "Sadece, şunu fark ettim ki... Belki de ilk kez... Dinlemek istemiyorsun, konuşmak istiyorsun; konuşmak bile denemez... Bağırmak istiyorsun."

"Hakkım yok mu?!"

"Var." Dudaklarını birbirine bastırdı. O sırada sağa dönüyordu, bana çevirmişti gözlerini birkaç saniyeliğine. Bir kez de gözlerimin içine bakarak söyledi. "*Var*. En çok senin hakkın var."

"İyi." Bastırarak söylediğim kelimeyle birlikte, kollarımı göğsümde birleştirdim ve önüme döndüm. Sinirden gözlerim dolup duruyordu ama tek bir gözyaşı akıtırsam ya da ses tonum bozulursa namerttim. "Sus o zaman."

Kunt Vidar Karyeli cevap vermedi.

Radyoda kısık sesle çalan müzik sesi dikkatimi dağıttığında askeri araziye giriyorduk. *...aşkın mezarını cana oydular... Camlara düşüyor yaşı yedi göğün...*

Radyoyu kapatmak için dokunmatik ekranı elledim ama bir işe yaramadı, başka bir sekme açılmıştı. "Nereden kapanıyor bu?" diye sordum öne eğilmiş birkaç tuşa basarken. *Ellerin elime niye kapı duvar?* Neredeyse ekranı dövüyordum, *pat pat* vuruyordum ki Kunt tek bir tuşla komple radyoyu kapattı ve hiçbir şey söylemedi. O sırada çoktan otoparka gelmiştik, emniyet kemerimi çözüp kapıyı açtım ve hiçbir şey söylemeden aşağı indim.

Arazi kocamandı ve devasa binalarla çevriliydi. Daha önce, Halit Tasmas'a Ahmet Çevik karşılığında takas edilmeden önce de gelmiştim buraya ama o zaman boşaltıl-

mıştı. Kapılarda dikilen üniformalı askerlerin yanından geçerken asker selamı verdiklerinde o da karşılık verdi ve böylece son gelişime göre içeride insan barındıran binaya giriş yapmış olduk.

Asansör bizi üçüncü kata çıkarırken dönüp de ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Yüzüne bakmak istiyordum. Hâlâ hoşlanmıyor muydu asansörlerden yoksa halletmiş miydi bu konuyu içinde tek kelime etmeden benimle bindiğine göre? Neydi onu en başta kapalı alanda bu kadar darlayan? Ama dikkatimi dağıtıyordu Kunt Vidar Karyeli, bunlar benim endişelerim olmamalıydı.

Asansörden çıkarken yaşadığım tereddüt, beni onun iki adım arkasında bıraktığında anında adımlarını durdurdu ve dönüp bana, etrafa attığım gergin bakışlarıma ve kaskatı kesilen ifademe baktı. "Bir sorun mu var?"

"O..." Alt katta insanlar vardı. Bu katta insanlar vardı. "O..." Başımı kaldırıp cümlemin devamını getirebilmeyi diledim bu sefer, soru işaretleriyle dolu altın harelerine bakarken.

"Hayır," dedi Kunt Vidar Karyeli ve beni bu işkenceden kurtardı. "Burada değil."

Bakışlarımı kaçırdım. Derin bir nefes aldım. Yutkundum... Aslında *yutkunamadım*, başımı sallayıp ilerlemeye devam ettim.

"Sen..."

Bu sefer tereddüt etme sırası ondaydı. İlerlediğimiz koridorda adımları yavaşladığında onunla birlikte durdum ve devam etmesi için yüzüne baktım.

"Onu görmek..."

"Hayır." Lafını kestim çabucak, kalbim göğüs kafesimi dövmeye başlamıştı bile. "Nereye getirdin beni? Burada ne yapacağız?"

Eliyle biraz ilerideki kapıya doğru önden ilerlemem için işaret ettiğinde, hafiften titreyen dizlerime mukayyet olmaya çalışarak attım adımlarımı ama sanki ayaklarım çıplaktı ve zemin cam kırıklarıyla kaplıydı. Ne garipti. Cam kırıkları ve *can* kırıkları tamlamaları arasında yalnızca bir harf fark olması, ardı ardına gelen o iki harfin bu denli fark yaratması. *Fark yok Karaca.*

Fark yok.

Kapının önünde dikilen asker diğerleri gibi selamını verdiğinde önde ben vardım ama önüme eğilerek kapıyı arkamdaki herif açtı ve o kısacık saniyede değdiği omzum kalın kazağımın kumaşı üzerinden alev aldı. *Covid diyorlardı, bir virüs... Yakalanınca koku duymuyormuşsun, ne dersin kaldırım taşlarını mı öpsek şu şehrin?*

Komalık olmadan da aşabilmek var mı seni?

İlk gördüğüm şey, uzun ahşap bir masanın başında oturup koltuğunda olabildiğince geriye yaslanmış, elindeki kalemi düşünceli bir şekilde çeviren sarışındı. *Efes.* Üzerinde kol kaslarını saran siyah kısa kollu bir tişört ve pantolon vardı, civciv sarısı kısa saçları her zamanki gibi dağınık duruyordu ve buz mavisi gözleri karşısındaki spesifik bir noktaya sabitlenmişti.

Toplantı odası olduğunu anladığım büyük odaya ilk adımımı attığımda gördüm ki o spesifik nokta ayakta gergin bir şekilde duran ve kollarını göğsünde birleştirmiş abisine ters ters bakan Melisa'dan başkası değildi. Ağırlığını bir ayağının üzerine vermiş diğerini sistematik bir şekilde titretiyordu. Melisa'nın burada ne işi vardı? Üstelik, üzerindeki siyah tişört-pantolon üçlüsü, bana istemsizce istihbarat ajanlarını hatırlatmıştı. Mesela Efes Sungur, böyle giyinirdi. Mesela Kunt Vidar Karyeli de böyle giyinirdi. Mesela...

Düşüncelerim, odanın içindeki üçüncü kişinin varlığıyla

bölünürken bakışlarımı pencere kenarında aynı siyah basit kıyafetler içinde makyajsız, saçları toplu bir şekilde dikilen Beren'e çevrildi. *Beren Sarıtuna.*

"Abi?" Melisa'nın şaşkın bakışları, benim üzerimden yanımda dikilen 1.92 boyundaki kişiye çevrilirken vücudunu sarıp sarmalayan şok dalgasını aramızdaki mesafeye rağmen hissedebiliyordum. "Abi? Nasıl?" Melisa kapıya doğru döndü, beden dili tamamen değişmişti. Muhtemelen bunu beklemiyordu.

Fark etmemek imkânsızdı. *Beni* beklemiyordu.

Kapı kapanırken ortamda bir sessizlik oldu. Beren ve Efes'in odada oluşumu gayet normal karşılayışına karşın, Melisa'nın bariz haberi yoktu.

Ama onu şoka uğratan şey, benim odadaki varlığım değildi. Onu şoka uğratan şey, benim bu askeri mülkte onlarla birlikte oluşumdu.

Neden?

"Melisa," diye homurdandı Efes yerinde. "Otur."

Melisa'nın omuzları çöktü, ağır ama hızlı nefesler alıyordu. Efes'le göz göze geldiğimde, yanındaki sandalyeyi oturmam için çekti ve arkamdaki mahlukata bir bakış attı. Beren'le özellikle göz göze gelmemeye çalışıyordum ama dikkatini yüzümden bir saniye olsun çekmeyişi işimi hiç de kolaylaştırmıyordu.

Gerçek şuydu ki her an ağlayabilirdim ama ben çığlıklar içerisinde hesap sormaktansa, sessiz kalıp vicdana oynamayı tercih ederdim. Eğer vicdan yoksa karşındakinde, zaten atacağın her çığlık efor ve zaman kaybıydı.

Bakışlarımı hemen yanıma geçip oturan Kunt Vidar Karyeli'ye çevirdiğimde odaya girdiğimiz andan beri bunu bekliyormuşçasına gözlerimin içine baktı, tepkimi ölçmeye ve ona göre hareket etmeye çalıştığını anlamamak için aptal olmak gerekiyordu. "Melisa neden burada?"

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, o yüzden öylece söyleyeceğim." Kunt geriye yaslanırken Melisa elleriyle yüzünü kapatmıştı. "Melisa, İstihbarat'a çalışıyor. Keskin nişancı."

Birkaç saniye aynı hislerle yüzüne bakmaya devam ettim, ardından kaşlarım çatıldı. Ardından gözlerimi kırpıştırarak masaya baktım; masanın koyu renkli ahşabına, çizgileri saydım. *Bir, iki, üç... Yirmi iki, yirmi üç...* Melisa, İstihbarat ajanı. *Çırağan'daki düğüne seni götüren o.* Melisa? *Başına gelenleri bilmesine rağmen kahvaltıdaydı ve rol yaptı.* Melisa hamile? *Sır.* Tut. *Kayradağ'a giden otobüsteydi. Dağa çıkmana aracı oldu.* Karaca benim adım. Yirmi bir yaşındayım. *Edebiyat okuyor Melisa, İstanbul Üniversitesi'nde. Dördüncü sınıf. Bir yaş büyük benden.* Benim abim öldü. *Hayır, yaşıyor. Melisa İstihbarat ajanı. Hepsi öyle.*

Hepsi öyle.

Histerik bir gülüş boğazımdan kurtulduğunda, gözyaşlarım boğazımı yakıyordu. Ne garipti; yaşlar gözlerden dökülmez miydi? Öyleyse neden boğazımdan aşağı, kezzap gibi aktıklarını hissediyordum?

Efes, bir *cık* sesiyle gözlerini kapatıp başını çevirirken muhtemelen bu tepkiyi beklemiyordu ama ben ayağa fırlayıp kahkaha atmaya başladığımda Beren'in gözyaşları içinde duvara doğru döndüğünü gördüm. Titreyen ellerimi nereye koyacağımı bilmiyordum. Bu yüzden saçlarımı kulaklarımın arkasına attıktan sonra ceplerime sokmak ve havada öylece bırakmak ya da kollarımı göğsümde bağlamak arasında kalmıştım.

"Ya siz..." Öfkeli sesimi, bir deli kahkahası gölgeledi. Bir saniye nefes alıp kendime gelebilmek için tavana baktım. *Tavana bakma Karaca, çok şey anlatır. Kaldıramazsın.* "Ya siz, ne kadar iyi oyuncularsınız böyle ya?! Böyle...

Asker, ajan oluşlarınızın yanında yani! Sanırım iki eğitim, paket olarak geliyor size!" Masaya avuçlarımı yaslayarak eğildim, yaralı elimin acısı umurumda olmadı. Kunt Vidar Karyeli'nin ruhsuz bakışları anında sargılı elime çevrilmiş ve kaşları da peşine çatılmıştı. "Başka mesleklerde yok bu ayrıcalık bak! Çok iyi!"

Kimse konuşmadı. Gür sesim odada yankılanırken herkes sabit yere bakıyor ve öylece dinliyordu beni.

"Hoşunuza mı gitti bir süre sonra oyun oynamak? Ne bu ben anlamıyorum! Bir şey söyleyin susmayın!" Sandalyeyi ittirdim, duvara çarptı. Ne söylesem ne yapsam bir tepki alabilirdim onlardan? "Hadi başta güvenmediniz, saklamanız gerekti, meslektir şudur budur! Ya sonra? YA SONRA! Zaten biliyordum sizi! Öğrenmiştim, tamam demiştim, anlamıştım!" Melisa'nın üzerine yürüdüm, kimse tutmadı. Bana bakmıyor, sessiz gözyaşlarını siliyordu onu duvara kıstırırken. "Niye? Neden devam ettin oynamaya? Diğerleri oynamadı. Sakladı sadece. Sen oynadın benimle Melisa."

"Hiç öğrenmezsin sandım," diye fısıldadı birkaç saniye sonra, kısık bir sesle. "Hiçbirimizin kimliğini. Böyle devam eder sandım."

"Ya sonra?! Bana bunun cevabını ver! Öğrendikten sonra diğerlerini?"

Melisa gözlerini sımsıkı kapattı. "Ben istedim söylememelerini. Kural var. Kişi kendini ifşa etmek istemezse diğerleri edemez. Ederse disiplin suçu…"

Kunt Vidar Karyeli, Melisa'yı ifşa etmişti.

Sana gerçekleri vereceğim, onlar sırlara dönüşmeden önce.

"Kaldıramayacağını düşündüm, böyle devam eder sandım," diye devam etti burnunu çekerken. Bana değil, duva-

ra bakıyordu. "Normal birine ihtiyaç duyuyordun yanında... Her şeyden uzak, saf, seni anlayan, güvenebileceğin biri... Öyle kalmak istedim Karaca. O bildiğin, sıradan Melisa olarak kalmak istedim hayatında."

"Niye duvara bakıyorsun?" diye fısıldadım ben de yüzüne doğru. "Ne görüyorsun orada? Ben buradayım Melisa, bana bak. Gözümün içine baka baka söylediğin yalanların, kestiğin oyunların hatırına bir kez dürüstçe bak bana!"

Gözlerini sımsıkı kapattı o an. Melisa ajan kimliğine rağmen korkağın tekiydi. Ve en acısı da, eğer ifşa edilmeseydi, anlamayacaktım. Anlamazdım. Salak olduğumdan değil, bunca şeye rağmen hâlâ onu bu odadaki herkesten daha yakın gördüğümden kendime. Tıpkı söylediği gibi. Çünkü o iki askerin kız kardeşiydi, bunca silahlı adam arasında parlayan bir masumdu; edebiyatla ilgilenirdi, abisiyle dalaşırdı, güler ve şaka yapar, yemeklerden hoşlanırdı. Tutumluydu, soğuyan kahvesini yanında getirdiği termosuna doldurup evde ısıttıktan sonra içecek kadar. Abisinden hoşlanana tersti, öte yandan ders notları için satmaya hazırdı.

"Sen kaçırıldığında, Çırağan'da menzilenen Melisa'ydı. Kayradağ'daki aile evinde amcan Acar Tasmas'ın gönderdiği adamı indiren de o'ydu. Halit'le vakit geçirdiğin o evdeyken sen, yine Melisa tetikçilerden biriydi." Kunt'un tok sesi, bir süre sükûnetin istila ettiği odadaki boğucu havayı dağıttığında Melisa'nın dibinden çıktım ve suratımda iğrendiğimi belli eden bir ifadeyle ona baktım. Gözünün içine. Gözünü bile kırpmadan izliyordu beni.

"Kuaför," diye mırıldandım bir müddet sonra, öylece, odadaki rasgele bir noktaya dalmıştı gözlerim. "Öktem, Polat'ın dikkatini dağıtmıştı. Ben Pub'a kaçtım..." Sergen'le buluşmak ve ona zipposunu vermek için.

"Ama Melisa'nın gözünden kaçamadın," dedi Kunt. "Yine de doğru. Polat söyledi, bir yanlışlık yok. Yalnızca, o da bilgiyi Melisa'dan almıştı."

Başım ağrıyordu. Alnımı ovaladım. *Gerçekleri sen istemedin mi Karaca?* Bilmemek karanlık, gerçekler aydınlıksa; Kunt Vidar Karyeli haklıydı. Gerçeklerin aydınlığı kör edebilirdi insanı, sakat bırakırdı.

"Başka?" Gözlerimi köşedeki Beren'e, 'Efes'e, ardından yeniden ona çevirdim; Melisa'ya bakmıyordum. Arkamda, duvar köşesindeydi. "Başka kimin hakkında ne bilmiyorum?"

O an, üçünün arasında gergin bir bakışma yaşandı. Daha doğrusu, gergin olan yalnızca Beren'di. Efes, çaprazında oturan arkadaşına temkinli gözlerle bakıyordu. Karyeli ise çenesini sıkmıştı. Ağzından çıkacak her ne ise, karar lıydı. Öte yandan, bana birazdan öylece söyleyecekken; kendini, bunu söyleyeceği gerçeğine hazırlamak için zamana ihtiyacı var gibi duruyordu. Ama o *zaman*'ları bilirdim ben, hiç gelmezdi.

"Ünzile yaşıyor."

İki kelime duydu kulaklarım. Oksijen için araladığım dudaklarımdan içeri, hayal kırıklığı doldu. Bu sefer değil ellerimi, kendimi nereye koyacağımı bilemediğimden; kapıyı açıp kendimi dışarı attım bir nefeslik daha yaşamak için yalvarırcasına ama yok... *Bu hayat beni uzun yaşatmazdı.*

Mahallede biri ölünce kapı kapı dolaşıp helva dağıtmak âdettendi. Çok sevdiğimden helvayı, her gün yemek istediğimden çünkü annem sık yapmadığından; kapının çalma-

sını beklerdim ben de. Biri ölsün de helvasını yiyelim diye, en kibar tabirle. Çok acımasızdım ben çocukken. Camiden cenazeler kalkarken diğer çocukları da toplayıp bahçe duvarından atlardık pide ve ayran almak için, güle oynaya. Hele de bir mezarlık vardı mahalleden aşağı, definler yapılırken lokma dağıtılırdı; en çok o köşede doyuyordum öğle ezanına.

Saygısızlıktı. Çocuktum evet. Ama şimdilerde düşünmeden edemiyorum; o Ali Dedeler, Necmiye Teyzeler kızdılar bana. Zaten kızarlardı vakti zamanında da... Bahçelerinden ayva mı çalmadım, evin önüne diktikleri marulları domatesleri mi ezmedim top peşinde koştururken... Ah mı ettiler küçük çocuğa, çok mu sinirlendiler?

Ezdiğin karıncanın hesabını da sana yazalım o zaman Karaca.

O zaman neden?

Bazı şeylerin nedeni yoktur.

Hak ettiğimden!

Bazı şeyler hak edilmez. Sadece olur. Başına gelir.

Engellemenin bir yolu yok mu?

Var.

Söyle!

Öl.

Hayır.

Askeri araziden çıkmamıştım, zaten istesem de elimi kolumu sallayarak çıkıp çıkamayacağımdan emin değildim. Ne kadar zaman geçtiğini bilmediğim bir sürenin sonunda kendimi bulduğum yer, insan izinden oldukça uzak bir köşeydi; bir göl kenarı. Askerlerin yakınından geçmediği bir yerde, taşların tozun ortasında oturmuş öylece bakıyordum suya. Muhtemelen hasta olmuştum çünkü burnumu çekip duruyordum ama gözlerim yeterli gelmemiş de olabilirdi

düşmek isteyen yaşlara, belki yeni bir özellik geliştirmiştim ve burnumdan da ağlayabiliyordum artık.

Ünzile yaşıyor.

Kollarımda öldü. *Öldü.*

Ünzile yaşıyor.

Benim haberim yok bundan.

Toprağın altında düşündüğüm kadın, toprağa ayak basabiliyor.

Arkamdan gelen ayak seslerine karşı herhangi bir tepki göstermedim. Kendime çektiğim bacaklarımın etrafına kollarımı sarmış, bir deli gibi gözümü bile kırpmadan izliyordum suyu.

Çok geçmeden önüme karton bir bardak uzatıldı, kahve kokuyordu. Ama bardaktan çok, kahveyi uzatan el dikkatimi çekti; uzun, kalın parmaklarından birinde altın rengi alyans taşıyordu bana kahve getiren kişi. *Kardelen* işlemeli bir alyans.

Aykırı çiçek.

Çıkar. Çıkarsana. Neden takıyorsun hâlâ? Söylemek istiyordum. Söylemedim. Tek kelime etmedim. Kahveyi de almadım. Bir süre sonra yanıma bıraktı, ardından omuzlarıma ağır bir ceket bırakıldı. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve omuzlarımı silkerek ceketin düşmesini sağladım. İstemiyordum ben ceket falan.

"İnatçı keçi," diye mırıldandı yanıma çöküp otururken. Ceketi tekrar omuzlarıma çıkardığında, bu sefer alıp kucağına attım. "Karaca, hasta olacaksın..."

"Neden?"

Tek bir soru. Cevaplaması gereken sorular bunlar. Her seferinde, teker teker soracağım. Bıkmadan cevaplamalı. Artık yalnızca onu değil, herkesi anlamak için soruyorum; bilmeden başrol olduğum bu trajedinin oyuncularını ayakta alkışlamak istiyorum.

"Bir hafta komada yattı Ünzile. Ölecek gözüyle bakılıyordu, Ali Fuat'a hiçbir şey söylenmedi ya da başka birilerine. Zaten yaşasa da Halit hiçbir işini yarım bırakmazdı, bunu biliyorduk. Ve herkes takip ediliyor Karaca, herkesin her adımı... Fuat Hoca dahil. Yaşadığına dair bir iz bırakamazdı, biz de işi şansa bırakamazdık. Teşkilat böyle. Kurallar böyle. İşler böyle dönüyor, dışarıdan kimseye güvenilemez. Başka hiç kimseye güvenilemez. Bu yüzden Ünzile yurtdışında bir hastaneye nakledildi ve zamanla uyandı. İyileşme süreci başladı ama kayıtlarda ölü gösterildi. Bugünlerde ayağa kalktığını duydum ama ülkeye dönebilmesine imkân yok, en azından Halit ve yardakçıları yakalanıp işledikleri suçlardan hüküm giymedikleri sürece."

"Yine de söyleyemez miydin?" Sesim buz gibiydi.

"Söyleyemezdim," dedi.

"Şimdi niye söylüyorsun peki?"

"Çünkü..."

"Melisa dedi ki: Kişi kendi istemedikçe kimse onu ifşa edemez," diyerek lafını böldüm başımı ona çevirirken dolu gözlerimle. Altın harelerine baktım, orada onu gördüm; gördüğümü sandım ya da her zamanki gibi. O adamı. Tanıdığımı sandığım adamı. "Sen onu da ifşa ettin. Neden?"

Sessizlik, bir uçurtma gibiydi. Ben sıkıca sarılmışken ucuna, Kunt Vidar Karyeli ipi bıraktı öylece o an. Başını önüne çevirdi, dirseklerini kendine doğru çektiği dizlerine yaslamıştı ve elleri öylece sallanıyordu. Yere baktı. Ardından bakışlarını kaldırdı ve ileriye, göle çevirdi. Yeni çıkmaya başlamış sakallarını, sert çene hattını, elmacık kemiklerini, çattığı kaşlarını ve tek tek ayrılan kirpiklerini izledim bir müddet. Kıskandım bile bir anlığına.

Bak bana, diyordu sanki kurt o an; ceylana. *Ben kusursuz güzellikteyim, bana doğru çekilmekten başka ne bilirsin ki sen? Ama çok yaklaşma. Sürüden ayrılanı...*

Kunt kapar.

"Zamanım olmadı," diye mırıldandı bir müddet sonra. "Babamla tersleşmeye, olayları kontrol etmeye o kadar çok odaklandım ki o Ekin iti koca teşkilatı kandırabildi ve benim sana bir şeyleri açıklamaya hiç zamanım olmadı Karaca..." Başını bana doğru çevirdi ve göz teması kurdu. "Ben de idrak edemedim..."

"Senin idrak etmen gereken ne vardı ki?" Alay eder gibi, silikçe güldüm sözünü keserek.

Sessizlik oldu. Bana *neden* cevap vermedi, ne düşünüyordu, *neden* sessizliğin boğmasına izin veriyordu yüksek sesle söylemesi gereken cevapları bilmiyordum ve bu merak içimde bir kuyu kazmaya başlamıştı çoktan. Dipsiz bir kuyu. Bana cevapları verdiğinde, onları yutacak kadar dipsiz bir kuyu. Halbuki ben o cevaplar suyun yüzünü görsün istiyordum, en karanlık gecelerde bile.

Karanlıktan korkardım ben. Bunu en iyi onun bilmesi gerekiyordu.

"Çok fazla şey hissediyorum," dedim yutkunurken önüme dönerek. Kaşlarımı çatmış, görüşümü bulandıran gözyaşlarına karşı açtığım savaşta galip gelmek için kendimi sıkıyordum. "Çok fazla şeyi aynı anda hissediyorum. Ne yapmam gerekiyor bilmiyorum. Kaçıp gitmek istiyorum, hepinizden küçüğüm ama bunu yapamayacağımı biliyorum. Sorumluluklarım var. Hâlâ. Anneme karşı. Hiç kimseye değilse, anneme karşı. Öfkeli olmak için doğru zaman değil. Ama bunu siz yaptınız. Hepiniz. Teker teker. Ve ben hem sizin düşmanınıza karşı hem de sizin güven duvarımda açtığınız koca deliğe karşı durmak zorundayım şimdi ayakta. Bunu sakın unutma olur mu? Bunu o da unutmasın. Konuşursunuz siz. Birazcık hatırım varsa."

Ayağa kalkmak için hareketlendiğimde bileğimden ya-

kaladı ama elini silktiğim an kendini geri çekti. "O nasıl söz?" diye sordu. Ben ayağa kalktığımda o da ayaklanmış, karşıma geçmişti. Yüzüne bakmıyordum. Sert kışın kuruttuğu ağaçların soluk gövdelerine, rüzgârın tokatlayıp yere düşürdüğü kül rengi yapraklara bakıyordum.

"Ben hiç sevdiğim insanları karşıma almadım. Hiç onların karşısında durmadım. Bilmiyorum bu yüzden nasıl davranacağımı, nasıl sert duracağımı. Yumuşarsam hatırlat..."

"Karaca!"

"Bana sadece gerçekleri ver, sadece gerçekleri. Sadece bilmediklerimi. Beni kör et olur mu? Söylediğin gibi. Gözlerimin içine baka baka sakladığın ne varsa, gözlerimin içine baka baka anlat bana. Çünkü ben artık sana bakmaya dayanamıyorum!"

Üzerime doğru geldiğinde göğsünden ittirdim ve geri çekildim. Öyle derin ve kesik nefesler alıyordum ki fırtınalar kopuyordu göğsümde, omuzlarım şiddetle sarsılıyordu ve dizlerim titriyordu. Göğsünden ittirdiğim an gözleri sargılı elime kaydı, hipnotize olmuş gibiydi.

Bir klik sesi duymuş gibiydi o an, sanki kendini bir şeyi yapmaktan alıkoymaya çalışıyordu ama yapacaktı. Yapacaktı çünkü artık o da öfkeliydi ve ben bunu altın harelerinde yanan ateşte, çok net görebilmiştim. *Yakacaktı.*

Kunt Vidar Karyeli ortalığı ateşe verecekti.

"Eline dikkat et," dedi başıyla bana binayı gösterirken ve önden yürümeye başladı. Gelmemi istiyordu. Sesi öyle mekanik ve korkunçtu ki bir an bağıracakken, *hayır* diyecekken, *sana ne senin yüzünden oldu zaten* diye çığlıklar atacakken hiçbirini yapmadım ve birkaç saniye arkasından öfkeyle baktıktan sonra onu takip etmeye başladım. O an, cehennemin kapısında dikilen küçük bir kız çocuğuydum ve zili çalmıştım.

Ve şeytan kapıyı açarken delikten bakmamıştı.

Binaya girdiğimizde koşar adımlarla ona yetişebilmiştim ki köşeyi döndük ve asansöre bindik. Bu sefer üst kata çıkmak yerine, iki kat aşağı iniyorduk. Gergince basıyordum ayaklarımı yere, kollarımı göğsümde birleştirmiştim ve gelecek şeyi bekliyordum. Nereye götürüyordu beni? Sormaya cesaretim yoktu. Yandan kaçak bakışlar atarak nabzını ölçmeye çalıştım asansörde geçirdiğimiz süre boyunca ama onu daha önce hiç böyle görmemiştim ve bu beni endişelendiriyordu... Gelecek şey hakkında, endişeden öldürüyordu.

Asansör kapıları açıldığında içeri girmek için adım atmak üzere olan Efes'le karşılaştık. Gözleri yanımdaki kişiye değdi, ardından bana baktı Efes. Bir şaşkınlık ifadesi yayıldı yüzüne ve kuzeninin önüne geçti. Kaşları çatıktı. "Hayır," dedi dümdüz bir sesle. Doğru mu görüyordum? Efes, ona baş mı kaldırıyordu?

Kunt Vidar Karyeli hiçbir şey söylemeden Efes'in gözlerine baktı. Çenesini sıktığından yanakları içeri göçmüştü ve kaşları çatıktı. Öyle kendinden emin, öyle net bir ifadeyle bakıyordu ki karşısındakine ama karşısındaki kişiyi görmüyor gibiydi, görmüyordu ki duysundu.

Efes'in omzuna çarparak yanından geçip gitti o an, giderken benim de kolumdan yumuşak bir şekilde tuttu ve beni de kendiyle birlikte çıkardı asansörden. Dönüp geriye baktığımda, Efes gözlerini sımsıkı kapatmış ve dudaklarını da birbirine bastırmıştı.

Neler oluyordu?

Bir kapıdan geçtik, içeride bir ofis vardı ve iki kişi masada oturmuş tartışıyordu. Onun benimle içeri girdiğini gördüklerinde telaşla ayaklandılar ama biz bir diğer kapıdan geçerken gözden kaybolmuşlardı, başka bir deyişle bize yetişememişlerdi.

Koca bir camın ardında, kamera görüntülerini içeren bir ekranında önünde dikilen ve camın diğer tarafında oturan kişiye dik dik bakan; Polat'tı.

Camın ardındaki boş odanın ortasına konulmuş masadaki tek sandalyeye oturan ve etrafa gergin bakışlar atan kişi ise, Öktem'di.

"Ne oluyor burada?" diye sordum Polat'a, şaşkınca Öktem'i dokuz farklı açıdan izleyen kameralara ve camın ardındaki arkadaşıma bakarken. Ardından kolumu bırakan şahsa döndüm. "Neden Öktem içeride? Niye aldınız onu?"

"Abi?" dedi Polat, sakladığı şaşkın ifadesinin ardında kafasını hafifçe yana eğerek *ne yapıyorsun* bakışı atarak.

"Karaca gerçekleri istiyor, yoksa gidecek. Ben gitmesini istemiyorum. Sen istiyor musun Polat?" diye sordu gayet ciddi bir sesle, kollarını göğsünde birleştirirken.

"Abi..." Polat, yutkunarak bana baktığında ben ona kaşlarımı çatmış bakıyordum. O an bir refleksle ben de kollarımı göğsümde bağladım ve baktım Polat'a. Sanki hiçbir sorun yokmuş gibi iki teletabi, cevap talep ediyorduk o an.

Ama sorun vardı. Bir değil, birçok sorun vardı. Ve çok, *çok* büyük sorunlarımız vardı.

"Öktem'in sabıkası yok," diyerek lafa girdi *Kunt*. Önümden geçip camın önündeki masaya yürüdü ve kalçasını yasladı. Gözlerimin içine bakıyordu aynı çatık kaşlı ifadeyle. "Yeni kontrol ettirdim. Ne alaka diye soracaksın... Eski sevgilisinin öldüğü davayı temyize götüren avukatla konuşurken ağzından kaçırmış, eskiden olayları olduğu bir baklavacının dükkânını taşlayıp camı çerçeveyi indirmiş ve tutuklanmışlar. Sabıkasına işlenmeden bırakılması imkânsız bir olay, adam yaralama var. Ama Öktem'in sabıkası yok. En azından, Öktem Darıca'nın."

"Yani?"

Bir süre bekledi. Bekledi. Bekledi. *Bekledi.* Ardından "Öktem'in senin okulunda kaydı da yok Karaca," dedi.

Öktem'in senin okulunda kaydı da yok Karaca.

Gözlerimi birkaç kere kırpıştırarak kaşlarımı havalandırdım ve "Ne?" diye sordum kafamı öne eğerken. *"Ne?"*

"Hakkında bulabildiklerim bu kadar. Ama şüpheli bulduklarım daha fazla. Mesela nasıl okuduğunu söylediği bölümü okumadan ve çalıştığını söylediği şirkette çalışmadan sana bilgi taşıyabiliyor? Şile'deki maç gecesini hatırlıyorsundur. Patronu olduğunu iddia ettiği adama giden davetiyeden haberi vardı ve daha biz yola çıkmadan mekândaydı. Böylece direkt o akşam aramıza karışabildi, birinci gözden gördü her şeyi. Yalnızca sorun şu ki dediğim gibi, patronuna o davetiye gitti ama patronu patronu değildi. Ayrıca davetiyelerden nasıl haberi olabiliyor? Çok fazla açık var burada doldurulması gereken..."

"Öktem yazdı abimin ölüm haberini..." diye girdim araya, sesimi yükselterek. "Yanlış biliyorsun, Öktem hazırladı birçok haberi yayıma..."

"Hiç kontrol ettin mi?"

Omuzlarım düştü. *Ne?*

"Kimse etmez. Sen neden edesin ki? Gazetecilik okuduğunu söylüyor, kendi yazdığı haberleri gösteriyor sana, altında yazan isme bakmıyorsun bile çünkü darmadağın hâldesin... Çünkü abini kaybettiğini düşünüyorsun ve bölümünden bir yıl ban yemişsin, hayatın tepetaklak olmuş... Güvendiğin kişi ne derse inanırsın."

Sağlam elimle gözlerimi kapattım, görmek istemiyormuşçasına. Keşke görmeseydim artık. Duymasaydım da. Bu Allah'ın cezası kulaklarımı kesip atsalardı kafamdan da duymasaydım bunları. Duymasaydım daha fazla.

"Yapma bunu bana," diye mırıldandım gözpınarlarımı

sıkarken. Sinirden ağlıyordum. "Yapma bunu bana. Yapma bunu bana..."

"Kayradağ'da cama atıldığını söylediğim gazeteyi hatırlıyor musun? Dağın başında, kim bulmuş da neden atıyor sabahın 5'inde daha bayiilere dağıtılırken toplatılan bir gazeteyi... Tabii ki bilerek yapılmıştı. Hatta bence Öktem yaptı. Adı buysa tabii."

"Sus!" diye bağırdım yüzüne karşı, *öyle* bir hiddetle. "Sus yeter!"

Sustu. *Gerçekleri sen istedin* diyordu ama gözleri. *Dinle şimdi beni.*

Dinle beni. Yaş, neredeyse yirmi iki.

"Büyüyeceğim ben!" çığlıklarım yankılandı kulaklarımda o an. Henüz altı yaşındaydım ve hava kararıktan sonra sokağa çıkmam yasaktı. Çünkü güvenli bir mahallede yaşamıyorduk. Çünkü küçük çocuklar en çok karanlıkta kaybolur, en çok karanlıkta kanarlardı yabancıların yalanlarına. Şimdi fark ediyorum ki ne küçük bir çocuk olmak ne de hava kararınca dışarıda olmakmış seni o yalanlara inandıran... Seni o yalanlara inandıran; *senden* bildiğinin, *yabancı* olmasıymış.

"Tosbik. Kedin. Üzerinde dinleme cihazı buldum. Başta Halit'in işi olduğuna emindim ama şimdi düşününce... Öktem evi dinliyor olabilir başından beri. Böylece ne zaman nereden çıkacağını biliyordu, nereye gideceğimizi de biliyordu..."

"Çıkar Öktem'i şuradan," diye bağırdım Polat'a doğru, elimi kaldırıp camı gösterirken. Öktem camın bu tarafını göremiyordu ama biz görebiliyorduk. "Polat çıkar arkadaşımı şuradan, bu adamı da al git! Yalan söylüyor!"

"Karaca," dedi Polat gözlerimin içine temkinle bakarken. "Sakin ol. Dinle..."

"Neyi dinleyeceğim?! Neyi dinleyeceğim ben ya! Herkes mi hain?! Herkes mi köstebek! Esved'e de aynısını yapmadınız mı?! Sonra ne oldu? Masum! Ama o kadar battı ki çamura, şimdi kimbilir neden komada! Kaza yapmıştır diyemiyorum ben öylece, siz diyebiliyor musunuz?!" Kunt Vidar Karyeli yaslandığı masadan kalkıp ayaklandığında üzerime doğru yürümeye başlamıştı ki ellerimi kaldırıp geri geri gittim ben de yaklaşamasın diye bana. "Yalan söylüyorsun! Hep söyledin! Hep söyledin, söylemedin mi?! Bu da yalan! De! Söyle! Yalan de! Hadi!"

"Karaca..."

"Öktem'le sizden önce tanıştım ben. Herkes hayattaydı, öldü bildiğim ya da gerçekten ölen herkes! Yapmış olamaz, olamaz! Kim ki Öktem değilse?!"

"Karaca sakin ol..."

"Bana gerçekleri ver dedim, arkadaşlarım üzerinden komplo teorileri kurmayı bırak!"

"Beni dinle bi...." diyerek araya girdi yine. Polat kapıyı kapatmıştı o an; çıktığını fark etmedim. Kunt Vidar Karyeli'nin büyük elleri ellerimi yakaladı ama ittirdim, yüzümü avuçladı ama başımı çevirdim, bana dokunmasını istemiyordum. En sonunda sırtım duvara yaslandığında beni kollarıyla kafesledi ama kaçmaya çalıştım. Yalnızca *çalışabildim*, kaçamadım.

"Ortada bir iş dönüyor. Çözeceğiz, Öktem kötü biri değil. Öyle olsa bin kere tuzağa düşürmeye fırsatı vardı seni, hiçbirini kullanmadı. Etrafındaki herkes yalancı değil. *Değil...*" Ellerini yeniden ittirdiğimde avuçlarını duvara yaslayarak eğildi ve yüzlerimizi eşitledi, gözlerimin içine bakıyordu. Hızlı ve kesik kesik soluyordum. "Beni dinliyor musun? Sana her şeyi anlatıyorum. Öktem'in durumu ortaya çıkalı henüz birkaç saat oldu sadece. İşin aslı belli değil."

Bir şey söyleyemiyordum. Ağzım açıktı ama hiçbir kelime kurtulamıyordu dil kapanımdan. Öyle bir şok geçiriyordum ki ağladığımın farkında değildim bile, oysaki boynumdan aşağı akan yaşlar göğsümü ıslatıyordu kazağımın altından. "Yalan söylüyorsun," diye fısıldadım saniyeler sonra, kendimi biraz olsun toparlayabildiğimde. Fısıldadım bu sefer. "Yalan söylüyor ol..."

"Biliyorum artık bana inanmıyorsun ama ben sana hiç yalan söylemedim Karaca." Kirpiklerinin arasından baktığı altın harelerini titretmeden, hayal kırıklığının tuzlu tadının kuruttuğu dudaklarını ıslatarak konuştuğunda; içimde bir yerlerde hâlâ ona inanan tarafımı, gözlerinin önünde katletmeye hazırdım ve bundan haberi bile yoktu.

"Ben sana hep inandım," diye fısıldadım kısılmış, çatallı sesimle. Ellerimin tersiyle gözyaşlarımı sildim ve burnumu çektim. "Ben sana hep inandım *Kunt*. Ama sen, benim sana olan o sarsılmaz sandığım güvenimi canımdan söküp aldın. O güven benimdi. Sen onu çaldın benden. Sen yaptın."

Yüzümü sildim son bir kez ve koluna çarpıp kapıya yürüdüm ama kolumdan tuttu.

Dönüp omzumun üzerinden baktığımda, gözleri ilk defa duygularını ele veriyordu. Kolay kolay bırakmayacaktı, bırakmak istemiyordu; ne kolumu ne beni. Kelimeler yine titretiyordu kirpiklerini.

"Sana Kayradağ'da sıcak suyun altında ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Birkaç saniye hafızamın derinliklerinde yüzdüm ama yüzmek değildi boğulmaktı sanki bu. Çünkü oradaydım, çok uzun süre önceymiş gibi gelen ama yalnızca birkaç ay öncesi olan o anıda. Duşta. Sıcak suyun altında. Onunla. Çünkü donmuş göl çatlamıştı ve ben soğuk suya düşmüştüm, bir saniye beklememişti arkamdan atlarken.

"Hayatını mahvedeceksin, bunu mu istiyorsun gerçekten? Bir daha normale dönme şansın olmayacak. İstesen de bırakmayacağım seni. Ya hep ya hiç. Sonuna kadar gideceğiz. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Bunu mu istiyorsun?"

"İstiyorum! Zaten hiçbir şey eskisi gibi olamaz! Zaten her şey mahvoldu!"

"Daha da kötü olacak."

"Bırak, daha da kötü olsun Karyeli."

"Zamanı bugüne, bu ana almak için yalvaracaksın Koralin. Dualarım karşılık bulmayacak."

Bulmasın, demiştim içimden. Bulmuyordu.

"Bir şey söylemene gerek yok. Hatırladım," dedim tam ağzını açtığında lafını bölerek. "*Bunu sen istedin, ben seni uyardım* methiyelerini dizmene gerek yok. Çocuk değilim. Ben istedim, sen verdin. Neyi vereceğini bile bilmeden kabul ettin benimle bir yola çıkmayı. Yolda öğrendin, sakladın ya da doğru zaman değildi konuşmak için ya da asker olduğundan... Her neyse."

Son cümlemin ardından kaşları şaşkınlıkla havalanır gibi oldu, ardından hafifçe çatıldı. Gözleri parıldıyordu. "Bazı şeyleri... Anlıyorsun."

"Anlamak yetmiyor." Alayla çevirdim başımı.

"Halledemez miyiz, *hiç*?" diye sordu, cevapsız kalsa şükredecekti sanki.

Belki de bu yüzden *hiç* tereddütsüz açtım ağzımı. "Biz *halledemeyiz.* Hiç."

Kapıyı çarpıp çıkarken nereye gideceğimi bilmiyordum ama arkama bakmamam gerektiğini biliyordum, bu yüzden bakmadım. Gözyaşları görüşümü engellerken ayaklarım beni nereye götürüyordu farkında değildim ama kattan çıkmamalıydım, bunu biliyordum. Çünkü içeride bir şeyler oluyordu. İçeride, beni ilgilendiren çok şey oluyordu. *İçeride Öktem vardı.*

Kendimi tuvalete atarken kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim ve bir süre sırtım buz gibi duvara yaslı bir şekilde ağladım. Yalnız olduğumdan bu kadar kolay düşüyordu değil mi yaşlar gözlerimden?

"*Gözyaşlarını zayıflık olarak görenler, sol yanlarından yeterince incinmemişlerdir,*" demişti annem bir keresinde. "*Ya da öyle bir incinmişlerdir ki bunun başlarına gelmesine izin verdikleri için çok ağır yargılıyorlardır kendilerini.*"

Bunun başıma gelmesine ben mi izin verdim anne? Hayır. Ben, basitçe, bilmiyordum. Abimin başına ne geldiğini, bizden uzakta geçirdiği yıllarda neler yaşadığını, ölümünde kimlerin parmağı olduğunu bilmiyordum ve birçok şey çok garipti. Bu yüzden kolayca yönlendirilebilmiştim Ali Fuat Dinçer tarafından. Kunt Vidar Karyeli'nin adından çok söz ettiren o popüler antrenörü.

Ali Fuat Dinçer birçok şeyi bilmiyordu. Mesela Ünzile'nin yaşadığını. Bana kalırsa Ali Fuat Dinçer, yetiştirdiği boksörün aslında bir asker olduğunu da bilmiyordu ve diğerlerinin de asıl kimliklerini. Ama Behzat Karyeli'yi tanıyordu ve onunla bir iletişimi vardı.

Maç kaydını ona veren Behzat'tı. Kaydı alıp benim yanıma gelmiş ve Kayradağ'a, oğlunun yanına gitmemi sağlamıştı. *Onu oyununa sokabilmek için.* Peki neden ben?

Öyleyse abimin yaşadığını en başından beri bilen ve hatta planlayan Behzat Karyeli'den başkası değildi. Ülkenin orgenerali. Omzunda galaksi taşıyan asker.

Hepsi bir teröristi yakalayabilmek için. Ne kadar kolay söyledin Karaca...

Marmara denizine patlayıcılar döşeyip şehri yok edecek gücü elinde barındıran ve Avrupa ülkeleri tarafından destek gören bir terörist.

Beynimin çalışma şeklinden nefret ediyorum. Çünkü

ihanetin üç aşaması var bende: Bir, *zıvanadan çıkış*. Öfkeyle hareket ediyor, fevri hareketlerde bulunuyor ve bedelini ödemeyi reddediyorum. İki, *bilgiyi işleme*. Kulaklarımdan, burnumdan ve ağzımdan duman çıkıyor neyin nasıl olduğunu anlamaya çalışırken; yapbozun parçalarını kendi bildiğim yoldan birleştirmeye çalışırken. Üç, *empati*.

Ama bu sefer kolay kolay anlamayacağım hiç kimseyi. Anlamak istemiyorum. Ben artık, dinlemek de istemiyorum. Çünkü ben bunu yapmazdım. Mecbur bırakılsam dahi ben kimseye bunu yapmazdım.

Hele *o*... Abim...

Yapmazdım. Ben yapmazdım. *Sen yapmazdın Karaca*.

Avuçlarımı lavabo tezgâhına yasladım bu sefer, birkaç kez soğuk su çarptım yüzüme ve başımı kaldırıp aynada kendimle yüzleştim. *Senin en yakın arkadaşının sırları var. Kabullen. Aynı evde yaşadığın kız bile, olduğunu söylediği kişi değil. Bile*'yi kullanma. *Bile* yok. Her şeyi birbirine katma. Ayrı ayrı düşün. *Aklını kaybetme*.

Henüz işin aslının belli olmadığını söylemişti yani sadece ihtimallerden bahsetmişti bana. Birincisi, Öktem gazetecilik okumuyor olamazdı. Bunu düşünüyor ve hissediyor olmamın sebebi, mesleğinden bahsederken gözlerinde yanan ateşti. Öktem çok büyük bir öfke besliyordu bu ülkede olanlara karşı ve içinde inanılmaz bir tutku vardı akla karayı olduğu gibi insanlara aktarabilmek için. Öktem olduğunu söylediği kişi değilse bile kötü biri değildi. *Kimse kötü değil zaten Karaca*.

İyi insanların yaptıklarının, kötülerin en ağır ve acımasız darbelerinden daha çok acıtması haksızlık.

Parmaklarımı saçlarımdan geçirirken aynadaki yansımamı izlemeye devam ediyordum. Ben dik durmazsam kimse benim için durmazdı. Küçükken beni pislik yapan

çocuklardan koruyan abim olabilirdi ama o gittikten sonra onun gücünü ben miras almıştım. O ölmüştü; bir ölüydü, bir hayaletti, bir karaltıydı. Adına ne denirse densin. Yıllarca görmediğin, en yakının da olsa değişirdi. Sen de değiştin. Hepimizi değiştirdiler. *Değişmek zorunda kaldık.*

Bileğimdeki lastikle saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptıktan sonra peçete kopardım ve yüzümü sildim. Ardından derin bir nefes çektim ciğerlerime. *On bir saniye.* Bu kadardı benim kendime verdiğim süre. Sindirdin, sindirdin. *Sindiremedin...* Burnundan getirir hayat.

Kapının kolu açılmak için zorlandığında anahtara uzanıyordum. Kapıyı çekip açtığımda karşımda dikilen kadını umursamadan yanından geçip gittim, istemeden de olsa omzuna çarpmıştım. O siyah küt saçları nerede görsem tanırdım artık, Nehir'di kapıdaki. Nehir Dündar. Behzat'ın adamı.

"Yavaş," dedi arkamdan.

Sinirlerini bozduğumu anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Ama o da benim sinirlerimi bozmuştu. Herkes benim sinirlerimi bozmuştu.

Çok değil yarım saat önce çarparak çıktığım kapıyı açtığımda içeride bıraktığım kişi durmuyordu yalnızca. Yanında Efes, Beren ve Polat da vardı. *Bir sarışın daha var Karaca, saymayı unuttun.*

"İçeri girmene izin yok Efes," diyordu Karyeli, odadaki diğer kapının önündeydi. Öktem'in tek başına oturduğu ve muhtemelen endişeden tırnaklarını yediği odaya açılan kapının.

"Sırf özel hayatımdan olduğu için mi?" diye diklendi Efes. "Yine de ağzından laf alabilecek tek kişi olduğumu biliyorsun, sorguya girenlere tek kelime etmedi..."

Efes'in lafı, ben Kunt Vidar Karyeli'nin arkasından ge-

çip kapıyı açtığım an kesildiğinde arkamdan seslendiklerini duydum ama kapıyı kapatıp kilitledim ve anahtarı da Öktem'in oturduğu masaya çarptım. Hiç tereddütsüz. Ellerim titriyordu aklımın bir köşesinde ama kimsenin dikkatini oraya indirmesine izin vermeyecektim. Hayır. Bugün herkes, gözlerimin içine bakacaktı.

Önce Öktem.

Kızıl saçlarını tepesinde bir tokayla sabitlemişti. Üzerinde ten rengi ince, uzun kollu, omuzları düşük bir kazak vardı ve dövmeleri belli oluyordu. Yüzünde makyaj yoktu. Uzun zamandır onu makyajsız görmüyordum, normalde ağır makyaj yapardı. Bu da onun aslında saf görünen surat ifadesini bir hayli sertleştiriyor ve daha kadınsı bir hava katıyordu.

"Karaca," dedi Öktem gözleri yuvalarından fırlayacakmışçasına açılırken. Ayaklanmıştı.

"Otur."

Ardından hoparlörden, biraz önce çıktığım odadaki en yetkili kişinin sesi duyuldu. *"Karaca, derhal kapıyı aç ve çık oradan!"*

İstese kapıyı kırması üç saniyesini almazdı ama kırmayacaktı. Buna güveniyordum. Bu yüzden arkasında olduklarını bildiğim ama içeriden hiçbir şey göstermeyen aynaya baktım yorgun bir ifadeyle. "O odada olup da emir veremeyeceğin tek kişi benim. Bu *bir,*" dedim bastırarak. "Bunu yalnızca benim yapabileceğimi *en iyi sen* biliyorsun. Bu da *iki.*"

Hoparlör birkaç saniye daha açık kaldı, cevap verecekmiş gibi ama ondan herhangi bir cevap gelmedi. Ardından hoparlörü kapattığında, bana hak verdiğini biliyordum çünkü her ne yaşanmış olursa olsun Kunt Vidar Karyeli mantıklı bir adamdı ve her zaman öyle kalacaktı.

"Karaca?"

Öte yandan, Öktem, istediğinde çok iyi bir oyuncu olabiliyordu ve bunu da ben çok iyi biliyordum. Ama bunca zaman, bana da oynamışsa; işte o zaman tepkim çok farklı olacaktı.

"Hiç iyi görünmüyorsun, nasılsın?" diye sordu, söylediğim gibi yerine geri oturmuştu. "O geceden beri göremedim seni. Kaldığın eve kadar geldim ama kapıdan geçirmediler. Telefonlarını açmadın, asla ulaşamadım sana... Sonra bu sabah, geçenki saldırıdan sonra kaldığım evden aldılar beni araçla. Yemin ederim ben hiçbir şey yapmadım!"

Söyleyeceklerini bitirmesini bekledim, gözkapaklarımı ve dudaklarımı kapatmış bir şekilde. Masanın önünde dikiliyordum. Ardından bir sessizlik oldu, ölüm sessizliği. Öktem, onu dinlediğimi ama belki de ilk defa, sözlerinin bana ulaşmadığını fark ediyordu o an. "Ben sana Ekin'in adını hiç söylemedim Öktem. Ama sen o gece, özür diledin, ardından ismini kullanarak o Allah'ın cezasına saydırmaya başladın."

Gözkapaklarım aralandı. Neyi görmeyi umduğumu bilmiyordum ama Öktem'in incinmiş ifadesini görmeyi beklemiyordum. Kafasını eğdi ve kirpiklerini titretti bir süre, ardından başını çevirdi ve başka bir tarafa baktı. Öktem'in bir kez olsun gözünün dolduğunu görmemiştim ama sanırım dolduğunda böyle tepki veriyordu. Saklamaya çalışıyordu.

"Gerçekten aynı okulda mı okuyoruz biz seninle?"

Işık hızında bana dönerek "Evet!" dedi, hiç tereddütsüz. "Karaca başka türlü nasıl derslere gireyim, sınavlarımı vereyim?! Bir gazetede bile çalışıyorum ben! Öğrenci olmasaydım nasıl staja gidecektim?!..."

Masaya eğilirken yeniden çarptım avuçlarımı sert tah-

taya. Bir an acıdan kemiklerim titredi ama ne göz temasını kestim ne de sert ifademi sildim suratımdan. "Okulda," dedim gözlerinin içine bakarken. "Kaydın." Teker teker, bastıra bastıra veriyordum sürprizi ona. Son kelime için özellikle eğildim. "*Yok*."

3Ve çocukken siktiri boktan bir topla iki kalem dondurmasına futbol oynarken bile hırslıydım ben. Kaybetmeyecektim.

"Ya şimdi her şeyi anlatırsın ya da bu yüzümü son görüşün olur Öktem." *Adın buysa tabii.* Gözlerimi devirdim kameraya doğru.

Öktem sessiz kaldı. Dönüp ona baktığımda, sessizliğine inanamıyordum bu yüzden havalanmıştı kaşlarım ve gergince altdudağımı dişliyordum. Ağlayacağımdan değildi ama biri çıkıp da hayal kırıklığının bir insan kılığına bürünüp karşıma dikileceğini söylese bugün onu Öktem seçerdim.

Dününkü başkaydı.

Bir önceki gününkü de öyle.

Ve yarın, bir başkası olacaktı. Biliyordum.

"Sen bilirsin," diye geveledim ağzımda ve anahtarı kapıp kapıyı açtım.

Öktem ayağa fırlayıp "Beni burada tutamazsınız!" diye bağırırken gülesim gelmişti. "Elinizde hiçbir şey yok yanlış bir şey yaptığıma dair! Bu kurallara aykırı! Vatandaşlık haklarım var benim!"

Ben odaya girdiğimde Efes kapanmak üzere olan kapıyı tuttu ve daha da açtı, bedenini de biraz oda dışına kaydırdığında Öktem'in karşısında artık Efes vardı. Öktem, dili tutulmuş gibi ona bakakaldığında "Tutarız," dedi Efes, parmağını kız arkadaşına doğrulturken. "Nasıl bilmiyorum, sikeyim ki bilmiyorum ama sen çok şey biliyorsun.

Bilmen gerekenden çok daha fazlasını. Ve bu bir sorun Öktem, kimse bahsetmediyse ben söyleyeyim sana."

"...çok şaşırmadı sanki Öktem'e," diyordu o sırada Melisa, Beren'e. Efes'den dikkatimi çekebildiğimde işittiğim bu üç kelimenin bağlantısını hemen kurabilmiştim kendime. Melisa, Öktem'in bir haltlar çeviriyor olmasına şaşırmayışımı garip bulmuştu.

"Şaşıracak hâl mi bıraktınız?" diye tersledim onu sıkıntılı bir nefes verirken.

Melisa hemen yaslandığı masadan doğruldu ve ifadesi gevşedi. "Karaca, öyle söylemek istemedim..."

"Sen zaten yalan da söylemek istemedin Melisa bana," diyerek böldüm lafını. O kadar sinirliydim ki ama sindirilmiş bir öfkeydi bu artık; ben yeterince kanamıştım, artık etrafımdakileri kesiyordum yalnızca. "Oyun da oynamak istemedin, saklamak istemedin de hiçbir şeyi... Değil mi?" Alayla güldüm. Bakışlarım bir anlığına karnına düştü, ardından gözlerinin içine baktım. Bir an, buz mavisi gözleri karanlığa teslim oldu. Korkuyordu. Deli gibi korkuyordu hamile olduğunu söylememden.

"Karaca..."

"Ben sana yapmam," dedim üzerine basa basa. "Ben sana aynısını yapmam."

Yapmazdım, doğru kelimeydi. Ama *yapmam*'ı tercih etmiştim çünkü bir sırrını taşıyordum ve taşımaya devam edecektim. Ben böyle biriydim işte. Sırtımdan yediğim bıçakları temizleyip bedenimi dart niyetine kullananlara geri fırlatmazdım.

Ama bir daha ne sırtımı ne de yüzümü dönmezdim de onlara.

Tıpkı Duru, Hale ve Aysima gibi.

Efes, Öktem'in üzerine kapıyı kapatırken Melisa'nın da

susmasıyla odanın içine çöken sessizliği bir titreşim bozdu. O an hepimiz, başımızı odadaki en yetkili kişiye çevirdik. Elini cebine attı ve telefonunu çıkardıktan sonra kulağına götürmeden önce aramayı cevapladı o da. Kayıtlı bir numara olmadığını görebilmiştim.

Ardından altın hareler benim kara gözlerimle buluştu. Dudakları aralandı. Karşı taraftan gelen sesi kimse duymadı ama ben *hissettim*.

"Hava almaya ihtiyacım var," diye söylendim odadan bir hışım çıkarken ama gerçekten kelimeler terk edebilmiş miydi dudaklarımı ya da sesimi duyurabilmiş miydim içeridekilere emin değildim bile çünkü boğazım acımıştı.

Benim göğüs kafesimde yürek niyetine taşıdığım organ taşlaşmıştı.

Sen istedin. Sen istedin. Sen istedin.

Kim, nasıl isteyebilirdi ki böyle bir şeyi? Küçük bir kız çocuğu, yıllar sonra abisini geri istemişti sadece. Hem aile, her şey demekti bizim mahallede. Kuru fasulye ilan ediliyorum diye bana futbol oynamayı öğreten de abimdi ip atlamayı gösteren de. Kıyıdan bir deli cesaretiyle çocukların peşinden atladığımda, yüzme bilmediğim için bana bağırarak peşimden atlayıp o çok sevdiği yeni ayakkabılarının tekini Marmara Denizi'ne kurban eden de abimdi, gofretleri çok seviyorum diye dayanamıyormuş numarası yapıp elini mum ateşinden erken çeken de.

Derim kalın sanmıştım.

Kısacık boyumla dünyayı karşıma almıştım, kaç bucak olduğunu birazcık daha uzayınca görebilmek için miydi? Gerçeğin peşinde koşturmuştum, bunca vakit aynı mahallede dönüp dolandığımın suratıma bir gecede çarpılması için miydi?

"Karaca, bekle!"

Peşimden gelen adım seslerini duymuştum ama asansöre yetişememişti Beren. Bahçeye çıktığımda ise yağmur yağıyordu ama içeride kalmak istemediğimden kollarımı birbirine dolayıp bir ağacın altına yürüdüm hızlı adımlarla. Suratıma çarpan soğuk, utançtan kızaran yanaklarıma iyi gelmişti.

Ben neden utanıyordum ki? Benim içim neden sıkılıyordu o adam, Kunt Vidar Karyeli'yi aradı diye?

Kunt Vidar Karyeli. *Neden ismini kullanmıyorsun?*

Yabancı. Yalancı. Yardakçı. Yaralı. *Yara.*

Beren'i girişte görür gibi oldum önce. Ardından bir şemsiye bulup çıkageldi. Merdivenlerden hızla inip yanıma yürürken elinde bir şal da vardı, muhtemelen benim için getiriyordu.

"Beren, gider misin? Konuşmak istemiyorum seninle."

"Tamam sen konuşma o zaman, dinle sadece," dedi şemsiyesini boynuyla omzu arasına sıkıştırıp şalı benden izin bile almadan omzuma dolarken. Ceket gibi çekip atmak zor gelmişti o an. "Melisa'nın salaklığı hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Vakti zamanında ona da dedim, er geç öğreneceğini. Ama o hiçbirimizi dinlemedi. Her konuda hepimizin dikine gitti. Özellikle Kunt'un..."

"Konuşmak istemiyorum demek, dinlemek de istemiyorum demek oluyor bilmem farkında mısın..."

"Hayır değilim. Burada dikilip hava mı almak istiyorsun? Tamam al. Kulaklarına ekstra iş binmiyor, onlar sen istesen de istemesen de duyuyor. Bir yerden girip diğerinden çıksa da olur. Dinle." Şemsiyeyi kaldırdı, o ıslanıyor olmasına rağmen ikimize birden tutuyordu. Karşımdaydı ve yüzüme bakıyordu ama ben bakışlarımı uzaklara, ağaçlık alana çevirmiştim. "Sana anlatacağım çok şey var. Ama öncelikle şunu bilmelisin. Kunt en son öğrendi."

Gözlerimi devirerek sabır çektim. "Bunun ne önemi var şu an?"

"Var," dedi Beren, inanılmaz bir tutkuyla konuşuyordu. "Behzat, daha ortada hiçbir şey yokken Kunt'u kenara çekip Halit'i devirme planlarından bahsederken Aliye Hanım oğluna intikam almaması ve asker olmamasını tembihlediği için Kunt çekip gitti. Boksörlüğe devam etti. O sene ağır siklet şampiyonu oldu. Annesinin bir sözünü çiğneyip asker olduğu için diğerini de çiğnemek istemiyordu."

"Neden sen anlatıyorsun bunları bana?"

"Çünkü kendi anlatmayacak!" Kesik kesik nefesler alıyordu. Peşimde koşturmaktan ve hızlı konuşmaktan nefes nefese kalmıştı Beren. "Kendi anlatmayacak. Dinlemeyeceğini biliyor. Ben olsam ben de anlatmazdım. Kendini savunmak istemiyor."

"Sen de savunma onu bana o zaman."

"Savunmayacağım, anlatacağım sadece. Dinle... Kimse Behzat'la abin arasında ne geçti, ne kadarı planlandı ya da ortada bir plan var mıydı bile bilmiyor. Bunun en büyük sebebi Kunt'un babasıyla konuşmaması. Komutanlıktan *kovulmuş* olması."

Kaşlarım çatıldı. Bir refleks gibi, Beren'le göz göze geldim. "Ne?"

"*Çember*'i reddettiği için, babası onu görevden almakla tehdit etmişti ve yaptı da."

"O zaman neden..."

"Neden mi geri döndü de Çember'i yönetiyor?" Alaycı bir şekilde gülümsedi Beren ya da samimiyetle. Bilmiyordum. Algılayamıyordum. "Ali Fuat Hoca'yı çok severim ama bir kusuru var, o da Behzat Karyeli'yle ezelden beri dost olması. Davayı gizli bir dosya hâline getiren ve maç kaydını yasaklatıp internetten kaldırtan Behzat'tı. Aynı za-

manda bir USB'ye yükleyip Ali Fuat'ın eline vererek adamı senin peşinde koşturtan da..."

Gözlerim kısıldı. *Doğruydu.* Planlıydı her şey. *Behzat Karyeli tarafından.*

"Kunt sana maç kaydını izlettirmedi çünkü abini herhangi bir rakipmiş gibi yerle bir ederken onu öyle gör istemedi. Ali Fuat bunu biliyordu, bir gizem unsuru yarattı, o maç kaydı elinde seni Kayradağ'a gönderttiler... Kunt'a mesaj vermek için. Rus maçı umurlarında değildi aslında. Behzat; boksör olan oğlunun itibarını önemsemiyor. Çok şeytanlıklar gördüm Karaca, çok acımasız adamlarla tanıştım... Ama inan bazen Halit'in, Behzat'ın yanında devede kulak kaldığını düşünüyorum. Kunt anladı. Abinin ölmediğini. Ama bu kadarını yapmış olamaz diye düşünüyordu. Dubai'ye gittik geldik ya hani. Organizatörüdür, yeraltı maçlarıdır... Ben o sıra öğrendim. Çağrıldım komutanlığa, *böyle böyle bir iş var bir saate hallet* dedi Behzat Bey. Yaşayan bir adamın tahlillerini 30 Eylül 2020'de ölen bir adamınkiyle değiştirdim. Doping mevzusu. O geceden beri uyuyamıyorum. Çünkü henüz sabah tahlilleri yapılan o adam senin ab..."

"Tamam," dedim lafını bölerek. "Tamam anladım."

Beren gözlerini kapattı, derin derin nefesler alıyordu. Altdudağını gergince ağzının içine kaydırıp bir süre ayaklarını izlediğinde, yere düşen yağmur damlalarına bakarak sakinleşmeye çalıştığını hissediyordum.

"Ben, özür dilerim Karaca. Gerçekten çok, çok özür dilerim ben ne söyleyeceğimi bilmiyorum..."

"Bir şey söylemene gerek yok," diye mırıldandım ben de botlarımı izlerken. Öylece, öğrenmişti yani. Öylesine bir şeymiş gibi söylemişlerdi ona.

"Başka adam yok muydu tahlillerle oynayacak sanki," diye homurdandı Beren gözlerinden düşen yaşları elinin

tersiyle silerken. "Neyse... Sonra... Kunt öğrendi. Efes öğrendi. Polat..." Gözlerini kırpıştırdı bir süre. "O bilmek istemedi."

"Nasıl yani?" Kaşlarım çatıldı. *Bilmek istemedi* de ne demek oluyordu?

"Yani anlamıştı. Odaya çağırdılar. Kunt, Efes. *Tamam abi anladım ben* dedi. *Eyvallah* dedi. Çıktı gitti. Kimse bir şey demedi ona kendi anladı onların gözlerinin içine bakarken. Bir hafta oldu olmadı daha. Sonra zaten Kunt'un evini Ekin bastı, işler karıştı..."

Beren'in elleri titriyordu gözlerini silerken. Şemsiye bir an uçacak gibi olduğunda kulpundan tuttum ve kendim aldım elime, rüzgâr çok sert esmeye başlamıştı.

"Kayradağ'a gideceğim gün, aslında Bolu'ya annemin yanına gidecektim ama terminaldeki Bolu seferleri iptal olmuştu. Binebileceğim tek otobüs Kayradağ'a gidiyordu," diye mırıldandım, Beren'in bakışlarını yakalamaya çalışırken sakin bir şekilde. "Sonrasında Kayradağ'da ineceğim sırada otobüste Melisa'yla karşılaştım. Beni annesi Lalifer Hanım'ın gözleme evine götürdü ve hatta o karda dağa çıkmam için bir araç bile ayarladı..."

"Biliyorum, duymuştum." Burnunu çekti ve saçlarını kulaklarının arkasına tıkadıktan sonra şemsiyeyi elimden aldı Beren. "Melisa..." Derince nefes alırken yukarı baktı, ardından da bana. "Melisa'yı bilmiyoruz."

Kafamı hafifçe yana eğdim soru sorarcasına. "Ne demek Melisa'yı bilmiyoruz?"

"Abin, Kayram Koralin'i bilmediğimiz gibi; Melisa'yı da bilmiyoruz," dedi Beren, çok normal bir şey söylüyormuş gibi. "Melisa direkt Behzat Karyeli'ye hesap veriyor."

Gözlerimi kırpıştırdım sertçe, ardından ağzımı açtım ama bir süre diyecek hiçbir şey bulamadım. "Ne?"

"Bayağı. Daha şimdilerde bizim lafımızı dinlemeye başladı, o da Kunt komutayı eline alıp Çember'in başına geçtiğinden. Melisa sert çıktı; Kunt, Kayram Koralin'in yaşadığını sana söyleyeceğini dile getirdiğinde hatta. Behzat da istemediğinden. Ama Behzat'la Kunt arasında bir şeyler olmuş, Melisa da artık Kunt'u dinlemek zorunda. Dediğim gibi, bir süredir komuta onda. Nasıl oldu bilmiyorum."

Ben biliyorum. Çünkü Kunt Vidar Karyeli, babasının yolsuzluklarını dosyaladı ve kasasında tutuyor. *Ve hatta Ekin'in girmeye çalıştığı kasada.* Ama Ekin bunu biliyor olamaz, onun o odaya girme isteği başkaydı.

"Beren ben anlamıyorum. Siz nasıl bilmiyordunuz görev olmasına rağmen bu kadar önemli bir bilgiyi de sonradan öğrendiniz? Tamam, o babasını dinlemedi işi askıya alındı çekti gitti ama ya siz?" Kollarımı ovuşturdum kazak üzerinden, ellerim buz kesmişti.

"O diyorsun," diye mırıldandı Beren, dudakları düz bir çizgi hâlinde tebessüm ederken. "Biz Çember'e sonradan katıldık, Karaca. Ve asıl saha görevlerinin talimatlarını doğrudan Kunt'tan aldık. Onun bilmediği bir şeyi zaten bilmiyorduk biz de. Sonra ben öğrendim, devamı çorap söküğü gibi geldi..."

"Sen söylemedin mi onlara?" Gözlerim kısıldı. "Kunt nasıl öğrendi?"

"Ben Efes'e söyledim. Sonra koca bir günü çöp ettik, tartıştık kim söyleyecek diye. En son taş kâğıt makas oynadık. Klasik. Efes kaybetti. Efes hep kaybediyor o oyunda. Gidip söyledi ertesi sabah ama dediğine göre Kunt da o gece öğrenmiş. Nasıl ya da nereden, bilmiyoruz."

Benden uzak durduğu o bir haftanın sebebi bu muydu? Abimin yaşadığını öğrendiği için mi benimle konuşmamış, göz teması kurmaktan kaçınmış, köşe bucak kaçmıştı?

Söyleyeceğini söylemişti,
mişlerdi beni.
Kaşlarım çatıldı, gözl
lak topraktan. "Behzat
olduğunu bildiği adamla
"Evet. Hepimiz şok
caktı ama sonradan olc
içeriye sızdığını sonrada
ride. Halit'in seni kola
herif çoktan uçak ayarl
Şebnem ve diğer askerl
akşam Sergen işe karıştı
le yapmamamız için am
Halit'in arka bahçedeki
dar güçlüyse belki de iç
ye girmeden seni orada
"Neden gülümsüyo
bir şekilde. Nedense ve
"Biliyor musun o g
zat Karyeli'deydi ve bi
girmiştik seni almak iç
yoktun ve anonsta sen
araca naklinin gerçekl
telefonu sinirden parç
geliyordu elinden. Hiç
siktirip gitti. Sergen
bilmiyor."
Bunu da biliyordı
vardı ve Sergen bile is
mıştı. Bu yöntemi kul
di bariz bir şekilde ha
belki de kendini. *Gör*

Söyleyeceğini söylemişti, neden ardından Halit'le takas etmişlerdi beni.

Kaşlarım çatıldı, gözlerimi çekemedim odaklandığım ıslak topraktan. "Behzat bile bile masum bir sivili, terörist olduğunu bildiği adamla takas etti o akşam..."

"Evet. Hepimiz şok içindeydik. Aslında takas olmayacaktı ama sonradan oldu, kimse inanamadı... Şebnem'in içeriye sızdığını sonradan öğrendik. Başkaları da vardı içeride. Halit'in seni kolay kolay vermeyeceğini biliyorduk, herif çoktan uçak ayarlatmıştı ülke dışına kaçıracaktı seni. Şebnem ve diğer askerler sayesinde seni alacaktık ama o akşam Sergen işe karıştı bir anda. Bizi zor tuttular bir hamle yapmamamız için ama hepimiz biliyorduk ki Sergen eğer Halit'in arka bahçedeki adamlarını ortadan kaldıracak kadar güçlüyse belki de içerideki askerlerin de hayatı tehlikeye girmeden seni oradan çıkarabilir..." Beren gülümsedi.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordum ona, temkinli bir şekilde. Nedense vereceği cevaptan korkuyordum.

"Biliyor musun o gece operasyon komutası bizzat Behzat Karyeli'deydi ve biz onun lafını dinlemeden içeri gizlice girmiştik seni almak için. Sergen'e rağmen. Ama sen odada yoktun ve anonsta senin güvenli bir şekilde anayoldaki bir araca naklinin gerçekleştiğini geçtiler. Halit geldi. Elindeki telefonu sinirden parçalamıştı, ekran camı kırılmıştı kan geliyordu elinden. Hiçbir şey demeden adamlarını çekti ve siktirip gitti. Sergen o gece ne yaptı, neden yaptı, kimse bilmiyor."

Bunu da biliyordum. Çünkü Esved'de bir joker kartı vardı ve Sergen bile isteye Esved'e benim hayatımı kurtartmıştı. Bu yöntemi kullanmıştı çünkü kendini belli edemezdi bariz bir şekilde hayatımı kurtararak. Borçlu görüyordu belki de kendini. *Görmeliydi de.*

Sergen Kahir. Soyadı Egemen'di. *Ekin'in abisi.*

Sergen Kahir Egemen.

"Yani sonradan öğrendik," diye mırıldandı Beren, lafını düzelterek. "Sergen'idir, Esved'idir, Ekin'idir... Sonradan öğrendik. Sergen belalı bir tiptir, karapara adamıdır, arkası sağlamdır ve piyasada lafı geçer. Kardeşinin yaptıklarından dolayı sanırım kendini size borçlu hissediyor. Esved, Ekin'i sözde öldürmekten hüküm giymiş ya hani. Onu hapisten çıkartıp hukuk okumasına yardımcı olması, Halit'in bürosuna sokması falan... Resmen Esved'in ruhu duymadan onu kendine ajan olarak yetiştirmiş."

Boğazımı temizledim. "Nehir'in getirdiği dosyayı okudunuz mu siz?"

Gözleri kısıldı bir an, ardından başını salladı çok normal bir şekilde. Sanki son zamanlarda popüler olmuş bir kitabı okuyup okumadığını sormuşum gibi. *Ne?* "Pek bir şey yok dosyada. Esved'le Ekin kavga ediyorlar, Esved tamamen nefsi müdafaa yaparak kendini savunurken Ekin hayatını kaybediyor nefessiz kalarak. Gizli görgü tanığı olarak liseli birkaç kızın satın alındıkları belli taraflı ifadesi vardı ama önemli değildi çok, aralarında da bir husumet varmış zaten o olaylardan bahsedilmiş. Efes çok araştırdı bu dosyayı. Ekin'in babası oğlunu ölü gösterip yurtdışına kaçırıyor, Sergen de meseleyi öğrenince Esved'i hapisten çıkartıyor. Tabii o da saklıyor kardeşini, artık çok geç."

Bir an, kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki göğsümde; damarlarıma pompaladığı kan ağzıma geldi. Safra tadıydı ama bu. Gözlerim yandı. Dudaklarımı ısırdım, ağzımın içine yuvarlayıp ezdim bir şey söylememek için; ağlamamak için ya da en azından bugün. Bir defa daha. *Ağlamak zayıflık değil. Ama bu kadarı haksızlık.*

Bu demek oluyordu ki ifadem hiçbir zaman dosyaya iş-

lenmemişti. Adam yerine konulmamıştım. Adım bile geçmiyordu dosyada, geçse Beren söylerdi.

Kunt Vidar Karyeli'nin ayağıma kadar gelip okumak için izin istediği dosyada aslında hiçbir şey yoktu ve o bunu fark edecekti. Fark edecek ve hesap soracaktı.

O zaman ne diyecektim?

Dosyayı okusaydı ne kolay olurdu.

Belki hesabı senden sormaz. Zaten yüzü yok.

"O piç kurusu nerede?" Avucumla, sol göğsümü ovaladım. "Nerede tutuluyor şu an?"

"Şu an hastanede. Korunuyor merak etme, orası da hapisten farksız. Kaçamaz. Akşama çıkması bekleniyordu en son. Kurşun yarası olduğu için tedavisi uzun sürdü. En geç yarın sabah sorgusu başlar," diye cevapladı Beren beni. "Karaca, onu bırak da... Öktem hakkında ne düşünüyorsun?"

"Şebnem nasıl?" diye sordum. Öktem'den konuşmak istemiyordum henüz. "O da biliyor muydu? En profesyonel oyuncunuz. Gerçi Melisa'ya rakip olamaz kimse."

"Şebnem bilmiyor henüz. Halit tarafında köstebek olduğu için bir süredir olaylara hâkim değildi. Şimdi kimliği açığa çıktığına göre bize geri döner..."

Şükür. Yalan söylemeyen, saklamayan biri.

"Yani sen diyorsun ki... Melisa'nın ya da... O herifin ne bok yediğinden haberiniz yok her ne kadar öğrenmiş olsanız da. Çember sizsiniz ama Behzat Karyeli her şeyi anlatmıyor da... Bunu mu söylüyorsun?" Histerik bir gülüşün izi kaldı bir süre dudaklarımda, kafamı toparlamaya çalışıyordum. "Kusura bakma ama bu çok anlamsız... Yani mantıklı değil bir kere..."

"Halit Tasmas'ın Ahmet Çevik'i bu kadar kolay teşkilata teslim etmesi de akıl alır bir iş değildi. Ya da Behzat Karyeli'nin Ahmet'i ne olursa olsun sürekli ele geçirmeye çalış-

ması. Gerçekten çok pis bir iş dönüyor ortada," dedi Beren başını iki yana, olumsuz bir şekilde sallarken. "Ekin'in Halit'le olan ilgisi de belli değil henüz. Nasıl o adamı arkasına alabildi kimse bağlantıyı çözemedi. Ahmet Çevik'ten de bir şey çıkmadı hâlâ. Her şey gittikçe boka sarıyor. Kim neyi neden yaptı belli değil. Biri de çıkıp anlatmıyor. Boşa kürek çekiyoruz bugünlerde... Eğer Halit yakalanmazsa ve Boğaz'daki bombalar aktifleştirilirse bir şekilde, o zaman her şey boşa gider. Hiçbir şeyin anlamı kalmaz."

"Behzat Karyeli, Boğaz'a dalgıçlar gönderip bir şekilde bombaları imha edemez mi? Ülke alarma geçirilemez mi? Anlamıyorum neden kimse hiçbir şey yapmıyor?"

"O sistemi Aliye Karyeli inşa etti. Krokisini çizen o'ydu. Planlamaya yıllar sonra ulaştılar. Kimyasallar denizi kirletiyor, yaklaşan dalgıçların hava borusunu tıkıyor ve zehirliyor. Daha korumalı süitler şu anlık geliştiriliyor, henüz o teknolojiye ulaşmadık. Yurtdışından ithal edilenler de iş görmedi. Ülke çapında alarma geçersek dış işler karışabilir. Bu yüzden Kara Kuvvetleri Komutanlığı henüz devlet idaresiyle iletişime geçmedi konu hakkında. Yalnızca birtakım bakanlar ve sekreterlik biliyor ve onlar da sessizce halletmek istiyorlar. Eğer bu bilgi sınır ülkeler tarafından öğrenilirse, Halit'in destekçilerinin artması durumu da var."

"Beş ucu boklu değnek diyorsun," diye mırıldandım, durumun ciddiyetini kavramaya çalışırken. *Harika.* Sinirlerim bozulmuştu. Başımı çevirip sinirle gülerken kendime engel olmak adına avucumu ağzıma kapattım ve yüzümü sıvazladım. "Şaka gibi. Bir maçtan geldiğimiz noktaya bak."

"Sinirlerinin bozulması o kadar normal ki. Özellikle son bir haftada öğrendiklerin göz önüne alınırsa. Ve o gece yaşadıkların... Karaca ben de stresliyim ülkem için ama seni tahmin bile edemiyorum," diye mırıldandı Beren, bir

elini omzuma koy
şeye rağmen ve he
liyorum bir daha
senin için burada
dinledin, yardımc
görürsün özrümc
tımda tanıdığım
lardan birisin. Se
nasıl istersen öyl

Tebessüm ett
zumdan çekti. Ş
sen de bu yağm
dikten sonra ker
çekerek binaya

Bak, sende b
suza dek izini t
bütün o güzel c
lanacaksın.

Bizi düşma
Herkes incitir.
kırıklığında bo
bullenemeyece
unutmak müm

Bazı şeyleri
küp alınmıştır

Bir süre o
şemsiyeyle dik
üşüdüğümü çe
miştim sanki
mi. Hareket e

Hava kara
bir sima çarp

elini omzuma koyarak. Elini ittirmedim. İyi gelmişti. "Her şeye rağmen ve her şey için çok üzgünüm, özür dilerim. Biliyorum bir daha bana eskisi gibi bakmayacaksın ama ben senin için burada olacağım hep. Sen de yeri geldi derdimi dinledin, yardımcı oldun bana. Umarım samimi olduğumu görürsün özrümde ve sarf ettiğim her kelimede. Sen hayatımda tanıdığım en güçlü, en mantıklı, en iyi kalpli insanlardan birisin. Seni kaybetmek benim için çok zor. Ama sen nasıl istersen öyle olsun, kabulüm yine de."

Tebessüm etti yeniden Beren, acı bir şekilde. Elini omzumdan çekti. Şemsiyeyi elime tutuşturdu ve "Çok kalma sen de bu yağmurda, soğuk. Üşütürsün," diye tembihledikten sonra kendi ıslanmasına aldırmadan ceketini başına çekerek binaya doğru koşturdu.

Bak, sende bu yarayı açtım, diyordu hayat. *Ve sen sonsuza dek izini taşıyacaksın. İstersen affetme ama sen yine bütün o güzel duyguların katilleri tarafından sarıp sarmalanacaksın.*

Bizi düşmanlarımız ilkelleştirir, dostlarımız büyütür. Herkes incitir. Birinde öfkelenir küçülürüz diğerinde hayal kırıklığında boğulur yutkunuruz. Belki sonsuza dek kabullenemeyeceğiz bize yapılanı ve kabullenmek, affetmek, unutmak mümkün de değildir zaten.

Bazı şeyleri aşamayız. Bir parçamızı orada bırakırız, söküp alınmıştır bizden. Geri vermez hayat.

Bir süre o yağmurda, ağacın altında, Beren'in verdiği şemsiyeyle dikildim. Üşütmeye başladığımı biliyordum ve üşüdüğümü çok net bir şekilde hissediyordum ama taş kesmiştim sanki ve düşünmek bir hayli ağırlaştırmıştı bedenimi. Hareket edemiyordum.

Hava kararmaya başladığında binadan çıkan tanıdık bir sima çarptı gözüme. Altın hareler, metreler ötesinden

benimle göz teması kurduğunda zaten binadan çıkışı öfkeliydi. Her neye sinirlenmişse, bana bakarken dahi bakışlarını değiştirmemişti. *Belki sana sinirlenmiştir Karaca.*

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınca, üzerime yürümeyi bırakmıyor ve hızını azaltmıyordu. Tamamen üzerime geldiğinde geriye gitmeye vaktim olmadı bile. Beni belimden yakaladığı gibi omzuna attı yolundaki bir engelmişim gibi. Şemsiye elimden kayıp düşerken yoluna devam ediyordu.

"İndir beni!" diye bağırdım bahçenin ortasında. Binaların girişindeki askerlere rezil olmam umurumda bile değildi, bu dağ ayısı ne yaptığını zannediyordu?

"Aklımı kaçırmak üzereyim, o yüzden lütfen sus," diye soluduğunu duydum çırpınmalarımın arasında. Başımı kaldırıp saçlarımı yüzümden çekebildiğimde otoparka gittiğimizi anlayabilmiştim. Saçlarımı bağladığım lastik kopmuştu.

"Asıl ben kaçırdım aklımı! Sana ne oluyor?!"

"Odadan çıktığından beri şu incecik kazak ve siktiri boktan bir şalla buz gibi havada dikiliyor musun gerçekten?!"

"Sana ne!" Yumruğumu sırtına geçirdim bağırırken ama etki ettiği söylenemezdi.

Beni *SUV*'nin yolcu koltuğunun kapısında yere indirdiğinde üzerime geldi. Anın etkisiyle nefes nefese başımı kaldırdığımda, tıpkı benim gibi çattığı kaşlarının arasından bakıyordu gözlerime. "Sakın hasta olma Karaca. Şurada iki dakika göz göze gelmeye dayanamıyorsun, adımı ağzına almıyorsun; hasta olursan beni daha çok görmek zorunda kalırsın. Yemin ederim ayrılmam başından."

"Çekil, binmeyeceğim senin arabana," dedim o an başımı çevirip. Hay inadını... *Üşüdük!*

"Bin, Esved'e götüreceğim seni." Önüme geçti yolumu keserken. Kokusu genzime kaçmıştı.

Gözlerimi kapatırken sert bir nefes çektim içime, sinir olmuşçasına. Olmuştum çünkü. Beni arabaya bindirecek sözler söylemesindi.

"Kendine zarar verecek şeyler yaptığında gururundan nefret ediyorum," dediğini duydum, başımı kaldırıp gözlerine baktım o an. Bir çelik gibi sertti ifadesi. Benim aksime kaşlarını çatmamasına rağmen, yüz hatları yetiyordu.

"Bana en büyük zararı sen veriyorsun." Kelimeler bir araya geldiklerinde, bir silah görevi görebiliyorlarsa; boğazımdan yükseldikleri an ses tellerimde can bulduklarında, tetiği çekmiştim.

Dudakları kapalı, düz bir çizgi hâlindeydi. Burnundan soludu bir an, sessizce. Hayır, *yorgunca*. "Bu yüzden en çok da kendimden nefret ediyorum ya."

Alayla güldüm. *Neden gülüyorsun* diye sormadı ilk kez biri, çünkü o *anlıyordu*. "Ne konuştun onunla?" Bu sefer üzerine giden bendim. "Akşam iki tek atarız falan mı dediniz? Ya da sabah koşuya çıkarsınız birlikte. Her ne kadar ölü sanılsa da maske şapkayla tanınmaz hâle gelebilir. Ben bile fark edemedim ya hani, kim fark etsin..."

"Karaca," diyerek lafımı böldü Kunt. *Vidar. Karyeli.*

"Niye? Gayet yapabileceğiniz şeyler bunlar. Siz iki sporcu... Biraz taktik verir sana, ileride kendini ölü gösterip tüm ülkeyi buna inandırarak kaçmak istersen diye mesela. Lazım oluyor bu askerlik olaylarında anladığım kadarıyla."

Öylece bakıyordu yüzüme, bu sefer lafımı bölmemişti. "Kardeşlerini kandırman lazım ama. Anca öyle inanırlar. Mert ve Meryem'di değil mi? İspanya'dalar zaten inanmaları kolay olur. Ali Baran desen İstanbul-Seattle mekik dokuyor. Dilberay Hanım'ın yüreğine inebilir ama bak ona dikkat et. Sen söyledin kalp masajı işe yaramazmış kadında artık. Baban çok takmaz sanırım. Ya da biliyordur zaten

yardım eder falan. Ben bir iki gözyaşı dökerim kameralara, hani sahte nişanlınım ya. Mis. Oldu bitti valla."

Yalnızca izliyordu beni. Sözlerimin kırıp geçtiğini biliyordum ama kendimi durdurasım yoktu.

"Ama söylemem kardeşlerine gerçekte ölmediğini. Saklarım onlardan. Böyle gözlerinin içine baka baka, her şeyi bile bile... Saklarım. Hiç gocunmam da biliyor musun? Pot da kırmam, nasıl yapılacağını profesyonellerden öğrendim nasıl olsa değil mi?"

Çenesini sıkıyordu.

"Dilberay Hanım'a, yurtdışına gitti derim. Beni götürmedi, ayrıldık derim inanır. Birkaç yıl idare edersek sonrası sorun olmaz. Kadın zaten hasta, ömrü çok uzun değil. Cenazesine gelme ama yüzsüzlük olur bence."

Gözlerimi kapatırken yutkundu sertçe, ardından altın hareler koyuldu.

"Sen biliyor musun abim geldi mi kendi cenazesine? Arada buluşunca böyle laf döndürüyor musunuz? İlk kez görünce ne dedin mesela? Aa sen yaşıyor muydun e biz seni gömdük ama dedin mi?"

Ben de çenemi sıkmaya başlamıştım ve çok sert davrandığım için kendime; o sıktığım çene, titremeye de başlamıştı. Karşımdaki adam farkındaydı bunun. En küçük hareketimin, en anlaşılmaz mimiğimin bile takibini yapıyordu çünkü. "Karaca," diye mırıldandı bir adım atarak aramızdaki santimleri kapatırken. Yüzümü avuçlamak istemişti ama ben ellerini ittiriyordum yine.

"Ya çok merak ediyorum gerçekten, ne dedi?"

"Karaca..."

"Şeyi anlattın mı mesela? Dayımı mezarına çağırıp bak benim abim burada yatıyor diye sergilediğim oscarlık oyunculuğumu..."

Beni nasıl tutup da göğsüne çekebilmişti bilmiyordum ama ellerim sürekli bir inkâr hâlindeydi, bu yüzden ittiriyordum onu. *Sen bana nasıl sarılabilirsin? Sen bana sarılamazsın!*

Tekrar ittirdiğimde geri çekildi ama yine de fazla yakındık.

"Ben kimseyle koşuya çıkmam. Senden başka. Kimseyle de konuşmam. Hiç kimseyle. Kimsenin tarafında da değilim, senin tarafından başka. Yanına da başkasını koymam, yanıma da. Kefelerim farklı benim hiçbirini birbirine karıştırmam. Hak etmeyene ağzımı açmam. Beni başkasının yanına koymaya çalışma, değilim orada," diyordu tatlı kelimeleriyle, ben kurtulmak isterken ondan. Ama savunma hattım zayıflıyordu onu dinlerken. Tatlı bir zehirdi sesi. "Buradayım. *Yalnızca* burada."

Gözlerime bakıyordu, burunlarımız birbirine değmek üzereyken alınlarımızı birleştirdi. "Beni başka bir yere koyma," diye tekrar etti nefesi yüzüme çarparken, rüzgârdan yüzüme çarpan bir tutam saçı kulağımın arasına sıkıştırarak.

Tenime değen parmakları canımı yakıyordu. Gözlerime bakan altın hareleri kalbime zehir pompalıyordu. Fısıldarken çıkan tatlı sesi boğazımda düğüm düğüm ediyordu kelimeleri, hiçbirini bilmiyor muydu? Bunu bana, kendine yapan o'ydu; ben bunu kabullenemiyordum işte.

"Sen kendi yerini yakıp yıktın. Sakın başkasında suç arama olur mu?" dedim elim arabanın kapısını bulurken. Ardından kapıyı açtım ve aralıktan içeri soktum bedenimi ön koltuğa otururken. Emniyet kemerimi bağladım ve önüme baktım bir müddet. Saniyeler geçti. Dakikalar geçmek bilmedi. O an bir saniye, bin yıla denkti.

Benim canım kül oldu, senin ki de yansın.

Orada oturdum öylece. *Ben kimseyle koşuya çıkmam. Senden başka.*

Benimle göz göze gelmişti ön kaputtan dolanıp şoför koltuğuna geçerken. *Kimseyle de konuşmam. Hiç kimseyle.*

Esved'in yattığı hastaneye sürerken arabayı, hiçbir şey söylemedi. *Kimsenin tarafında da değilim, senin tarafından başka.*

Radyo açık değildi. *Yanıma da başkasını koymam, yanıma da. Kefelerim farklı benim hiçbirini birbirine karıştırmam.*

Asfaltta tekerlekler kayarken çıkan ses dışında çıt duyulmadı arabada. *Hak etmeyene ağzımı açmam.*

Avucumdaki kesikler, sargıların altından acıyordu. Sanırım dikişlere zarar vermiştim. Hiç görmemiştim avucumun hâlini, pansuman yapılırken bile. *Beni başkasının yanına koymaya çalışma, değilim orada.*

Buradayım. Yalnızca burada.

Kötüsün. Beni bıraktığın çamurlu yolda, dönüp arkamı yürüyemiyorum bile sana bakmadan. Orta yerindeyim cehennemin, kıyamet gününü yaşadım kendi dünyamda; bir değil, üç kez. *On yedi. Yirmi bir. Yirmi bir buçuk*. Birinde aklımı, diğerinde abimi, ötekinde herkesi kaybettim. Ve en kötüsü de ne biliyor musun? *Bir daha olmaz* diyemiyorum. *Bir daha yaşamam bunu* diyemiyorum.

Hastane yolunda yağmur arabanın camlarını döverken tek düşünebildiğim Esved'in uyanıp uyanamayacağıydı. *Sanki tek o değil ama neyse Karaca...*

Kapalı otoparka girdiğimizde park yeri bulmak uzun sürmedi. O daha motoru durdurmadan ben emniyet kemerimi çözüp dışarı atladığımda arkama bile bakmadan asansörlere ilerledim ve altıncı kata bastım. Ne yazık ki kapı tam kapanırken araya giren bir kol, asansörü durdurmuştu. Çünkü yetişmişti bana. *Kolay mı kaçmak?*

Birlikte Esved'in kaldığı kata çıktığımızda danışmayı

bulup doktorundan içeri girmek için izin istedim. Bir hemşire beni sterilize etmek adına galoş, maske, eldiven ve önlük ile hazırladı, ardından otomatik kapı açıldı.

Kunt Vidar Karyeli odanın hemen dışında, camın önünde dikiliyordu. Kollarını göğsünde birleştirmiş, gözünü bile kırpmadan bakıyordu yatakta yatan bilinçsiz bedene. Ne düşünüyordu? Üzülüyor muydu o da benim gibi, bir hiç uğruna sürekli canıyla boğuşan bu adam için?

Bir hiç uğruna. *Hiç*, benim.

"Bugün günlerden pazar. Yağmurlu. Hava sıcaklığı 8 °C. Martın 1'i," diye mırıldandım yatağın başına geçerek, camın ardında dikilen *adama* sırtımı dönerken. "Kahvaltıda yumurta yedim. Bana ne senin kahvaltıda ne yediğinden diyebilirsin ama bir haftadır ilk defa doğru düzgün bir şey yiyorum sanırım ve bu senin en nefret ettiğin şey oluyor. Yumurta. Yani bence ben yaptıysam, sen de yapabilirsin..."

Her zamanki gibi günümü anlatıyordum ona en başından. Ne yediysem, annemle ne konuştuysam, ne yaptıysam, *neler* öğrendiysem... Melisa dahil. Öktem dahil. Herkes ve her şey dahil. Çünkü zaten saklamak onu bu hâle getirmemiş miydi?

Herkes gibi benim de parmağım vardı onun bu boğuk beyaz odada yalnız başına günlerdir yatmasında. Hatta belki, *yine*, başrol bendim.

"Bak ne var bende," diye mırıldandım en son, gözlerimden akan yaşları silerek burnumu çekerken. Cebimdeki yüzüğü çıkardım. Fevzi'nin o geceden sağ kurtulduğunu öğrendikten sonra ondan istediğim şey, eski evdeki yüzük olmuştu. Tam olarak nerede bulabileceğini söylemiştim o da bana birkaç parça eşya getirirken yüzüğü de getirmişti.

"Hani memleket dönüşü alacaktın ya benden. Hava soğuk diye içeri gir çık yapmayayım istemiştin boşu bo-

şuna…" Gülümsemeye çalıştım ama çok komik göründüğüme emindim. "Kalkarsan vereceğim. Yoksa vermem." Yüzüm buruştu istemsizce. "Ka… Kalkmayacak mısın gerçekten?"

Dönüşü yoktur bazı gidişlerin, demişti annem ben küçükken babam için. Esved gitmemişti ki dönüşü olmasındı, değil mi anne?

Uyuyor sadece o.

Dinleniyor.

Çok yoruldu.

Hepimiz yorulduk.

Şimdi o dinlensin, sonra biz dinleniriz.

Değil mi Kunt?

Gözlerimi kapattım. Yalanların, saklananların, oyunların, ölüp de dirilenlerin; öldüğünde acısıyla, dirildiğinde ihanetiyle yaşayanı da diri diri toprağa sokanların olmadığı bir dünya hayal ettim. Geçmişe bile tamamdım ama şimdi olanları kabul edemiyordum. Bir şey olduğunda güç almak için anlatmak istediğim insanlara boğazıma bıçak dayanmışçasına susmayı kabul edemiyordum.

Yüzüğü cebime atıp yoğun bakım odasından çıkarken aklımda çok şey vardı. Bu yüzden koridora çıktığım an karşıdan bana saldıracakmışçasına bağırarak gelen herifi göremedim. Başımı kaldırdığımda *"Yine mi sen amına koyayım?!"* diye bağırıyordu biri ki siyah bir perde, hayır hayır bir *dağ* geçti önüme ve görüşümü kapattı o an.

Kunt. *Vidar Karyeli.* Kişisi. Yabancı. Yalancı.

"Ağır ol."

İki kelime söyledi. *Gözden ırak olan gönülden de ırak olur* sanıyorlar ya hani, bokunu çıkarana kadar gülmek istiyorum karşılarına geçip. Asıl gönülden bir türlü ırak olamayan gözünün önünde olmasa ne olur? Görmesen de,

duymasan da, orada bir yerlerde olduğunu bildiğin sürece; anılar, sesler, gülüşler anı kesende yaşadığı sürece... Kendini kandırırsın sadece.

Başımdaki boneyi çıkartırken "Sen kimsin?" diye sordum. Kunt'un arkasından çıkarken ama göz göze geldiğim an bana saldıracakmışçasına deliren bu adamı tanıdığımı fark etmiştim. Esved'in kuzeniydi. Lisedeyken birkaç kere karşılaştığımız olmuştu.

"Sakın beni tanımazlıktan gelme!" diye bağırdı öfke içerisindeki adam, işaretparmağını bana doğrultarak. Aynı saniye içerisinde, işaretparmağı ve komple kolu sırtına doğru bükülmüş hâlde yüzüstü duvara yaslanmıştı bedeni. Bir tehdit gibi.

"Yoğun bakım odalarından biri hâlâ boş, bu kadar çok yatmak istiyorsan." Adamı duvara kilitlemiş bir şekilde ensesindeydi.

"Tamam, bırak adamı, tanıyorum," dedim alnımı ovuştururken gergin bir ifadeyle. Altın hareler yüzüme baktı, sanki gözlerimden anlayabilecekmiş gibi. Ama bir adama bir bana bir de Esved'in yattığı odaya baktığında; belki de anlamaktan çok daha fazlasını yapmıştı.

"Kunt Bey bir sorun mu var?" diye koşuşturarak gelen iki hemşire, bir güvenlik görevlisi ve bir de bizzat doktordu.

Kunt adamı bıraktığında herif acıyla inleyerek kolunu tuttu ve omzunu ovaladı. "Kimsin lan sen?" diye söyleniyordu bir yandan da Kunt'a ters ters bakarken. "Sana ne oluyor amına koyayım?!"

"Çok affedersiniz gerçekten." Doktor araya girdiğinde, Kunt'a mahçup bakışlar attı. Ardından güvenlik görevlisine, saldırgan tavırlar sergileyen Esved'in kuzenini işaret etti başıyla. "Beyefendi, Esved Bey'in kuzeni oluyor. Haberini alır almaz ziyarete gelmiş. Yoğun bakıma girmek is-

tediğinde bugünlük izin veremeyeceğimi söyledim, sanırım sinirlendi."

Yani Esved'in kuzeni hakkını kullanmıştım bugün. Harika.

"Bırak!" diye bağırdı herif, güvenlik görevlisi onu nazik bir dille çıkışa yönlendirmek istediğinde.

Kıunt araya girdi o an. "Bırak, tamam," dedi ve güvenlik görevlisinin geri çekilmesini sağladı.

"Oh be!" diye bağırmıştı Esved'in ismini bir türlü hatırlayamadığım kuzeni, Kunt gelen doktor ve hemşireleri bir sorun olmadığına ikna ederek gönderirken.

Nihayet herife geri dönebildiğinde, sert ifadesiyle lafını kesti. "Oh moh yok. Konuşmak istiyorsan illa, geçersin karşısına önce hâl hatır sorarsın sonra ne zıkkımsa derdin dökülürsün..." Esved'in kuzeni, yine agresif bir şekilde Kunt'un lafını kesecekti ki Kunt bu sefer üzerine yürüdü ve karşısında dikildi. "Bana sakın lafımı tekrar ettirme, az önceki tarife hâlâ geçerli. Kim olduğun onun umurunda olabilir," dedi başıyla beni işaret ederken. "Ama benim *zerre* değil."

Basri. Hatırladım. Basri sıkıntılı bir nefes çekti içine, başını yana çevirip boş duvara bakarak kendini sakinleştirirken. Boy ölçüşemeyeceğini anlamış, biraz da agresif davrandığının farkına varmıştı sanırım.

"Basri," dedi en sonunda, önce Kunt'la; ardından benimle göz göze gelirken. "Adım Basri Kanık. Esved'in kuzeniyim. Ama sen beni tanıyorsundur zaten, değil mi *Karaca*?"

Yutkunmaya ihtiyacım vardı ama koca bir yumru oturmuştu boğazıma, gönderemiyordum onu aşağı. Tabii ki Basri'yi hatırlıyordum. Tüm o karmaşa esnasında oradaydı, Esved hapse girdiğinde oradaydı... *Her şeyi* biliyordu.

"Tanıyorum," diye mırıldandım güçsüz bir sesle.

"Ya benim aklım almıyor, ne zaman Esved'in başına büyük bir bela açılsa senin orada olmanı... Nasıl bir tesadüf bu ya? Tesadüf mü gerçekten sorguluyor insan bir vakitten sonra." Basri iğneleyici konuşuyordu. Belki yeniden benim üzerime yürümeye cesareti yoktu ama sözleri bundan çok daha fazlasını yapıyordu.

"Esved kaza geçirdi, memleketinden dönerken..." Kurumuş dudaklarımı ıslattım.

"Evet evet. Biliyorum. Yengem sürüngü buralarda günlerce, yan odada çok serum yemiştir... Ama sen denk gelmemek için kaçtığından, görmemişsindir..."

Basri bir adım atmıştı ki Kunt omzundan ittirdi. "*Yavaş* dedim."

"Ya sen de bir çekil kardeşim ya! Kimsin sen amına koyayım sana ne bizim aramızdaki münasebetten?!"

"Senin münasebetini sikerim doğru düzgün konuş, dilinin kemiği olsun. *Nişanlısıyım.*" Kunt'un kaşları çatık ve sesi hiç de hoş değildi. Esved'den hoşlanmadığı gibi, kuzeni Basri'den de hoşlanmamıştı. *Kan herhalde Karaca.*

Kan falan değildi. Basri kaba saba, hödük bir adamdı. Hep öyleydi. Lisedeyken de çok ağır laflar etmiş, çok canımı yakmıştı. Böyle birinin benim hakkımda, şu an hayatımdaki herkesten daha çok bilgiye sahip olması beni inanılmaz rahatsız ediyordu.

Nişanlısıyım.

Ben yüzüğü attım ki Kunt *Vidar Karyeli.*

"Haa," diye bir ses çıkardı Basri, yan yan süzerek onu. "Şu boksör olan..." Yüzünde ters bir ifade vardı. Ardından bana baktı ve *cık*'ladı üç kez. "Ne hâliniz varsa görün, gidiyorum ben."

"Ben bunlar gelsin istemedim başına," diyebildim kısık bir sesle, Basri giderken arkasından. Beni duyduğunu bi-

liyordum ama durmayacağını da biliyordum. *Ben bunlar gelsin istemedim başıma, gelmesin diye yaptım ne yaptıysam. İnsan bilemiyor bazen Basri. Sen, onu benden kurtarmaya çalıştın; ben de çevremden. O da beni kurtarmaya çalıştı neticesinde. Herkes, kendi yangınından kaçırmaya çalıştı birilerini.*

Sonunda yanan biz olduk.

Hani ateştin sen?

"Ben lavaboya gidiyorum," dedim boneyi, eldivenleri, önlüğü, galoşu çıkartıp bir hışımla çöp kutusuna atarken. Ardından lavaboya girdim sakinleşmek için ve birkaç dakika içeride kaldım.

Bilerek Esved'in ailesinin kafeteryaya inmesini ya da çıkmasını bekliyordum ya da onlar gelmeden ziyaret ediyordum. Onlarla karşılaşmak istemiyordum yıllar sonra. Annesinin bana acıyarak bakan gözlerini görmek istemiyordum ya da bir kez daha oğullarına zarar veren kişi olduğumu fark etmelerini, tıpkı Basri gibi.

Yalan değil. Öyle. Ben olmasaydım Ekin, Esved'le tanışmazdı. Ben olmasaydım Esved, Ekin'i öldürmekten hapis de yatmazdı. Sergen onu çıkarmazdı hapisten ve babamın avukatlarının ofisine sokmazdı.

Bir şekilde bütün kötü yollar bana çıkıyordu, evimin önüne.

Yüzümü yıkayıp ellerimi kuruladıktan sonra tuvaletten çıktığımda Kunt kapıda bekliyordu. Yaslandığı duvardan doğrularak göğsünde birleştirdiği kollarını çözdü ve "Acil bir yere uğramam gerekiyor, seni eve bırakacağım," dedi başıyla dışarıyı işaret ederken.

"Tamam," diye cevapladım onu, gayet sakin bir şekilde koridorda yürümeye başladığımızda. "Birlikte gidelim."

"Karaca."

"Ne?" Asansörün düğmesine bastım, kapılar açıldığında içeri geçtik.

"Gelmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Böyle söylediğin için artık daha çok gelmek istiyorum." Kollarımı göğsümde birleştirdim.

Yandan göz ucuyla bakarken bitkinlikten parmak uçlarını göz pınarlarına bastırdığını görmüştüm. Telefonunu çıkardı ve dalgınca Efes'i aramaya çalıştı.

"Arayamazsın, çekmez," dedim kapılar açılmadan hemen önce. "Unuttun mu? *Faraday Kafesi.*"

Ben yanından geçip giderken o muhtemelen birkaç saniye daha arkamdan bakakalmıştı. Bu kadar dalgınsa gidip uyusaydı? Ben gayet uyuyabiliyordum. *Yalan.* Kalkıp birinin odasına gitmeye de çalışmıyordum, gayet güvende hissediyordum. *Çünkü annenle uyuyorsun.* İştahım da vardı artık. *Sabah bir tane yumurta yedin diye bir Kadıköy meydanında pankart açmadığın kaldı.*

Kollarımı boynuna dolayıp parmaklarımı saçlarının arasında kaybederken gününün nasıl geçtiğini, neler yaptığını sormak; en önemsiz ayrıntılardan bile haberdar olmak istiyordum. Ona bir nefes kadar yakınken genzime bir başka doluyordu kokusu ve göğsünde uyandığım sabahların verdiği huzuru dünyanın hiçbir köşesinde bulabileceğimi düşünmüyordum. *Ben seni çok özlüyorum ama bunu sana asla söylemem, cesedimi çiğnemen gerekir.*

"Öktem'in durumu ne olacak?" diye sordum arabaya geçtiğimizde, Kunt telefon görüşmesini bitirmişti ve otoparktan çıktığımızdan beri arabayı çok hızlı kullanıyordu. Her nereye gidiyorsak, oraya bir an önce ulaşmak istiyordu.

"Bir şeylerin şüpheli olduğunu biliyoruz ve seninle yüzyüze geldiğinde bunu doğruladık da ama ne olduğunu bilmiyoruz. Öktem bir *hayalet* gibi. Tehlikeli görünmüyor

durumu ama altından ne çıkacağını bilemeyiz." Direksiyonu sağa kırdığına bir saniyeliğine aynaları, bir saniyeliğine beni kontrol etti. Yüzündeki endişeli ifadeyi o an fark ettim.

"Nereye gidiyoruz cevaplamadın," diye sordum bir kez daha, on dakikadır yoldaydık ve yağmur yağmaya devam ediyordu. Popüler bir semtteydik, eskiden barmaidlik yaptığım Beşiktaş'ta.

"Arabada bekle dersem bekler miydin?" Sağa çektiğinde, valeyi gördüm; elinde şemsiyeyle arabanın önünden dolandı ve kapıya geldi.

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Birbirimizi cevaplarken ikimiz de karşıdan alacağımız cevapları biliyormuş gibi telaşsızca indik arabadan. Ben mekânın tentesinin altına girerken Kunt arabanın anahtarlarını valeye verdi ve hızla yanıma ilerledi. Birden elimi yakalayıp avucunun içine aldığında şokla geri çektim, kaşlarımı çatarak baktım ona kollarımı göğsümde birleştirirken.

"Bana yakın yürü, arkamdan ayrılma," dedi kabullenerek. Başımı ağırca salladım.

Kapının önünde dikilen tek bir adam vardı. Muhtemelen beyazlamış uzun saçlarını siyaha boyamış ve örmüştü, üzerinde deri bir ceket vardı. Kimlik kontrolü yapmamasını vakit bulamamasına bağlamıştım çünkü Kunt hiç beklemeden içeri daldığında ben de peşinden ilerlemiştim hızlı ve sık adımlarla.

Karanlık ve sessizdi içerisi. Koridorlar karanlıktı. Neredeyse koluna yapışacak, elini tutacaktım ama korktuğumdan değildi bu. Başkası olsaydı yanımda, yine aynı karanlıkta; böyle hissetmezdim. Sadece o etraftayken, sadece ona ihtiyaç duyuyordum ve bu hastalıklıydı.

ı bilemeyiz." Direksi-
aynaları, bir saniyeli-
dişeli ifadeyi o an fark

" diye sordum bir kez
mur yağmaya devam
iden barmaidlik yap-

din?" Sağa çektiğin-
abanın önünden do-

arşıdan alacağımız
dik arabadan. Ben
arabanın anahtar-
li. Birden elimi ya-
geri çektim, kaşla-
nde birleştirirken.
" dedi kabullene-

vardı. Muhteme-
mış ve örmüştü,
rolü yapmaması-
ü Kunt hiç bek-
lerlemiştim hızlı

karanlıktı. Ne-
n ama korktu-
a, yine aynı ka-
tayken, sadece

"Karaca, anahtarları verdiğim valenin yüzünü hatırlıyor musun? Bence arabada beklemen iyi bir fikir olabilir..."

Bum.

Bir anda açılan ışıklar ve başlayan yüksek sesli müzik, tüm sinirlerimi alt üst ederken çığlık attım ve kollarımı başıma kapatarak dizlerimin üzerinde eğildim. Kalbim güm güm atıyor, *kalbim ağzımda* atıyordu o an. Düşüncelerim başıboş kurşunlar gibi zihnimin duvarlarına isabet ederken kim olduğumu, kiminle olduğumu, nerede olduğumu... *Her şeyi unutmuştum.*

"Mutlu yıllaaaaaar! Vuuuuhuuuuuuuu!"

Sakin ol, sadece sürpriz, demek istedim kendime. Sırtımı sıvazlamak ve espri yapmak istedim, gülmek istedim. *Ekin'i tutukladılar, başında adamlar var, kaçamaz daha oradan; Karyelilerin elinden kaçamaz. Sen küçüktün onlar büyüktü bir zamanlar, şimdi onlardan daha büyük ellerine geçtiği adamlar* demek istedim.

Şaşkınlıkla başımı kaldırabildiğimde görüşüm netleşmemişti henüz ama yüzümde gezinen elleri hissedebilmiştim. Kunt, yüzüme gelen saçları çekiyor ve bir şeyler soruyordu ama sesi fazla uzaktan geliyordu dibimde olan bir adama göre. Endişeli altın hareler, yüzümün her zerresinde gezinirken ellerini ittirdim ve "İyiyim," diye fısıldayabildim kocaman yutkunarak. Derin derin nefesler aldım, ardından önümüzdeki kalabalığa döndüm ve bir anlığına utandığımı hissettim.

Karşımdaki hiçbir yüzü tanımıyordum ama hepsi çığlıklar atarak mutlu yıllar şarkısı söylüyordu. DJ kabinindeki adam basmıştı hoparlörlere müziği. Kocaman, dikdörtgen şeklindeki pastayı ve üzerindeki mumları görebiliyordum; havaii fişek demeliydim ya da mum olmaktan fazlasıyla uzaktı o süslemeler.

Ayağa kalkarken topuklu seslerini duyabilecek kadar düzelmiştim. Kunt bana iyi olup olmadığımı soruyordu ama birkaç kez üst üste iyiyim dediğimde o da etrafında olanların şaşkınlığına bürünmüştü.

"*Alara,*" dedi en sonunda, burun kemerini sıkarken sıkıntılı bir nefes vererek. Kalabalığın arasından elinde patlamış konfeti paketleriyle esmer bir kız fırladı o an, uzun boylu ve inanılmaz güzeldi. Dalga verdiği saçları, sade makyajı, dolgun dudakları, vücudunu saran deri pantolonu ve topuklularıyla esmer bir Barbie'ydi resmen.

Gülüşü, yaklaştıkça kahkahalara dönerken elindekileri atıp bir anda koşarak Kunt'un boynuna atladığında; deprem olmuş gibi sallandım, birkaç adım geri attım. *1 Mart.* Bugün 1 Mart'tı. Bu sene Şubat, 29 çekmemişti ama çekseydi bu gece Kunt'un doğum günü olacaktı.

Henüz yaşadığım korkunun paniğini üzerimden atamamışken kocaman açtığım gözlerimle altın hareleri yakalamaya çalıştığımda, havada kalan ellerinden birini indirip Alara'nın koluna belini sardığını ve şaşkınca etrafı süzdüğünü fark ettim. Bir anda etrafımız kalabalıklaşmıştı. *Etrafı.*

Hiç kimseyi tanımıyordum, herkes yabancıydı. Belli ki liseden, oradan buradan arkadaşları toplanmıştı. *Alara.* Alara bu partiyi düzenleyen kişi olmalıydı. İtalya'dan gelmişti. *Sevgilisini bırakıp mı?* Esin'di onu arayan, nişanımızın kesildiği gece. Hatırlıyordum. Resmen Alara'ya, gelip Kunt'u yoklamasını söylemişti.

"Sürpriz!" diye bağırıyordu Alara, geri çekilirken. "Bu sene Şubat, 29 çekmiyor dediler. Çektiririz dedik!"

Alara'dan nefret etmiyordum ama ondan hoşlanmıyordum ve bu, tanımadığım ve hatta hiç görmediğim biri için fazla güçlü bir duyguydu. Sebebini bilmiyordum. Belki de kalbimde mesken tutan adamın hayatında bir yeri olduğu

içindi, özel olduğu içindi. Her lafın altından ismi çıktığı içindi.

Ardından birçok kişi konuşmaya başladı, sarılmalar başladı. Kendimi o kadar yabancı, o kadar dışarıda, o kadar dış kapının mandalı hissettim ki daha fazla aralarında öylece durmaya dayanamadım ve dışarı çıkmak için arkamı döndüm.

Ve o an, bugün kaçıncı kere olduğunu saymadığım bir şekilde elim yakalandı. O kalabalığın arasında nasıl bulup da yakalayabilmişti bilmiyordum ama bu sefer kurtulmaya çalışmadım çünkü şaşkındım. Beni kendine doğru çektiğinde aradakiler yol verdi, bir anda dibinde buldum kendimi. Bana bakmıyordu bile. Belki de hiç bakmamıştı. Onlarla konuşuyordu. Gidişimi hissetmiş olamazdı değil mi? Bu kalabalıkta bile fark etmiş olamazdı? *Ben bakmıyorken de gidemezsin*, deme şekli miydi bu?

"Ay inanamıyorum ya! Ne kadar uzun zaman oldu, herkes manyak değişmiş ama özellikle sen tabii ki Kunt!" dedi bir adamın kollarının arasında gülümseyen kız, nihayet nefes alabiliyordum artık sohbetin arasında.

"Az mı kızım, dile kolay sekiz sene?" diye söylendi adamlardan biri, içkisini yudumlarken gülerek.

"Sen yoktun Doğukancığım, biz iki sene önce yılbaşını birlikte kutladık!" Ses kızlardan birinden gelmişti, ardından herkes kahkaha atmıştı.

"Yalnız içeri girişiniz çok komikti, ne dedi de kandırdı buraya getirdi bu kız seni telaşla?"

Alara karşımızda gülümseyerek dikilirken yanındaki adam onun saçlarını karıştırmaya başladığında Alara onun eline ayrı koluna ayrı vurdu. "Ne diyeceğim başım belada dedim, locada sıkıştırdılar beni iki koca adam bırakmıyorlar mafya herhalde bunlar silahları bile var gel beni kurtar dedim!"

Bir oyunmuş gibi gülerek anlatıyordu Alara bunları ama son zamanlarda atlattıklarımızı bilse asla Kunt'u arayarak bu şekilde çekmezdi hiçbir yere bir şaka uğruna.

"Klasik Alara," diye ağzında geveledi az önceki kız. "Başını derde sokar, sonra gel beni kurtar Kunt... Amaaa o günler eskide kaldı canım!" O an, ilk defa ortamdaki bakışlar üzerime çevrildi. Gecenin sonuna denk görünmez bir hayalet gibi Kunt'un dibinde dikilebileceğimi sandığım bir an olduysa bile, çok feci yanılmıştım. "Ay kız sabahtan beri adamın yanında dikiliyor, doğum günü kutlamaktan mı dokunmaya korktuğunuzdan mıdır bir tanışmadınız!" Bir elini uzattı. "Ben Cansu bu arada, çok memnun oldum tanıştığıma."

Bir elim Kunt'un elinde, diğeri sargılıydı. Sargılı elimi uzattım çok sıkmamasını umarak, elini tuttum ve hafifçe salladım sessiz bir tebessümle. "Karaca. Ben de memnun oldum."

"Karacaaa!" diye bir kadın sesi duyuldu o sırada, biri kalabalığı yararak elindeki şampanya kadehiyle geliyordu. Ya da sanırım, kadehteki meyve suyuydu çünkü gelen kişinin karnı burnundaydı. *Reyhan?*

Reyhan bir anda üzerime atıldığında iki elimle birden kollarından tuttum. "Reyhan?"

"Ya çok mutlu oldum seni tekrar görebildiğim için! Nasılsın?" Geri çekildi, karnı karnıma değmişti. Çok garip hissetmiştim. "Merak etme elimdeki meyve suyu sadece. Malum," diyerek kıkırdadı ve gözleriyle karnını gösterdi. "Ama onun da kafa yapmadığını söyleyemem."

"İyiyim, iyiyim," dedim apaçık yalan söyleyerek. "Sen nasılsın? Bebek nasıl?"

"İyi o da, kontrollere gidiyoruz sık sık. Daha büyüyecekmiş bu karın..."

Adem de o sırada Kunt'la selamlaşıyordu. "Abicim kusura bakma cidden ya, ben çok işinin olduğunu biliyordum dedim Alara'ya ama sakalımız yok ki lafımız dinlensin..."

Kunt silikçe güldü, başını iki yana sallarken. "Önemli değil..."

Üç ay olmuş muydu gerçekten? Çırağan Sarayı'ndaki o düğünden beri... *Kaçırılıp satılmaya, yakılmaya çalışıldığım... Ünzile'nin öldüğünü sandığın o gece.*

"Eline ne oldu ya?" Reyhan'ın sorusu, düşüncelerimi bölerken dalgın bir şekilde elimi kaldırdım ve nasıl, daha önce bu soruya hiç bir cevap uydurmak zorunda kalmadığımı düşündüm. Çünkü her seferinde Kunt'un gözüne çarpmak istemiştim ve diğerlerinin de sormaya pek cesareti yoktu. Gerçekler yalnızca, ben ve pansumanımı yapan hemşirede gizliydi.

"Ufak bir kaza," diye geçiştirdim.

"Aa, siz nişanlanmıştınız değil mi?" diye parladı az önceki kız, araya girerek. Alara hemen yanındaydı, ellerimde geziniyordu gözleri.

Reyhan diğer elimi kontrol etti. "E yüzüğün nerede? Ben Karyelilerden alyansı bile şöyle, donatma pırlanta beklerim!"

"Aşkım herkes senin gibi gösteriş meraklısı mı?" diye söylendi Adem, gülerek karısının omzuna kolunu dolarken. Yanına çekmişti.

"Iıı..." *Ufak bir kaza,* diyerek geçiştirdiğim bir yara; diğerinin daha da açılmasına sebep oldu o an. Ben yüzüğü hiç tanımadığım, karşılaşma ihtimalimin sıfır olduğu bir adama vermiştim. İyi ki de vermiştim, oh da olmuştu ama geri dönüşü olmayan şeyler yapmak, bazen nedensizce, insanın canını sıkıyordu.

"Sağ eli yaralı, uğursuzluk getirmesin diye evlenmeden

önce sol eline de takmak istemedi," dedi Kunt yeniden elimi yakalarken. Diğer elini ise, kalbimin ritmini bozacak bir şekilde kazağının içine atmış ve Karayel'in dişinin olduğu zinciri çekip çıkarmıştı. Bu sefer, dişin yanında, bir de alyans takılıydı. *İçi kardelen işlemeli bir alyans.* "Ben de iyileşene kadar emanet taşıyorum işte."

"Vaaaay!"

"Adama bak be!"

"Üff çok pis âşık olmuş lan bu, bir kaleyi daha kaybettik!"

"Aşkım sen hiç böyle romantik değilsin!" diye yakınıyordu Reyhan o sırada, Adem'in göğsüne vurarak. Adem ona, "Birtanem senin hormonların mı azdı yine?" diye cevap verdiğinde ise Reyhan somurtarak kocasının omzuna yumruğunu geçirmişti. Adem ise gülüyordu.

Nasıl? Muhtemelen aynısından bir tane daha vardı. Evet. Evet, kesinlikle, benim ayrıldıktan sonra alyansı kaçırıp kuyumcuda bozma ve minik bir servet edinme planlarımı duymuştu bir şekilde. Zaten ben zaten içimden söylediğimi sandığım şeyleri dıştan söyleyebiliyordum ve Kunt da hiç beklemediğim zamanlarda çıkıyordu evin bir yerlerinden. Kaçıracağımı düşündüğünden yüzüğünü, bir tane de yedek yaptırmıştı. Evet, kesinlikle böyle olmuş olmalıydı.

Alara'nın bakışlarını görüyordum ama ona bakmamak için çaba sarf ediyordum. Bilmezlikten gelmek istiyordum. Sevgilisi olan bir kadın, neden eski sevgilisinin nişanlısına böyle bakıyordu? Neden ülke değiştirip eski sevgilisine sürpriz doğum günü partisi düzenliyordu? Ben Alara'nın sevgilisi olsam, bunu çok büyük sorun ederdim.

Ben *bendim* ve bunu sorun ediyordum.

"Ee bir şeyler içmiyor musunuz?" diye soran adamlardan birine karşı, Kunt'un elini bırakarak arkama bile bakmadan kalabalığa karıştığımda "Ben lavaboya gideceğim,"

diye mırıldandım. İstemsizce elimden, kolumdan bir uzuvumdan tutsun diye beklemiştim aslında ama döneceğim sırada Alara'nın "Kunt biraz yalnız konuşabilir miyiz?" lafını duyduğum için belki de, adımlarımı daha da hızlandırarak insanların ve tebriklerinin arasından sıyrılmaya çalışmıştım.

Kunt biraz yalnız konuşabilir miyiz?

Konuşamazsınız efendim! Hele yalnız, hiç konuşamazsınız!

Ama sen kimsin ki?

Kandırılan sahte nişanlı, gerçek eski sevgili. *Eski sevgili aslında sensin.*

Tuvalete girdiğimde, içerisi boştu. Loş bir aydınlatması ama buna rağmen egzotik bir tasarımı vardı tuvaletin. Bugün kaçıncı soğuk su çarpışımdı bu yüzüme, kaçıncı kendime gelmeye çalışışımdı; gelemeyişimdi... Bilmiyordum artık.

Alara geldi. Salonda birlikte gülerken fotoğraflarının olduğu Alara. Beren'in *Alara varken bakmaz* dediği Alara. Melisa'nın rol keserken ve Kunt'la beni tanıştırırken bile dert edindiği Alara. *Alara Alara Alara...*

"Abartıyorsun," dedim aynaya karşı, kendi kızaran gözlerimin içine bakarken. Zehirli bir kelimeydi. Bana zehirdi en azından.

Lisedeki arkadaşlarım, ne zaman bir şey anlatmak istesem dinlemediklerinden ne zaman bir şeye tepki versem abarttığımı söylediklerinden ve umursamazca davrandıklarından... Onların ne kadar acımasız ve kötü olabildiklerini gördükten sonra bile abarttığımı düşünmeye devam etmiştim. Ne yaparsam yapayım ne hissedersem hissedeyim ne düşünürsem düşüneyim beni kendimden şüphe ettirmişlerdi; onlardan bana kalan pis bir mirastı bu.

Ama şimdi çok ihtiyacım vardı buna.

Birinin karşıma geçip *"Abartıyorsun Karaca!"* demesine. *"Herif sevgilin bile değil artık! İstemediğini söyleyip biten sensin, kendine gel! Hem daha sizden olmaz. Baksana abinin yaşadığını bile saklamış, daha neleri neleri saklamış senden! Sen affedecek misin ki tüm bunları? Dönecek misin adama? Otur oturduğun yerde, tımarla bir güzel kalsin de! Herkesin başına gelecek şeyler bunlar! Abartma!"*

İnsanın kendine söylediğiyle başkasının söylediği bir olmuyordu ama tabii.

Kapı tıktıklanarak açıldığında içeri kafasını uzatan kişi, yakın zamanda görmeyi beklemediğim biriydi; ne ara çok sevgili Alara'sıyla konuşmasını tamamladıysa artık...

"Müsait misin?" diye sordu, beni avuçlarım tezgâha yaslı, deli gibi aynada kendime bakarken yakaladığı hâlde.

Cevap vermedim. Bunun yerine doğrulup ellerimi kuruladım ve dağılan saçlarımı toplamaya başladım ama başka bir lastiğimin olmayışı bir tokat gibi çarptı yüzüme. Bu yüzden yeniden salık bıraktım.

"O yüzük nereden çıktı?" diye sordum Kunt kapıyı kapatıp tamamen içeri girdiğinde üzerine doğru yürüyerek. "Lafı açılır da millete cevap olur diye başka bir tane yaptırıp bir de boynuna mı taktın? Basitçe ayrıldığımızı söyleyemez misin herkese? Zaten kimden saklamaya çalıştıysak kimliğimi, hepsi öğrenmedi mi? Şimdi ne manâsı var nişanlı kalmamızın, sevgili bile değilken?"

"Seni bu hâlde bırakıp gitmiyorum, iyi olduğuna emin olana kadar da gitmeyeceğim bunu bil. O yüzden biz ayrıldık, ne gerek var nişanlı kalmamıza kafasına girmeni tavsiye etmem," diye cevapladı beni karşımda dik dururken. Yüzüme eğilmişti, loş ışıkta altın hareler koyulaşmıştı yine. "Yüzüğü nasıl bulduğuma gelirsek... Verdiğin taksici ka-

palı çarşıda bozdurmak istemiş. Değeri normal bir alyansa göre çok yüksek olduğundan ve kuyumcu öyle bir adamın böyle bir yüzüğe sahip olamayacağını düşündüğünden polis çağırmış. Aile adımız kardelen işlemesiyle bilindiğinden kulağıma geldi." Alayla güldü. "O gece araçtan inerken vermişsin adama taksi ücreti diye. Neredeyse tutuklanıyordu. Gerçekten adamın başına ne geldiği umurumda bile değil, yüzük hele hiç değil. Ama bu kadar hızlı benden kurtulmaya çalışman umurumda Karaca. Hiç düşünmüyor musun?"

Bir adım geri attım, bir adım ileri geldi. "Neyi?"

"*Uyuyamıyorum*," diye fısıldadı yüzüme karşı, nihayetinde sırtım duvara yaslanmıştı. "Sen bana bunu nasıl yaparsın diyorsun ya hani, ben sana onu yapmadım, *asla* yapmam. Ama anlatamıyorum, doğru açıklayamıyorum kendimi. Bu yüzden susmayı seçiyorum. Ama sessizlik pek fazla bir şey anlatmıyor, değil mi?"

Sesi o kadar yorgun, bitkin, hâlsiz geliyordu ki bütün gün, en çok da az önce arkadaşlarının yanındayken numara yaptığını çok net anlamıştım.

Başımı iki yana salladım dudaklarımı birbirine bastırırken.

"Beni eve götürebilir misin?"

"Sana sarılmama izin verir misin?"

"Yapma," diye fısıldadım karanlığa doğru. Gözlerindeki karanlığa doğru. Işığa tersti, parlamıyordu artık altın hareler.

"Lütfen," dedi bana karşılık. "Çok yoruldum."

Öylece dikildim birkaç saniye. Ağlamak istiyordum. Benden bir şey istediğinde, *lütfen* dediğinde, içini açtığında ağlamak istiyordum. O geceden önce söylese hiç düşünmeden yapardım, o istemese de yapardım; kene gibi yapışırdım üzerine, bensiz nefes bile alsa trip atardım. Ama

şimdi, yalnızca acı veriyordu bu isteği çünkü her ne kadar kendimi zor tutsam da yapmamak için ve kendime öğütlesem de yapmamayı... Deli gibi istiyordum ve bunu çok iyi biliyordum. Çünkü hissediyordum. *Çok* hissediyordum.

Hiç kimse, hiç kimseye karşı bu kadar çok hissetmemeli.

"Sonra eve götüreceksin?" Sorarcasına çıkan sesim, bir onay istiyordu. Bunu içimden geldiği için değil de yalnızca o çok istediği için yaptığıma ikna ediyordum kendimi. "Yani istersen sen kal, arkadaşların sürpriz parti düzenlemiş sonuçta... Çocuklardan biri de alabilir beni..."

"Sonra seni eve *ben* götüreceğim," diye cevapladı Kunt beni. Gelecek herhangi bir hareketim için gözümün içine baktığını fark ettiğimde, avuçlarım karıncalanmaya ve midemdeki asit kaynamaya başlamıştı.

Kollarımı kaldırıp parmak uçlarımda yükseldim ve yavaşça boynuna doladım. Zaman, geçmeyi bilmez gibiydi. Oysaki çok hızlıydı başka zamanlarda... Sonsuza dek sürmesini dilediğim o özel zamanlarda. *Eskiden yani.*

Başta herhangi atılımda bulunmadı Kunt. Ona eskisi gibi hissettirmediğimi bile düşündüm, üzüldüm. Ezildim o hissin altında. O kısacık anda, düşüncelerimi kokusunun gürültüsüyle bölerek kollarını belime doladı ve yavaşça eğilerek yüzünü saçlarımın arasına gömdü. Sanki öğlen kopan lastik, ona selam durmuştu o an.

"Annem gittikten sonra babam olduğundan daha korkunç bir adama dönüştü," diye fısıldadığında, boynuma doğru konuşmasına rağmen zar zor duyabilmiştim sesini ve ailesine dair bir şeyler anlattığı için şaşkındım. "Etrafındakilere eziyet edecek kadar kaçık birine dönüşmem ama bir gün onu anlayabileceğimi de düşünmezdim. Sen gerçekten gidersen bir gün, anlarım onu. Mutlu olacaksan git. *Bittiyse* gerçekten, git. Tamam. Ama ben daha başladığını bile düşünmemiştim ki bir an olsun, Karaca."

"Kunt..."

Konuşmama izin vermedi, araya girdi. "Alara'nın berbat bir geçmişi vardı ve travmalarını masalara kahkaha malzemesi yapabiliyordu. Hiç dokunmuyordu sanki canına. Merak ettim nasıl yapabildiğini. Sordum, gösterdi. Bir şeyleri atlatabildiği yoktu aslında ama atlatana kadar atlatmış gibi yapıyor ve gülüyordu. Bunu yapabilmek bile güç ister."

Bir şey söylemedim bu sefer. Anlatıyordu ve dinliyordum yalnızca. Devam etmesini istiyordum.

Kunt, belimdeki kollarını bırakmadan biraz geri çekilerek bizi yüz yüze getirdiğinde gözlerime baktı. "Benim doğum günüm arkadaşlar arasında dört yılda bir kutlanır. İlk defa Alara, 29 Şubat'ın olmadığı bir yılda doğum günümü sürpriz bir şekilde kutlamak istedi evime gelerek. Yanlış bir geceyi seçmişti. Bir adam tarafından arka bahçeye gömülen bir tabut gördü. Polisi aradı. Polis eve gelmedi çünkü orası bir generalin eviydi ve general her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu."

"K... Kunt?..."

"Annem asker olmamı istemedi ve normal şartlarda babam asla annemin isteğine karşı gelmezdi ama annemin ölümünde bir şekilde parmağım olduğunu düşündüğü için bu işlere girerek bir bedel ödemem gerektiğini söylerdi." Bir nefes verdi, cesaret almak istercesine karşılığında. "Hastalıklı ebeveynler küçük çocuklarını tımar ederken bazen sessizlikle cezalandırırlar, bu sessizlik çoğunlukla karanlık ve nadiren de *ölümcüldür*."

"Hayır, ya... Yapmadı..." Burnumu çektim, ağladığımın farkında bile değildim. Gözyaşlarım ılık ılık akıyordu yanaklarımdan aşağı.

"O tabutun içinde *ben* vardım," dedim Kunt yutkuna-

rak, gittikçe kısılan sesiyle. *Bu yüzden kapalı alan fobisi vardı.* "Küçük bir oksijen tüpüyle birlikte. Sabaha kadar orada kaldım. Alara bir şeyleri bildiğinden, gitmemiş. Öğlen ben oradan çıkartılırken kömürlükte saklanıyormuş, her şeyi görmüş. Normal hayata döndüğümde soruları bitmek bilmedi, ben de kendi sırlarına karşı ona benimkileri anlattım. Yemin ettik kimseye söylememek için. Ama bazen aramızdaki bu sessiz yemin, toksikleşiyordu. Arada beni kullanmasına izin verdim bu yüzden. Belki kendime de öfkeliydim, birinin bu kadarını görmesine ve bilmesine izin verdiğim için, bilmiyorum. Dışarıdan bakanlar toksik bir ilişki gördüler, gerçekte ise travmalarıyla savaşan ve birbirlerinin sırlarını kendilerinden korumaya çalışan iki ergendik. Bu yüzden ona eski *sevgilim* değil, eski bir *arkadaşım* diyorum. Çünkü öyleydi."

Dudaklarım titriyordu, ağzımı açamıyordum. O *tabutun içinde ben vardım* deyişini aklımdan atamıyordum, kafamın içinde yankılanıp duruyordu ve her seferinde daha da yıkıcı oluyordu. Beş kelime bir araya gelip nasıl bu denli acıtabilirdi? *Behzat Karyeli daha ne kadar kötü bir baba olabilirdi?*

Kendi oğlunu, ders olsun diye, diri diri toprağın altına gömen bir adam.

"Ben... Çok..."

"Bir şey demene gerek yok, biliyorum," diye fısıldadı Kunt bu sefer, belime doladığı kolunu sıkılaştırmıştı burada olduğumu hissetmek istercesine. "Sana söylemek istedim çünkü daha önce sormuştun ve aslında o zaman, bu şekilde cevaplamam gerekiyordu ama işte..."

Bazı soruların cevabı zordur. Bilmiyordum. Neden herkes aksini söylerken, onun *eski bir arkadaş* diye geçiştirdiğini bilmiyordum ve her seferinde üzerine gidiyordum...

"Nefret ediyorum babandan," diye mırıldandım tuzlu gözyaşlarım dilimi yakarken.

"Biliyorum."

"Benimkinden de."

"Onu da biliyorum."

"Herkesten nefret ediyorum."

"Esved'den de mi?"

Sanki *"Benden de mi?"* diye soracaktı da, yüzü yoktu. Keşke *"Annenden de mi?"* diye sorsaydı, cevap vermesi daha az acı verici olurdu.

"Ondan nefret etmiyorum." Yutkundum.

"Kedilerinden de."

Çenem titredi. Miniklerimi çok özlemiştim. Başımı iki yana salladım ıslak kirpiklerimle gözlerimi kapatırken.

"Limonlardan," diye fısıldadı bu sefer. Yeniden başımı olumsuzca salladım. "Ya da sütlü kahveden. Ankastre ışığından mutfaktaki..."

Senden. Bir de senden. Ne kadar istesem de en çok senden.

Gözyaşlarımı sildim yüzümdeki, kollarımı boynundan çekerken. Bu kadar sarılmak, eve gitmek için yeterliydi. "Babanın sana yaptığı bu şey için çok üzgünüm. O zamanlar bunun karmaşası içinde yaşasan da paylaşabileceğin biri olduğu için sevindim. Bilmiyorum. Sana karşı kullandıysa kızgınım. Her neyse." Başımı kaldırdım ve gözlerine baktım bir kez daha. "Şimdi eve gidebilir miyiz? Yeter bu kadar."

"Karaca."

Ellerime yükseldi yeniden parmak uçları, kaçırdım. O kadar yakındı ki aslında ve bu yetmiyordu ona, ille de ellerimi tutmak istiyordu. Bütün gün istemişti. İzin vermiyordum işte. Daha da denemesindi.

Nefes alış verişlerimizin arasına, camlara vuran yağ-

murun gürültüsü karıştığında bakışlarımı önce kaçırmış; ardından gözlerimi kapatmıştım. Sessizlik bir ip bir iğne almıştı eline, iki dudağıma bir güzel düğüm atmıştı; sıra gözlerimdeydi.

"Hani diyor ya..." diye fısıldadı Kunt, alnını alnıma yasladığında, parmak uçlarını parmak uçlarıma değdirerek. Ellerimi, avuçlarımız birbirine denk gelecek şekilde kaldırmış, resmen oynuyordu çünkü yapabileceği bir tek buydu; yakalamasına ve tutmasına izin vermiyordum. *"Ellerin elime niye kapı duvar?"*

"Lütfen..."

"Lütfen, ne?"

"Yapma."

"Neyi Karaca?"

Sahipsiz bir yalvarıştı benimkisi. Hiçbir yanım kabullenmiyordu yine bir dört duvar arasında ona bu kadar muhtaç düştüğümü. Belki de bir daha yan yana gelip yalnız kalacağımız durumlara düşürmezsem kendimi onunla, bu kadar yaklaşmazdım vazgeçmenin kıyısına.

Kapı birden açıldığında ikimizin bakışları da aynı anda sese doğru çevrildi. *Herkese açık bir yerde, tuvalettesiniz; kapıyı bile kilitlemediniz. Ne bekliyordun?*

Ne beklediğimi bilmiyordum ama kimi beklemediğimi biliyordum. Alara'yı.

Şaşkınlıkla surat ifadesi aydınlanırken bir adım geri attı ve "Pa... Pardon," dedi kekeleyerek. Haklıydı. Ben de sevgilimi başka bir ülkede bırakıp herkesin eski sevgilim sandığı adamın olmayan doğum günü için sürpriz parti düzenlesem, işemek için tuvalete girdiğimde görmeyi bekleyeceğim son şey adamın nişanlısıyla sarmaş dolaş hâlleri olurdu.

Karaca...

Ne?

Alara kapıyı kapatıp ortadan kaybolduğunda "Pekâlâ," diye mırıldandım kurumuş dudaklarımı ıslatırken.

"Bu beklenmedikti," dedi Kunt.

"Git açıklama yap istersen."

Kaşları çatıldı. "Ne açıklaması?"

"Gözüne kirpik kaçmış almaya çalışıyordum dersin."

"Ne?"

"Ama inanmayabilir, kadınlar tuvaletindeyiz sonuçta."

"Yani?"

"Bilmem."

"Karaca?"

"Ne var?"

"Seni ne kadar özlediğime dair bir fikrin var mı?" Avuçları iki yanımdan geçerek buz gibi duvara yaslandığında, hafifçe eğildi benimle aynı kafa boyuna gelebilmek için. "Bana yeniden güvenmen için ne yapmam gerekiyor?"

Benimle ilgili sorun da bu işte, Kunt Vidar Karyeli. Sen demiştin ki, *benimle bir kere savaşa girersin; kazanırsın. Sonra hep kazanırsın. Bu böyle.* Ben de işte, birine bir güvenirim; arkası kesilmez onun. İstemem güvenmeyi, tepinir dururum küçük bir çocuk gibi... Kendimi kandırırım, etrafımdaki herkesi kandırırım... Ama doğruyu bilirim. Doğruyu bilir içim. Bilmen gereken tek bir detay var, o da, *ben çok inatçı bir keçiyim.*

"Ev," dedim üzerine bastıra bastıra. "Eve gitmek istiyorum."

"En azından hapishanem demiyorsun," diye mırıldandı geri çekilirken bitkince verdiği nefesinin ardından. "Bu da bir şey."

Tanıdık bir titreşim sesi kulaklarıma dolduğunda, bir kez daha Kunt'un telefonu çalıyordu. Elini cebine atıp çı-

kartırken bir süre gözlerini benden çekmedi, ardından ikimiz de ekrana baktık. *K.*

Öğlenki numarayı kaydetmişti.

Telefonu elinden nasıl kaptığımı, nasıl cevaplayıp kulağıma götürdüğümü bilmiyordum ama Kunt itiraz etmek için ağzını açtıysa da telefonun diğer ucundaki o aptal herif konuşana dek, çok geç kalmıştı.

"Öktem'i bırakın, *Vidar*. Ben açıklayacağım her şeyi."

an iki-

p ku-
tmek
herif

yi."

2
KÜLLERİNDEN, YENİDEN

Adil değil.

Ama ne zaman oldu ki hayat?

Yürüyemediğinde, bir bebek gibi emeklemek zorundasın; panik atak geçirirken tüm oksijeni çekmek ister ciğerlerin içine bu yüzden kâğıt bir keseden solumalısın. Bu eller bir zamanlar dünyandaki en sevdiğin insanlarınkine dolanan, bu gözler mutluluğun kanlı canlı karşında dikilebileceğine seni inandıran, bu dizler hayal kırıklıklarının üzerine düşüren seni; bu hisler kalbini ölecekmişsin gibi çarptıran, bu gözyaşları ne zaman istemesen akan yanaklarından aşağı...

Dünya, biraz bulanık bugünlerde.

Ya da sebebi gözyaşları.

Görmek istediğimden değil aslında, göreceğimi gördüğümden de değil görmedim henüz biliyorum; yine de bazen sadece, gözlerimi kapatmak ve öyle kalmak istiyorum. Belki kulaklarım da duymak istemezler o zaman. Ve biliyorum ki eğer ağzımı açıp da tek kelime edemezsem, kıpırdayamazsam yerimden; kalbim çarpmazsa bir daha, acıyı hissetmem.

Yönümü bulamıyorum, pusulam yok. Dünyam siyah

beyaz olsa kâfi... Hiç olmadığı kadar ama dünya *kırmızı*. Masum gökyüzüne bakıyor ve huzuru bulamıyorum, nasıl maviye bakar da kırmızı görür insan? Öfkeden, acıdan, kırıklardan, çıkıklardan... *Sindirilemeyen* o öfkeden, *durduramadığım* o acıdan, *kaynamayan* kırık ve çıkıklardan... Çünkü sindirilmeyecek, durdurulamayacak ve ne yaparsan yap, kaynamayacaklar. *Ben istemiyorum iyileşmesini ama sen isteyeceksin. Benim mikrobu kırılsın diye değil kendime hatırlatayım ilk günkü acısını diye tuz bastığım günlerde, sen yara bandım olmak isteyeceksin. İzin vermeyeceğim.*

Sayfalarca anlatsa biri, anlatmış olsa; herkese, her defasında; kimse anlamasa. Binlerce kâğıt, yüz binlerce harf yan yana; çığlık atsa satırlar, geceleri kâbuslara dolansa. Kan, ter içinde uyansa insan; sırf yüzünü yıkayıp saçını tarayabildiğinden, herkes her şey yolunda sansa. *Daha. Daha. Daha fazla isterler.* Vermelisin onlara.

Yol yoktur, sen yürümeye başlarsan yol olur yazar İstiklal Caddesi'nin karanlık sokaklarından birinde. Yolunu kaybettiğini düşünen ve bir daha bulamayacağını sanan çaresiz bir ruh için, okuduktan birkaç saniye sonra dilinin ucuna, yanaklarından süzülen o tuzlu suyu tattıracak birkaç sihirli kelimeden ibaretti bu cümle bir zamanlar.

Eline kazma küreği al, sen kaz mezarını içine girecek-sen! Kendime o kadar kızgındım ki, *başka hiç kimseye değil;* hayatıma iyi kötü dokunmuş *hiç kimseye* hissetmediğim kadar büyük duygulardı karşımda can bulup beni tekmeyip tokatlayan o sokak arasında. Kimse dokunamazdı kılıma, ben hırpalardım kendimi. *Diyor ki,* demiştim kendi kendime; *eline kazma küreği al da sen kaz mezarını çok girmek istiyorsan!*

Birkaç iş makinesi ve mühendisle ortak çalışabilseydim kafamın içinde; taş, toprak ve dikenlerle kaplı o geçilmez

araziyi üzerinde yaya gidebileceğim asfalt yola çevirmek aklımın ucundan bile geçmemişti.

İnsan bazen yalnız kalmak ister, yalnız *hissetmek* değil. Bir oda dolusu insanla bir aradayken yapayalnız hissedebileceğin gibi, yaprağın kımıldamadığı ıssız bir evde onlarca kişiyi hissedebilirsin eğer kalbinde taşıyorsan. Odada olmakla ilgili değil, odada olduğunu hissettirmekle ilgilidir bu haberin bile yokken bazen, *ne o odanın ne de o yalnız kişinin varlığından;* herkes hissettiremeyeceği gibi, herkes hissedemez de.

Benim dünyam yalnızdı, bir ben bir de annemin hayaleti vardı. Zihnimin ortasında bir defter açılmıştı ve kalemi tutan kimdi bilmiyordum ama yazı benim yazımdı. *Seni orada hissettim, bir daha yalnız kalmam dedim. Zaten insanlar bu yüzden aptallar, değil mi Kunt Vidar Karyeli? Yalnızca deliler mutludur çünkü mutlu olduklarında bunun sonsuza dek süreceğine inanırlar ve sonsuza dek mutlu kalamadıklarında da, deli olurlar.*

Mutlu olamadım. Deli değilim de.

Hayatın kolları beni sarmalamaya yetişmiyor, kısa sanki bana sıra gelmiyor. Beni şımartıp o zehirli hisle göklere çıkaranlar neden kanatlarımı kesip paraşütsüz düşürdü bu şehrin ıslak, bozuk, sert asfaltına? Ben yürürdüm, emeklerdim geçerdim bir şekilde; şimdi bulutların üstünü gördüm, sokaklara ayak basmak istemiyorum.

Affetmeyecektin. Unutmayacaktın öfkeni, gösterme sevgilere açık yaralarını... Diktirmeyecektin. Sökmeleri kaç günlerini aldı söyle o dikişleri? Oluk oluk kan akıyor bak, istediğin kadar çiçek dik şimdi. Büyümez. Sen, o, şunlar bunlar değil... Herkes halletse ben halledemem artık. İz kaldı.

Hayatımın en karanlık günlerini düşünüyorum. Sen

yoktun. O yoktu. Bu yoktu. Şu yoktu. *Ben* vardım. Yalnızdım. Kimse yoktu. Pantolonla gittim okula ama girdim o derslere. Testlerimi çözdüm. Kütüphaneye bırakılan eski test kitaplarının fotokopilerini çektim, öğrenemesem de bir şekilde ezberledim. Beni arka sıralarda uyurken görmedin, hep en öndeydim ve öğretmenlerin gözden kaçırdığı noktalara bile sayfalar arasında kulak verdim. Bana uykusuz gecelerimde masamın üzerinde biriktirdiğim kahve kupalarının hesabını veremezsin. Bana sabahlara kadar keselendiğim günler ceza alacağımı bile bile pantolon giyip de müdürün odasına çağrıldığımdan kaybettiğim derslerin hesabını veremezsin. Bana sırf yaz aylarında barlarda barmaidlik yaptığım için tıp fakültesinde adımın eskorta çıktığı cehennem gibi geçen dönemlerin hesabını veremezsin. Kimse veremez. Kimse yoktu çünkü yanımda, bir tek ben vardım.

Beni bugün *yak*. Yarın küllerin arasında yeniden doğarım. Sen sıcak suya elini değdiremezken ben ateşle oynardım. Yere bastığım adımı silersin, anısını aklından silemezsin.

Ben varım.

Buradayım.

Sen gidersin ben kalırım.

Başkaları gelir, belki yine kanarım.

Kanamak. *Kanmak.*

Dört duvar bir çatı değil, kum torbasıyım ben.

Belki de hep öyleydim.

Bir mezar kazıp içine girmeye hevesli olduğumdan değil karamsarlığım, içimde bir yer ölü. Bir gün değil, her gün yas tutuyor orası. *Kimse canından olmadı ama herkes gitti.* Yoksa ben de o zifti kaynatır ve asfalttan yol yapardım. O kara madde en çok, benim içimde var ve en çok işe yaradığı yer, yeni *yollar*.

dım. Yal-
na girdim
kılan eski
nesem de
n görme-
kaçırdığı
Bana uy-
n kahve
a kadar
on giyip
erslerin
da bar-
rta çık-
mezsin.
ek ben

doğa-
ardım.
in.

değil
gün
gitti.
ı. O
dığı

Tehlikeli madde yazar zehirli ve zararlı maddeler taşıyan araçların üzerinde, trafikte görürüz. İnsanların üzerinde yazmıyor hiçbir şey. Birine *merhaba* derken daha kaç hayal kırıklığına, kaç yalana, kaç dolana, parçaları dört bir yana savrulmuş kalbinin daha kaç parçaya ayrılacağını, kaç yaşın gözpınarında asılı kalacağını ve sana tanıdık plakaların ardından baktıracak yabancı sokaklarda; kaç daha... Bilmiyorsun.

"Abiiiiiii! Ühühü... Hıg... Ab..."

"Nasıl becerdin dizini baştan aşağı yarmayı, ey geri zekâlı?"

"Dü... Düştüm! Çok fena, b... Bak!"

"Kalk eve gidelim. Annem görürse çok kızar, bir de ondan şamar yer ağlarsın sen kesin! Ağlak bebek!... Ah! KARACA! NE TAŞ ATIYORSUN ABİYE?! Delirdin mi?!"

"Ağla diye! İnsan canı yanınca ağlamaz mı?! Sen de ağla da gör!"

İnsan canı yanınca ağlamaz mı?

Benim canım sendin abi, canımdın. Belki sen yanmadın ama gittin ve beni yaktın. Akılsız değilsin ama nedenlerini duymak istemiyorum ben de işte, bir de düşman tek ve bir abinin, küçük kız kardeşinin karşısında bunca şeyden sonra nasıl dik durabileceğini görmeli bu dünya.

Yağmur duralı uzun bir zaman olmuştu ama sessiz arabanın içinde buğulu camlara baktığımda kafamın içinde çakan şimşekleri duyabiliyordum. *Tık, tık, tık* ediyordu bir şeyler içeride. İnsanın göğüs kafesinde meydana gelen depremler vardı, kemikleri kırılırmışçasına bir güçle sarsılırdı ve içe göçerdi kalkanı; kalbe gelirdi keskin taraflar, *binlerce kesik*. Yaşa yaşayabilirsen şimdi. *Hadi at yine eskisi gibi!*

Kalp. At yine heyecanla, eskisi gibi... Yuttur bana kelimelerimi. Damarlarıma kanı pompaladığın gibi, gözlerim-

den de akıt gözyaşlarını. İkisi de sana aitken nasıl yalnızca kırmızı olanı sahiplenebilirsin? Sağlıklı bir insan bedeninde 6-7 litre kan bulunur. Gözyaşı bulunmaz. Gözyaşı akar gider, kimsenin umurunda olmaz. Saydamdır zaten gözyaşı, silsen izi kalmaz. Kurur, gıkı çıkmaz. Kimse anlamaz. Kimse duymaz.

Karşıdan gelen büyük aracın uzun farları, gözümü almaya başladığında gözlerimi kapattım sıkıca. Kunt emniyet kemerini çözmüştü. Ona döndüğümde karşıdaki araç uzun farlarını kapattığından, altın harelerini görebildim. Yüzümü endişeyle süzdükten sonra kapıyı açtı ve indi. Bir süre ellerinde takılı kaldı ellerim, en muhtaç hissettiğim gece o ellere; sımsıkı tutuyordu benimkileri ama birkaç saniye sonra bırakmıştı. Düşman arazisine girmiştim. Ve bir daha adımımı yakınına attırmamıştı. Çünkü o gece, Kunt Vidar Karyeli'nin ipleri eline alması gereken için oynayacağı son kozdu ve yaşanmalıydı. Ben, Halit Tasmas'a teslim edilmeliydim ve Ahmet Çevik, teşkilatın eline geçmeliydi.

Behzat Karyeli, nasıl olurdu da masum bir sivili yem edebilirdi? *Kuntadam babasını affetmemişti.* Hata yapmasını beklemişti bir düşman gibi. Belki düşman değildi babasına karşı ama çok daha tehlikeliydi. Behzat Karyeli, Çevik'i yakalamış olabilirdi ama asıl tuzağa düşürülen kendisiydi.

Nişanlın korkulacak biri. Amcamın, Kayradağ'daki eve gönderdiği adamı sayesinde telefonda duyduğum sesi yankılandı bir an kulaklarımda. Kunt Vidar Karyeli kişisi ve benim konuşacak çok şeyimiz vardı. Kapıyı kapatmamış, henüz hareket de etmemişti. Bana bakıyordu hâlâ; ben ise hâkim olamadığım çatık kaşlarımla, karşıya.

"Öktem'i bırakın, Vidar. Ben açıklayacağım her şeyi."

Kayram Koralin, Kunt Vidar Karyeli'nin telefonunda

"K." diye kayıtlıydı. Öğlen kayıtlı değildi ama artık kayıtlıydı. Demek ki o, bundan öncesine dek, Kayram Koralin'le pek konuşmuyordu. Ama öğlen ne sebepten aradıysa ve artık iletişimde olacaklarını düşündüğünden de, artık kayıtlıydı.

Karşıdaki aracın kısa farları açık kaldı, içeride birinin oturduğunu biliyordum. *Spesifik birinin.* Ölmüş olması gereken, beni bu bataklığa sürükleyen birinin. Yalanlarla dolu bir hayat yaşayan, ailesini kandıran birinin. On sekizinde çekip giden, yıllardır yüzünü göstermeyen birinin.

"Ben buradayım," dedi Kunt, tok bir sesle. Ona döndüğümde, gözleri dikkatlice yüzümü süzüyordu. "Bunu unutma."

Başımı ağırca aşağı ve yukarı salladım, ardından derin bir nefes aldım çarpıntımın kaybolması umuduyla ama kapıyı açıp aşağı inerken inadına daha da kötüleşmişti kalp atışlarım.

"Sen önce bana açıkla her şeyi," demiştim, bir deli cesaretiyle, telefonun diğer ucuna. Öktem'in adının geçtiğini idrak edememiştim bile, duyduğum sesten. *"Sen önce benim çık bir karşıma!"*

Derin bir sessizlik.

"Karaca?"

Telefonu fırlatacaktım ki bana bile ait olmadığı aklıma geldiğinde Kunt'un eline tutuşturup tuvaletten çıkmaya yeltenmiştim. O sırada telefonunu kulağına dayayıp beni elimden yakaladığı gibi durduran Kunt Vidar Karyeli'ydi.

"Konum atacağım. Gel."

Gözlerinin içine bakıyordum o an, onu görmem gerektiğini biliyordu. Onu görmek istemediğimi ama görmem gerektiğini, benden önce Kunt Vidar Karyeli biliyordu. Bu yüzden ona konum atacağını söylerken gözümü bile kırp-

madan, her saniye biraz daha alevlenen bir öfkeyle bakmıştım gözlerine. Ona karşı değil ama ondan olana karşı. Onun tarafında olana karşı. *Bizim tarafımızda savaşan ama bizimle birlikte savaşmayana karşı.*

Öfkeliyim, daha da acısı, kontrol edemiyorum. Yanlış anlama, acı oluşu beni zerre ilgilendirmiyor; külden doğan ateşe aittir, yanmaz. Ben, benden istedikleri bir şeyler olanlara üzülüyorum. Öyle ya da böyle benden aldılar, alacaklar da ama en son memnun olmadığım bir müşteri sipariş verdiğinde, ona içirdiğim zıkkım menüde yoktu.

Kapıyı çarpıp ileri doğru adımlar atarken Kunt'un arkamdan seslendiğini duydum fakat bu bir hayaldi. Eğer buluşacağımız kişi başka biri olsa, belki daha temkinli davranmam için beni uyarırdı bu şekilde ama bu sefer çenesini kapalı tutacaktı ve kılını kıpırdatmayacaktı. Çünkü bu akşamlık tek görevi, beni buraya getirmekti.

Botlarımın altında ezilen toprağın ruhu vardı sanki, kalbi gürültüyle çarpıyordu ya da gürleyen göktü. İnsan geçmiş ve şu an arasında sıkışıp kaldığında, gördüklerinin de duyduklarının da hayal olup olmadığını ayırt edemiyordu.

Mesela aracın içinden çıkardığı ayağını aynı toprağa basan, o dev adam; bir zamanlar karanlıktan korkan küçük kızın sığındığı geniş göğsü, sarılınca sarmaladığı geniş omuzları...

"Ya Karaca! Aşağı mahalledeki abiler kızarsa ne yapacaksın?! Doğru düzgün sokaktan yürü, kimsenin bahçesine girme kısa yol diye, oyunlarını bölme! O çocuklar deli danalar gibi futbol oynuyorlar, ezerler seni!"

Ama ben eve gelene kadar izlediğim çizgi filmin yeni bölümü başlamış olurdu çoktan, başını kaçıramazdım. Ekmek sırasına girecektim, fazla vakit kaybedecektim. Kısa yolu kullanmalıydım.

"Kızsınlar, kızarlarsa kızsınlar ezerlerse ezsinler benim abim kocaman! Döver o zaman onları!"

"Hiiiiiiii kuuz! Tüm mahalleyi dövdürecek misin abine?!"

"Heeeeerkesi! Hepsini! Sen niye yaptın ki abimi zaten, işi ne? Dövsün!"

Mavi kapılı ev. Sifon, balıklar. Mum ateşi, soğuk geceler. Gece lambası. Uyurgezer küçük kız. Gazete kâğıtlarından yapılan şeker paketleri, kapı kapı gezilen bayramlar. Güller, dikenler, yaralar. *Gülü seversen dikeni seni elbet yaralar.*

Durdum.

Çıplak bassaydım toprağa, belki hislerimi açıklayabilecek kadar da olsa rahatlayabilirdi kafam; toprak alırdı negatif elektriği, sindirirdim. Ama bir gece yarısıydı saat ve mart ayazında cayır cayır yanmayı seçmiştim.

Baştan aşağı siyahlar içindeydi ve başında da siyah bir şapka vardı. Arabasından indikten sonra birkaç adım attı sadece, büyük bir insan olduğundan çok gelmesine gerek yoktu. Üç metre yeterliydi aramıza. Eğer daha da yaklaşırsa, çığlık atmayacağımı kimse garanti edemezdi. *Kimsenin duymayacağı bir çığlık olsa bile.*

Kendim olmamı mı istiyorsun dünya? *Seni kendimle tanıştırırım. Hoşuna gitmez.* Ama bu raddeden sonra, bu da beni ilgilendirmez.

Sen beni *hasta* ettin. Ellerim titredi benim, *depremleri içeride hissettim.* Kâbuslara karşı birlikte savaşmalıydık, onlardan birine dönüşmemeliydin.

Şapkasının kumaşına bakabiliyordum sadece, başını kaldırmasını bekliyordum. Omuzlarım şiddetle inip kalkıyordu derin ve sıkça aldığım nefeslerden. Geriye doğru saymak istesem, rakamların sırasını unutmuştum.

Geçmek bitmeyen saniyelerin birinde, başını yavaşça kaldırdığında; karanlığa karışmış kara gözlerine denk geldim sonunda. Sık kirpiklerinin arasına yerleştirilmiş iki kömür parçası. *Canımın parçası.* Hayır, *yabancı.* Bir karaltı. Hayalet.

"Karaca..."

Gözlerimi kapattım sertçe, kirpiklerim öyle bir geçti ki birbirine bir daha çözülmek istemeyecek gibi... Görmüştüm ama duymamalıydım sanki. Kanıta gerek yoktu henüz, önce sindirmeliydim karşımdakinin gerçekliğini. Bir hayal olmadığını. Halisünasyon olmadığını. Kanlı canlı, etten kemikten dikildiğini öylece...

"Adımı hatırlıyorsun, iyi," diye fısıldadım kendi kendime, alaycı bir gülüş dudaklarımı tırmanırken araladığım gözlerimle. Toprağı izledim bir müddet. Yağmur çiseliyordu hafiften. "Bana seslenmek için, yüzlerce şansın vardı... Saydım, tam 152 günün vardı. Ama sen bugünü seçtin. *153. günü.*"

"Karaca..."

"Şimdi ardı arkası kesilmez tekrar ediyorsun... Halbuki edememen gerekiyordu. Ölülerin sesi olmaz. Düşünmezler. Kız kardeşlerini hatırlamazlar, akıllarına gelmez. Akılları olmaz çünkü. Bilmiyor musun? Ölüler, toprağın altında yatarlar öylece; sen neden yatmıyorsun?" Gözlerim yeniden, onun kömür karası gözlerini bulduğunda tırnaklarımı avuçiçlerime öyle sert bastırıyordum ki dikişleri delmiş olabilirdim ama bir türlü hissedemiyordum acıyı. Göğsümdeki o kadar acıyordu ki avuçlarıma odaklanamıyordum, yanında sinek ısırığıydı.

"Biz seni gömdük, hatırlamıyor musun? Benim elime de verdiler küreği, toprak attırdılar üzerine. Dedim ki benim... Benim..." Yutkundum. *Abim...* "Sığmaz buraya o dedim, yanlış adamı gömüyorsunuz..." Gözlerime ulaşan

gözyaşlarını yutarak başımı çevirdiğimde, istemsizce gülmüştüm bile. "Açıp baksaydım kefeninin içine. Keşke. Kim ne diyebilirdi, değil mi?"

Karam başını eğdi. Benim karşımdaki abim, *Kayram Koralin* değildi. Bir zamanlar terörist babamın yanında çalışan *Batuhan Tasmas* da olamazdı. İkisi de ölmüştü, yaşayan adam bir başkasıydı. Benim karşımdaki, bizzat, *Karam*'dı. Ve ben bu adamı zerre tanımıyordum.

"Sen beni kandırdın, sen onu da kandırdın!" Kendimi gösteren parmağımın ucu, bakmadan arkamı da gösterdiğinde Karam'ın başını kaldırır kaldırmaz Kunt Vidar Karyeli'yle göz göze geldiğini biliyordum. "Sen gittin, daha öz oğlunun konuşmadığı adamla iş yaptın! Ne kazandın çok merak ediyorum, inan!"

Ağzını açtı ama lafını daha başlamadan kestim.

"Ülkeyi ilgilendiren önemli bir mesele diyeceksindir sen şimdi, biliyorum, benim aklım almıyor mu sanki? Ama şunu da çok iyi biliyorum ki söyleme şansın varken, söylemek de bir yolken, sen saklamayı seçtin. Tanıyorum seni ben. O yüzden sen de, beni öfkeden delirten şeyin ne olduğunu anla! Anla diye geldim buraya!"

"Konuşmama izin verecek misin?"

Yıllar sonra bana kurduğu ilk cümleydi. Kapanan gözlerimden aşağı düşen yaşlar yanaklarımı ıslatmadan toprağa damladığında, burnum sızlıyordu bu yüzden bekliyordum. Acının katlanabilir bir raddeye inmesini bekliyordum. "Ne anlatacaksın ki bana?" Sesim kısılmıştı sanki, çıkmıyordu daha fazla. "Bilmek istemiyorum bile, hiç isteğim yok inan... Bakıyorum sana ve kimsin bilmiyorum. Bir yabancı dikiliyor karşımda. Geçmişimden bir yabancı." Gözlerimi ovaladım, birkaç saniye avuçlarım yüzümde nefes aldım. Ellerimin arasına konuştuğumdan boğuk çıkıyordu sesim. "Ben de aynı Karaca değilim. Bunu bil."

"Nasıl değilsin? Kardeşim benim karşımdaki..."

"Sen bana *kardeş* diyemezsin," diye böldüm lafını, titreyen ellerimi yüzümden indirirken. Yeniden buluştu gözlerimiz. "Tanıtmadım sana kendimi, doğru... İki kardeştik biz, abimle ben. Sonra abim on sekizinde terk etti evi. Ünlü bir boksör olmuş. Geçen eylülde maçı vardı, beynine pıhtı attı. Gömdük 1 Ekim sabahı. Kardeşim yok yani benim."

"Yok mu?" Gözlerimin içine bakıyordu, kömür kara-larının parladığına yemin edebilirdim. Dudakları ince bir çizgi hâlinde, aralıktı.

"Yok."

"Neden çağırdın o zaman beni buraya?"

Acımasızdı. Uzakta geçirdiği yılların onu bu hâle getirdiğini söylemeyecektim çünkü bu bir yalan olurdu. Çünkü benim abim hep zor bir insandı. Hep acımasızdı. Hep sertti. Dürüsttü ve ne zaman dürüst davransa, karşısındaki ayrı kendi ayrı tokat yerdi gerçeklerden. Ama bana karşı değil. Küçük kız kardeşine karşı değil. Ama... *Ben ve küçük kız kardeş kavramları artık farklı insanları yansıtıyor, değil mi?*

Komik. Bu öyle bir denklem ki ya küçük kardeşin öldü ya da biz seni gömdük 1 Ekim sabahı *abi.* İkisinden biri. Sen seç.

"Nasıl yapabildin diye sormak istedim," diye mırıldandım kurumuş dudaklarımı ıslatırken. "Ben yapamazdım. Öldüm sanıyor diye gecelerce ataklar geçiren, uykusuzluktan gündüz gözüyle hayal gören, delirip dağın başına kaçarak tanımadığı adamın tekiyle gerçekleri öğrenmeye koşan kız kardeşimin yanından koşuya çıkmış normal bir adam gibi geçemezdim." Kapkalın hayal kırıklığını geçirdiğimden üstüme, atıştırmaya devam eden yağmur değmiyordu üzerime. "*Delirdiğimi* sandım. En sonunda, dedim. Hah...

İşte... Aklını kaybettin sonunda işte bak Karaca dedim kendime... Sen dedirttin..."

Omuzları çökmüştü hafiften, çatık kaşlarıyla önümüzdeki toprağı izliyordu. Sesim uçurumdan aşağı yankılanırken dinlemeye devam etti ve sanki her seferinde kurşun yiyormuş gibi bakışlarını titretiyordu. En sonunda gözlerini sımsıkı kapattığında, "Sana yaşattıklarım için özür dilerim kardeşim ama henüz yaşamadıkların için daha üzgün hissediyorum çünkü sen ve ben bunun içine doğduk ve bu sadece bir fragman... Hiçbir şeyden haberimiz yokken bile öyleydi," dedi tok bir sesle. Ardından başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Beni abilikten istediğin kadar reddet ama sözlerime kulak ver. Yoksa ölürüz. Yoksa annemizi koruyamayız. Yoksa *herkes* ölür."

"Biz ölebiliriz de sen belki bir kere daha kendi sahte cenazeni düzenleyip sıyrılabilirsin işin içinden, var sende o yetenek," dedim alaycı bir tavırla. Sözlerim sertti. Boğazım çizilmişti, sesim kısılıyordu.

"Dalga geçtiğimi mi sanıyorsun?"

"*Sen* dalga geçtiğini sandığımı nasıl düşünebilirsin?" Öne doğru bir adım attım. "Sen kaçırılmaya, satılmaya, canlı canlı yakılmaya çalışılmadın nihayetinde!"

Karnına bir bıçak saplanmış gibi nefesini sertçe içine çektiğinde, her ne konuşacaksa lafı ağzına tıkmıştım bile. Ben de acımasızdım. Benim de canımı yakmışlardı. Ben de can yakacaktım.

"Söyleyeceğim hiçbir şey, acını dindirmeyecek ya da öfkeni hafifletmeyecek biliyorum bunu," dedi karşımdaki karaltı, bir gölgeye nazaran iyi konuşuyordu. "Ama umarım bir şeyleri bilmek, olayların arka planında dönenleri öğrenmek rahatlatır içini en azından."

Uzaktan gelen bir motor sesi düşüncelerimin orta yerine

aynı anda gökte çakan bir şimşeği düşürdüğünde, çoktan kafamın içi yangın yeriydi. Dikkatimin dağıldığı an dönüp arabanın önünde dikilen Kunt'a baktım; çatık kaşlarıyla yola bakarken bir yandan da hızlı adımlarla yanıma yürüyordu.

"Ne yaptın sen?" diye sordu sonunda yanıma ulaştığında, bakışlarını Karam'a çevirirken.

"Kusura bakma ama kızı uzun süre içeride tuttunuz, dikkat çekecekti," dedi Karam, o sırada önümüzde duran motosiklet tanıdıktı. Efes kaskını çıkartırken, arkasından onu takiben zırhlı bir araç girdi araziye ve uzun farlarını söndürdükten sonra ön koltukta oturan Polat ve Beren'i gördüm.

"Neden bahsediyorsun sen?" Kunt'un sesi tok ve sertti. Burada her ne dönüyorsa, ikimiz hariç diğer herkesin bildiğini düşünüyordum.

"Boşuna nefesini yorma, kendi anlatsın," diye bağırdı Efes, motosikletinden inmişti ve yanımıza yürüyordu bile. Zırhlı aracın içinden Polat ve Beren aynı anda çıktı o an. Beren arka kapıyı açıp kapıyı tuttuğunda, inen kişi Öktem'den başkası değildi.

Üzerinde aynı kıyafetler ve bir kaban vardı. Saatler öncesine göre daha sakin fakat üzgün görünüyordu ya da makyajsız olduğu için ben öyle olduğunu düşünüyordum. Onun kollarını birleştirip hareket etmediğini gören Beren, Öktem'i kolundan tuttuğu gibi yanımıza doğru çekiştirmeye başladığında "Tamam, bırak!" diye bağırdı Öktem fakat Beren'in elinden kurtulamadı. Polat arkadan geliyordu.

Refleks olarak bir adım geri kayacağım sırada omzum bir başkasının omzuna çarptı, avucu belimi doldurdu o an. Başımı yukarı kaldırdığımda bakışlarının Öktem'e kilitli olduğunu gördüm, herkes gibi. Kunt Vidar Karyeli, kimsenin fark etmediği bir şekilde bana dik durmam gerektiğini söylüyordu.

"Efes?" Ses tonu kulaklarımı doldurdu, hemen yanımdaydı. Elini indirmişti. İndirmese, benim ittireceğimi biliyordu. Efes'e bakan gözlerinden bir ifade geçti, sorguluyordu Kunt. O da. En az benim kadar. *Belki de ilk defa.*
"Biri konuşabilir mi artık?"

Beren, Öktem'i arkasından ittirdiğinde Öktem tökezledi ve "Hay ben senin şimdi!..." diye bağırdı ama arkasını döndüğünde Beren'in bıçak gibi bakan keskin gözlerine maruz kaldığından susmuştu. Üstelik burada ona destek çıkacak kimse de yoktu. *Hemen yanındaki karaltı hariç, sanki Karaca.*

Herkes Öktem'e bakarken Polat çatık kaşlarıyla Karam'ı izliyordu nefessiz bir şekilde. Sanki birazdan, Karam ani bir hareket yapacakmış da Polat ona anında engel olmak için tetikte bekliyormuşçasına. Polat, *karaltıyı* dövmek istiyordu.

Beren ve Efes, bir açıklama bekler gibi bakıyordu Karam'a. Bir şeyler biliyorlardı ama yine de bir açıklama bekliyorlardı. Öte yandan yanımda dikilen altın gözlü adam ve ben, hiçbir şey bilmiyor ve birinin konuşmasını bekliyorduk.

"Konuşmayacak mısın?" diye sordu Karam o an, Öktem'e. Öktem başını çevirmiş, kimseden yana bakmıyordu. "Peki o zaman, sen bilirsin..." Derin bir nefes aldı, kollarını göğsünde birleştirdi. "Tanıştırayım," dedi ardından eliyle Öktem'i takdim ederken. "Öktem *Tasmas*. Acar Tasmas'ın öz ve tek kızı. *Kuzenimiz*."

Efes'in "Hay ananı sikeyim ya," diye homurdanarak ellerini yüzüne götürdüğünü gördüm. Beren başını eğmiş ve iki parmağı arasına sıkıştırmıştı burun kemerini. Polat'ın yüzünde mimik oynamıyordu ve nefessiz bakışlarını karanlığa çevirmiş, bilgiyi sindirmeye çalışıyor gibiydi.

Kunt'un ağzı açık, gözleri odak noktasını sürekli değiştirirken bir adım ileri gitti ve Öktem'e hitaben "O yüzden mi..." diye lafa başlayacak oldu ama lafı kendisi tarafından yarıda kesildi. "Hay..." Eliyle gözlerini kapattı, şakaklarını ovaladı. Söyleyecek hiçbir sözü yoktu.

Söyleyecek hiçbir sözüm yoktu.

"O yüzden okulda kaydın yok. Çünkü Öktem Darıca'nın yok. Öktem *Tasmas*'ın var," diye mırıldandım şakaklarımdan aşağı inen acıya dişlerimi sıkarak. Kunt'un aklına gelen bu olmalıydı ilk. "Kedime dinleme cihazı da yerleştirdin." Çenem titriyordu. Ben Öktem'in gözlerine bakıyordum ama o bana bakmıyordu. *Kuzen. Amcanın kızı.* "Ev arkadaşına da ihtiyacın yoktu, Acar Tasmas'ın kızı pekâlâ kirasını karşılayabilir... Senin bana ulaşman gerekiyordu." Başımı salladım, anlıyormuş gibi. *Anlamıyordum.* Sadece etrafta çok insan vardı ve benim ar damarım patlamıştı artık. *Kuzen.* "Neden?"

Ve o soru.

Neden?

Çünkü nedeni yoktur bazen ama olsun istersin. Geçerli bir neden, sen geçersiz sayacak olsan bile bir iki kelime, bir cümle kursun da sana karşılık versin istersin. Vermez. Ya da ne söylerse söylesin, yok sayar kulakların. Allah onu kahretsindir çünkü nasıl bir günah işlemişsindir de böyle insanlarla donatılmıştır etrafın.

"Halit bilmiyordu. Babam bildiğinden, ben de biliyordum bir süredir kuzenim olduğunu," diye cevapladı Öktem, Efes'in küfürleri içinde geçen bir dakikanın sonunda. "Tanışmak istedim seninle. Babam bela getireceğimi söyledi ama ben fazla yalnızdım eli silah tutan adamların içinde. Üstelik senin baban, benim babamı hapse tıktı kendini kurtarmak için. Ama seni tanıdığımda fark ettim ki

babanın kim olduğuna dair hiçbir fikrin yoktu. Bu yüzden vazgeçtim seni safımıza çekmekten. Babam seni rahat bırakmamı söylemişti bir de... Lafının üstüne laf söylemem. Ama sonra..."

"Maç gecesinden sonra Acar Tasmas, Öktem'i çağırıyor ve olayın doğruluğunu kontrol etmesini istiyor. Öktem bu yüzden yanında kalıyor. Artık aynı evde yaşamayacağınızı fark ettiğinde ise Karyeli'nin evini dinlemeye başlıyor ve oyununu buna göre şekillendiriyor." Karam'ın sözleri açık ve netti. Kelimeleri diline sürüş şekli, her ne kadar sert olsa da ve bu konuda öfkeli olduğunu hissettirse de bir şekilde Öktem'le önceden tanışıklığı olduğunu belli ediyordu.

"Yemin ederim hain değilim, zarar göreceğin hiçbir şey yapmadım!" dedi Öktem sesini yükselterek, gözlerimin içine bakıyordu konuşurken. "Biz gerçekten arkadaştık Karaca, hiçbir sözüm yalan değildi..."

"Sen nereden tanıyorsun Öktem'i?" Kunt araya girdiğinde, muhattabı yanımdaki karaltıydı. Akşam aradığında Öktem'i bırakmasını istemiş ve her şeyi anlatacağını söylemişti. Nereden biliyordu?

Karam bakışlarını aşağıya çevirdi. Sessizlik oldu bir müddet. Gergince şapkasını düzelterek benden uzağa baktığında "Tipi sakattı," diye homurdandı bu sefer. Dalga mı geçiyordu? "Siz Dubai'deyken araştırdım, haftalarca takip ettim. Tek bir fire vermedi. Ama sonra..."

"Sonra ne?" Efes sormuştu, kollarını göğsünde birleştirmiş ve gözlerini kısmıştı şüpheyle.

"Acar Tasmas'ı ziyarete gitti. Bariz bir şekilde. Çıkışta arabamı fark etti, takip edildiğini anlamadığını sanıyordum ama boş bir arazide üzerime sürdü. Kaza yaptık. Kim olduğumu bildiğini ve söyleyecek olsa şimdiye dek yedi cihana duyurmuş olacağını söyledi. Meğer takip ettiğimi

bilerek babasını ziyarete gitmiş, anlayayım diye. Bagaja attım yakalayıp, teşkilata götürdüm. Behzat Karyeli'yle saatler süren bir görüşmeden sonra öylece salındı. Sinirden kafayı yemek üzereydim. O noktada Acar'ın kızı olduğunu çözmüştüm ama orgeneral elimi kolumu bağladı. Bir anlaşma yaptıklarını söyledi."

"Sikerler öyle işi," dedi Efes yere tükürüp sinirden bir ileri bir geri yürürken.

Beren elini gergince saçlarından geçiriyordu. "Kusura bakmayın ama orgeneralin böyle önemli bir bilgiyi bizden saklamış olmasını aklım almıyor."

"Anlaşma neydi?" diye sordu Kunt o an, yorum yapmaktansa alabildiği kadar bilgi almaya çalışıyordu.

Öktem, Kunt'a aşağıdan bakarken avlanmak üzere olan bir kuzuya benziyordu. Ecelinin karşısında durduğunun farkındaydı. "O benim kim olduğumu bir sır olarak tutacaktı, ben de babama ihanet edecektim," diye mırıldandı Öktem hayal kırıklığı dolu bir sesle omuzları çökerken.

"Çok saçma," diye araya girdi Efes. Bu sefer direkt Öktem'e doğru konuşuyordu. "Çok saçma! Ne kadar saçma konuştuğunun farkında mısın?! Az önce babanın sözünün üzerine söz söylemeyeceğinden bahseden sen değil miydin kızım?! Ne demek ihanet! Kimi kandırdığını sanıyorsun sen?!"

"Kayram Koralin'in yaşadığını ve başından beri aslında orgeneralin tarafında olduğunu sakladım babamdan!" Öktem, kolunu Beren'den çoktan kurtarmıştı. Ona yakın duran Efes'e diklenerek bağırmaya başladığında şaşkınlıktan ağzıma kapanmıştı elim. "Karam'ın mezarını benim babam açtırdı başkası değil! Bile bile öz kardeşine savaş açtı babam! Halit Tasmas şu an her yerde kırmızı bültenle aranıyorsa bunun sebebi benim babama yalan söylemiş olmam!"

"Neden babana yalan söyledin?" diye girdim araya, ikisinin de dikkatini çekmiştim ufak bir mırıltıyla. "Behzat Karyeli senin kim olduğunu bir sır olarak sakladıysa ne olmuş, bak öğrendik? Eee? Neden önemliydi bu, bu kadar?"

Öktem bir adım geriledi, istemsizce bakışları aşağı düşmüştü. Yenilmiş gibi görünüyordu o an. Çatık kaşları, aralık dudakları ve öfkeden pembeleşmiş boynu bana tek bir şey anlatıyordu; bu yaptığıyla daha önce yüzleşmemişti ve aslında kendine öfkeliydi. Bu yolu seçtiği için. Babasına ihanet ettiği için.

Halit Tasmas kıskanıyor muydu? Kendinin aksine, erkek kardeşinin kızı babasına bu kadar sadık olduğu için.

Hiçbir zaman sahip olamayacağı bir şey.

"Çünkü babam geleneksel bir adamdır," diye fısıldadı Öktem gözyaşlarını tutarken, dudaklarını ısırarak kendine eziyet ediyordu. "Her ne kadar doğru olan yol sizinki olsa da, Karam'ın yaşadığını bilseydi bunu kardeşine söylerdi." Bakışlarını nihayet kaldırdığında, benimkilerle buluşan gözleri kan çanağıydı. "Bunu anlamalısın Karaca. Benim sana ihanet ettiğimi düşünebilirsin istediğin kadar... Ama ben bir seçim yaptım, sizi seçtim ve ne zaman karşısına geçsem babama yalan söylemenin ağırlığını sonsuza dek omzumda taşımak zorundayım bu yüzden. Benim babam kötü bir adam değil. Ama kötülerin bedelini ödediği gibi o dört duvar arasında, şimdi bir de öz kızı tarafından kandırılmak zorunda."

Dişlerimi sıkıyordum Öktem'in gözlerinin içine bakarken. Eğer söyledikleri doğruysa, gerçekten bir seçim yapmıştı ve babasına ihanet etmişti ama seçimini de ihanetini de gözüm görmüyordu çünkü beni kandırmıştı. Herkes gibi.

Bak, diye mırıldandım içimden, başımı kaldırıp da Kunt'a çevirdiğimden tek kelime etmesem de gözlerimden

okusun diye. *Herkes yalancı değil demiştin etrafındaki. Ama herkes öyle. Sanırım şimdi bu, seni de yalancı yaptı değil mi Kunt Vidar Karyeli? En sonunda sen de yalancı oldun.*

"Sana güvenmiştim," dedim tok bir sesle. Öfkeden, kırgınlıktan kaldıramıyordum bakışlarımı eski arkadaşımın yüzüne. "Hiç aklımdan bile geçirmedim biliyor musun? Belki buradaki hiç kimse geçirmemiştir. Soyadının hakkını veriyorsun gerçekten Öktem."

"Karaca..." Öktem bana doğru atılacak olduğunda, bu sefer önüne geçerek onu durduran Polat oldu. Öktem onu itip kenardan sıyrılarak "Beni dinle! Hepsi, her şey Behzat Karyeli'nin oyunu! Adam hepimizi ayakta uyutuyor!"

Histerik bir gülüş kurtuldu dudaklarımdan, izi çok kalmadı yüzümde. "Bunu bilmediğimi mi zannediyordun?"

"Annenle konuşmalısın!"

"ANNEMİN AKLI YERİNDE DEĞİL!"

Bir anda gürleyen sesim, göğü yarıp geçen şimşekle birleştiğinde ileriye doğru istemsizce attığım adımın kemiklerime kadar titrettiğini fark etmemiştim bile. Yavaş ama sinsice yağan yağmur damlaları yüzümden aşağı akıyordu. O an ağlasam, kimse anlamazdı. Bir anda bağırdığım için boğazım çizilmiş gibi hissediyordum ve gözlerim yanmıştı.

Hiddetle inip kalkan omuzlarım karnıma ağrılar saplıyor, her nefeste göğsümü döven kalbimi içeride sıkıştırıyor da sıkıştırıyordu; küçülmüş de küçülmüştü yüreğim, *bundan sonra bana gerek yok* diyordu sanki. *Almayacağım kimseyi içeri.*

"Annemin aklı yerinde değil, sen benimle dalga mı geçiyorsun?" Kısılmış sesimle, sonuna kadar açılmış kan çanağı gözlerimi Öktem'e dikerek konuştuğumda havada salladığım elim sıcak bir avucun içine girdi ve "Karaca," diye

fısıldadığını duydum Kunt'un, beni kendine çevirmiş ya da önüme geçmişti. "Sakin ol."

Elimi çektim küfreder gibi ondan. "Aaa ama doğru!" diye bağırdım bir de, geriye giderken ondan uzaklaşarak. Aslında herkesten uzaklaşıyordum. "Kunt yurtdışından doktor getirdi, değil mi? Annemi iyileştirecek! Annem de şakıyacak bülbül gibi her şeyi! Her neyin cevabını istiyorsanız artık kadından!"

Ayağım sendeledi o an, bir anlığına geriye doğru tartıldım; iki dev beden aynı anda ismimi bağırarak bana doğru atıldığında çoktan ağaç gövdesine tutunarak toparlamıştım bile ama Kunt Vidar Karyeli ve Karam yanyana durduklarıyla kalmışlardı.

O an anlamıştım. Bildiğimi.

Kunt Vidar Karyeli'ye neden bu kısacık zamanda âşık olduğumu biliyordum. Çünkü annemin hastalığı yüzünden yıllar geçerken eksilttiği şefkat, abimin gittiğinde yok ettiği güven duygusu, babamın hiç olmayan ama hep hayalini kurduğum sarsılmaz gölgesi... Hepsi, bir yabancının avucunun içindeydi; yumruğunu sıkarak bir silah hâline getirdiği o *elleri*. Benim ellerimi tutarken *titreyen* elleri.

Şimdi uzansan da tutamazsın. Dünyam parçalandı. Küllerin arasındayım.

Dinle beni.

Hayır.

Hayır.

"Karaca..."

"Siz birlikte mi çalışıyorsunuz o zamandan beri?" Kunt'un lafını keserek gözlerimi Öktem ve Karam arasında gezdirdim. "Ortaktınız yani?"

Öktem, daha fazla konuşamayacakmış gibi elini saçlarına daldırarak bakışlarını kaçırdığında Karam şapkasını

düzeltirken alnını sıvazladı. "Ortak sayılmayız. Ama Karyeliler, Ekin'i yakalamak için evden ayrıldıklarında evi dinlediğimi kabul ediyorum."

Gözlerim kısıldı. "O yüzden geldin?"

"Tosbik merdivenlerden indiğinde mutluluktan ağlayacaktım. O yüzden bağırdım," diye mırıldandı Öktem boğazını temizledikten sonra. "Batuhan duysun diye."

"Batuhan kim lan?" Efes çatık kaşlarıyla araya girdi. Ardından Karam'a baktı ve "Haa," dedi alnına şaplak atarak. "Herifin bir tane ismi yok ki!"

Öktem omuz silkti. "Bizim aile, Batuhan der... Halit Tasmas koymuş ismini öyle, küçükken."

"Annesi de Kayram koymuş sonra," diye araya girdi Beren.

"Kendi de *Karam* koydu." Kunt çenesini sıkıyordu. Evinin dinlendiğini yeni idrak ediyor olmalıydı ve muhtemelen sinirliydi. "Çok önemli amına koyayım. Altyazı için teşekkürler."

Karam, Melisa'nın hamileliği ile ilgili konuşmalarımızı da duymuş muydu o zaman? Tosbik'i etrafta gördüğümü hatırlamıyordum o sırada ama duymuş olsa bile onu ilgilendirmezdi, değil mi?

Şakaklarımı ovalıyor ve odaklanmaya çalışıyordum ama bir türlü rahatlatamıyordum kendimi o an. "Eve gidelim, yeter," diye mırıldandım derin ve sahipsiz nefesler alırken. Ciğerlerime girmiyordu sanki oksijen. Yağmur yağmaya ve gerçekten ıslatmaya başlamıştı hepimizi.

"Öktem'i merkeze geri götürüyoruz," dedi Efes.

Karam araya girdi o an. "Babasıyla görüşmesi gerekiyor. Uzun süredir ortalıkta yok, dikkat çekebilir."

"Sana ne lan?!" diye çıkıştı Efes o sırada. Sesi anormal bir şekilde yükseldiği için ben dahil herkes ona dönmüştü.

"*Efes.*"

Onu uyaran Kunt oldu. Polat ve Beren, Öktem'i araca geri götürürken Efes arkalarından ilerliyordu. O sırada omzumun üzerinden hâlâ yanımda dikilen Karam'a baktı Kunt, ben sırtımı döndüğüm için arkamdaki şahsı görmüyordum. "Seninle de sonra konuşacağız," dedi tok ve nötr bir sesle. "Karaca'nın hayatını kurtarmış olmasan inan çok başka bir yerde görüşürdük. Asker evi dinlemek büyük suçtur."

Karam cevap vermedi. Dönüp baktığımda, nefessiz bir şekilde bakışlarını Kunt Vidar Karyeli'ye kilitlemişti ve Kunt da pek farklı bir şekilde bakmıyordu ona. *Nasıl bakacaktı?* Hem ne diyecekti ki zaten? *Ooo n'aber kayınbirader, gel iki tek atalım* mı?

Dünya siyah beyaz.

Ben *kırmızı* görüyorum.

"Gidelim." *Kunt.*

"Karaca..." *Karam.*

"Sus." *Karaca.*

Senin gerekçelerin, sorumlulukların var; yılların yorgunluğu birikmiş omuzlarında, ağrısı geçmiyor masajla ilaçla. İnsanların *"Ama!"*ları, *"Zaten!"*leri var; kelimeleri var yürekleri katleden, umursamadan sarf edip bir özüre acısını silmeye cüret edebildikleri ithamları var. Bu yüzden bir gece yarısı uyumak için yatağına girdiğinde, sabahına kendini darağacında bulabilirsin de.

Senin dağ gibi birikmiş kırıkların görünürse onlara, karanın göründüğü gibi bir kaptana; ne o kaptan ayak basmadan durur toprağa ne de insanlar kırıklarını alıp sapmadan geçerler sana. *Keskin objeler kanatmak isterler, tehlikeli maddelerse yok etmek benliğini zamanla.*

Her şeyin paramparça büyürsen bir bütün olmayı dener durursun hayatın boyunca. Her sabah iki ayağı üzerinde kalkıp var olanlar ise var olamayışına gülerler gibi gelir.

Onyıllar boyu yaşarsın, yüzlerce insanla tanışırsın... Her biri bir şey öğretir, hiçbirinin gidişi ağrısız olmaz. Hasta olunca vücuda giren antibiyotik nasıl hücrelerini iyileşme sürecini başlatmaları için kışkırtıyorsa, insanlar da kışkırtır hep daha iyi olman; *daha* donanımlı, daha düşünceli, daha dikkatli, daha fazlası... Daha, daha, *daha* olman için... Olmazsan, tutunamazsın. Olursan, değişirsin ve farklı birisindir artık; işlerine yaramayacak biri. Herhangi biri. *Yabancı.*

Duru'yu lisedeyken kenara çekip sorunun ne olduğunu sorduğumda, bana çocuk gibi davrandığımı söylemişti. Henüz on altı yaşındaydım. Nasıl davranmam gerekirdi? *Ya da görünüşümle mi ilgiliydi?* Belki fikirlerimdi sorun, daha sessiz olmalıydım. Ya da geliştirmeliydim kendimi ve voleybol oynarken en iyi pasları atmalıydım. Belki sorun göz kalemi çekiş şeklimdi ya da saçlarımı düzleştirmeliydim her sabah onun gibi. Ne yaparsam ne dersem çocuk gibi davranmadığımı söyleyecekti? Belki sorun yaşımdı.

Ama Duru da on altı yaşındaydı.

Hale en kötüsüydü ama. Çünkü o iyi biriydi. Herkesin sevdiği, arası herkesle iyi olan, her ortama uyum sağlayan ama arkasını dönen herkesin ardından konuşan, oradan oraya hoplayan kalbi yüzünden hatalar yapan ve insanların hayatlarının mahvolmasına yol açan... Eski sevgilisinin bile. Asla anlamazdın darbenin ne zaman nereden geleceğini, onunlayken. İnsanın iyi niyetiyle nice kalpler kırabileceğinin yaşayan canlı kanıtıydı o.

Çünkü ona sorunun ne olduğunu sorduğumda *"Seninle ilgili değil, ailevi. İstemeden sana da yansıyor,"* demiş, do-

ğum günümde her şeyin hallolduğuna beni inandırmış ve ertesi gün inandığım her şeyi başıma yıkmıştı.

Aysima'nın umurunda hiç olmamıştım. Onun hakkında düşünmek istemiyordum bile. Dış görünüşümü aşağılayışı gizliden gizliye, masa altından benden nefret eden insanlarla flörtöz konuşmaları, ağzından çıkan her şeyin yalan oluşu ve beni buna inandırışı.

Canım arkadaşlarım. Doğrusu siz, son olursunuz sanmıştım ama ya benim yürüdüğüm yollar koca çakıl taşlarıyla dolu ayak topuklarımı her adımda kesen ya da ben yürümeyi bilmiyorum artık acıdan. Çakıl taşları keskin olur, düştüğümde yara almadan kalkamıyorum; iyileşmek, kabuk bağlamak değil benim gözümde... İzi kalan hiçbir yaramı iyileşmiş saymam ben. *Yaşanmış* sayarım. Zaten onun da çaresi yoktur.

"Sakin ve düzenli nefes alışlarını duymak rahatlatıcı."

Dikiz aynasına çevrildi bakışlarım, ardından başımı hafifçe kaldırdım ve yanımda oturan Kunt Vidar Karyeli'ye baktım. Yan koltuktaydım, kollarımı göğsümde birleştirmiş ve bacaklarımı kendime çekmiş bir şekilde, onun tarafına doğru bükmüştüm başımı ve bütün yol böyle gelmiştim. Kafamın içindeydim ama sanki, arabada değil. Zaten çok düşünen insanlarla ilgili en büyük sorun da buydu. Kafalarının içindelerdi o an nerede oldukları nerede dikildikleri fark etmeksizin... Anda kalamıyorlardı.

Arabanın hareket etmediğini fark ettiğimde, yutkunarak ön cama baktım; evin önündeydik. *Behzat Karyeli'nin evinin.* Annem içerideydi. Kimin evi olduğu fark etmezdi. Annem iki tahta çakılmış ıssız bir kulübede olsa, ev orası sayılırdı.

O zaman Kunt Vidar Karyeli'nin evi yoktu.

İnsanları evin yapma. Daha değişkensiz şeyler evin ol-

sun. Dört duvar bir çatı olabilir, bir kitap olabilir, bir defter olabilir bu. Çünkü tuğlaların, kâğıtların, satırların canı yanmaz ama insanların yanar; insanlar değişir ve gider. Sen de gidersin. Herkes gider. Sorun giden olmak değil, sorun gidememek ve kalamamak da aynı zamanda. *Ben kimsenin evi olmak istemem mesela. Beni binlerce parçaya bölerler, tersten birleştirirlerse bir başkası olurum; tüm resmi görmezsen yapbozu nasıl birleştirebilirsin kusursuz bir şekilde? Yabancı derler sonra. Halbuki* ev *ile ilgili hiçbir şey yabancı olmamalı.*

İnsanlar ev olmaz. Olamaz. Anca o evin şöminesine, ısınmak için atılan odun olurlar; yanarlar, aydınlatır ve ısıtırlar. Sonra başkaları gelir. Bu, sonu gelmez kısır bir döngüdür ve hayatın değişmez kuralıdır aynı zamanda.

Kabullen ve yaşa bununla. *Yaşamak zorundasın çünkü.*

"Başka bir yere götürür müsün beni?"

Oldukça kısık ve yorgun çıkmıştı sesim. Kunt'un beni izleyen bakışları, bir süredir yüzümde geziniyordu. Sonunda ona çevirdiğimde yüzümü, altın harelerini gözlerimle buluşturdu ve onaylarcasına gözlerini kapatıp açtı bir kez.

Ardından geri manevra yaptı.

Saat sabahın yedisiydi ve küçük bölmedeki telefonu titreşip duruyordu. Birileri mesaj gönderiyordu ona. Bir süre kafamı, arabanın camlarına çarpan yağmur damlalarına vermeye çalıştım ama en sonunda telefonu çalmaya başladığında ve bildirim araba ekranına da düştüğünde daha fazla görmezden gelemeyecektim çünkü koca harflerle "*ALARA*" yazıyordu.

"Aç istersen," dedim umursamaz bir sesle. "Önemlidir belki."

"Değildir," dedi Kunt.

"Nereden biliyorsun? Açmadan bilemezsin."

"Sonra dönerim," diye geçiştirdi, ekrana dokunduğunda aramayı reddetmişti.

Birkaç saniye sonra Alara yeniden aramaya başladığında bu sefer kendime engel olamayarak ben ekranı tuşladım ama aramayı reddetmek yerine, cevaplamıştım.

Arkadan yağmur sesi geliyordu. "Kunt? Açtın sonunda..."

Kunt, bana aramasını ondan izinsiz açtığım için bariz sinirlenmişti. Bu yüzden ters bir bakış atmamak için kendini zor tutuyordu. Kırmızı ışıkta durduğumuzda geriye yasladı başını ve seslice nefes verdi. "Efendim Alara? Bu saatte ısrarla aradığın için önemlidir sanıyorum ki diyeceğin şey."

"Aslında... Pek değil," diye yanıtladı Alara. Bir şey içiyordu. Sarhoş değildi. Çay ya da kahve olduğunu düşündüm. "Sadece, geceki parti biraz fazla kaçtıysa kusura bakma. Seni endişelendirip çağırdım bir de yalan söyleyerek. Karaca da konfetilerden korkmuştu bir anda ışıklar falan açılıp millet bağırınca... Sonra bir saat kalmadan gittiniz zaten. Müsait olmayabileceğiniz de aklıma gelmemişti..."

Kaşlarım havalandı. Beklemediğim sözlerdi bunlar. Ben Alara'yı daha çok, sinsi biri olarak hayal etmiştim çünkü Esin gibi bir arkadaşa sahipti ve telefon konuşmalarını duymuştum bariz bir şekilde.

"Önemli değil. Düşündüğün için sağ ol, Karaca'ya iletirim."

Tam ağzımı açmıştım ki bir anda sağ eli havalandı ve avucu ağzıma kapandı. Kaşlarımı çatarak, gözümden alevler çıkan bakışlarımı fırlattım ona. Resmen konuşmama engel olmuştu. Alt tarafı duyduğumu ve önemli olmadığını söyleyecektim!

"Rica ederim... Tekrardan mutlu yıllar. Yeni yaşın mutluluk ve huzur getirir umarım," dedi Alara o an. *Mutluluk ve huzur.* Hah! Kelimelerin tanımlarını bile unutmuştum.

"Umarım Alara, umarım... İyi geceler." Göz pınarlarını sıktı Kunt. "Günaydın ya da."

"Günaydın sanırım," diye mırıldandı Alara, hafif bir gülüşle. Ardından "Sonra görüşür müyüz?" diye sordu.

Bilmem görüşür müsünüz diye sormayı o kadar istemiştim ki ama o kadar enerjim yoktu ki...

"Konuşuruz. Kendine iyi bak," dedi Kunt ve aramayı sonlandırdı o an. Elini ağzımdan çekerken elinin kenarını sertçe ısırdım. Yeşil ışık çoktan yandığından arkadaki aracın kornasını yiyen Kunt inleyerek elini kendine çekmişti. "Acıttın!"

"Bana ne?! Acısın!"

Önüme öndüm. Kunt Vidar Karyeli seslice nefes verdi, ardından sağa dönerek kendi evinin yoluna girdi. Başta itiraz edecek oldum, başka bir yere gitmeyi isteyen bendim ama beni buraya getireceğini düşünmemiştim. *Düşünmemiş miydin gerçekten?* Kedilerimi özlemiştim. Ayşen Abla ne yapıyordu hem?

Ama salon...

Annemi görmek istememiştim çünkü o herifi görmüş ve onunla yüzleşmiştim bu gece. Şimdi ise, en büyük korkularımdan birini yaşadığım yere mi girecektim?

Seç birini.

Araç, tanıdık bahçe kapısının önünde durduğunda otomatik kapı açılmaya başladı. Rahatsızca yerimde kıpırdandığımda "Başka bir yere de götürebilirim seni," dedi Kunt, düz bir sesle.

Ona bakmadım. "Nereye?" diye sordum önemsizce. Ardından "Boş ver, fark etmez," diye homurdandım ağzımın içinde. Gerginlikten terlemeye başlamıştım.

Araba bahçeye girdiğinde Kunt garajın önüne çekti. Korumalardan biri kapımı açtı, emniyet kemerimi çözüp

aşağı indim ve bakışlarımı etrafta gezdirdim bir müddet. Herkes yerindeydi; siyah takım elbiseler içindeki adamlar bahçenin dört bir yanındaydı. Tanıdık bir yüz, Fevzi; evin girişinde bekliyordu. Camlar yerindeydi. Işıklar kapalıydı. İçeri girdiğimde ev, biliyordum ki o gecenin izlerinden temizlenmiş olacaktı.

Hiç olmamış, hiç yaşanmamış gibi.

Nefret ediyordum böyle söylemekten.

İnsan neden yaşanmamış kılmaya çalışırdı bir şeyleri? *Yara almayı reddettiğinden.*

Kapıya yürüdüm. Kunt arkadaki adamlara bir şeyler söyledikten sonra peşimden geldi. Fevzi'ye son kullanma tarihi geçmiş bir tebessüm iletmeye çalıştım. Benim için kapıyı ve ışıkları açtıktan sonra çıkmıştı evden.

Kapının önünde, içeride, salonun girişinde dikildim bir müddet. Arkamdan kapatılan kapının sesini duymuştum, başka sesler de duymuştum; mesela Melisa'nın çığlıklarını, Öktem'in küfürlerini... Şebnem'in kanlar içinde dışarı taşınan bedeninin bıraktığı izler, tertemiz parkelerdeydi. Değişmişti koltuk takımı ama bu o köşede damgalandığım gerçeğini değiştirmiyordu. Ya da sağımda kalan merdivenlerden, solumdaki koridora yeterince hızlı koşamadığım için yakalandığımız gerçeğini... *Kafam biraz daha hızlı çalışsaydı eğer...*

"Ben olsaydım, çığlık atardım! Neden atmadın?" diye sormuştu Müdür bir keresinde, okulun arka sokağında tacize uğrayan bir kız öğrenciye. Nöbetçi olduğum için koridordan duyabiliyordum bağrışmaları.

"Atamıyor insan," diye cevaplamıştı kız, onu. *"Ben de atarım sanmıştım. Ama atamıyor işte insan. Sesi kaçıyor sanki. Gıkını çıkaramıyor şoktan..."*

Neden çığlık atmamıştım?

Şimdi atsaydım da duysalardı.

Atmıyordum ve duyan biri vardı.

Ama o biri de beni kandırmıştı.

"İyi misin?" diye sorduğunu duydum Kunt'un, yanıma geldiğinde. Benim gibi dik durdu ve gözlerimin değdiği yerlerde gezdirdi bakışlarını, böylelikle ne düşündüğümü çözmeye çalışıyor olmalıydı.

"Evin içinde kameralar var demiştin." Bakışlarımı yeni koltuktan çekmedim. "O geceyi izledin mi?"

Kunt cevap vermedi. Çünkü izlememişti.

"Neden?"

"Ben... Bilmiyorum," diye mırıldandı. Bilmiyor muydu? Bu ne kadar saçma bir cevaptı!

"İzleme," dedim ona, bu sefer bir kaydın izlenmemesini isteyen bendim. Karşısına geçtim, başımı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "Söz ver."

Altın hareleri, üzerime değdiği an göğsümün orta yerinde başlayan yangın bütün vücudumu ateşiyle kavurmaya başlamıştı bile. Sadece bir söz verecek, bir de gözlerini sakınacaktı gerçeklerden. Eğer o öğrenmezse avucumun içinde kalacak izi, ben de yok sayabilirdim ileride bir gün belki.

Nefes alabilirdim.

Kunt *Vidar Karyeli*, sertçe yutkundu o an. "Dosya... İçinde seninle ilgili hiçbir şey yoktu."

"Biliyorum," dedim düz bir sesle. Sesimi titretmemek için kasıyordum kendimi. "Çünkü adam yerine konulmadığım için, ifademi de dava dosyasına eklemeye gerek görmemişler."

Yumruklarını sıktığını biliyordum, çenesini sıkıyordu çünkü. Gözlerinden ölümcül bir ifade geçti, kelimelerini o da toparlayamıyordu. Bana sözünü vermeyecekti.

"Elini yaralayanın Ekin şerefsizi olduğunu biliyorum. Öktem ve Melisa'nın ifadeleri var, haberdarım Karaca."

Gözlerimi sımsıkı kapattım o an. Ben karanlığa gömersem dünyamı, herkesinki karanlık olmazdı; herkesin yaktığı mum, aydınlatmazdı da zaten etrafı. Bazıları göz göre göre kendi evlerini yakarlardı.

"Ben duş alacağım," diye mırıldandım yorgun bir hamleyle merdivenlere dönerken.

İkinci adımımı atmaya kalmadan Kunt kolumdan yakalayıp karşıma geçti bir anda, ardından bileğimi tuttu ve iki elinin arasına aldı elimi. Küçük küçük adımlarla iyice dibime sokulduğunda, başını eğmiş ve alnını alnıma değdirecek kadar yakınlaştırmıştı yüzünü bana. Bir kez daha kokusuydu ciğerlerime soluduğum, oksijen değil.

Birden boynundan çıkardığı, ucunda Karayel'in dişi ve nişan yüzüğüm olan kolyeyi başımdan geçirdiğinde itiraz ederek "Ne yapıyorsun?" diye sordum ama "Benim doğum günüm ya bugün. Bırak, hediyem bu olsun," diye cevapladığında söyleyecek bir laf bulamadım.

Birkaç saniye başımı eğdim ve kazağımın üzerinde duran dişe ve yüzüğe baktım. "Doğum günü olan sensin, ben değilim. Hediye alan sen olman gerekir."

"Senin bu kolyeyi takman benim için büyük bir hediye."

Çatık kaşlarımın altında öfkeyle bakan gözlerim dolu doluydu. Kunt iki eli arasına aldığı sargılı elimi kaldırıp dudaklarını üzerine bastırdı. Sargı bezinin üzerinden bile hissedebilmiştim cayır cayır yanan dudaklarını. "Pansumanını yapmama izin ver."

Başımı iki yana sallarken diğer elimin tersiyle akmak üzere olan gözyaşlarımı sildim ve burnumu çektim. "Hayır."

"Lütfen."

"Hayır."

"Neden?"

Neden? Çünkü gösterememem sana o çaresiz, güçsüz, paramparça yanımı. Beni yak, yık, parçala sen de ama *on yedime değdirme gözlerini Kunt Vidar Karyeli.* Ben bile hazır değilim hâlâ geçmişimle yüzleşmeye, sen nasıl bu kadar istekli olabilirsin?

"İstemiyorum çünkü bu kadar." Sert ve stabil tutmayı başardığım sesimle, ona istemediğimi söyledikten sonra elimi çekip yanından geçerek gittiğimde; arkamı döndüğüm an yanaklarımdan aşağı kayan gözyaşları, beyaz bayrağı çektiğimin resmiydi aslında. Ama kapıyı açmakla, anahtarı yalnızca deliğine sokmak farklı şeylerdi. Biri eylem, diğeri metafordu.

Kedilerimi kendi odamda değil de Kunt'un odasında bulduğumda hepsi yatağın üzerinde tek bir bedenmiş gibi birbirlerine doğru kıvrılarak uyuyorlardı. Onları rahatsız etmemek, Kunt'un odasında da uzun kalmamak için birkaç dakika hafif dokunuşlarla sevdim ve tüylerinin üzerini öptüm. Gözyaşları rahatsız etmişti yavruları, biraz daha kalsam uyanacaklardı.

Banyo soğuktu.

Küvetin tıpasını takıp içini ılık suyla doldurduktan sonra oturduğumda, buz kesmiş uzuvlarım ağrımaya başlamıştı. Artık ağlamıyordum. Ama ağlamamak en kötüsüydü.

Neden söktüm sargı bezini ve geri sarmaya başladım bilmiyordum ama tamamen çıkartıp bir kenara attığımda dikişlerle karşı karşıya kalmıştım artık. Avucumun ortasında, koca bir *E* harfi. İzi kalacaktı. Dikişler kaybolacak, kabuklar iyileşecek ve soyulacaktı *ama izi kalacaktı* çünkü kesikler derindi. *Çünkü derindi. Derin. Derinde. Silemezsin.*

Yok sayamazsın bunu, bak. Görmezden gelemezsin. Seninle artık.

Nereye gidersen git, istediğin kadar uzağa kaç, istersen dünyalar değiştir onunla; seninle kalacak.

Benimle kalmasını istediğim kimse yok, herkes gitti. *Ama o benimle kalacak öyle mi?*

Parmaklarımı avucuma sürttüm. Dikişlere takıldı tırnaklarım, acıttılar. Hafif dokunuşlarım, kaşımalara döndüğünde aldığım nefesler de ağırlaşmış ve hızlanmıştı. O el bana ait değilmiş gibi parçalıyordum avucumu şimdi, söküyordum dikişleri ama yeterli değildi. *Boynumda asılı duran dişi o an fark ettim.* Hiç düşünmeden, sivri tarafını avucuma bastırıp baştan aşağı indirdiğimde başka bir kesik açıldı. Kanayan kısımlara damlayan gözyaşlarım acıdandı ve tuzu yakıyordu canımı. *Daha. Daha. Daha.* Yok edemiyorsam, tanınmaz hâle getirebilirdim; üzerini karalarsam, altında ne yazdığı okunmazdı.

Nefret ediyorum senden. Neden yaptın bunu bana? Ben sana hiçbir şey yapmadım. Hiçbir şey. Ama sen ne zaman karşıma geçsen, bir hiçmişçesine parçalıyorsun hayatımı yakaladığın tarafından; kaçamıyorum. Nefret ediyorum senden. Öl istiyorum, ölme istiyorum acı çekerek yaşa ya da. Bir şey yap, bedelini öde! Aklın mı yok? Nasıl bu kadar şeytani, cani olabilir bir insan anlamıyorum!

Anlamıyorum.

Ben artık kimseyi, kendimi bile anlamıyorum.

Bu dört duvar arasında yine, ne yapıyorum?

Çığlık attığımı fark ettiğimde kapının ardındaki kişiye iyi olduğumu söylemek için çok geçti. Elimi suyun altına soktuğumda berrak su, kan rengini aldı ve ben çığlıklarımı boğmak için kendimi geriye doğru bırakarak suyun altına girdim. Nefesimi tutmamıştım. Eğer şimdi bilincimi kaybedersem, nefes alamadığımdan ciğerlerim suyla dolardı ve birkaç dakika içinde ölümüm gerçekleşirdi. Eğer şimdi vaz-

geçersem, her şeyi bırakmış olacaktım. Eğer şimdi vazgeçersem, bir daha annemin kahkahasını duyamayacaktım. Kızı olduğumu bile bile gözlerimin içine parıldayan gözleriyle bakmayacaktı. Eğer şimdi vazgeçersem herkes kazanacaktı, ben kaybedecektim. Karam bir daha karşıma geçtiğinde, ona bağırıp çağıramayacak ve hesap soramayacaktım daha fazla. Kedilerimi göremeyecektim. Tıp fakültesinden hiç mezun olamayacaktım. Kunt Vidar Karyeli'nin altın harelerine dik dik bakamayacaktım. Öktem'in suratına ne kadar berbat bir arkadaş olduğunu çarpamayacak, Melisa'ya beni ne kadar kahrettiğini anlatamayacaktım. Beren'e onu, yalnızca onu affettiğimi söyleyemeyecektim. Ya da Polat'a, tepkisini koyduğu için teşekkür edemeyecektim.

Eğer şimdi vazgeçersem Esved uyandığında orada olamayacaktım.

Karanlıktı. Bir ses duydum, ardından suyun içine uzatılan kolları gördüm ve beni yakaladığı gibi dışarı çıkardı o kollar. Sesler boğuk geliyordu, içeri girerken ışığı hiç açmadığımın farkında bile değildim ama banyo karanlıktı ve içerisi ne zaman bu kadar soğumuştu?

Can havliyle çekebildiğim kadar oksijeni ciğerlerime çekerken öksürüklerin arasında boğuluyordum. Kunt "Ne düşünüyordun kendini bu hâlde boğarken suyun altında?!" diye bağırıyordu, küvetin kenarına oturmuş ve beni de dizlerinin üzerine oturtmuştu. "Neden çığlık atıyordun? Bir şey mi oldu? İyi misin?" Bir havluyla yüzümü silerken havluyu ittiriyordum ki omuzlarımda bir havlu daha olduğunu fark ettim ve üşüdüğüm için etrafıma sardım onu.

"Karaca," dedi Kunt bir kez daha, bu sefer elimi yakalamıştı. Kanlar içindeki elimi. Bir an durdu, öylece baktı. Ardından dişlerini sıktı ve gözlerini kapatırken derin bir nefes aldı. Lavabonun üzerindeki havlulardan birini alıp

avucuma sardığında ben hâlâ nefes alış verişlerimi düzene sokmaya çalışıyordum. Boğazım yanıyordu. Burnum yanıyordu. Gözlerim yanıyordu.

Ama elimi hissetmiyordum.

"Dü... Düş... Düşünüyordum," diye fısıldadım, kendime engel olamamıştım. Düşünmeden konuşmuştum, bir refleks gibi. Sanki onu daha fazla cevapsız bırakamazmışım gibi.

"Suyun altında mı? Avucunu parçalayarak mı? Çığlıklarla mı?"

Haklıydı. Geçerli bir neden olarak sayılabilirdi eğer kendime zarar vermeseydim ve çığlık atmasaydım. "E... Evet," dedim yine de, bu kadar kısık bir sesi nasıl duyabiliyordu hiçbir fikrim yoktu. Ben bile duymuyordum kendi sesimi.

"D... Düzelecek," dedim ardından. Neden titriyordum, soğuktan mı yoksa şoktan mı emin değildim. Neden konuştuğumu da bilmiyordum. Nasıl çıkıyordu sesim, hayret ediyordum hatta.

Kunt'un hareketleri durdu. Bir an havluyu etrafıma daha sıkı sarmış ve kollarımı ısınmam için sıvazlıyorken diğer an durmuş öylece yüzüme bakıyordu. Başımı kaldırıp gözlerinin içine, beni onaylamasını ister gibi bakarken "Her şey hallolacak," dedim bu sefer. Burnumu çektim. Birkaç kere daha öksürmek zorunda kalmıştım göğsüm acıdığından. "Hepsi. He... Her şey."

Dudakları aralandı. Bir şey söyleyecek gibi değildi de şaşkınlıktandı sanki. Neye şaşırıyordu bilmiyordum.

Bir süre sonra kollarını etrafıma sarıp başımın üzerine elini yaslayarak beni göğsüne yatırdığında gözlerim sanki bu anı bekliyormuşçasına kapandılar. Şimdi uyku vaktiydi.

"Abim ölse keşke!" diye bağırarak ağlıyordum mahalledeki küçük kızlardan birine. Aslında küçük değildi, büyük-

tü benden bir yaş. Ama ben daha uzun boylu ve yapılıydım ondan. Ben büyük sayılırdım o yüzden. *"Niye?"* diye sormuştu kız bana. Çünkü son kalan kurabiyeyi yemişti abim ve bana hiç kalmamıştı. Annem yine kurabiye yapardı ama işten gelince çok yorgun oluyordu. Bir dahaki hafta sonuna kadar nasıl bekleyecektim? Şimdi abim yaşayan bir ölüydü, annem o kurabiye tarifini hatırlamayacak kadar geçmişti kendinden ve ben hafta sonları gelse de yiyemiyordum hiçbir şey elinden.

Kunt

Beren'in gönderdiği telefon numarasının üzerine tıkladığımda, aracı sağa çektim ve telefonun cevaplanmasını bekledim. Saniyeler geçti. Telefon üçüncü çalışta açıldı. "Alo?"

"Basri, Kunt Vidar Karyeli ben. Dün hastanede karşılaşmıştık. Seninle konuşmak istediğim bir konu var. Müsaitsen Levent taraflarındayım."

"Ben Bursa'dayım, işimin başına dönmek zorundaydım. Konu her ne ise yardımcı olabileceğimi düşünmüyorum."

"Kapatma," dedim derin bir nefes alırken. Zor bir insandı. "Sorularım var. Buradan cevapla o zaman."

Birkaç saniye sessizlik oldu. Ardından bir kapı sesi duydum, her neredeyse yer değiştiriyordu. "Buyur."

"Karaca'yı liseden tanıyorsun. Öncelerden. Biliyorum. Esved ve Ekin Egemen arasında geçenlerden haberdar olmaman imkânsız," dedim tok bir sesle, yutkunarak. Belamı mı arıyordum? Hayır ama birilerinin belası olacağım kesindi. "Bana anlatmanı istiyorum."

"Neden bana soruyorsun?" Sesi küfreder gibiydi. Sinirlenmişti. "Abinin karısına sorsana! Duru'ya! Çok iyi anlatır o sana ne boklar yediğini arkadaşlarıyla!"

Birkaç saniye idrak etmek için, boş boş önüme baktım. *Ne?* "Neden bahsediyorsun sen?"

"Liseden! Öğrenmek istediğin olaydan," dedi Basri. Alayla gülmüştü. "Nişanlın, Karaca! Ekin şerefsizinin tacizine uğruyordu! Hatta bir gece duyduğuma göre..." Lafını kesti. "Neyse... Esved onu korumak isterken Ekin'i öldürdü de içeri girdi! O kızlar var ya o kızlar, şeytanlar! Başlarını da Duru çekiyor. Egemen ailesi yüklü para verdi o kızlara da kızlar mahkemeye çıktı. Ekin güya Karaca'ya hiçbir bok yapmamış masumca uzaktan seviyormuş da Esved'in magandalığı tutmuş planlamış öldürmeyi! Duymuşlar, yalana bak! *Yalancı orospular!...*"

Küçük bir atom bombası patladı içimde. *Nişanlın, Karaca! Ekin şerefsizinin tacizine uğruyordu!*

"Benim abimin eşi olan Duru," diye mırıldandım kendim bile tanıyamadığım bir sesle. Sindirmeye çalışıyordum ama dizlerimdeki ellerim öfkeden titriyordu. *Başlarını da Duru çekiyor. Egemen ailesi yüklü para verdi o kızlara da kızlar mahkemeye çıktı. Ekin güya Karaca'ya hiçbir bok yapmamış masumca uzaktan seviyormuş da Esved'in magandalığı tutmuş planlamış öldürmeyi! Duymuşlar, yalana bak!*

"Haberin yok muydu?" diye sordu Basri. "Çocuk şimdi komada bir de üstüne. Kahrından öldürecek Gül Teyze'yi!"

"Esved'in annesi rahmetli diye biliyordum." Yüzümü sıvazladım. "Hastaneye de geldiğini söylemiştin."

"Doğru. Öz annesi rahmetli. Süt annesi Gül Teyze var. Babası yıllar önce Gül Teyze'yle evlendi."

Motoru çalıştırıp yola girdiğimde "Sağ ol Basri, sağ ol," diye mırıldandım elim aramayı sonlandırmaya giderken.

"O kızı görürsen benim yerime de hesap sor! Ah o piç kurusu yaşayacaktı da kıyamet gününe kadar dövecektim!"

O *piç kurusu yaşıyor Basri.*

Yağmur yağdığından yollar kaygandı, hız sınırının üzerinde sürüyordum aracı. Direksiyonu tutan parmak boğumlarım felç geçirmişti sanki, aklıma geldikçe deliriyordum. O it lisede Karaca'yı taciz ediyordu, Esved de Ekin'in ölümüyle sonuçlanan bir kazaya karışmış ve hapse girmişti. Ama Sergen geri zekâlısı erkek kardeşini ölü gösterip işin içinden sıyırdığından ve masum birini katil yaptığından, şimdi ne Polat'ın Asiye'si vardı ne de Esved'in can güvenliği. *Ne de Karaca'nın akıl sağlığı.*

Avucunu parçalamıştı. Zaten yaralıydı. *Avucunu parçalamıştı. Ekin yaptığı için.*

"Kunt?"

Efes aramayı cevapladığında, anneannemin evine varmak üzereydim. "Mahzenlere in Efes."

"*NE?* Kimi..."

"Ekin."

"Bak ben öldürürüm o aşağılık herifi elime geçirirsem..."

Arabanın motorunu durdurmadım bile, bahçenin ortasında bıraktım aracı ve doğrudan eve yürümeye başladım Efes'e bir mesaj atarken. Telefonu suratına kapatmıştım çünkü vaktim yoktu. Zile basıp bekleyemeden kapıya vurmaya başladığımda, her hâlinden telaşla koşturduğu belli olan yardımcı kadın açtı kapıyı. "Hoş geldiniz..."

Yanından geçip gittim. Doğruca salona girdiğimde, anneannem Türk kahvesi içiyordu kış bahçesinde. "Oğlum," dedi hemen fincanını bırakıp ayaklanarak. "Hoş geldin..."

"Hiç kalkma anneanne, Duru nerede?" Etrafa göz gezdirdim ama salon boştu, kış bahçesinde de yalnızdık.

"Bahçede yürüyüş yapıyordu, bir şey mi oldu?"

"Tamam sağ ol." *Bu kadar.*

Sabrım yoktu.

"Kunt!"

Hareketlerimi ve düşüncelerimi kontrol edemiyordum. Kafamın içinde bir düğme vardı mantığımı devre dışı bırakan ve uzun zamandır varlığını bile hatırlamadığım o düğmeye bugün biri basmıştı. Kimin bastığı umurumda değildi ama elimden çekeceği olan kişinin umurunda olmalıydı.

Arka bahçeye çıktığımda Duru, elinde bir kupa çayla havuzun etrafında dolanıyordu ve elinde telefon vardı. Ona doğru sert ve kızgın adımlarla yürürken beni fark ettiğinde kupayı elinden düşürdü. Telefon konuşmasını sona erdirdi. "V... Vidar?"

"Ne *halt* yedin sen?"

Ağzı şaşkınlıkla aralanırken gözleri korkuyla açılmıştı. "Ne?"

"Yalan ifade mi verdin?" Duru'nun üzerine doğru bir adım daha attığımda öfkeden kısılmış gözlerimle, arka bahçenin kapısından anneannemin sesini duymuştum.

"Oğlum neler oluyor?!"

Tek bir adım daha atmaması için elimi kaldırdım. Yanında yardımcı hemşiresi de vardı. "Sen karışma anneanne! Salona dön!"

Ağır nefeslerden inip kalkıyordu sürekli göğsüm. *Gerçek* için çırpınıyordu göğüs kafesindeki kalp. Ama yumruklarım, o orospu çocuğunu düşündükçe çok başka bir nedenden kaşınıyordu.

"B... Be... Ben..."

"Hiçbir sik anlatmaya cesaretin bile yok!" Bağırmak istemiyordum çünkü karşımdaki hamile bir kadındı ama kendime bu kadar engel olabiliyordum ancak. "Ne oldu? Eski çamlar bardak oldu şimdi değil mi?" Duru gözyaşla-

rına hâkim olamayarak ağlamaya başladığında avuçlarını yüzüne kapattı. Sağlamdı tabii onun avuçiçleri, tek bir çizik bile yoktu. "Sen o orospu çocuğunun Karaca'yı taciz ettiğini bile bile sustun. Dava dosyasında lafı bile geçmiyor. Hatta sussan iyi, yalan ifade verdin! Üstüne masum bir adamı hapse attırdın. Yaptın değil mi? Yazıklar olsun," dedim tükürürcesine. Hiçbirini inkâr etmiyordu. "Siktir git annemin evinden. Eşyalarını topla, kocanı ara gelsin alsın seni! Senin burada yerin yok! Senin benim masamda sandalyen *yok!*"

Hamile olduğunu biliyordum. Stres altında bırakılmaması gerektiğini biliyordum. Ama bu, yaptığı şeyin bedelini ödemeyeceği anlamına gelmiyordu. Mahvettiği bir değil iki hayattı. Belki tek başına yapmamıştı hiçbir şeyi ama bu eve ayak basıp Karaca'yı gördüğü gün, hesaplaşma gününün de elbet geleceğini biliyordu.

"Oğlum, neden bağırdın kıza? Ne dedin? Neden bu kadar öfkelisin? Bir şey mi yaptı?" Sorularını ardı ardına dizdi anneannem kolumu tutarak beni durdurduğunda, eve girmeden ön bahçeye dönecektim.

Hemşiresi hemen arkasında bekliyordu. "Duru'nun doktorunu çağırır mısın kontrol etsin kızı?"

Hemşire beni onaylayarak cebinden telefonunu çıkartırken gözlerime beklentiyle bakan anneanneme dönerek "Sonra konuşalım anneannem, sonra. Tamam mı?" dedim olabildiğince yumuşak tuttuğum sesimle. Elimi, elinin üzerine koydum ve kolumu kendi isteğiyle bırakmasını sağladım.

"Peki oğlum, öyle olsun," dedi anneannem. Annemden kalmaydı bu tavır bizde. Babamda yoktu bu. *Öyle olsun.*

Hayır öyle falan olmasın. *Bundan sonra olmasın anneanne.* Bundan sonra olmayacak.

D... Dü... Düşünüyordum.

Ön bahçenin bitmek bilmez yolundan hızlı adımlarla ilerlerken yağmur başlamıştı yine. Kapıyı açıp arabaya geçmeden önce, birkaç saniyeliğine yağmurun üzerime yağmasına izin verdim o an. Başımı kaldırdım gökyüzüne ve gözlerimi kapattım. *D... Düzelecek.*

Yüzlerce anı, binlerce kelime, birkaç bakış... Hepsi *ürkek*. Onu gerçekten tanıyan herkese karşı ürkek. Dışarıdan sağlam durmuş, sert durmuş diye gelen geçen basmak istemiş sanki üstüne; engel olmuş olabildiğine. Olamadığına *ben olacağım.*

Yalnız uyuyamazdı. Uyusun diye onu evde yalnız bırakmıştım.

Kapıya kaç tane adam dizdiğim önemli değildi. Onu uykuya daldığı an, o evde yalnız bırakmıştım. Tıpkı o gece bıraktığım gibi. İçimde kötü bir his vardı. Kal dese planı siktir eder kalırdım. Ama kalmamıştım.

Geri manevrayla hızlı bir şekilde bahçeden çıktığımda bütün kuralları yok sayarak sürüyordum eski askeri üsse. *Mahzenler*, azılı suçlulların işkence gördüğü ve kapalı kapılar ardında yapılan hiçbir şeyin kaydının tutulmadığı eski bir askeri bölgeydi. Kara Komutanlığı'na ait bir araziydi kâğıt üzerinde ama ölsen ve hayalet olsan giremezdin her kim olursan ol.

Ahmet Çevik burada tutuluyordu.

Ve Ekin *Sikik* Egemen de buraya getirilecekti.

Güvenlikten geçtikten sonra kapalı otoparka girdiğimde, ikinci kez çalan telefonumu çıkartıp arayan kişiye baktıktan sonra cevapladım. "Efendim?"

"Ekin kaçmış. Haberin var mı?"

Babamın sesini duymaktan nefret ediyordum. Midemi bulandırıyordu artık.

"Öyle mi olmuş?" Asansöre ilerledim. Asansörlerden de nefret ediyordum. Merdivenleri kullanacaktım.

Basamakları ikişerli üçerli çıkarken babamın sözlerini dinliyordum ki daha fazla devam etmesine gerek kalmadığını fark etmiştim. *"Vidar, bana doğruyu söyle, eğer o herife bir şey olursa..."* Aramayı sonlandırdım. Behzat Karyeli böyle bir şey söylememişti, ben de duymamıştım.

Operatör bazen çekmiyordu neticesinde. Olabiliyordu böyle şeyler. Güneşte meydana gelen patlamalar ve radyoaktif dalgalarla ilgili bir şey. *Eminim NASA'nın sitesinde bununla ilgili bir makalesi vardır.*

Kapıda tanıdığım birkaç adam vardı. Efes cam kenarında telefonla konuşuyordu ki beni gördüğünde telefonunu kapatıp cebine attı ve kapıya doğru yürümeye başladı. "Her şey tamam. Yalnız bir sorunumuz var."

Kaşlarım çatıldı. "Ne sorunu?"

"Benden bahsediyor."

Yangın merdivenlerinin karanlık boşluğundan, siyahlar içinde şapka takmış uzun boylu ve yapılı bir adam çıktığında; henüz ilk kelimesinden tanımıştım onu. *Batuhan Tasmas. Kayram Koralin.* Ya da *Karam*. Her ne boksa adı.

"Senin ne işin var burada?!"

"Yavaş. Efes'in, Halit'in adamını nakil adı altında buraya kaçıracağını çözmüştüm. Ne halt yiyeceğinizi merak ettiğim için geldim," dedi gayet sakin bir sesle. Eğer benim bildiklerimi biliyor olsaydı, bu kadar sakin kalamazdı. Karaca'nın *abisiydi. Sikeyim*. Abisi.

Eğer burada neler olduğunu öğrenmesine izin verirsem, Karaca beni asla affetmezdi.

"Terk et burayı," dedim sert bir sesle.

"Behzat'a hiçbir şey söylemeyeceğim. Merak etme."

"Umurumda değil."

"Bak. İyi başlamadığımızı biliyorum ama hedefimiz ortak ve birlikte çalışmalıyız. Çember'e katabileceğim çok şey var, eğer sakin kafayla bir konuşabilirsek..."

"Seninle iş yapmamı istiyorsan önce kız kardeşine kendini affettireceksin," diyerek böldüm lafını. *Onun da pek kolay olacağını sanmam. Hatta belki Halit'i yakalamaktan ve tüm suçlarından hüküm giydirmekten daha zordur.*

Karam o an, Efes'e baktı kaşlarını kaldırarak. "Ben sana söylemiştim," diye geveledi Efes ağzında, gözlerini kaçırırken.

"Bak," dedi Karam. Burnundan soludu. *Sakinleşmeye falan mı çalışıyordu o?* "Kardeşime karşı olan bu korumacı tavırlarını anlıyorum ama bu henüz onayladığım anlamına gelmez. Karaca ve benim aramda olan mesele, yalnızca Karaca ve beni ilgilendirir..."

"Karaca'yı ilgilendiren her şey beni de ilgilendirir." İstemsizce bir adım attım ve karşısında durdum. Beni açık ve net bir şekilde anlamasını istiyordum.

Karam gözlerimin içine baktı. Aynı kara gözler, sevgilimin kirpiklerinin arasında da vardı ve bir zamanlar bana bakarken parıldıyorlardı. *Artık değil.* Karam'ınkiler ise nefret ve intikam ile doluydu. Ekin'e yöneltiyor olması gereken bir nefret ve intikam *ama Karam asla bilmeyecekti.* Karaca bunu istemezdi.

"Terk et burayı. *Hemen.*"

Onu hatırlıyordum. Maç gecesi. Ölümüne koruyordu bedenini, sürekli savunmadaydı ve asla taarruza geçmiyordu. Kafamı karıştırmıştı. Çünkü dövüş yöntemini biliyordum, boksör Karam hiçbir zaman savunmada kalmazdı. Ama o gece farklıydı. Farklı olacağını, henüz başlamadan biliyordum.

Şimdi geldiğimiz yere bak. Karşı karşıya durduğumuz yere bak. Kardeşini incittiler. Sen yoktun. Sen olsaydın kılına dokunamazlardı. Bunu sana ben söylemeyeceğim, kimse söylemeyecek. Ama hissedeceksin. Ne olduğunu an-

lamayacaksın ama yokluğunun bıraktığı izle yaşayamayacaksın. *Kendi kendini sen damgaladın.* Sebepler ve bahaneler farklı bir olay.

"*Abi, abi* diye inletiyordu her yeri. Sen orada değildin," dedim gözümü bile kırpmadan yüzüne bakarken. "Kaç kez hesap sordu herkesten, tek başına nasıl dik durdu bir kez görseydin bir daha karşısına çıkmaya cesaret edemezdin, doğrulmazdı belin. Başına yıktığın dünyasına girmeye nasıl için titremiyor bilmiyorum. *Git.*"

Başını eğdi, gözlerini kaçırmıştı önce. Bir şeyler söyleyecek gibi oldu, ağzını açtı. Ama söylememesi gerektiğini biliyordu. Gitmesi gerektiğini biliyordu.

Bir adım gerilediğinde, bana değil Efes'e baktı. Ardından gözlerini bir kez olsun üzerime değdirmeden koridorun sonuna yürüdü ve merdivenlerden aşağı kayboldu.

"Bir şey daha var," dedi Efes. "Az önce aradılar. Alara senin eve gitmiş. Korumalar içeri almamışlar emirler sıkı olduğundan ama sonra Ayşen Abla'yı aramış sanırım Alara, o şekilde içeri girebilmiş. Fevzi'yi de soktum eve bir şeyler ters giderse diye tetikte. Karaca evdeymiş sanırım."

"Ne işi var onun bu saatte benim evimde?"

"Ne bileyim lan ben? Ara sor."

"Off..." Yüzümü sıvazladım. "Karaca uyuyor."

"Uyanmaz belki Alara gidene dek."

"Bizdeki bu şansla mı?" diye sordum çaresiz bir sesle. Efes kaşlarını kaldırdı.

"İçeride kim var başka?" Kapıya bir bakış attım. Ses yalıtma sistemi yüzünden hiçbir şey duyulmuyordu.

"Polat. Sergen."

"Parti var desene," diye homurdandım ağzımın içinde, kapıyı açarken. Anında yumruk sesleri kulaklarıma ulaşmıştı bile.

Ekin, yüzü gözü dağılmış bir şekilde sandalyede oturuyordu ve elleri kolları bağlı bile değildi. Polat karşısında, kollarını sıvadığı siyah gömleğiyle parmak boğumları kanlar içinde dikiliyordu. Köşede bir doktor vardı, her ihtimale karşı.

Efes kapıyı kapatırken Sergen'e baktım. Yüzündeki yaralar çoktan iyileşmişti bile. Siyah takımı içinde kardeşine bakıyordu soluksuz bir şekilde. Gözlerini üzerime çevirdiğinde, sanki hissetmişti.

Bir saniye sonra yakasından yakaladığım gibi kafamı gömdüm. Kendini korumaya vakit bile bulamadan sırtını duvara çarpıp yere düştüğünde "Lan!" diye bağırdı odayı inleterek. Arkada Ekin'in kendinden geçen kahkahaları kulaklarımı tırmalıyordu.

"Biliyordun lan! Biliyordun Allahsız!" Gömleğinden yakalayıp duvara yaslayarak sırtını duvara çarptığında "Kunt bırak!" diye bağırdı yüzüme karşı, elleriyle bileklerimden tutarak ama göz göze, yüz yüzeydik ve hesap verecekti.

"Sen şu arkadaki bok çuvalını korumasaydın, Asiye yaşıyor olurdu anlıyor musun?! Geçen hafta hiç yaşanmamış olurdu! Bir de küfreder gibi Esved'i hapisten çıkardın sanki onu oraya kendi ellerinle tıkmamış gibi!"

"Ekin'i ben kurtarmadım mahkemeden! Babam yaptı!" diye bağırdı Sergen suratıma doğru, kollarımı ittiriyordu ama bırakmıyordum yakasını. Ardından *bana kafa attı.*

İstemsizce yakalarını bıraktım. "Fark etmez!"

Nefes nefese kalmıştı. Kan akan burnunu sildi, kendi kendine küfrediyordu. "Yurtdışındaydım, haberim yoktu! Döndüğümde de ortalığı toparlamak için döndüm ama Asiye için çok geçti!"

"Kardeşimin adını o siktiğimin ağzına alma!" Polat'ın gür sesi, ilk defa kendini açığa çıkarırken Sergen dahi şaş-

kındı. Dehşetle açtığı gözlerinin ardından Polat'a baktı. İlk defa bu kadar barikatsız, çıplak bir şekilde bakıyorlardı birbirlerine. *Katil ve maktulün kardeşleri.*

"B... Ben alayım mı?"

Üç kelime. Şartellerim atmıştı.

Polat'tan önce ben sandalyede oturan acınası bedeni boynundan yakaladığım gibi kaldırıp tek elle duvara çarptım ve boğarak nefesini keserken gözlerinin içine baktım. "Sen ölüsün," diye fısıldadım yüzüne doğru. "Sen ölüsün, beni anlıyor musun? Sen *öldün.*"

Sırıttı. Kırpkırmızı olmuştu, patlayan kaşından; burnundan ve dudaklarından kanlar akıyordu ama sırıtabiliyordu *öyle mi?*

Bir melodi mırıldanıyordu. Anlamıyordum. Keyif alıyor gibiydi. "*Nı-nı nı-nı nı-nını nınını...*"

Bir kez daha duvara çarptım sırtını. "Ne sikim mırıldanıyorsun lan sen?!"

"K... Karaca'ya -dönme dolabı- sorsana," diye mırıldandı güçlükle. Ardından sırıtmaya devam etti. "*Dönme dolap bir ömür öğütür...*"

İğrenç nefesini solurken pis yüzünde gezinen gözlerim mantıklı bir neden arıyordu bana bunu söylemiş olması için ama tek düşünebildiğim nişan gecesiydi. Mırıldandığı, Sezen Aksu'nun *Dönme Dolap* parçası mıydı?

"*Eve dönelim,*" demiştim bir elimi beline sararken diğeriyle omzunu sıvazlıyordum.

"*Dönelim,*" demişti ama sonra hemen "*Dön-mesin,*" diye düzeltmişti panikle. Sarhoştu. "*Dönmesin,*" diye tekrar etmişti yeniden.

"*Kim dönmesin?*"

"*Dönmesin...*"

"*Tamam, dönmesin.*"

"Dönme dolap."

"Dönme dolaba mı binmek istiyorsun?"

"Hayır!"

"Abi..." Polat'ın sesi, beni kendime getiren şey oldu.

Bir adım geri gittim istemsizce, boynuna sarılmış elim zayıflamıştı. Öyle ki Ekin, kolumu çekebilmişti bile üzerinden öksürüklerinin arasında.

Karaca'ya dönme dolabı sorsana.

İlkel bir öfke göğüs kafesime nüksederken gözlerim cayır cayır yanıyordu. Bu herif, bu *döl israfı*, bir şey yapmıştı. *Bir şey* yapmıştı ona. Bir şey yapmıştı ve bununla böbürlenebiliyordu.

Karaca'yı düşündüm. Çatık kaşlarını, sık siyah kirpiklerini, yumuşak dolgun dudaklarını, soğuk ellerini, gülünce gösterdiği bembeyaz dişlerini, sol gözünün kenarındaki dünya harikası benini, fındık burnunu. *Bu herif ona dokunmuştu.*

Biliyordum.

"Nişanlın, Karaca! Ekin şerefsizinin tacizine uğruyordu!"

Basri'nin telefondaki sesi aklımdan gitmiyordu.

"Hatta bir gece duyduğuma göre..."

Devam etse, ne söyleyecekti? *Bir gece*, ne?

Aklımdan geçenin ne tür bir bedeli olurdu, nasıl sorunlar doğururdu bilmiyordum ama Ekin'e onu bayıltacak kadar sert yumruğumu geçirirken ve leş bedeni duvara çarparken Polat'ın kelebek çakısını kemerinden sökercesine çıkardım ve Ekin'in pantolonunu tamamen kestim. Gözüm dönmüştü bir kere. Konuşmayacaktım. Bedelini ödeyecekti. *Ödeyecekti.*

"Kunt, HAYIR!"

Sergen'in sesi odanın bir diğer köşesinden geliyordu, diğer herifler ne yapıyorlardı bilmiyordum ama onu tutuyor

olmalıydılar ki ben saniyeler içerisinde Ekin'in penisini kesip bir çöp parçası gibi atarken kimse engel olmadı.

Ekin'in acı içinde bağrışları odayı doldurdu.

Her yer kan olmuştu.

Karaca'nın göğsündeki sigara izlerini hatırladım o an, kıpkırmızı olmuş avuçiçlerime bakarken. Önümden geçip Ekin'in önünde diz çöken doktor her ne yapıyordu ve o koas ortamında kim kimi tutuyordu bilmiyordum ama benim düşündüğüm tek bir şey vardı.

Bir sigara 400 derecede yanar. *Karaca'nın göğsü küllük değil.*

3
ARTÇI DEPREMLER

Serin çarşafların arasında, aralanmış bir pencereden içeri sızan ıslak toprak kokusu ciğerlerini doldururken öylece hiçbir şey yapmadan, hiçbir şey düşünmeden yağmuru dinlemek. Eskiden, yağmuru dinlerken dünyayı unuturdum; şimdi kafamın içindeki düşünceler o kadar gürültülü ki başka hiçbir şey duyamıyorum.

Uyandığımda gökyüzü, öğlen saatine göre fazla karanlıktı çünkü bulutlar oldukça koyu renkliydiler. Avuçlarımın üzerinde, ne zaman gelip yattığımı hatırlamadığım yatakta doğrulduğumda duvara bakıyor ve saati algılamaya çalışıyordum. Pencere açık olmasına rağmen oda fazla sıcaktı. Bir ara uyanıp aralamış olmalıydım.

Gözümün önüne gelen saç tutamlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken fark ettiğim, sargısı kalınlaşmış elime değdi bir an gözlerim. Avucum acıyordu ama görene dek fark etmemiştim. Keşke bazı acılar böyle dindirilebilseydi, gözlerimizi kapardık ve görmediğimiz sürece yok sayardık. Bir şekilde kandırırdık kendimizi ve hissetmezdik böylece. Kör olmaya bile razı gelirdi bazı insanlar.

Onlardan biri olabilirdim.

Tüm yaralar gözle görülebilir olsaydı eğer.

Hatırlamadığımı söylemeyi çok istiyordum kendime ama her anını hatırlıyordum küvette geçirdiğim krizin. Sargıyı açıp avucumda iyileşmeye başlamış yarayı gördüğümde, *E* harfinin izi kalacak diye, Karayel'in dişiyle boydan boya defalarca kez bir de kendim parçalamıştım elimi. Her kim temizleyip pansuman yaptıysa, uyuşturmuşa da benziyordu çünkü hak etmediğim bir şekilde sızlamıyordu avuçiçim. Kunt bunu tek başına yapmış olamazdı. Profesyonel birini çağırmış olmalıydı.

Onun odasındaydım. Bir pencere hariç odadaki tüm camların perdeleri kapalıydı. Başımı biraz sağıma çevirdiğimde, odanın aralık kapısından içeri koridordaki gün ışığının sızdığını gördüm. Kapının aralık olmasından nedense huylanmıştım.

Nemli saçlarıma sarılmış havlu yatağa düşerken üzerimde yalnızca bornoz olduğunu yeni fark ediyordum. Uyku sersemi olduğum için dengesiz attığım adımlarım beni bu evde kalıyorken eşyalarımı koyduğum odaya götürdüğünde alt kattan televizyon sesi geliyordu.

Kot bir pantolon ve siyah bir kazağı üzerime geçirdikten sonra art arda gelen hapşırıklarımın arasında saçlarımı kurutmak için banyoya geçtiğimde, etraf fazla derli toplu*ydu*. Ayşen Abla temizlemiş olmalıydı. Ne düşünmüştü acaba? Ayşen Abla ne kadarını biliyordu olayların, merak ediyordum ama onunla değil konuşmaya yüz yüze gelmeye bile cesaretimin olmadığını yeni fark ediyordum o geceden beri. Eskiden, Karyeli evinde çalıştığına göre Behzat Karyeli'nin nasıl bir adam olduğunu çok iyi biliyor olmalıydı yine de.

Kasıklarımdaki keskin ağrının sebebinin regl olmamdan dolayı olduğunu anlamam çok uzun sürmemişti. En son ne zaman olmuştum sahi? Abimin maçından önce mi? Ha-

tırlamıyordum. Sorgulamamıştım da. Travmatik olayların ardından yemeden içmeden kesilirdi insanlar, kadınların âdeti de kesilebiliyordu duygusal durumlarıyla bağlantılı olarak.

Sağlıksızdı. Kadın doğuma gidilmeli ve kontrolü yapılmalıydı. Ama böyle bir durumun içinde, daha az umursayamazdım bu doğrusu.

Ped almak için alt kata indiğimde mutfağa uğramadım bile çünkü Ayşen Abla'nın salonda televizyon izlediğine o kadar emindim ki. Başka kim Kunt Vidar Karyeli'nin evinde sıkılıp da koltuğuna yayılarak televizyonunu açabilirdi?

Alara, Karaca. Alara açabilir.

"Ayş..." Hızlı adımlarla salona girdiğimde Ayşen Abla'nın ismi ağzımdaydı ki koltuğa oturmuş film izlerken bir yandan da kucağındaki patlamış mısır tabağından atıştıran Alara'yı gördüğümde dudaklarım birbirine yapıştı. Birkaç saniye gözlerimi kırpıştırarak gördüğüm manzarayı sindirmeye çalıştım. Boğazım kurumuştu.

"Karaca?" Sorarcasına adımı ağzına aldı Alara, kaşları havalandı. "Sen de mi buradaydın? Fark etmemiştim." Mısır tabağını kenara koydu ve ayağa kalktı. "Kunt'u beklerken Ayşen Hanım ikram etti de sıkıntıdan film izliyordum ben de. Aslında bu kadar uzun kalmayacaktım ama dışarıda kıyamet kopuyor, gök üzerimize inecek sanki. Yağmurun biraz hafiflemesini bekliyordum araba kullanmak için."

Bence fark etmiştin. Hatta üst kata çıktın ve Kunt'un odasına girdin, kapıyı aralık bıraktın. Kunt'tan başka kimse odaya girmeye cesaret edemez, Kunt da aralık bırakmaz kapıyı. Rahatsız olayım diye kaldın. Yağmur da bahanen.

Aklımdan geçenler bunlardı ama bunların hiçbirini sesli dile getirmedim o an. Alara'yı tanımıyordum ve anlamsız bul-

duğum davranışları olsa da henüz onu çözememişken paranoyalarımdan yola çıkarak saldırgan bir tavır sergilemek istemiyordum. Duygu durumumun iyi olmadığı ortadaydı.

Sevgilisinin eski sevgilisine, *eski sevgilisinin eski sevgilisine*, sırf bir geçmişleri olduğu için gıcık olup kötü davranan o kız olmak istemiyordum. Alara, Kunt'un eski sevgilisi olmasa da birlikte bir geçmiş paylaşıyorlardı ve bu yeterince özeldi.

"Çocuklardan biri evine bırakabilir seni. Arabanı da sonra getirirler istediğin yere," dedim tok bir sesle. *Biraz daha oyalan Karaca. Mavi ve kırmızı her zaman iyi bir ikili olmuştur. Kot pantolonun mora dönene kadar oyalan mesela, seversin sen moru.*

Gözleri kısıldı Alara'nın. Böyle bir teklif beklemiyordu benden. "Teşekkürler... Ama ben yağmurun hafiflemesini bekleyeceğim yola çıkmak için."

"Sen bilirsin," diye mırıldandım salonun çıkışına ilerlerken rahat bir tavırla. Karnım ağrıdığı için dik durmak zordu ama hoşlanmadığım insanların yanında bıçaklansam da mimik oynatmamak için yemin etmiştim işte. Kızı evden atamazdım ya?

Atabilirsin bence. Hatta at bence.

İlkel bir kıskançlıkla sarsılan yanımın kimseye acıması yoktu.

Ayşen Abla mutfakta değildi. Birkaç dolap karıştırıp herhangi bir ilaç ya da su torbası izine rastlamadığımda dış kapıyı açıp pervaza çıktım, şemsiyeleriyle etrafta dolanan takım elbiseli korumalar vardı.

Beni ilk fark eden adam koşar adım yanıma geldi. "Buyrun hanımefendi?"

"Ayşen Abla dışarı mı çıktı?"

"Evet, çocuklardan biriyle pazara kadar gitti az önce."

Tek kaşım havalandı istemsizce. "Bu havada pazar mı kurulur?"

"Mahalle pazarını ilçenin kapalı spor salonuna taşımışlar Karaca Hanım. Ayşen Hanım da size akşam yemeği hazırlamak için inatla gitmek istedi."

Bak gitmek isteyen nasıl da gidiyor...

"Bir isteğiniz mi vardı?"

Gözlerim etrafı tarıyordu tanıdık birini görmek umuduyla ama buradaki korumaların hiçbirinin, o geceden önce de burada çalıştığını düşünmüyordum. Polat'ın topladığı çocukların hiçbiri artık burada değildi.

Gözlerimi kapatıp ovaladım birkaç saniye, kendime gelebilmek için. Bütün bu detaylarla kendime eziyet ediyordum ama öte yandan da kaybedilen insan canıydı. Kalmakla yaşıyor olmak bir değildi anlamıştım bir kez daha. Gidenle gidiyordu bazen, yaşam hevesin.

Midem bulanıyordu ve temiz, soğuk hava iyi gelmişti.

"Birkaç şeye ihtiyacım var," dedim elimi saçlarımdan geçirirken. Üşüyordum ve bir an önce içeri girsem iyi olacaktı. "Ped. Ağrı kesici bir de. *Dolorex*, *Arveles* olur. Bir de sıcak su torbası bulabilirseniz harika olur, eczanede o da vardır."

"Tamamdır hanımefendi," diye cevapladı adam beni. Şemsiyesiyle birlikte dönüp kapıya yürüyeceği sırada çenemi sıkarak gözlerimi kapattığımda "Bekle," diye seslendim. Bu yaptığıma pişman olacaktım.

Adam birkaç adım attı bana doğru, söyleyeceğim şeyi bekliyordu.

"Ağrı kesici alma lütfen, vazgeçtim."

Başını ağırca salladı ve bahçe kapısına doğru yoluna devam etti.

İçeri girip kapıyı kapattığımda şimdiden pişman hissedi-

yordum kendimi ama aklıma takılan bir konu vardı ve en iyisi ilaç kullanmamak olacaktı. En son ağrı kesici hapına ihtiyacım olduğunda annemin ağır ilaçlarından kullanmıştım ve neredeyse bağımlı olacaktım. Hatta bağımlılık geliştirme yolunda olduğumu fark ettiğim anı hatırlıyordum bile. Bir anda, olaylar ağırlaştıkça mı kaybolmuştu cidden ilaç alma isteğim?

Ağrı kesici hapı tümden kesmek, en azından bir süre, iyi gelecekti. Ağrıyla başa çıkabilirdim bu seferlik. Ama bağımlılıkla başa çıkmak çok zordu.

"Ayşen Abla pazara çıkmış," dedim salona girerken mutfakta su ısıtıcısını çalıştırdıktan sonra. Alara'nın çaprazına geçip otururken aklımda tek bir düşünce vardı. Sözlerimdeki imayı anlayacak kadar akıllı bir kız olduğunu biliyordum ama beni anlayıp anlamaması değil, tepkileri ilgilendiriyordu.

"Ay bu havada mı?" diye sordu Alara. Mısır kâsesini masaya bırakmıştı. "Şoförü dikkat etse bari. Çok tehlikeli bu havada araç sürmek, keşke bekleseymiş biraz benim gibi."

"Değil mi?" diye mırıldandım ağzımın içine doğru. *Hayır değil. Sen de onunla birlikte gitseymişsin ya. Kunt gelmez akşama kadar belki ve yağmur da durmaz hiç, ne biliyorsun? Git işte. Git be!*

İkili koltuğun üzerindeki battaniyeyi alıp etrafıma sararak yavaşça oturduğumda, Alara hareketlerimi fark etmiş gibi yan yan bakıyordu. Bacaklarımı kendime çekerek ayak bileklerimi ovuşturdum ve gözlerimi ekrandan ayırmamaya çalıştım. Kanallarda gezinirken kan ve vahşet dolu olduğunu bildiğim bir filmde durdu ve sesini açtı. *Harika.*

"Biraz kısar mısın?" diye sordum geriye yaslanırken.

"E ama bu film de kısık sesle izlenmez ki," diye cevapladı beni.

"Gidip evinde izleyebilirsin o zaman."

Ağzımdan koşarak kaçan kelimelerin ardından istemsizce dudağımın kenarını ısırdım, ifademde bir değişiklik yaratmamak için kendimi çok sıkıyordum. O an, Alara dönüp bana baktı ama ben gözlerimi ekrandan ayırmamakta ısrarcıydım. Pişman mıydım bu açıksözlülüğüm yüzünden? Belki. Ama söylenmesi gerektiğini hissetmiştim. En azından refleks olarak...

Ve başrollerden biri, karşısındaki adamın kafasını kılıçtan geçirmek için tam o anı seçti.

Dilimin ucuna kadar ulaşan ekşi tatla birlikte battaniyeyi üzerimden attığım gibi gördüğüm ilk yere, bahçe kapısına koşturdum ve kendimi çimenlerin üzerine attım. Kapıyı nasıl bir güçle açtıysam kolum acımıştı ve aniden nükseden soğuk hava bir tokat gibi yüzüme çarpmıştı o an. Beni kusturan neydi bilmiyordum, midemde kusacak kadar bir şey var mıydı onu da bilmiyordum ama iyi hissetmiyordum. Bir süredir hiç iyi hissetmiyordum.

Çimenlerin üzerine yasladığım avuçlarımdan biri çok acıyordu.

Hayat, uyurken gördüğüm ve kan ter içinde uyandığım kâbuslara dönmüştü.

Gerçek nasıl bir şeydi de insanı öldürürken yaşatabiliyordu?

Bana gerçekleri ver, derken *beni öldür* demek istememiştim ben sana Kunt Vidar Karyeli. Sen de öldürmek istememiştin zaten beni. *Ama bak, ne hâldeyiz şimdi?* Bin yalan dokunmazmış insana da bir gerçek öldürebilirmiş ya hani...

Kendimden en çok, zayıf ve aptal göründüğümde nefret ediyordum. Zayıf ve aptal olmam önemli değildi ama insanların bunu görmesi, düşünmesi önemliydi. İşte o zaman güçsüz kalırdım. İşte o zaman gerçekten zayıf ve aptal olur-

dum. Bu yüzden kapalı kapılar ardında ağlardım yalnızca, apaçık arkamdan konuşulurken dik yürürdüm koridorlarda. Kimse belimi bükemezdi. Üzerimde emanet duran o kibri görebilirlerdi, kamburumu göremezlerdi.

Kadını meydana atıp taşlar insanlar. Yoldan geçen görür, hiç bilmese de tanımasa da *"Bu kadar insan taşlıyorsa işlemiştir bir günah, vurun kahpeye!"* der, harlar ateşi. O taş sana değmez, sen inandığın yoldan vazgeçmezsen. O taş sana değmez sen yüreğine değenleri sevmeye devam edersen. O taş seni es bile geçmez, sen seni bilirsen. *Yarayı alır, yok sayarsın; bir bakmışsın, yok olmuş.*

Sen on yedi yaşındaydın ve bir enkazdın, yalpalayarak yürüdün sokaklarda kimse gözyaşına değmedi ne de olsa.

Şimdi biliyorsun. Bir köşeye atılıp damgalanırsan, bir zamanlar görmezden gelenlerin en ön safta ceplerinde taşlarla saldıracaklarını biliyorsun.

Bana kimse *ağlamak zayıflık değildir, ağla* diyemez. Bana kimse *aptallık yapmak yaşamaktır, yaşa hayatını* diyemez. Çünkü yaşayamıyorum. Çünkü yaşatmadılar. Çünkü *yaşatmıyorlar*. Bir gözyaşımı gördüklerinde, daha fazlasını akıtmam için bin taş atıyorlar.

Hayat böyle.

Diğerleri ne yaşıyor bilmiyorum ama benimki böyle.

Ne kusmuştum bilmiyordum ama üzerime sicim gibi yağan yağmur görmeme de izin vermiyordu. Dizlerimin üzerinde kalkmaya çalışırken ağzımı sildiğimde uzaktan bir sesin adımı haykırdığını duydum, ardından ön taraftan şemsiyeyle koşan birkaç adamı. Nihayetinde yalnızca birisi yanıma geldi, diğerlerinin yaklaşmasını engellemişti. Başımı kaldırdığımda önümde duran ve bana şemsiye tutan siyah botların sahibinin Fevzi olduğunu anlamam uzun sürmemişti.

"Karaca Hanım, iyi misiniz?" Eğilerek kolunu uzattığında, titreyen ellerimle tuttum ve kalkmama yardımcı olmasına izin verdim. "Sizi içeri götüreyim, ıslanıyorsunuz..."

Fevzi şemsiyeyi yalnızca bana tutuyor, kendi ıslanmasına izin veriyordu.

"Çok önemli değil mi?" diye sordum ona, bahçe kapısında endişeli gözlerle beni izleyen Alara'yı gördüğümde.

"Ne önemli, Karaca Hanım?"

"Patlar sonuçta. Ölürüz," diye mırıldandım kendi kendime. Ölürüz Fevzi. Sen, ben, herkes... *İstanbul'u Marmara'ya gömecekler.* Her şey bunun için. *Soruyor musun Karaca?*

"Neden bahsediyorsunuz Karaca Hanım?"

O sırada Alara'nın yanından içeri geçiyordum, Fevzi kolumu bırakmamıştı. Koltuğa kadar eşlik ettiğinde her yeri ıslatmıştık ve çok da üşümüştüm ama nedense midemdeki rahatsızlığı attığım için daha iyi hissediyordum. Ekin, Fevzi'ye zarar vermediği ve Fevzi şu an burada olduğu için de iyi hissediyordum. Etrafta ondan başka tanıdık yüz yoktu.

Alara hiçbir şey söylemeden ortalıktan kaybolduğunda, Fevzi bir isteğim olup olmadığını sorduktan sonra geldiği gibi bahçe kapısından çıkıp gitti. Ayşen Abla'yı arayıp bir an önce eve gelmesi gerektiğini söyleyeceğiyle ilgili bir şeyler de söylemişti ama o sırada kumandaya uzanıp televizyonu kapatmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki sadece onaylayan bir mırıltıyla kafamı sallayabilmiştim.

Alara elinde, üzerinden duman çıkan bir kupayla geldiğinde nane kokusu her yeri kaplamıştı. Bana nane limon mu kaynatmıştı o?

"Sana nane limon kaynattım. Hastasın sanırım, geçmiş olsun," diye mırıldandı kupayı dikkatlice uzatırken.

Şaşkınlığımın geçmesini bekledim bir süre, ellerim ref-

leks olarak kupaya uzandı ve iki dudağımın arasından, ne zaman bir iyilik görsem kurtulan o iki kelime kaçtı. "Teşekkür ederim."

Başını sallayarak koltuğuna geçip oturdu Alara. Onun hakkında ne hissedeceğimi bilmediğimi söylemiş miydim?

"Ya da hamilesindir belki..."

Üfleyerek almaya çalıştığım bir yudum sırasında duyduğum sözlerle öksürerek kupanın içindeki sıcak sıvıdan birkaç damla üzerime damlattığımda, hızlıca kupayı masanın üzerine bıraktım ve kocaman açtığım gözlerimle Alara'nın yüzüne, gözlerinin içine belki de sabahtan beri ilk defa doğrudan baktım.

Bu kadın neden buradaydı? Bir derdi olmasaydı burada olmazdı. Belki o da cevaplar istiyordu. Gerçekleri ya da. Henüz kendini öldüreceğini bilmediği gerçekleri. Belki de bilseydi de bunu, gerçeği isterdi gerçi.

Benim bildiğim ve istediğim gibi.

Alara'nın hareketleri sekteye uğradı o an. Önüne döndü, geriye yaslandı, bir bacağını diğerinin üzerine atarak kollarını göğsünde birleştirdi ve "Ne zaman tanıştınız? Merak ediyorum sadece," diye mırıldandı gözlerini vitrine çevirirken. İstemsizce kaşlarım çatılmıştı çünkü nereye baktığını anlamıştım.

Bu eve ilk geldiğimde Kunt'la oynadığımız sıcak-soğuk oyununda, bazı fotoğraf çerçeveleri bulmuştum ve onlar Alara'nın da içinde olduğu fotoğraflardı. Daha sonradan ortadan kaybolmuştu o fotoğraflar... Şimdi merak ediyordum da... Belki de fotoğrafları çektirip çerçeveleterek salona koyan Alara'ydı. Kunt bundan rahatsız olmazdı çünkü ilgilenmezdi bile. Gözüne çarpmazdı. *Ben çarptırana dek.*

Melisa, Alara'dan nefret ediyor ve onun sinsi olduğunu düşünüyordu. Aramızda geçenlere rağmen, Melisa'nın bu konudaki samimiyetine inanıyordum.

"Nane limon için teşekkür ederim ama bence gerçekten gitmelisin." Koltuktan kalktım sakince, yukarı çıkıp orada bekleyecektim sipariş ettiklerimin gelmesini.

"Esin'i duyduğunu biliyorum."

Ayaklarım, Alara'nın ağzından çıkan üç kelimeyle yere çivilendi o an. *Esin mi?* Esin. Evet. Nişanlandığımız gece, gittiğimiz barda karşılaştığımız ve sonrasında o zamanlar henüz İtalya'da olan Alara'yı arayıp benimle dalga geçen Esin.

"Gerçekten üzgünüm o sözleri duyduğun için. Ama bilmelisin ki Esin de senin duyduğunu bilerek sesli bir şekilde konuşuyordu. Yakın arkadaşım olduğu için... Taraflıydı. Seçtiği sözler... Çirkin sözlerdi, kabul etmek gerek."

"Neden buradasın Alara?" Ayaklarımın üzerinde ona doğru döndüm. Sözleri hiç de inandırıcı değildi çünkü samimi değildi. "Partide konfetilerden korktuğum için özür dileme bahanesiyle Kunt'u aramıştın. Eğer gerçekten üzgün olsaydın haber bile vermeden evine gelmezdin. Telefon diye bir şey var, yıllar önce icat edildi ve inanır mısın dışarıda kıyamet de kopsa çalışıyor."

"Buraya gelmem neden seni bu kadar rahatsız etti anlayamadım. Nişanlın olabilir kendisi ama benim de eski dostum. İstediği zaman evine gelmeye hakkım var. Olmasa, kapıdaki düzineyle koruma içeri almazdı beni rahat ol sen."

Histerik gülüşü daha parlamadan yüzümden silerken başımı çevirdim ve sakin kalmaya çalıştım. Gerçekten iyi bir oyuncuydu. İnsanın kafasını karıştırmakta mesela, üzerine yoktu.

"Bak, iyi hissetmiyorum az önce de gördüğün üzere. Bence sen git, sonra ne derdin varsa Kunt'la halledersin. Gördüğün üzere burada değil ve muhtemelen akşama kadar da gelmeyecek."

"Tamam, beklerim ben de." Omuz silkti ve önüne döndü Alara. Bu kadın ne yüzsüzdü böyle!

"Bekleyemezsin." Kasıklarımdaki ağrı şiddetleniyor ve *ben buradayım* diyordu sanki. Beni daha da aksi ve öfkeli biri yapıyordu regl ağrısı.

Kimi kimin evinden kovuyorsun sen pardon da?"

"Seni *kendi* evimden kovuyorum," diye söylendim hiç tereddüt etmeden, kapıya doğru içimde yükselen bir öfkeyle yürürken. Yetmişti artık. Tanımadığım bir yabancının evde olması yetmezmiş gibi, bir de karşısında kusmuş ve ıslanmıştım da rezil olmuştum kısaca. Utanç ve öfke içimde rezil bir dans ediyordu. Zaten bedenen ve ruhen iyi hissetmediğim bir dönemden geçiyorken, bir de kimsenin eski dostu ya da sevgilisinin kaprisleriyle, oyunlarıyla, sinsilikleriyle uğraşamazdım ben!

Ön kapıyı açtığım gibi bahçede şemsiyeleriyle gezinen korumaların tüm dikkatini üzerime çektim. Gözlerim Fevzi'yi aradı, tanıdık bir yüzü. Köşede sigara içiyor ve telefonla konuşuyordu. Beni gördüğü an telefon konuşmasını sonlandırarak kapıya yürüdü. "Karaca Hanım, bir şey mi oldu?"

"İçerideki hanımefendiyi evine bırakır mısınız lütfen?" Kollarımı göğsümde birleştirerek başımla içeriyi işaret ettim. Alara salonun hemen girişinde, dudakları şaşkınlıkla bir "*o*" şeklini almış bir hâlde bekliyordu. Yapamaz mıyım zannediyordu?

"Kendisi Kunt Bey'in misafiri demişti Ayşen Hanım," diye cevapladı Fevzi beni.

Kaşlarım iyice çatıldı. "Kunt, *kalsın* mı dedi yani?"

Fevzi şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Dedi mi?"

"Dedi mi ben soruyorum?"

"Demiş mi?..." Fevzi yardım ister gibi bakışlarını bahçedekilere çevirdiğinde, herkes bir anda ona sırtını dönerek az önceki konuşmayı duymamış numarası yaptı. Duyduklarını biliyordum.

ddetleniyor ve
aksi ve öfkeli

on da?»
öylendim hiç
len bir öfkey-
r yabancının
a kusmuş ve
öfke içimde
en iyi hisset-
msenin eski
la, sinsilik-

yle gezinen
zlerim Fev-
e telefonla
ını sonlan-
ni oldu?»
z lütfen?»
işaret et-
aşkınlıkla
az mıyım

Hanım,»

ni?»
»

nı bah-
önerek
ıyduk-

«Yakup!» diye seslendi Fevzi aniden. Çocuklardan biri koşar adım kapıya gelirken Fevzi de içeri girmeden «Alara Hanım buyrun, eşlik edelim biz size hava iyi değil,» dedi Alara'ya doğru. Adını da biliyordu. «Yakup Bey, Alara Hanım'a gitmek istediği yere kadar eşlik edecek.»

«A... Arabam vardı kapıda,» dedi Alara çatık kaşları ve göğsünde birleştirdiği kollarıyla aksi bir ifade takınırken. Bana bakmıyordu.

«Arabanızı da istediğiniz yere bıraktırırız bir saate kadar.»

«Öyle mi?..» Ceketini aldı portmantodan, botlarını giydi ve basamaklara çıktı Alara. Fevzi o sırada Yakup'a talimatları veriyordu. «Beni yanlış anlıyorsun Karaca,» diye mırıldandı Alara, Yakup'la birlikte dış kapıya yürümeden önce.

«İyi bir oyuncu musun yoksa iyi bir manipülatör mü karar veremiyorum ama iki seçenek de seni ya da hareketlerini aklamıyor.» Sesim olabildiğince soğuktu ve çektiğim acıyı saklamaya çalışıyordum. Kapıyı suratına kapattığımda bana cevap verme şansı tanımamıştım ona. *Aklasa bile, rahatsız oluyorum.*

Bir süre gidişini izledim kapının deliğinden. Gittiğinden, bahçe kapısı kapandığı an tamamen emin olduğumda ise kapıyı tekrar açtım ve Fevzi'nin yerinden sıçramasına neden oldum. Bir elim karnımdaydı, biraz daha bu soğukta dikilirsem ağrıdan bayılacaktım ama yine de merak ediyordum.

«Elini kolunu sallayan girebiliyor mu bu eve? O kadar olaydan sonra hiç şüphelenmiyor musunuz Fevzi?» Haklıydım. Haklı olmadığımı kimse söyleyemezdi.

«Haklısınız, ben de onu sorgulatıyordum,» diye cevapladı beni Fevzi, yanındaki çocukla konuşmayı keserek. «Tam siz istifra ederken geldiğimden kimin Alara Hanım'ı içeri aldığını bilmiyordum ama çocuklardan öğrendim

şimdi. Ayşen Hanım'la konuşmuş kendisi, o da kefil olduğundan içeri almışlar. Kunt Bey'e ulaşamamışlar ve siz de uyuyormuşsunuz."

"Odalara girmiş bir de elini kolunu sallaya salla..."

"Öyle mi yapmış?" diye sordu Fevzi kaşlarını kaldırarak.

Elimde kesin kanıt olmasa da girdiğini düşünüyordum işte. Yan yan baktım Fevzi'ye. "Bilmiyorum. Yapmıştır bence." Kaşlarım çatıldı. Önüme döndüm. "Yapar. Öyle hissettim."

"Siz öyle diyorsanız..."

"Of," diye homurdandım sağlam elimle gözlerimi ovuşturuyorken. "Ne diyorum ben?" *Ayıp!* Annem olsa ne söyleyeceğini biliyordum. Ayıp olduğunu söyleyecekti. Üstelik kadını kovduğum ev kendi evim bile değildi ama ne kendi yaptıklarımın mantığını sorgulayacak ne de düşünceli davranacak hâlde değildim, hele de ev olarak görüp geldiğim yere benimle beraber bir yabancıyı da aldıklarında.

Ben, sancılarım ve akan burnum Fevzi'ye veda ederek kapının önünden ayrıldığımızda cam kenarına geçtik ve battaniyeyi ayaklarıma sardım. Bir süre sonra kalkıp Alara'nın bana yaptığı naneli limonu lavaboya dökmüş, istediklerimi getiren korumaya teşekkür edip torba için hazırladığım ama soğuyan sıcak suyu tekrar kaynatmış ve en sonunda kendi yaptığım çayla birlikte pencere kenarına tünemiştim.

Kedilerimi bulup karnıma ağrılar girene kadar severek karşımdaki koltuğa bıraksam da, her biri evin başka bir yerine dağılıyordu yine. Bir yerde durmak istemiyorlardı. Gökteki fırtına bir türlü dinmiyordu. Zaman geçiyordu ama kimse gelmiyordu.

"İyi yaptım değil mi?" diye sordum kucağımdaki Karbeyaz'a. Avuçlarımın arasından kaçıp gitmek istiyordu o

da annesi ve kardeşleri gibi. "Kovdum kadını. Gelmeseymiş o da. Gelmiş madem gitseymiş değil mi? Yüzsüzmüş çok, değil mi?"

Karbeyaz miyavladığında dudaklarım büzüldü. Hak veriyordu bana belliydi her hâlinden.

"Dürüst ol bak mamanı kesmeyeceğim söz."

Karbeyaz yeniden miyavladığında bu sefer dolu dolu gözlerle güldüm. Bütün bu karmaşanın ortasında bir de regl olmak gerçekten yemeğin tuzu biberi olmuştu.

"Herkes gitmiş, dönmüyorlar," diye mırıldandım bu sefer, Karbeyaz'ın burnunu okşarken parmağımla. Hırlıyordu. Hoşuna gidiyordu kedilerin, burunlarının sevilmesi. "Hayret bir şey."

Başka bir miyavlama sesi geldiğinde, önümdeki sehpanın dibinde oturan Tosbik'ten başkası değildi. "Kız, hain!" diye seslendim ona. "Ben seni eve aldırdım zorla, Efes'in ölüm tehditlerinden komplo planlarından kurtardım seni... Sen ne yaptın? Gittin her şeyi o ikinci haine anlattın! Sonra o ikinci hain gitti, üçüncü hainle birlik oldu! Sonra anladım ki..." Sesim gitgide kısılıyordu. "Herkes *hainmiş*..."

Burnumu çekerek tavana baktım o an. İç içe geçti hatıralar, elleri oldu... Kolları... *Beni boğazladılar.* "Tavanlar hiçbir şey anlatmıyor bana hâlâ Tosbik."

Tosbik miyavladığında, burnumu çekerken gülüyordum onun şapşal sesine.

"Hayır biliyorum ben bakmasını bir kere."

Tosbik huysuzca bir şeyler mırıldandı, yere devrildi ve kendini temizlemeye başladı diliyle. Tabii onun hiçbir endişesi yoktu. Mezardan hortlayan bir abisi, aklını kaçırmış bir annesi, iyiliğini isterken en büyük zararı veren bir sevgilisi -*eski sevgilisi*- şehrini yakıp yıkmak için planlar yapan bir babası... Efendim ne söyleyeyim... Aslında kuzeni olan

ve her şeyle ilgisi çıkan bir ev arkadaşı, komada bir dostu, komadaki dostunun öldürdüğünü sandığımız bir tacizci pis sapık yoktu peşinde.

"Sen nereden bileceksin hem kedisin sen? Git perdeleri falan tırmala, devir totonu yat! Oh be... Hayat kedilere güzel. Efes Sungur sizi sevmiyorsa bir şey bildiğinden demek ki..."

Kucağımdaki Karbeyaz huysuzlanarak elimden kaçmayı başardığında onu tekrar yakalamak için uzandım ama o sırada karnıma giren keskin ağrıyla duraklamak zorunda kalmıştım. "*Abartma sen de,* diyorsun değil mi Karbeyaz?" Zor çıkmıştı sesim ama konuşmak iyi geliyordu birileriyle. "Doğru, haklısın. Gel kış bahçesine gidelim... Şömineyi yakarız."

Anneme gitmek istiyordum ama bir yandan bu evin sessizliğini de bırakmak istemiyordum. Salonda yaşananlardan sonra nasıl oluyordu ki hâlâ koca İstanbul'da bulduğum iki parça huzurdan birini burada bulabiliyordum aklım almıyordu ama kalbin mekaniğini anlıyordum.

Tosbik'le Karbeyaz'ı yakalayıp üst üste kucakladım onları. Yolda giderken sarı olanı da kapabilmiştim, diğerleri kimbilir nereleri karıştırıyorlardı. Alara geldiğinde kedilerimi de görmüş müydü? Sevmiş miydi onları? Dokunmamış olmasını umuyordum kedilerime içten içe. Hiç kedi insanına benzemiyordu. Bence köpek insanıydı o. Sabahları, akşamları köpeğiyle koşulara ve yürüyüşlere çıkan biriydi. Kunt'un da kurdu olduğundan, uyuşuyorlardı aslında. *Abartma sen de!*

Kış bahçesine girerken kapıdan gelen kilit sesini duymuştum ama kendimi kapının ardına attığımda sohbeti kesmemek için yerimden kımıldamadım.

"...bence. Ayaküstü hadım etti lan herifi!"

Gözlerim sonuna kadar açıldı. Efes'in sesiydi bu. Kimden bahsediyordu?

Başka biri daha evdeydi, iki kişinin ayak sesleriydi bunlar.

"Sessiz ol eşek herif. Seni buraya getirdiğime pişman etme beni," diye homurdandığını duydum Kunt'un. Kalp atışlarım düzensizleşmeye başladığında kucağımdaki kedilerin huysuzlaştığını ve bırakmazsam beni ele vereceklerini bildiğimden, eğilerek yavaşça yere bıraktım üçünü de. Kıvırta kıvırta kış bahçesine girdiler.

"Kov bir de istersen. Hani burası benim ikinci evimdi?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Ben dedim ama şimdi. Ne demek yani değil mi?"

Seslice nefes verdiğini duydum Kunt'un. Anahtar sesi yankılandı bir kez daha, cebine atmıştı sanırım. Kapıyı kapattı ardından. "Burası... Çok..." Birkaç saniye sessizlik oldu. Sanırım etrafı süzüyordu ve doğru kelimeyi arıyordu. "Kasvetli? Bilmiyorum. Ev diyebileceğimi zannetmiyorum artık. Daha çok bok çukuru."

"Taşınıyoruz yani?"

"Sen ne alaka amına koyayım ya? Her boka kendini katmasan olmaz!"

Efes'in kısık sesle güldüğünü duydum.

"Ne gülüyorsun amcık?"

"Hiç," dedi Efes. "Keyfim yerine geldi azıcık bu sabahtan sonra. Bırak iki güleyim." Ardından, kapı aralığından, kara kedimin onların olduğu tarafa tın tın yürüdüğünü gördüm. Benim kadrajımdan çıktığında, muhtemelen görmüşlerdi artık. "Anaaa... Len! Ne çabuk büyüyorlar bunlar!"

"Efes siktir git çık dışarı bağırma diyorum iki saattir!"

"Tamam tamam, kızma babası... Aşımızı boşuna olmuyoruz herhalde, bırak iki seveyim şu keratayı."

Kara kedimin miyavladığını duydum, muhtemelen Efes

onu ensesinden yakalamıştı. Hiç avuçlayıp kucaklayacak bir tipi yoktu o yüzden ensesinden yakaladığını tahmin etmiştim.

"Ne babası?"

Duraksadım. Efes, lafın gelişi öyle demişti.

"Doğru siz ayrıldınız, Karaca'nın yeni baba bulması gerek yavrularına."

"Ver şunu," diye homurdandı Kunt. Sanırım kediyi Efes'ten alıyordu, kara kedim yine miyavlamaya başlamıştı. "Yok başka baba falan. Bir tane baba var. Siktir git sen de adamın asabını bozma, ne diye takıldıysan peşime. Tonla iş var. Teşkilata dön." Kunt onaylamaz bir sesle *cık cık*'lıyordu. "Boşboğaz."

"Değil mi ya tonla iş var. Bir şey diyeceğim benim arkadaşın oğlu oldu yeni, sünnet düğünü için kart yollamışlardı geçen hiç para vermeseler mi acaba diyorum doktora falan..."

Kunt, seslice verdiği nefesle Efes'in lafını keserken "Efes," diye soludu, ses tonundan öfkelenmeye başladığı anlaşılıyordu. "Oğlum bak gerçekten iyi değilim. Git deyince git."

"Tamam tamam, gidiyorum. Zaten ne diye geldiysem..."

"Şebnem nasıl?"

Nefesimi tuttum. Efes en son ne zaman Şebnem hakkında konuşmuştu bilmiyordum ama Şebnem'in cansız sandığımız bedeni o gece evden çıkartılırken Melisa'nın attığı çığlıklar ve Efes'in donuk bakışları aklımdaydı. Onu kaybettiklerini sanmışlardı. Hepimiz öyle sanmıştık. Ama Şebnem'in durumu bildiğim üzere iyiydi ve iyiye gidiyordu.

Efes'in sesindeki soğukluk hissedilmeyecek gibi değildi. "İyi."

Tek kelime.

"Uyandığından beri hastaneden çıkmak için doktorların burnundan getiriyormuş diye duydum," dedi Kunt. "Hatta akşama taburcu edecekler sanırım. Bir git bak istersen."

"Neye bakacağım? Arkadaşları, ailesi yanında. Ben kimim amına koyayım? Benim kim olduğumu defalarca kez yüzüme vurdu o. Yüzsüz gibi her seferinde peşinden koştum, yapıştım kıza ahtapot gibi. Bunaldı en son burada hesap sordu hatırlıyorsan pizzacı kılığında. Haksız mıydı? Değildi. Bir adam için en gurur kırıcı şey olsa gerek sevdiği kadın tarafından *düş yakamdan* diye aşağılanmak. Şebnem'e eyvallahım var ama çağrılmadığım yere gitmem artık."

"Sen de haklısın," dedi Kunt. Ben de hak veriyordum Efes'e. Önceleri, Şebnem'i bu kadar kolay bırakıp da Öktem'le birlikte olduğu için onu yargılamıştım ama şimdi Öktem'i daha beter yargılıyordum çünkü kimin kim olduğunu herkesten daha iyi bilerek, tonla şey saklayarak yaklaşmıştı o da Efes'e. Belki bir çıkarı bile vardı böyle bir ilişki edinmekle ve kullanmıştı da ilişkisini.

"Öktem peki?"

O an çıkıp Kunt'u alnından öpmek istedim. Tam da cevabını duymak istediğim soruları soruyordu çünkü Efes'e ve samimi cevaplar alacağımı biliyordum çünkü karşısındaki kardeşim dediği adamdı.

"Ne bileyim abi," diye homurdandı Efes, sıkıntılı bir nefes vererek. Muhtemelen ensesini de ovalıyordu şu an. İkisinin de daraldığında yaptığı bir hareketti bu. "Hayal kırıklığından başka bir şey göremiyorum ona baktığımda. Muhtemelen kullandı beni. Kim olduğumu çok iyi biliyordu çünkü."

"Tanıdık geldi mi son iki cümle, Efes?"

Efes'in durakladığını hissettim. Bir kez daha tutmuştum

nefesimi. Kunt'un neden bahsettiğini anlamak için deliri-
yordum.

"Abi yapma Allahını seversen..."

"Sana kaç kere babama güvenme dedim. Yapma falan deme bana, gir mezara çıkarır diriltir hesabını sorarım sana yine ben o gecenin. O yüzden birinin sana hayal kırıklığı ne demek tattırması isabet olmuş. Belki yaşattığın şokun binde biri kadarını anlarsın."

"Hayır," diye fısıldadım istemsizce, Tosbik ben fark edene kadar kapıyı aralamaya başlamıştı bile. Kış bahçesinin kapısına yürüyerek bilerek kapıyı sertçe kapattım ve kalp atışlarımı düzenlemeye çalışırken esneyerek Tosbik'in iyice araladığı odanın kapısından çıktım.

Uyuyordum ki ben içeride.

Gürültüye uyanmıştım.

"Al işte uyandırdın kızı. Sesin çok çıkıyor gürültü yapma demedim mi abicim ben sana?" diye homurdandı Efes, beni göstererek Kunt'a. İkisi de aynı anda kapıdan çıkmamla bana dönmüştü bile.

Efes'in bu kadar çabuk suratına *az-önce-hiçbir-şey-konuşmuyorduk* maskesi takmasına çok şaşırmıştım çünkü daha önce tanık olmamıştım. Oyunculuk eğitimi alan Alara olabilirdi ama kimse Efes'in tacını elinden alamazdı.

"Karaca." İsmim Kunt'un ağzından çıktığı an, gözlerimde takılı kalan altın harelerine baktım doğrudan. Dudakları aralık kaldı, şaşkın mıydı? Sanki bir hayalet vardı karşısında, halbuki yalnızca bendim. Karaca. "Nasılsın?"

Ne diyeceğimi bilmiyordum. "Misafirini kovdum evinden."

Efes ortadan ikiye yarılacakmışçasına gülmeye başladığında Kunt'un dikkati dağıldı. Önce Efes'e baktı, elinin tersiyle çocuğun göğsüne vurdu susmasını söylercesine; ardından bana döndü. "Ne misafiri?"

"Alara'yı diyor," diye araya girdi Efes, Kunt'un ensesine elini şaplatacakmış gibi kaldırdığında Kunt o yöne bakmasa da ne yapacağını anlamış ve çocuğun elini bileğinden yakalayarak sırtında ters çevirip ittirmişti. "Lan!"

"Haberin vardı yani?" Kollarımı göğsümde birleştirdim ve bir omzumu kapının pervazına yasladım.

Efes dersini almamış gibi tekrar araya girdi o an. "Vardı ama çok elzem bir işle meşguldü kendisi o yüzden müdahale edemedi iç savaşa."

"Ya oğlum sen bir gitsene evine!" Kunt, Efes'e çıkıştı o an ama dikkati bendeydi. Altın hareler üzerime yeniden çevrildiğinde sanki büyük bir suç işlemiş gibi bakıyordu. "Rahatsız etti mi seni? Eve geleceğini bilmiyordum."

Omuz silktim. Kunt o sırada bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki telefonunun titreşim sesi pencerelere vuran tok yağmur sesine karıştı. Elini cebine attığında tam telefonunu susturacaktı ki ekrana baktı ve "Bu önemli," dedi anında değişen ses tonuyla. "Hemen geliyorum."

Kunt, Efes'le bana bizi yalnız bırakmanın iyi bir fikir olmadığını düşündüğünü belli eden bir bakış attıktan sonra koridorda kaybolduğunda uzun zaman sonra ilk kez Efes'le yalnız kalmıştık.

Efes boğazını temizledi. Gülen ifadesinin yerini sıfır mimik ve kahkahasının yerini buz gibi bir ses tonu almıştı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Nasıl hissetmeliyim?"

"Sana nasıl hissedeceğini ben söyleyemem."

"Söyleyebilirsin. Sen ve diğerleri, benim olduğumdan daha çok kontroldesiniz hayatım hakkında ne de olsa. Neyi bilip neyi bilmeyeceğimi kontrol ediyorsunuz ve bu da büyük bir güç, sence de öyle değil mi Efes?"

"Hiç acıma sapla ama böyle olur mu?" diye söylendi

nefesinin altından, buz mavisi gözlerini açıp kaparken. Bana doğru birkaç adım attığında yerimden kımıldamadım. "Bak, dinle beni bir kere. Öyle çatık kaşlarla değil de yargılamadan dinle bir kez olsun."

Seslice nefes verdim, umursamaz bir ifadeyle başımı *olur* anlamında sallamıştım ama ağzından çıkan her bir kelimeyi ve her hareketini umursuyordum. "Yirmi altı yaşında koca herifim, ömrü hayatımda ne bok yediğimi bu kadar bilmediğim günler yaşamadım. Yalnızca kendimin değil, aynı beşikte yatıp aynı sopadan dayak yediğim kız kardeşimin bile ne bok yediğini bilmiyorum ben inan bugünlerde. Askerim ama ben. Üstlerimden emir alır, yerine getiririm. Bizi bunun için yetiştirdiler. Kendi doğrularımız için değil emirler doğrultusunda savaşırız biz çünkü bu yolda savaşmayı seçtiysek emir alacağımız yerin en doğru kararları vereceğini biliyoruzdur zaten. Kastetmediğim sözler sarf ederim insanları kışkırtmak için, aklımda olmayanı dilime sürerim. Seni herhangi bir yolla, haberinin bile olmadığı şekillerde üzüp kırdıysam sen de kır kafamı; boynum kıldan ince ama öyle uzaktan uzaktan, düşman gibi bakma Karaca. Ben seni Melisa'yı koyduğum kefeden başka yere koymam."

Çatılmış kaşlarımın altında öfkeyle ateş saçan bir çift kara göz vardı. Böyle kibar sözlere deli gibi kanmak isteyen ama hiçbir şeyi garantiye alamayan, kalbi ve güveni kırılmış küçük bir kız çocuğu bakıyordu o gözlerin ardından. Sözler ağızdan çıksa da maneviyatını gözler bertaraf ederdi. Bu yüzden gözlerin konuşabildiği söylenirdi.

Efes Sungur bugün beni kardeşiyle aynı kefeye koyuyorsa bu aramızda oluşan herhangi bir bağdan değildi, Kunt Vidar Karyeli'yi koyduğu yerdendi aslında. Kunt beni bırakmıyorsa, Efes de bırakmazdı tabii. Kardeşlik böyle bir şey miydi?

Her nasıl bir şeyse, ben bilmiyormuşum anlamını.

Efes'e o an, kız kardeşinin hamile olduğunu söylemek istedim. Bazen böyle şeyler yapmak isterdim. Bana kuru ekmek verenin önüne kuş sütü koymak isterdim. İstismara uğramış kalplerin sınırı aşan minnettarlık diliydi bu. Bir teşekkürle hesabı kapatabilecekken kapatmak istemiyordun çünkü o kadar muhtaç kalmıştın ki kibar sözlere ve içini ısıtan o nezakete, dünyaları vermek istiyordun karşındakine; değmese de değmeyeceğini bilsen de.

Ama ne Melisa'nın sırrını paylaşmak bana düşerdi ne de iki üç samimi söze dostluğumu takas edecek biriydim artık ben.

"Tamam," dedim o sebeple Efes'e. "Teşekkür ederim ama sözlerinin altındaki samimiyeti bana yalnızca zaman gösterebilir. İnanmadığımı söyleyip de kabalık yapmak istemiyorum çünkü kötü biri olduğunu da düşünmüyorum Efes."

"Bu kadar mı?" Kaşları havalandı.

"Bu kadar," dedim omuz silkerek.

Efes bir süre yüzüme baktı. Ardından başını hafifçe eğdi, yüzünde umut veren bir ifade vardı. "Eyvallah."

Sana kaç kere babama güvenme dedim. Yapma falan deme bana, gir mezara çıkarır diriltir hesabını sorarım sana yine ben o gecenin. O yüzden birinin sana hayal kırıklığı ne demek tattırması isabet olmuş. Belki yaşattığın şokun binde biri kadarını anlarsın.

Bizden de eyvallah demek isterdim sana Efes ama önce Kunt'un sözlerinde neyi kastettiğini öğrenmeliyim.

Kunt, koridordan öyle gergin bir ifadeyle çıktı ki o an, gelen aramanın iyiye işaret olmadığını hissettim. Çatık kaşlarının ardından Efes'e baktı, ardından bana döndü ve miklerini yumuşattı. "Karam."

"Ne olmuş?" Bir adım öne çıktım refleks olarak. Kalbim göğüs kafesimi delercesine çarpmaya başladığında, eş zamanlı olarak kasıklarımdaki ağrı da şiddetlenmişti.

"Büyük eve gidiyormuş," diye yanıtladı beni. "Annenle görüşecek sanırım."

"Hangi hadle?" Gözlerim yanmaya başlamıştı ama gözyaşlarından değil, öfkeden. Avuçlarımı kapattım ve yumruk yaptığım ellerimi sıktım. Deli gibi acıyordu elim ama aklımı toparlayabilmemin ve odaklanabilmemin yegâne yolu da buydu. Yine de biliyordum ki fiziksel açıdan kendime verebileceğim hiçbir acı, abimin tek bir sözüne bile denk değildi.

Kapıya yöneldiğimde Kunt'un karşı çıkmasını bekledim ama bunun yerine Efes'e "Teşkilata dön," dedi ve peşimden kapıya yöneldi. Ceket mont dinlemeden dışarı fırlamıştım, neyse ki araba hemen önümdeydi.

"Aynen abicim kesin dönerim," diye homurdandığını duydum Efes'in.

Kunt Vidar Karyeli'nin evinden, aile evine gidiş kaç dakika sürüyordu bilmiyordum ama ne zaman kırmızı ışıkta dursak Efes'in motosikletine atlamamak için kendimi zor tutuyordum. Daha hızlı olurdu. Kafamın içinde yüksek tempolu bir şarkı gibi çalıyordu düşünceler. Araba sessizdi. Ben sessizdim. İşin kötü yanı, Kunt da sessizdi. En az benim kadar kafasının içinde kaybolmuş görünüyordu.

Nihayet tanıdık demir kapının önünde durduğumuzda, oldukça ağır olduğundan yavaş açıldığını bildiğim kapıyı daha fazla bekleyemedim ve bir anda emniyet kemerimi çözerek arabadan atladım. Kunt'un nefesinin altından bir küfür mırıldandığını duymuştum ama aralanan kapıdan içeri koşarken umurumda olmamıştı.

Aynı aralıktan saniyeler önce Efes geçmişti motoruyla.

Birkaç metre ileriye park edişini izledim hızlı adımlarla ilerlerken. Kaskını çıkardı ve bakışlarını önüne çevirdi. İşte o an, iki korumanın karşısında dikilen; onlardan çok daha uzun ve yapılı olan adamı gördüm. Baştan aşağı siyah giyinmişti. Botları, uzun kabanı, maskesi ve şapkası. Artık çuval da giyse tanırdım.

Korumalar geçmesine izin vermiyordu. Hayır. *Kunt* geçmesine izin vermiyordu.

"Ne yapıyorsun sen burada?!" diye bağırdım aramızda birkaç metre kala koşmayı bırakarak. Efes'in sesini duydum yan taraftan, etraftaki korumalara dağılmalarını söylüyordu.

Ardından Kunt, tam da ben yavaşladığım sırada büyük adımlarıyla önüme geçti ve otoriter bir sesle Karam'ın önündeki korumalara doğru konuştu. "Siz de, dağılın."

Korumalar başlarını sallayarak uzaklaşmaya başladıklarında Karam da bize doğru dönmüştü. Maskesi ve şapkasından görünmesi imkânsızdı yüzü ama onu tanıyan biri için gözleri ele veriyordu işte kimliğini. Duruşu deyin, yürüyüşü deyin, bakışı deyin, *sen kız kardeşisin anlarsın tabii* deyin... O'ydu işte. Anlamıştım. Birçok kez. Ama gözümün önündeki gerçeğe kulaklarımı tıkamış ve içi boş bir kefene güvenmiştim işte bunca zaman.

"Annemi görmek istiyorum," dedi Karam, gayet düz bir sesle. Bana bakıyordu.

"Göremezsin!" Önünde durdum. "Delirdin mi?!"

"Ona hiçbir şey söylemediğinizi biliyorum." Gözlerini sırayla üçümüzün üzerine değdirerek konuştuğunda, tek yapmak istediğim maskesini ve şapkasını çıkartıp ona yumruk atmaktı. "Neden göremezmişim?"

"Çünkü..." Dudaklarım birbirine yapıştı öfkeyle solduğum bir nefesin ardından. *Çünkü, ne, Karaca?* Çünkü sen ölüsün!

"Nilüfer Hanım şu an demans hastalığına yönelik bir tedavi alıyor ve uzun zamandır etrafında görmediği bir yakınıyla karşı karşıya gelmek onu tedavi sürecinde gerilete-bilir. Bunu neden beni arayarak sormadın?" Kunt'un sesi, bana göre o kadar sakindi ki üzerindeki kabanı çıkartıp omuzlarıma bırakırken âdeta herifi çaya davet eder gibiydi.

Kaban, donduğunu hiç fark etmediğim uzuvlarımı ısıtırken Karam, dümdüz bir bakış attı Kunt'a. "Annemi görmek için seni mi arayacaktım?"

"Sen, kâğıt üstünde *ölü* biri olarak, birçok işini görmek için beni aramalısın ve bunu da çok iyi biliyorsun aslında," dedi Kunt iki adımla önüme geçerek Karam'ın karşısında dikilirken. Görüşümü kapatmamıştı ama aramıza girmişti. "Ama hiçbir haber vermeden buraya gelmenin seninle görüşmemek için kırk takla atacak kız kardeşine ulaşmanın en kolay yolu olduğunu biliyordun. Bir taşla iki kuş mu vurmak istedin? Hem annen hem Karaca?"

Çatık kaşlarımın ardından alev fışkırtan gözlerimi, benimkilerle neredeyse aynı karanlığı taşıyan Karam'ınkilere çevirdiğimde bir yandan Kunt'un sözlerini hazmetmeye çalışıyor bir yandan da nefes alış verişlerimi düzenlemeye çalışıyordum ama anın şokuyla pek de mümkün değildi. Kunt haklıydı.

"Kız kardeşimle birlikte içeri giremezsem hiçbirine isabet ettirmiş olamam ama taşı," diye cevapladı Karam onu, gayet sakin bir sesle. Kalın, siyah kirpiklerinin arasına yerleştirilmiş kömür gözlerini birkaç saniyeliğine bana değdirdi ardından. "Şu an benden ne kadar nefret ettiğini gözlerinden okuyabiliyorum Karaca ama annemle konuşmama izin ver. İnan bana ben de onu zorlamak istemem ama öğrenmem gereken şeyler var. *Öğrenmemiz* gereken şeyler."

"Neden bahsediyorsun sen?" Şüpheyle kısılan gözle-

rimin ardından temkinle bakıyordum öz abime; belki de kırgınlıkların en büyüğü, en çok sevdiklerine karşı hiçbir zaman hissetmek istemediğin duygularda boğulmak zorunda kalmaktı.

Karam'ın yüzünde gördüğüm kararlılık, bana geriye çekilmem gerektiğini söylüyordu. "*Babamızla* ilgili. Onun planıyla ilgili. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun Karaca. O planlar kuruluyken annemiz çiftlik evindeydi."

"Nilüfer Hanım'ın ağzından bir şeyler alabileceğini mi düşünüyorsun? Ne hâlde olduğunu bile görmedin," diye söylendi Kunt. Kaşlarını çatmış, evin dış cephesine dalmıştı. Çenesine dokundu uzun, kalın parmakları. "Yorabilir bu onu. Tedavi sürecine zarar verebilir."

"Farkındayım."

Dalga geçercesine bir bakış attım Karam'a, elimi rüzgârda karmakarışık olmuş saçlarımdan geçirirken. Kunt'un omuzlarıma bıraktığı kabanı neredeyse düşüyordu ki tutup sabitlemiştim yeniden. Neden bunu sorgulamadığım hakkında bir fikrim yoktu, nefes alış verişinin refleksif döngüsü kadar doğal gelmişti o an. Boğazlı siyah kazağıyla kalmıştı şimdi kış soğuğunda, hasta olacaktı.

"Al şunu," diye homurdanarak kabanını omuzlarımdan çektim ve Kunt'a uzattım sert bir ifadeyle. "Giymem bunu ben."

"Karaca." Kunt'un yüzündeki ifade, biraz daha uzatırsam bu konuyu benimle çok ciddi bir konuşma yapmak zorunda kalacağını beyan eder gibi sertti. "Sen kendine bakmıyorsan bari senin yerine çıkarlarını gözeten insanlara izin ver."

"Kimsenin benim çıkarlarımı gözetmesine ihtiyacım yok. Gözettiklerini iddia edenlerin de ne yollarla güvenimi parçaladığı ortada," diye cevapladım onu kabanını göğsü-

ne sertçe vurarak, istemsizce tutmak zorunda kalmıştı altın hareleri öfkeyle gözlerime bakarken. Sözlerim bir bıçak kadar keskindi ama bilmiyordu ki bıçağı kabzasından tutmuyordum bu sefer.

"Bu nefretin bir dengesi olmalı, kıskanırım," diye araya girdiğinde Karam, onun orada olduğunu unutmuştum bile. Kalın ceketini çıkartıp bana uzattığında öfkeyle harmanlanmış bir şaşkınlık sarmaladı ifademi. "Onunkini giymiyorsan benimkini giy. Ya da daha adil bir insan olmak istersen, *hepimiz* içeri geçebiliriz ve *istemediğin* kimse üşümez."

Ama ne kadar inkâr edersem edeyim, damarlarımızda akan kan aynıydı onunla benim. Abimdi neticesinde. Ölüsüyle dirisiyle, bir yalan çemberinin içine alsa da hayatımı, inşa ettiği her şeyi başıma yıksa da hâlâ, sağa dönerken solu kastettiğimi anlıyor, söylemediğim sözlerin altındaki anlamları çıkartıp acımasızca önüme atıyordu can çekişmem için.

Kıskanırmış. Göz devirdim. Dalga geçebileceğini mi düşünüyordu? Öyle bir konumda değildi.

Karam'ın uzattığı ceketini elinden aldım ama giymedim. Onu sahtekârlığı, kendimi ise bu kadar yumuşak olduğum için cezalandırıyordum şimdi de.

"Anneme ne soracaksın? Neler biliyorsun? Neden ölü numarası yaptığın bile belli değilken annem konusunda sana nasıl güvenmemi bekliyorsun?..." Ağzını açmıştı ki cevap vermek için, gözlerinde gördüğümden "*O benim de annem,*"le başlayan cümleyi, lafını kestim. "*Sakın* o cümleyi kurma, sakın. Kapıyı üzerimize çarpıp gittikten yıllar sonra bir de kendini ölü gösterip canımızı yaktın, şimdi çıkıp *o benim kız kardeşim o benim annem* diye ahkâm kesemezsin sen! Anladın mı beni? Bazı şeyleri söyleme hakkını çoktan kaybettin sen! Ağzına süreceğin laflara dikkat et!"

unda kalmıştı altın
lerim bir bıçak ka-
bzasından tutmu-

ırım," diye araya
unutmuştum bile.
keyle harmanlan-
kini giymiyorsan
nak istersen, *he-*
işümez."
damarlarımızda
eticesinde. Ölü-
sa da hayatımı,
sağa dönerken
lerin altındaki
rdu can çekiş-

eceğini mi dü-

na giymedim.
şak olduğum

Neden ölü
konusunda
açmıştı ki
benim de
kın o cüm-
kten yıllar
, şimdi çı-
kâm kese-
e hakkını
kkat et!"

Ceketini önüne attım tüm gücümle.

Hafif çiseliyordu yağmur üzerimize. Serin bir rüzgâr esti, içimde yükselen ateşi söndürmeye yetmeyecek ama harlayacak bir rüzgâr; soğuğu nakış işler gibi tenime işleyen ama yüreğimdeki yangını es geçen bir rüzgâr. Gözlerini yavaşça kapatıp yutkunurken birer birer laflarımı da yutuyordu o an karşımda dikilen *karaltı*. Nereye aitti bilmiyordum ama benim dünyamda yeri yoktu artık.

"Burada değil," dedi Karam, gözkapaklarını aralarken. Boğazını temizledi. Bana bakmıyordu, muhattabı Kunt Vidar Karyeli'ydi bu dakikadan sonra o da biliyordu. "Daha sessiz ve kapalı bir yerde konuşalım."

Kayradağ yalnızca bir buçuk saatlik mesafedeydi.

Yine böyle bir mart ayının acımasız soğuğunda annemin, *"Sen neyine güvendin de montsuz çıktın dışarı ah benim akılsız kızım!"* yakınışları yankılandı yol boyunca kulaklarımda. Kunt aracın içini hamama çevirmiş olsa da üşüdüm bu yüzden karla kaplı ormanı tırmanırken. Gözlerim dikiz aynasından bizi takip eden araca takılıp durdu ama bir kez olsun *neden* diye düşünmedim bu sefer çünkü cevapları alacaktım.

Tanıdık evin karla kaplı arazisinin önünde durduğumuzda Kunt araçtan inerek güvenlik kulübesinin şifresini girdi ve içeriden bir düğmeye basarak demir kapıların açılmaya başlamasını sağladı. Kabanını inatla giymiyordu, kucağıma bıraktığında arka koltuğa atmıştım bu yüzden ben de. O inatsa ben daha inattım.

Sonunda Kayradağ'daki aile evine ulaştığımızda istemsizce seyredaldım beyaz manzarayı bir süreliğine. En son buraya geldiğimde nişanım kesilmişti her ne kadar sahte olsa da. Behzat Karyeli beni tebrik ederken tehdit etmişti. Karayel'in yolunu gözleyip durmuştum ve nişanı kutlamak

için çıktığımız bir barda varlığımı hiç hoş karşılamayan misafirlere denk gelmiştim.

En son buraya geldiğimde aptal ve mutluydum.

Ve o hâlime bile *mutlu* diyebiliyorsam, bu yalnızca içimdeki yıkımı tarif edemediğimdendi.

"Güvenli mi burası?" diye sordu Karam, eldivenlerini çıkartırken çıplak elleriyle eve çıkan basamağa eğilerek karlara dokunurken.

İçimde dizlerinin üzerine çökmüş evcilik oynayan küçük kız öfkelendi o an, bir daha abisiyle kardan adam yapamayacak ve aynı kardan adamla flört ederek abisini sinirlendiremeyecekti çünkü artık çok büyümüştü bunun için ve abisi de çekilmişti zaten yüreğinden.

"Hiçbir yer güvenli değil," diyerek onu cevaplayan ben oldum. Haklı olduğumu birkaç basit örnekle de ispatlayabilirdim ama en belirgin olanı bu evin mutfağında Acar Tasmas'ın adamı tarafından alıkonulduğum andı.

"*Nişanlın korkulacak birisi* demişti Acar Tasmas," diye devam ettim ardından, Kunt'a bir bakış atarak. Ceketi elindeydi. Arabayı kilitlemişti ve kapıya yürürken fark etmişti konuştuğumu. Başını kaldırdığı an göz göze geldik yeniden. *Sen*. Evet, *sen*. "Karam'ın aslında yeğeni olduğunu ve tüm aile bağlarını ortaya çıkararak Halit Tasmas'ın kırmızı bültenle aranmasına sebep olmadan hemen önce."

Kunt bakışlarını kaçırdı.

Karam'a baktım doğrudan. "Amcamızı ben mi ikna ettim, söyle? Planlı mıydı bu?"

Parmak uçlarıma kadar çektiğim kazağım, beni Kayradağ soğuğundan koruyacak kadar kalın değildi. Ne var ki bu geçmişle ağustos sıcağının ortasında da üşürdüm ben.

"İçeri geçelim," diyerek böldü ikimizi de Kunt ve elindeki anahtarı Karam'a doğru attı. Karam bir an şaşırsa da

anahtarı havada kaptığı gibi basamaklara ve ardından da evin giriş kapısına ilerlemişti.

Bir saniye sonra ensemde hissettim nefesini. Sıcacık ellerini kollarıma koyarak bana bir kez daha ne kadar üşüdüğümü hatırlatıyordu. "İçeri, Karaca, lütfen," dedi Kunt sakin bir sesle, orada o soğukta saatlerce bu konuyu konuşabileceğimin farkındaydı o da ve müdahale etmese, gıkımı çıkarmazdım. *Hipotermiden ölene dek.*

Kunt'un ellerini kollarımdan silkerek çıktım basamakları ve Karam'ın açtığı kapıdan içeri girdim. Dilberay Hanım'ın evini kirletmek istemediğimden hemen botlarımı çıkarmış ve terlik dolabına yönelmiştim.

İçerisi soğuktu. Soğuk ve karanlık. O geceki neşe, sıcaklık, aile ortamı... Hiçbirinin izi yoktu. İnsanlar yokken içinde, bir eve *ev* denilemezdi bazen tam da bu yüzden; bir kişi bile eksik olsa, yokluğu kalabalık gelirdi insanlara. Tam da bu yüzdendi aslında, küçük Karaca abisiz kaldığında, evi de bir harabe gibi inmişti kafasına.

İçeriyi süzerken nihayet maskesini ve şapkasını çıkartan Karam'a çevirdim bakışlarımı. Bir yabancıya bakıyordum sanki. Yaşadığım hiçbir şeyden haberi olmayan, hesap sormak istese hangi birinden başlayacağına şaşıracak kafamdaki o yıkılmaz figüre; şimdi birçok şeydi o muhtemelen ama bir abi değildi. Fark etmezdi. Ben de küçük bir kız çocuğu değildim artık. Ama bir zamanlar olduğum o Karaca beni geceleri uykumda ziyaret ederken arada kaçamak bakışlarla gözlerimi değdirdiğim bu yabancının hatırasının acıtmaması imkânsızdı işte.

Benim babam hiç olmadı. Ama abim vardı. Hiç olmamış birinin yokluğu hissedilmez hayatında ama giden birinin yokluğuna kimseyi koyamazsın. Koca bir delik açılır hayatında ve o boşlukta öyle sefilce yaşarsın ki hâline şa-

şırırsın. Belki bir kere bırakılmışsındır karanlıkta ama o karanlık bırakmaz peşini; beşiğine de uzanır mezarına da.

Keşke elini yaksaydın o mumun ışığında da yeseydin gofretini abi. Çünkü senin elini yakmayan o ateş benim hayatımı yaktı. Şimdi ne gofret tatlı ne de anıların tadı kaldı.

Öksürüyordum hafifçe birkaç seferdir.

"Sen şömineyi yak, ben sıcak bir şeyler hazırlayacağım," diyen Kunt'un sesi düşüncelerimi böldüğünde Karam'ın başını sallayarak salondaki şömineye ilerlediğini gördüm. Hazırda odun vardı, yalnızca tutuşturacaktı. Şömine büyük olduğundan muhtemelen yarım saate tüm salon sıcacık olacaktı.

Kunt'un üst kata çıkıp üzerime kalın bir kaban almam konusundaki ısrarlarından sonra bulduğum kışlık büyük şişme mont ile indiğimde Karam şöminenin önünde, camın ardından yanan odunları izliyordu. Onunla yalnız kalmak istemediğim için mutfağa döneceğim sırada ismimi seslenerek dikkatimi dağıttığında kalbimin ortasından hançerlenmiş gibi bir acı hissettim birden göğsümde.

"Karaca."

Ne var?

Adımlarım yere sağlam basıyordu da dizlerimdi titreten bedenimi. Zaten hep bu artçı depremler yıkıyordu hasarlı binaları, maharet değildi asıl depremi atlatmak. Devamında ayakta kalabilmek gerekti. *Aylardır yaptığın da bu değil mi?*

"Sana nasıl yaklaşmam gerekiyor, bilmiyorum."

"Belki yaklaşmaman gerektiğindendir."

"Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam..."

"Eğer en başa dönebilseydin, yine de yapar mıydın? Her şeyi? Yine aynı kararları alır mıydın?"

Sessizlik.

"Evet."

Doğru düzgün duraksamadı bile. Pişman değil.

"O zaman üzgün olmanın hiçbir anlamı yok."

"Beni dinleyecek misin?"

"Dinleyeceğim," dedim tereddütsüz. Elbette dinleyecektim. Tüm çabam söylenecekleri duymak içindi. Mutfaktan yaklaşan ayak seslerini duyduğum sırada yavaşça arkamı döndüğümde, kapkara gözlerle buluştu gözlerim. "Ama bu affedeceğim anlamına gelmiyor."

Kunt, tek eliyle taşıdığı tepsideki üç kahve bardağını masanın üzerine bıraktığında bir kupayı kendime alıp ikili koltuğa oturdum ve geriye yaslarak üşümüş ellerimi sıcacık bardağın etrafına sardım. Parmak boğumlarım öylesine donmuştu ki sıcakla temasından dolayı sızlıyordu.

"Evi terk ettin, o geceden başla," diye konuştum dumanı tüten kahveye bakarken. Kunt hemen çaprazımdaki tekli koltuğun kolçağına oturmuştu elindeki kupayla.

Karam şöminenin başında, ayaktaydı. "Çok daha öncesinden başlamam gerekiyor, Karaca."

Neyi kastettiğini anladığım an vücudumun her yerinde hissettiğim iğneler, beni yaslandığım yumuşacık koltukta öyle bir rahatsız hissettirdi ki kendimi ana geri döndürebilmek için kahveden büyük ve yavaş bir yudum alarak dilimi haşlarken buldum. "Çok daha öncesi mi?" diye sordu Kunt, lafı ağzımdan alarak.

"Çocuk yaşta mahalleye yakın derme çatma bir spor salonuna yazıldığımda boksa olan ilgim kendi kendine gelişmişti. Bu tarz sporlar insanın içindeki öfkeyi dizginler ve disiplin kazanmasını sağlar ama benim için durum pek de öyle değildi." Gözleri köşedeki sehpayı süzüyordu. Dikkati dağıldığında kahvesinden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. Kahveden nefret ediyordu. "Bu konudan hiç haberin yok Karaca ama..." Derin bir nefes aldı Karam,

benimle göz göze gelirken. "Arkadaşlarla birkaç kere hırsızlık yaptığımız oldu. Esnaftan çalmadık tabii, zenginlerin evine girip değerli eşyalarını kaldırıyor ve karaborsada satıp aldığımız parayı bölüşüyorduk arkadaşlarla."

"Ne?" Samimi bir şaşkınlıktı yüzümden akan; öyle ki tepkimi saklayamamıştım bile.

"Öyle," dedi Karam, bakışlarını yere çevirerek. "Ardından büyük bir vurgun planladık. O zamanlar yakın arkadaşım olan Ferdi'nin annesinin ilaçları için paraya ihtiyacımız vardı, tek seferde sağlam para kaldırmalıydık. Bir gün Ferdi'nin bu işlerle ilgili bir tanıdığı bir adres verdi. Becerirsek uzun bir süre işe çıkmamıza gerek kalmayacaktı. Eve girdik o gece, tüm ışıklar kapalıydı. Boş sandık. İki metrelik koca bir herif üçümüzün de ağzına sıçtı. Bir saate kodese tıkıldık, kimlik bilgilerimiz ve parmak izlerimiz alındı. Bir de komiserin tekinden dayak yedik. Meğerse girdiğimiz ev yüksek kıdemli bir askerin eviymiş. Hapse girmeye net gözle baktığımdan annemi aradım, yaşayacağı hayal kırıklığına boyun eğmiştim. Hatırlıyor musun bilmiyorum, o sabah uyandığında annemizi evde bulamadığından komşu komşu gezip ağlamıştın..." Ne ara bitirmişti kahvesini bilmiyordum ama boş kupayı sehpaya bırakırken koltuğa oturdu Karam. "Küçüktün daha."

"Çünkü annem hiçbir zaman haber vermeden bir yere gitmezdi," diye mırıldandım çatık kaşlarla. Başım ağrıyordu. "Bir şey oldu sanmıştım. Başına bir şey geldi... Terk etmezdi çünkü bizi. Küçük çocuklar annemin terk ettiğini söylediler."

"Karakoldaydık birlikte," diye devam etti Karam, başını sallayarak.

"Tahmin edeyim," Kunt araya girdiğinde, ne söyleyeceğini korkarım ki tahmin edebiliyordum. "Yüksek kıdemli asker, Behzat Karyeli'ydi."

Karam başını salladı. Elini saçlarından geçirdi çekiştirircesine. "Annem geldiğinde ortalık karıştı. Kafamı kırdı önce, ardından bir saat yok oldu ortalıktan. Tahminimce Behzat'la konuşuyordu. Ardından arkadaşlarımla birlikte salındık. Herkes çok şaşırmıştı."

Kunt soğuk bir sesle güldü, gözlerinde tiksinti vardı. "Nilüfer Hanım'ı kendine borçlu bırakma şansını kaçırmamıştır babam."

"Öyle. Daha bir ay olmadı ki anladım. Ferdi'nin arkadaşının bize verdiği ev adresini ona ulaştıran da kendisiymiş. Behzat Karyeli. Hepsi hayatıma girebilmek içindi. Babamın kim olduğunu, ailemizin ne kadar büyük bir tehlikede olduğunu anlattı. Onunla gelmemi teklif etti. *Halit sizi bulur* dedi. Evi terk ettiğimde annem bunun farkındaydı Karaca, nereye gittiğimi ve tam da bu yüzden geri dönüşü olmayacağını biliyordu," diye devam etti Karam. Dudaklarımı birbirine bastırıyor, kendimi öyle bir sıkıyordum ki fincanın elimde parçalara ayrılmaması bir mucizeydi.

"Sen de biliyordun," diye mırıldandım sıktığım dişlerimin arasından. "Ama yine de gittin."

Başını sallayarak önüne döndü Karam, yere bakıyordu. "Gittim. Bana sizi güvende tutacağına söz verdi. Ama zaten bizi güvende tutuyormuş ki Karaca. Her şeyi bıraktım, herkesi terk ettim, *hayatı* terk ettim. Bambaşka bir kimlikle yetiştirildim. Uzun bir süre başka biri olarak yaşayınca, kendine ait izler de birer birer siliniyor insanın yaşamından. O yüzden haklısın, ben başka biriyim artık. Neyse... Halit Tasmas'ın karşısına oğlu olarak çıkabilmek için yediğim kırk fırın ekmeğin ardından, onun dünyasına girdiğimde generalle de iletişimim kesildi. Yakın gelecekte planlanan Boğaz Suikasti dahil birçok gerçekleşmiş ve gerçekleşmesi planlanan terör olaylarını açığa çıkarmakla

yükümlüydüm fakat tehlikeli bir oyundu oynadığımız. Her şeye engel olamaz ve her bilgiyi sızdıramazdım, dikkat çekerdi. Rus ruleti oynamak gibiydi bu tutukluk yapıp duran bir tabancayla."

"30 Eylül'deki maç peki?" *Neden öldürdün kendini peki?*

"Halit Tasmas, aynı zamanda Türkiye üzerinden Avrupa'ya taşınan çeşitli uyuşturucu kartellerini de yönetiyor. TBF'nin başkanı olarak sporcularına kullandırttığı dopingten kulüpteki tek arkadaşımı kaybettiğimde kamuoyundan saklanan test sonuçları gelene kadar benim de hiçbir şeyden haberim yoktu. Bize öyle bir hamle gerekiyordu ki tek seferde *şah mat* etmeliydik Halit cephesini. Eğer ben, Halit'in can düşmanının oğluyla çıktığım maçta ölürsem Halit'in buna sessiz kalmayacağını biliyorduk, yıllardır gölgelerde saklanıyordu ve elimizde hiçbir şey yoktu. Halit Tasmas o gece oğlunun ölümüyle gölgelerden çıktı ve Behzat Karyeli'ye savaş ilan etti. İnsan pazarladığı tezgâhlar ve uyuşturucu kartelleri ifşa oldu. Mezarın açılmasına savcıdan izin çıkmayacağını biliyordu general, yasal yollardan adil bir şekilde oynamalıydı, tam da bu yüzden seni kirli işlerine kattı ve bu noktada benim sadakatimi kaybetti."

"Acar Tasmas'a ihtiyacı vardı babamın," diyerek böldü Kunt, takıldığımız noktalar çok farklıydı.

Seni kirli işlerine kattı ve bu noktada benim sadakatimi kaybetti.

İçindeki o küçük kız çocuğunu öldür. Ona acımadılar, sana neden acısınlar?

"Bir dakika, bir dakika." Kupamı uzanıp sehpaya bıraktım ve kafamın karışıklığını yansıtan gözlerimi biraz ileride oturan kara gözlü adama çevirdim. "Teker teker anlatır mısınız şunu?"

Kunt kıstığı gözlerini yerden kaldırıp sert ifadesiyle Karam'a baktığında çenesini sıktığını fark etmemiştim. Gözlerini kapatıp başını bana çevirdi ve altın harelerini gözlerimle buluşturdu. "Acar Tasmas," derken. Bu adamın ismi tüylerimi ürpertiyordu artık. "Halit'in ifşa edilen birkaç suçundan hapse giren kardeşi. Acar'ın sicili, kardeşine göre temiz. Çiftlikleri var, geçimini oradan ürettiği ürünleri Avrupa pazarına satarak sağlıyor. Kardeşinin yerine hapiste yani, ağzını açıp da inkâr etmedi kardeş kardeş diye öldüğünden herif. Babam da bu yanını kullandı Acar'ın, en zayıf noktasından vurdu onu. Acar'ın gözünden bakarsak Halit'e eyvallahını hapse girerek çekmişti ama yeğenini kendi işlerine bulaştırıp ölümüne sebep olmak farklı bir boyuttu. *Şah mat* hamlesi başından beri sendin... Karam değildi." Dudakları aralık kaldı, Kunt da benimle birlikte idrak ediyordu. "Halit'i ifşa edebilecek yegâne kişi Acar'dı ve Acar da bunu ailesinden başka biri için yapmazdı. Başka bir deyişle, Behzat ikinizi de Halit'i dünyaya ifşa etmek için kullandı ve bunu da adamın kendi öz kardeşini maşa ederek yaptı."

"Çember'in amacı başından beri Halit'i ifşa etmek değildi. Oyunun piyonlarını kışkırtmak ve asıl taşları oyuna sokmaktı," diye araya girdi Karam. Dikkatim Kunt ve onun arasında gidip gelirken birisi kafatasımı açıp beynimin yerine bir kâse yoğurt bırakmış gibi hissediyordum. "Ardından oyun değişti, *domino* taşları gibi devrildik ama tam da devrilmemiz gereken yerlere. Devrilmemizin planlandığı yerlere. Behzat Karyeli tarafından."

Mesela Kunt. Çember'i reddetmiş ama Behzat'ın onu benim üzerimden kışkırtması üzerine kucağına düşmüştü. Aynı şekilde Karam da. Efes, Beren ve Polat'ın da kuyuya gözleri kapalı atladıklarını biliyordum. Asiye'nin ölümünü

bile kullanmıştı Behzat, Polat'ı Çember'e sokarak. Herkesi kendi kin ve nefretleriyle besliyordu. Kazanın altının sönmesine izin vermiyordu ve devamlı bir şekilde kaynatıyordu.

"Peki yeraltı maçları?" diye sordum mafya aklıma geldiğinde. "Oraya nasıl bulaştın?"

Karam yüzünü sıvazlayarak "O konu biraz karışık..." diye homurdandı.

Başımı kaldırıp Kunt'un profiline baktığımda, gözünü bile kırpmadan Karam'ı izliyordu. Ardından ölüm sessizliğinin ortasına konuştu. "Evi terk ettiğinde direkt olarak babama gitmedin değil mi? Büyük vurgun bir işe yaramamıştı. Ferdi'nin hâlâ paraya ihtiyacı vardı. Ve sen iyi dövüşüyordun."

Karam burun kemerini sıktı. "Yeraltı maçlarına ve mafyaya o şekilde bulaştım. Borç aldım. Ödeyemedim. Dövüştüm. Sergen diye bir herifle tanıştım, onun mekânında dövüştüm daha sonra bir süre gizliden. Behzat'ın bir raddeye kadar haberi yoktu. Sergen borçlarımı kapattı. Behzat öğrenene kadar bir süre oradaydım, sonra planını devreye soktu ve Halit'le tanıştım zaten."

Demek buradan tanışıyordunuz onunla. Hani Sergen Kahir yalan söylemezdi? Tanışıyorlardı işte abimle. Belki tanışmaktan öte...

Ayağa kalkan tüylerim birer bıçağa evrildiler, çıktıkları yerden derime saplandılar geri. Geçmiş bir çukursa ben yalnızca düşmüyor, asılı kalıyordum boşluğunda; orası karanlık, orası izbe, orası sessiz ve çok soğuktu. Bir parçam orada kalmıştı ve hayat benden eksik devam etmemi bekliyordu yoluma. *Kimse bütün büyümez, hayat herkesi parçalar.* Paramparça yürümeye çalıştığın yolları da başına yıkar.

İşte böyle.

Hayatını zehir zindan eden herifin abisinin yolunu, abinle kesiştirene kadar.

Bilseydin, *bilseydin abi*; o borç uğruna ölür, yine de Sergen Kahir'in ödemesine izin vermezdin senin yerine.

Bilseydin.

Olsaydın yanımda, bilirdin.

Şimdi bilmene *gerek* yok.

İnan yok.

Bir süre konuşuldu. Karam'ın evden gittiği yıllar boyunca bulaştığı işler; Behzat'ın onunla kimsenin ruhu duymadan ilgilenmesi, spor akademisindeki kariyeri ve nasıl her şeyi biliyorken ne zaman denk gelseler Kunt'u es geçmesi... Ona mektubu hakkında sormak istiyordum ama basitçe çekiniyordum. Çünkü fazlasıyla duygu yüklü bir mektuptu o ve vereceği cevaptan korkuyordum.

"Sergen Kahir, sana bir kart vermiş olabilir mi?"

Düşüncelerimin ortasına bir çığ gibi düşen soru, ağzından çıkmasından en çok korktuğum insanın sesiyle birlikte kulaklarıma ulaştığında gerginlikten hızlanan kalp atışlarıma engel olamadım. *Sergen Kahir sana bir kart vermiş olabilir mi?* Bana vermişti ama bu sorunun muhattabı ben değildim; Karam'dı.

Kunt, Karam'a; Sergen'den bir kart alıp almadığını soruyordu.

"Ne kartı?" diye sordu Karam, kafası karışmış görünüyordu. Soruya verdiği tepkiden yola çıkılırsa, karttan haberi yoktu.

Ama Kunt'un vardı.

Nasıl bir kart diye sormaktan son anda alıkoyabildim ancak kendimi. *Ona hiçbir zaman Sergen'den bir kart aldığını söylemedin. Ne halta yaradığını bile bilmediğin bir kart taşıyorsun üzerinde, nereye gitsen. Varlığından haber-*

dar olduğunu bile bilmiyordun ama işte, biliyor. Elbette biliyor. Nasıl bilmesin?

"Bir iskambil kartı. *Joker*. Aile gelenekleridir," diye açıkladı Kunt. Altın harelerine baktığımda duyduğum suçluluk omuzlarıma ağır geliyordu ama kamburumun çıkmasına izin veremezdim. O, çok daha fazlasını saklamıştı benden ve kendi nedenleri vardı. Benim de kendi nedenlerim vardı. "Doğu'daki töre gibi katı kuralları var. Ailenin başındaki kişi borçlu hissettiği birine daha sonra karşısına çıkabilmesi için bir kart verir ama öyle böyle değil hayati bir borç olmalı. Tüm aile elindeki bir karta bakar. Öldür dediğini öldürmeli, öyle bir gücü var. Ölürler yeminleri için."

"Garip bir gelenek. Ama neden Sergen'in böyle bir gücü bana verebileceğini düşündün anlamadım," diye mırıldandı Karam. Gerginlikten dişlerimi sıkıyordum, çenem çıkacaktı.

"Bu bir oyun gibi. Tek bir kural var," diye devam etti Kunt. Koltuğa oturmuş, dizlerine yaslamıştı dirseklerini ve bakışlarını Karam'la aramda gezdiriyordu. "Eğer sende olduğunu söylersen, belli edersen, yayılırsa, fark edilirse... O zaman Sergen hiçbir şey yapmaz. Eğer yaparsa bu fevri davranışının altında yatan sebep apaçık ortaya çıkar."

"Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Karam araya girerek. *Evet. Doğru bir soru. Sen bunu nereden biliyorsun Kunt?*

"Babam hep annemde bir tane olduğunu düşünürdü." Altın hareler sehpayı süzdü. Annesinde var mıydı bilmiyordum ama Esved'de vardı ve kullanmıştı bile.

"Ona da Sergen vermemiştir herhalde?" diye sordu Karam.

"Hayır... Babası, Ferman. Babam hiçbir zaman kanıtlayamamış olsa da Ferman'ın anneme kart verdiğini düşünüyor. Annemin Ferman'ın yardımını istediğini ama her şeye rağmen Halit'in elinden kurtulamadığını."

"Şergen bu yüzden teşkilata yardım ediyor olabilir mi?" Şaşkınlıkla araya girdiğimde, Kunt'un benimkilere bakan altın hareleri tam olarak aynı şeyi düşündüğümüzü söylüyordu. "Birine Joker kartı verip de bir şey dile benden, ne istersen yapacağım demek ile kartı verdiğin birinin senden yardım istemesi ama onu kurtaramayınca oğlunu emrine vermek yeterince paralel giden delilikler."

"Şergen Kahir bu konu hakkında konuştu mu hiç?" diye sordu Karam. "Pis işlerle uğraşıyor, biliyorum ama... Bir tanışıklığımız oldu. Sağlam adamdır, bilirim."

Keşke kardeşi için de aynı şeyi söyleyebilseydik. Keşke kardeşini sakladığını ve onun hayatını kurtarmasının nelere sebebiyet verdiğini söyleyip şuracıkta onun hatırasını yıkıp parçalayabilseydim, söküp atabilseydim önüne.

"Ölsen ağzını açıp tek kelime etmez bu konuda. Kartlar konusunda da sorsan deli zırvalığı der. Ama var böyle bir gelenekleri. Atalarından miras. Çok eski zamanlardan beri halka karşılıksız hizmet eden bir soydan geliyorlar," dedi Kunt tok bir sesle. "Siktiğimin soyu," diye homurdandı sonra da ağzının içinde homurdanarak. Karam, Kunt'un sakladığı öfkesini görebilmişti böylelikle ama altında yatan neden hakkında bir fikri olduğunu düşünmüyordum.

"Onlardan hoşlanmıyorsun," diye mırıldandı Karam ve tam da o sırada; karların altında kalmış bir dağdaki ıssız ıssız köşkün kapısı çaldı. Şaşkınlıkla bakışlarım önce Kunt'a, ardından da geriye dönerek kapıya değerken kimin gelmiş olabileceğini tahmin bile etmek istemiyordum.

"Sakin ol," diye mırıldandı Kunt, ayağa kalkarken. "Kapının şifresini bilmeyen biri araziye giremez. Geçen seferden sonra yeni güvenlik önlemleri alındı."

"Geçen sefer?" diye sordu Karam bana doğru, Kunt kapıya yürürken.

Dilimin ucundaydı "*Sana ne?! Seni ilgilendirmez!*" çığlıkları ama Karam artık bizimle işbirliği yapan tanıdık bir yabancıydı. Bu yüzden gerçekler, umursamaz bir sesle döküldü dudaklarımdan. "Acar Tasmas benimle telefonda konuşmak için adamını göndermişti. Mutfakta yakaladı beni."

Karam'ın gözbebeklerinin büyüdüğüne tanıklık ettim o an ya da gözkapakları genişçe açılmıştı ve ben tepkisini ölçmeye çalışırken halisünasyon görüyordum artık. Şaşırmıştı işte. Endişeydi bir de gördüğüm yüzünde. Ama ne önemi vardı? Önemli olan tek şey buydu, bir öneminin olmaması. Çünkü orada yoktu. Ben şimdi başından sonuna dek anlatsam başıma gelenleri, vereceği tepkinin, "*Ah orada olsaydım!*" diye yakınmasının mesela, hiçbir önemi yoktu. İhtiyacım olduğunda *yoktu*.

"Abi açsana kapıyı!" diye bağırdığını duydum o an, tanıdık bir sesin. Kunt kapının deliğinden bakıyordu o sırada.

"Melisa'nın burada ne işi var?" diye homurdandığım an, göz ucuyla Karam'ın rahatsızca koltuğundan kalktığını gördüm. Tanışıyorlardı tabii.

Kunt nihayet kapıyı açtığında yüzünde bıkkın bir ifade vardı. "Patlama sarışın. Açtık işte."

"Dilberay Anneanne geliyor! Niye kimsenin telefonu çekmiyor yine?! Hani düzeltmişlerdi!" diye bağırarak içeri girdi Melisa, hızlıca kapıyı kapattı ve gözlerini salonda gezdirdi. Beni gördüğüne şaşırmamıştı ama Karam'ı gördüğüne hiç şaşırmamasını garip bulmuştum. Belki de Melisa direkt Behzat'a hesap verdiğinden, Karam'la da araları iyiydi.

"Anneannem mi geliyor?" Kunt elini saçlarından geçirdi ve ensesini ovaladı pencereden dışarı bakarken. "Nerede şu an?"

«Bilmiyorum, ben aradığımda yola çıkıyorlardı. Kadın zaten buraya gelmek istiyordu da Duru hamile, hastalanır rahatsız olur diye gelmiyor onu da evde yalnız bırakmıyordu ama şimdi Duru gittiğine göre…»

«Duru gitti mi?» Kaşlarım havalandı. «Seattle'a mı döndü? Ali Baran onu İstanbul'da bıraktı sanıyordum, Dilberay Hanım'la arayı kapamak için.»

«Yani evet, orası öyleydi ama…» Melisa mırıldanarak Kunt'a baktı o an, ardından omuz silkti. «Neyse. Gitti mi gitti, küçük şeytanıyla birlikte.»

«Doğmamış bebeğe küçük şeytan mı diyorsun?» diye sordu Karam. Duru'yu da, hamile olduğunu da biliyordu maşallah. Yine onu bölesim gelmişti *«Sana ne?! İstediğini der!»* diye ama yine tutmuştum kendimi. Asıl bana ne ise Melisa'dan ve takma lakaplarından…

Melisa'nın elinin refleks olarak karnına gittiğini gördüm ama kendine hâkim oldu ve elini indirdi. Boğazını temizleyerek ciddi bir surat ifadesine büründüğünde düşünmeden edemedim. Belki de o da benim kadar rahatsız oluyordu hortlayan abimden. «Şeytanın melek doğuracak hâli yok ya,» diye homurdandı Melisa. Ardından «Neyse,» diye mırıldanarak önüne döndü. «Köprüde bizim çocuklardan birinin arabasıyla karşılaştım, Alara'yı evine bırakmışlar. Haspam araçlarımızı kendi özel servisi olarak kullanıyor resmen…»

Gülmek istedim, tüm samimiyetimle, ardından dudaklarımı ısırdım ve derin bir nefes çektim içime. Melisa hâlâ aynı Melisa'ydı; açıkça fikirlerini belli eden, patavatsız, filtresiz Melisa ama aynı zamanda bana yalan söyleyen ve kimliğini saklayan Melisa'ydı o… Herkes bir şeyleri açıklamaya çalışırken, herkes bir şeylerin telaşındayken o; gölgelerde dinlenmeyi seçmişti.

"Doğru konuş Melisa," diye uyardı Kunt onu. İstemsizce gözlerimi devirdim. "Anneannem, sen buraya gelecekleri öğrendiğinde yola çıkmaya hazırlanıyorsa şimdiye çıkmışlardır ve varmak üzerelerdir bile," dedi Kunt bakışlarını Karam'a çevirirken. "Gitme vakti."

Karam sessizce başını salladı. Muhtemelen bir şey söylemek için ayaklarını bana doğru çevirmişti fakat vücut dilim fazlasıyla kapalı göründüğünden ona, vazgeçmiş gibi "Görüşürüz Karaca. Kendine dikkat et," dedi yalnızca. Kapıya ilerlerken Kunt'a başıyla selam vermeyi ve Melisa'nın yanından geçerken de "Melisa," diyerek veda etmeyi ihmal etmemişti.

Neden bilmiyorum ya da belki de tam olarak bildiğim sebeplerden, kapı kapanmadan önce hızlı adımlarla dışarı ilerledim ve Kunt'la göz göze geldikten hemen sonra basamaklardan, peşinden indim. Kunt beni durdurmamıştı çünkü onunla yalnız kalmak istediğimi anlamıştı. Kapıyı kapatmıştı ve konuşacaklarımızın duyulmaması için de önlem almıştı. "Geç otur salona Melisa."

Karam, maskesini ve şapkasını geri takmış, aracının kapısını açıyordu ki kapıdan fırlayan beni gördüğünde hareketleri yavaşladı. Şapkasını çıkarmadı ama maskesini indirdi. "Karaca?"

"Mektup," dedim karşısına dikilirken. "Mektuptan bahsetmedin. Bana bir mektup bırakmıştın, *Şeker Portakalı*'nın arasına. Avukatın verdi dairenin anahtarını. Neden öyle bir mektup yazdın?"

Karam eldivenlerini giyiyordu o sırada, *mektup* lafını duyduğundan beri eğiyordu başını. Sıkıntılı bir nefes verdi kaputa yaslanırken. "Behzat'a boyun eğdiğimde ve ölmem gerektiğini fark ettiğimde... Bir daha dönüşü olmayacağını düşünüyordum. Eğer Behzat sözünde dursaydı ve sen nor-

mal hayatına devam etseydin, bilmeyecektin de gerçekleri hiçbir zaman. İstediğim buydu. Bu yüzden dürüstçe veda etmek istedim sana."

"Peki Karaköy'deki fırıncının babamız olduğunu söylemen?"

"Benim sana yaklaşmam yasaktı. Ama o fırıncıdan poğaça simit alıyordun her sabah, babamız olduğunu düşünürsen geleceğinden adım gibi emindim. Adamla konuşmasan da gelirdin. Biliyordum. Aptalcaydı ama gelirsin sandım. Her sabah gittim oraya içimde bir korkuyla, ya gelirsen anlatırsam diye," diye cevapladı beni Karam, başparmağını ve işaretparmağını göz pınarlarına bastırırken. "Gelmedin," diye devam etti ardından, burnunu çekerek. Sanırım o bile üşütmüştü biraz. "Bir kez olsun... Gelmedin."

"Anladım." Ağzımda mırıldanıyordum. Söyleyecek bir şeyim yoktu. "Oraya giderdim evet, eğer senin ne boklar yediğini anlamaya çalışmakla bu kadar meşgul olmasaydım."

Sessiz kaldı. Söyleyebileceği bir şey olmadığını o da biliyordu.

"Peki ya o sırma saçlı kız?"

Hayatta bazı anlar vardır, cevaplarını deli gibi öğrenmek istediğin soruları doğru kişilere sorarsın ve geriye yalnızca geçmek bilmez saniyeler kalır sen kelimeleri duymadan önce. Bazen bir bakış, bir işaret bile yeter hatta; kelimelere ihtiyaç duymaz insan illaki.

Karam da öyle yaptı.

Cevap vermeden önce yutkunurken kapattığı gözlerini, derin bir nefesle açtı ve kapıya baktı.

Yalnızca birkaç dakika önce, Melisa'nın dikildiği kapıya.

Ne?

Dizlerime kadar gelen karın içinde geriye doğru tartıldığımda Karam sertçe kolumu yakalayıp beni doğrultana

dek başımın döndüğünün farkında bile değildim. "Karaca, iyi misin?" diye sordu hızlıca, iki elini birden kollarıma yasladı bu kez dik durduğumdan emin olmak istercesine.

Ne?

"İyiyim, bırak, tamam..." Kollarından ittirdim, geriye doğru bir adım atarken. Ardından yüzümü sıvazladım büyük bir gerginlikle. *Allah'ım, ne diyor bu? Melisa hamile!*

Ne?

Ağzımdan çıkabilecek yüzlerce kelimenin ihtimaline karşın, bilinçaltım kaçmam için bağırıyordu yine de. "N... Neden annemizle konuşmak istediğini söylemedin hâlâ."

"Çiftlikte geçirdiği zaman ve kaçırılan fizikçi Aliye Karyeli ile ilgiliydi sorular. Bak, iyi değilsin, geç içeri dinlen olur mu? İstanbul'a dönersiniz yarın, konuşuruz. Söz veriyorum seninle anlaşmadan annemin yanına gitmeyeceğime," dedi Karam dizlerini kırarak benim boyuma gelmek için hafifçe eğilirken. Ağlamak istiyordum ama bunun yerine ıslanan kirpiklerimi ellerimle ovalıyordum, sanki gözlerim kaşınıyormuş gibi.

"Tamam. Git," diye homurdandım kapıya doğru dönerek.

"Karaca," dedi Karam bir kez daha. Dönüp ona baktığımda, yüzünde onu anlamamı ister gibi takındığı bir ifade vardı. "Kimse bilmiyor."

Farkındayım.

"Karaca!"

Adımlarımı durdurmadım. Basamakları çıkarken bir anda yeniden adımı bağırdığında bu sefer peşimden de gelmiş, kolumu tutup beni kendine çevirmişti. "Karaca diyorum!"

"Ne var?!" diye bağırdım ben de yüzüne doğru, sertçe kolumu kendime çekerken. "Karaca Karaca deyip durma bana! Daha da harlıyorsun içimdeki ateşi! Gitmişsin bir de..." Gözlerimi sımsıkı kapattım. Onun bu süreçte bir

değildim. "Kara-
birden kollarıma
mak istercesine.

ittirdim, geriye
ü sıvazladım bü-
Melisa hamile!

enin ihtimaline
u yine de. "N...
emedin hâlâ."
zikçi Aliye Kar-
geç içeri dinlen
şuruz. Söz ve-
a gitmeyeceği-
oyuma gelmek
ma bunun ye-
m, sanki göz-

oğru dönerek.
ip ona baktı-
dığı bir ifade

ken bir anda
gelmiş, ko-
rum!"
oğru, sertçe
yip durma
mişsin bir
üreçte bir

ilişkisi olup olmaması beni ilgilendirmemeliydi. Benim kendimi içine soktuğum durum da pek farklı değildi. *En azından birimiz önlem almayı biliyordu yine de!*

Ama kelimeler zehirliydi ve ben onları dilime biber gibi sürmekten geri durmuyordum. Kimi cezalandırıyordum bilmiyordum. "Benim için bir hayal kırıklığısın sadece, bu kadarsın unutma bunu. Peşimden gelme, git artık. Yeter bugünlük bu kadar. Daha fazla zorlama."

"...ve o kadarına dair bir bilgim yok henüz, Polat Bey'e sor." *Beren?*

"Polat *Bey* mi?" *Kunt.*

"Altı saatlik vardiyaları var, sürekli değişiyorlar. Evin etrafında ve yakın menzide olmak üzere toplam otuz sekiz adam çalışıyor. Yarısı kadar Dilberay Hanım'ın evi ve asıl evin çevresindeydiler zaten ama dün Karaca'nın girişinden sonra iki katına çıkarıldı güvenlik önlemleri. Ay sonuna kadar programları belli ortalık sakinliğini korursa," diyordu Polat. Nerede konuşuyorlardı?

Karanlıktı. Gözlerimi açamıyordum.

Bir telefonun titreşim sesi tüm odayı kapladığında "Müsaadenizle," dediğini duydum Beren'in. Uzaklaşan topuklu sesleri muhtemelen ona aitti. Şöminede patlayan kıvılcımların sesi ve camlara çarpan rüzgârın uğultusu kulaklarımda dans ederken uykudan uyandığımı yeni fark ediyordum.

"Oğlum sen hayırdır?" diye sordu Kunt. İstemsizce bir elini Polat'ın omzuna koyarak hafifçe yüzüne doğru eğildiğini hayal etmiştim çünkü benim tanıdığım Polat, konu Beren olduğunda Kunt'un yüzüne bakamıyordu. *Aynı tavrı Karam sergileseydi Efes'e karşı, şimdi Melisa hamile olmazdı.*

"Beren Hanım'la profesyonel ilişkimizi gözden geçirdik, bana bu şekilde hitap etmeyi doğru buldu." Polat'ın cevabı, Kunt'un sorularını kesip atmak ister gibiydi.

"Ben de yedim bunu," diye homurdandı Kunt. "Sadece siz'li biz'li konuşmasını mı soruyorum zannediyorsun Polat? Kızın sana karşı tavırlarında bir gariplik var. Aranızda bir sorun mu oldu?"

"Yok abi, ne olacak."

"Söyle, sonradan öğrenirsem böyle kibar sormam. Beren benim kız kardeşimden farksız, kimsenin onu üzmesini istemem Polat. Ne oldu anlat."

"Abi..." Polat'ın sesi, Kunt'un sorularından ona gerçekten tatmin edici bir cevap vermeden kaçamayacağını beyan ediyordu. "Sen söyledin. Beren kardeşimiz. Ben de kimsenin onu üzmesini istemem ve onu üzecek bir şey yapmam asla."

Kunt'un dil altından *cık*'ladığını duydum. "Ulan eşek herif, Beren nereden senin kardeşin oluyor?"

"Olmuyor mu abi?"

"Oğlum bak... Kendine çeki düzen ver bir an önce. Eğer bu, benim geçmişte bir dönem anneannemin hatırına anlamsızca nişanlanmamız ile ilgiliyse çok fena canını sıkarım bil bunu..."

Belki de uyanmıyordum. Bilmiyorum. Gözkapaklarımı zorlamaya çalışmayı bırakın, nerede olduklarına dair bir fikrim yoktu bile... Yalnızca karanlık vardı. Üşütmeyen bir karanlık.

"Kızımı odasına götür Kunt oğlum, üşümesin burada!"

"Anneannem sessiz ol, uyandıracaksın," diye fısıldadığını duydum Kunt'un ama yüzü bana o kadar yakındı ki Dilberay Anneanne'den daha net duyabilmiştim sesini.

Üzerimden kayan battaniyeyi hissettim, sırtım ve bacak-

larımın altından geçen kollar beni havaya kaldırdığında. Başım doğrudan göğsüne düşmüştü ve huysuzca mırıldanmıştım yutkunmaya çalışırken.

"Şişşt," diye mırıldandı Kunt bir kez daha. *Ayak sesleri.* Odada birden fazla kişi vardı. *Kim?* Melisa? Beren? Efes? Polat?

"Telefon çekiyor mu oğlum? Melisa'yı arayayım, güvenli bir şekilde dönmüş mü İstanbul'a bir öğreneyim. Yolda gelirken çekiyordu, Duru'yu aramıştım; *taaaa* Amerika'yı," diye sordu Dilberay Anneanne oldukça kısık bir sesle.

Sanırım merdivenleri çıkıyorduk.

"Yalnızca bir saat önceye kadar sinyal vardı anneanne."

"Ne yaptı oğlum bu kız sana? Adını duyunca bile bir rahatsız oluyorsun"

"Anneanne şu an sırası değil."

"Peki oğlum, peki."

Belki, bir ihtimal... Duru'yu evden gönderen Kunt olabilir miydi?

"Bir yerin mi ağrıyor?"

Kendimi ne kadar sıktığımın farkında değildim bile, duyduğum sesle gözlerimi zorla aralarken. Karanlığa alışması çok zaman almadı gözlerimin, odanın aslında ay ışığı sayesinde epey aydınlık olduğunu fark ettim.

Kunt yatakta değildi, beni kontrol etmek için odaya gelmiş gibiydi. Kapıyı kapatıp yatağın ucuna oturduğunda, yatakta cenin pozisyonu almış bir şekilde döktüğüm soğuk terleri görüyordu. "İyi değilsin, hastaneye gidelim..."

Tam üzerimdeki yorganı çekecekti ki tüm gücümle elini tuttum ve hareketleri anında durdu. Yutkunurken boğa-

zımın ne kadar kuruduğunu fark etmiştim. "Regl ağrısı. Doktor yardım edemez... Bırak."

Bakışlarımı uçları havalanmış kaşlarına ve endişeli gözlerine çıkardığımda, altın hareler tereddütle çalkalanıyordu. "Ağrı kesici istemiyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadım gözlerimi kapatırken. "Gerek yok."

"Karaca..."

"Ağrı kesici alamam Kunt. Almasam daha iyi."

"Neden?"

"İşe yaramayabilir. Ve bir de..." Yutkundum. "Bunu sonra konuşalım mı?"

Bana doğru eğildi Kunt o sırada, ağırlığıyla yatağın daha da çöktüğünü hissettim. Tatlı nefesi yüzüme vururken eliyle yüzüme düşen saç tutamlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdığında bir kez daha gözlerimi açmaya zorladım kendimi. Eğer hemen şimdi uykuya dalmazsam, acıdan bir daha uyuyamayacaktım.

"Beni dinleyebilecek kadar ayık mısın?" diye fısıldadı Kunt, gözlerimin içine bakıyordu.

"Evet."

"Güzel," diye mırıldandı dudaklarını ıslatırken. Doğru kelimeleri seçmeye çalışıyor gibiydi. Az önce çekmeye çalıştığı yorganı düzelttikten sonra kolunu yastığa, başını da koluna yaslayarak yanıma uzandığında yüzlerimiz oldukça yakındı. "Haftalar önce tartıştığımız bir gece yanına geldiğimde, uyanıktın. Ama uyuyordun aynı zamanda. Uyurgezerliğin tutmuştu yine. Kalkıp dolaba ilerledin, başta ne yaptığını anlayamasam da sonradan ağzına bir hap attığını fark ettim. Ardından yatağa geri döndün Karaca. Bilinçsiz bir şekilde yapmıştın bunu, muhtemelen bir süredir yapıyordun ve haberin olmuyordu uyandığında."

Kanım kaynamaya başlamıştı birden. *Ben, uyurgezerken, ilaç mı alıyordum?* Üstelik herhangi bir ilaç da olamazdı bu, yanımda taşıdığım tek ilaç... Annemin ağrı kesicisiydi. İlk kez abimin cenazesinde kullandığım, daha sonra bağımlılık geliştirdiğimi düşündüğüm morfin ilacı.

"İlacı alıp doktorla görüştüm. Önce ilacın ağır hastalarda kullanılan kırmızı reçeteli bir ağrı kesici oluşundan, daha sonra kullanan kişilerin bağımlılık geliştirebileceğinden bahsetti. Uyurgezerliğini de anlattığımda taşlar yerine oturmuştu," dedi kısık bir sesle, oldukça yavaş konuşuyordu; idrak ettiğimden emin olarak ilerliyordu. "Ama öyle stresli olduğun bir dönemde bir de bu bağımlılık meselesini omzuna yük etmek istemedim. O hafta senden spora başlamanı istemiştim, böylelikle sağlık taraman yapıldı. Gelişen bağımlılığını doktorla birlikte ruhun duymadan kesmeyi başardık, bağışıklık sistemini zayıflatmıştı o ilaç. Sürekli kontrol ediyordum seni, etrafındaki insanlar da öyle. Hepimiz. Bir süredir temizsin. Bir süredir içim rahat."

Gözpınarlarımdan yayılan sıcaklık yalnızca o lanet tuzlu damlalara işaret olabilirdi. Dişlerimi öyle bir sıkıyordum ki çenem kilitlenmişti ve karnımdaki ağrıyı hissedemiyordum istesem de. "Neden yaptın bunu?" diye fısıldadım, ne kadar saçma bir soru sorduğumun pek tabii farkındaydım. Tamamen uyanmıştım artık.

"Haberin bile olmadan hayatına müdahale ettiğim için özür dilerim Karaca," diye fısıldadı yeniden, gözpınarlarımdan kurtulan damlaları parmak boğumlarıyla durdururken. "Bunu sana bir süredir nasıl söylemem gerektiğini düşünüyordum, bir de... Geç kalmaktan korkuyordum. Söylediğim için rahatlamam gerekir belki ama rahat hissetmiyorum. Konu sen olunca ben *hiç* rahat etmiyorum Karaca."

"Neden?" diye sordum bu sefer, biraz daha uzağımda olsa duyamazdı belki beni ama yüz yüze olduğumuzdan duyduğuna emindim.

Elini boynuma yasladığında başparmağı da çeneme değdi ve yanağımı okşarken alınlarımızı birleştirdi o an. Çıt çıkmıyordu ikimizden, oluk oluk dökülüyordu gözyaşları gözlerimden; yastık ıslanıyordu, beynim idrak edemiyordu. *Benim derdimi benden alıp götürmüştü.*

Ona hiçbir şey söyleyemedim, o da tek kelime etmedi. Bir süre sonra yüzümde kurumuştu gözyaşları. Yeniden uykuya dalarken uzaklaştığını hissetmiştim, bir süre sonra ise tamamen kalkıp gitmişti. Saat kaçtı bilmiyordum ama biraz daha uyanık kalabilseydim, ona gitmemesini söylerdim; biraz daha uyanık kalamayacaktım ama belki de hiçbir zaman ve ağzıma zehir diye sürdüğüm kelimeler kadar cesur çıkmayacaktı o *gitme*ler bir daha benden.

Ne garipti. En basit kelimelerdi bunlar, zor geliyordu söylemesi. Ama çok daha ağırları kuş olup uçuyordu birer birer dudaklarımın arasından ne zaman kanatlanmak isteseler. Onlar özgürdüler.

Bıçak savurmak özgürdü, çiçek vermek güç.

Saatler sonra yatakta yalnız başıma uyandığımda alt kattan sesler geliyordu. Yatağın içindeki hâlâ sıcak olan su torbasını fark ettiğimde bir süre dün gece olanları hatırlamaya çalıştım. Melisa'yı sıkıştırmaya fırsatım olmamıştı Dilberay Hanım'ın gelişiyle beraber, bir şeyler atıştırdıktan sonra uyuyakalmıştım salonda. Polat, Beren ve Kunt'un konuşmalarını hatırlıyordum. Ayrıca Dilberay Hanım ile Kunt'un konuşmasını da ve en önemlisi, yatakta kıvranırken Kunt'un anlattıklarını.

Yüzümü sıvazladım birkaç kez ama oda o kadar sıcaktı ki nefes almak mümkün değildi. Üzerimde yalnızca kısa

kollu, oldukça büyük bir tişört vardı; sanırım Kunt beni kazağım ve pantolonumdan ayırmıştı. Tişörtü çıkarıp kazağımı üzerime geçirdikten sonra perdeleri sonuna kadar açtım ve ardından araladığım pencereden sarkarak gözlerimi kör eden beyazlığa baktım.

Ve ne zaman biteceğini merak ettim.

Kimin ak kimin kara olduğu ne zaman ortaya çıkacak diye merak ederdik dizi ve filmler izlerken ama insan yaşarken öğreniyordu ki hiçkimsenin siyahı ve beyazı yoktu. Yalnızca herkes kendini kandırmıştı bir amaç uğruna ilk önce, zaten o yüzdendi bunca karmaşa.

Nasıl bu kadar esiri oluyorduk isteklerimizin? Bana kalsa, ailem ve arkadaşlarımla sürdüreceğim sessiz ve mutlu bir hayat fazlasıyla yeterdi fakat ben o çok sevdiğim ailem ve arkadaşlarımın arasından birini acımasızca kaybetmemiştim. Abimi kaybettiğim dakika ise bütün köprülerimi yakarak gelmiştim buraya gerçekleri öğrenmeye. Birileri annesini, birileri sevdiği kadını, birileri kardeşini kaybetmişti. Bir trafik kazasında değil, bir kalp kriziyle değil, bir kavgada değil... Yanarak, işkence edilerek, yirmi dokuz yerinden bıçaklanarak.

Soğuk hava tokadını yüzüme saçlarımı okşayarak geçiriyordu. Hayat da böyleydi işte bazen; bir eliyle işkence ediyor diğeriyle ödüllendiriyordu. Boyun eğiyorduk. Kötüydü ahlâkımız buna izin verdiğimizden. Görmezden geldiğimizden. Eyvallah dediğimizden.

Uzaktan eve doğru gelen karaltıyı fark ettiğimde kalbim birden *güm güm* çarpmaya başladı o an. *Karayel.* Adımları yavaştı, boynu eğikti; sanki az önce birini yolcu etmiş gibi. Ama Karayel, Kunt'un peşinden aşağı kadar gider İstanbul yoluna dek takip ederdi.

Kunt gitmişti. Saatler önce.

Pantolonumu üzerime geçirirken o kadar aceleciydim ki koridorda biriyle karşılaşma ihtimalini gözardı ederek fermuarımı merdivenlerde çekmiştim. Salona kadar indiğimde gürültünün kaynağı belli olmuştu. Dilberay Hanım ve yardımcısı büyük masanın başında sarma sarıyorlardı. Masanın bir sandalyesinde krem rengi gömleğini sıvamış Beren de sarma sarıyordu. Hatta ve hatta, masanın diğer ucunda, ceketini çıkarmış ve siyah gömleğinin kollarını dirseklerine kadar çekmiş Polat da sarma sarıyordu.

Efes de salondaydı ama elbette o sarmıyordu. Muhtemelen önden pişen bir tencere sarmanın başındaydı mutfakta ve elindeki dumanlar çıkan sarmanın yarısını "Anneanne pişmiş bu ya!" diye seslenerek ağzına atıyordu.

"Oğlum yarım saatte sarma mı pişer? Bırak onu gel yardım et!"

Ben koşuyordum. Merdivenlerden aşağı adımımı attığım an da koşar adımlarımı kesmedim. Dilberay Hanım "Ah Karaca uyandın mı kızım?..." diye soracak oldu ama kapıyı açarken "Affedersiniz, iki dakikaya geleceğim," diyebildim ancak saygımdan.

Ve arkamda, nereye koşturduğumu merak eden bir salon dolusu insan bırakarak botlarımın bağcıklarını bile bağlamadan ayaklarıma geçirdiğim gibi bahçeye fırladım. Merdivenlerden inerken uzaktan tembelce yürüyen Karayel'le göz göze gelmiştim. Beni gördüğü an adımlarını hızlandırdı. Bir süre sonra, koşuyordu.

"Karaca Hanım, dikkat edin!" diye bağırdı korumalardan biri ve tam silahını çıkarırken uzaktan Fevzi'nin ona bağırarak silahını indirmesini söylediğini duydum.

Dizlerimin üzerinde karların içine çöktüğümde Karayel yanıma ulaşmıştı. Patilerini omuzlarıma koyarak beni kar içine devirdiğinde "Dur," diye fısıldadım ama neşelenmiştim, artık korkmuyordum. "Yavaş..."

Karayel beni kokladı, dilinin yüzüme değdiğini hissettim. Ardından geri çekilerek başımda oturdu ve birtakım sesler çıkarmaya başladı.

Doğrularak oturduğumda, kocaman açtığı gözlerini bir uzağa bir de bana değdirdiğini fark ettim. "Gitti mi?" diye fısıldadım elimi uzatıp tüylerini okşarken. Karayel kocamandı ve hâlâ küt küt atıyordu kalbim ve korkuyordum da sadece eskisi kadar korkmuyordum. Bana zarar vereceğini düşünmüyordum. "Gitti mi o?"

Karayel başını eğdi, ardından sessizleşti. Bir müddet sonra karın içine yatmış ve başını da dizime yaslamıştı. Gözleri açıktı, bir patisi bacağımın üzerindeydi. "Nereye gitti ki?" diye fısıldadım kendi kendime, Karayel'in kalın kürkünde elimi gezdirirken.

"Karaca?"

Beren'in sesini duyduğumda, başımı çevirip omzumun üzerinden basamaklara baktım. Beren ellerini yıkamış, bir beze kurularken yanıma geliyordu. Karayel'i fark ettiği gibi gözlerini pörtletti, adımları da yavaşlamıştı. "Korkmuyor musun?"

"Yas tutuyor gibi," diye mırıldandım önüme dönerken Beren'in sorusunu görmezden gelerek. "Neden, anlamadım."

"Karayel kimseye yüz vermez..." Beren ufak adımlarla yanıma geldiğinde, dizlerinin üzerinde çömeldi ve bir bana bir de kucağıma kafasını yaslamış Karayel'in onu süzen gözlerine baktı. "Buraya defalarca kez geldim ama bir kez olsun bu kadar yakınına yaklaşamadım bu hayvanın."

"Hayvan deme, alınır," diye kızdım ona, kaşlarımı çatarak. Beren güldü.

Arkamdan adım sesleri geliyordu o sırada. Biri üzerime kalınca bir mont bıraktığında Efes'in parfümü doldu ciğerlerime. İstemsizce öksürdüm, bütün şişeyi üzerine boşal-

tıyordu. "Yemin ederim zorla kendini hastanelik edecek-
sin. Sonra acilden serumlu fotoğraf çekip atacağız Kunt'a,
müsait bir koridorda kafamda kırdığı kolonun yerine etten
kemikten destek diye dikecek beni. Tek tesellim iki adımda
sedyelerden birine bayılabilecek olmam olacak. Kızım sen
üşümüyor musun lan gerçekten ben bu hâlimde iki atlet üç
kazak giyiyorum?"

"Kansızsın sen, kansız," diye homurdandı Beren. "Git bir test falan yaptır."

"Ben bir teste gitsem doktor bana yatış verir. Sonra al başına belayı, komutanlık çıkartmaz beni ordan. Kalsın." Yüzünü buruşturdu Efes, ardından ellerini beline koyarak bana yukarıdan baktı. "Ayrıca ne bu hayvan sevgisi bağcıklarını bile bağlamamışsın?"

"Tamam anne," diye homurdandım, aynı anda Karayel hırlayarak başını kaldırmıştı Efes'e doğru. Beren kahkaha atarken Efes kaşlarını çatarak iki adım geri gitti.

"Tamam tamam, hayvan değil, pardon, Karayel," diye düzeltti Efes lafını. "Hasbinallah ya! Kendi cins, kurdu başka bir cins!"

Demek ki Karayel gerçekten alınıyordu.

"Kendi nerede?" Bir fısıltı gibi çıkan sesimin ardından boğazımı temizleyerek önüme döndüm. Beren önce bana daha sonra Efes'e baktı.

"Fark etmedim sanmayın, hepinizi burada bırakıp gitmiş." Efes'e döndüm. "Nereye gitti?"

Efes sarı saçlarını ovaladı bir müddet. Uzağa bakıyordu. Ne dese bilmiyordu sanki. "Orgeneralin çağırdığını biliyorum sadece. Onun dışında bir şey söylemedi." Saatine baktı. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama söylemedi.

"Ne?" diye sordum ona. Efes gözlerini kaçırdı. "Ne var da söylemiyorsun?"

Efes seslice nefes verdiğinde, daha fazla dayanamayarak Karayel'in altından bacağımı kurtardım ve ayağa fırladım. "Söyle yoksa bu sefer yüzüne bile bakmam!"

Buz mavisi gözlerini yüzüme çevirdiğinde, suratında hoşnutsuz bir ifade vardı. Söyleyeceği şeyden hoşlanmıyordu, söyleyenin kendisi olma fikrinden nefret ediyordu. "Dün, aslında... Kunt çok öfkeliydi, bir şeyler öğrenmiş. Ekin'i kaçırdık tutulduğu yerden, ölümüne benzetti. *Ölümüne.*"

Avucum sertçe ağzıma kapanırken bu sefer göğsümde filizlenen korkuya engel olamadım; o korku dallanıp budaklandı saniyeler içerisinde ve etimi kemiğimi sarmaladı. *Kunt bir şeyler öğrenmiş. Öfkeliydi. Ekin'i kaçırdık. Ölümüne benzetti.*

"Ama gayet iyiydi," diye mırıldandım kendi kendime, bir elim belimde diğerini saçlarımdan geçirirken. Endişeliydim, yere bakıyordum. Efes'le Beren'in yanımda olduğunu tamamen unutmuştum. *Bir şeyler öğrenmiş olmalıydı.* "Gayet sakindi..."

"Seninleyken öyle." Efes, omuzlarımdan kayan montu düzeltmek için uzandığında göz göze geldik. O an, kafamın içinden çıkabildim. "Uyuduğunu düşünmüyorum. Ve yalnızca bu geceden bahsetmiyorum," derken kafasını iki yana sallıyordu.

"Nereye gitti?"

"Yemin ederim ki bilmiyorum. Gideli saatler oluyor, babasıyla görüşmüştür bile çoktan."

"Saat kaç?" diye sordum bir yandan da koluna atılırken sabırsızca saatine bakmak için. Akşam 6'ya geliyordu. Bu saate kadar uyumuştum. Ben öylece uyumuştum ve o kim bilir nerede, ne yapıyordu. "İstanbul'a dönüyorum ben." Bahçe kapısına doğru yürümeye başladım.

"Karaca saçmalama," dedi Beren koluma atılıp önüme

geçerken. "Şu hâline bak. Betin benzin atmış, hastasın belli. En son ne zaman yemek yedin? Gel önce bir içeri geçelim, sonrasına bakarız."

"Olmaz." Elini ittirdim. Ardından Efes'e döndüm. "Onu arar mısın? Şimdi."

"İçerde bıraktım telefonu, gel bir içeri geçelim önce... Konuşuruz."

Araçları nereye park etmişlerdi bilmiyordum, birinin anahtarını alsam yeterdi. Tek başıma dönebilirdim İstanbul'a. Ama uyandığımdan beri görmezden gelmeye çalıştığım ağrılarım, karların içine oturduktan sonra epey artmıştı. Üstelik başım dönüyordu, dün yalnızca atıştırmış pek bir şey yememiştim ve şimdi de saat akşamın 6'sıydı.

Arabanın anahtarlarını bulsam bile nereye sokacağımı bulursam şanslıydım.

Beren'in beni eve yönlendirmesine izin verdim bu yüzden, Karayel'e veda ettikten sonra. "Bilmiyor mu bu korumalar Karayel'in aileden olduğunu? Biri az kalsın vuracaktı da Fevzi engel oldu," diye homurdandım basamakları çıkarken.

"Ne olursa olsun o bir kurt ve korumalar da seni korumakla yükümlüler. Ayrıca üzerine doğru koşuyordu. Üzerine koşan koca bir kurt hakkında kim ne düşünür?" Beren bana eski beni hatırlatıyordu.

"Karayel'i vuranı öldürürüm."

"Yaparsın biliyoruz," dedi Efes alaylı bir sesle. "Ama tamam. Çocukları bir daha uyarırım."

"Onlar korkuyormuşlar zaten Karayel'den. O yüzden burada görev yapmak istemiyorlarmış diye duymuştum."

"Buraya gelecek adamları kurayla seçiyorlar sanırım," diye mırıldandı Beren. "İsmi lazım değil, biri söylemişti."

"Polat yani," dedi Efes.

"Şus be sen de!"

"Ben ona resmen, *âşığıım*!" diye bağırarak şarkı söylerken kapıyı açmıştı Efes o sırada. Salondaki herkesin dikkati üzerimize çevrilirken, ben donmuş uzuvlarıma çarpan sıcak dalgasıyla ağrımı daha da net hissetmeye başlamıştım. Beren, Efes'e çelme takarken cam masaya düşme tehlikesi atlatan Efes kendini koltuklara atmış bir daha da susmamıştı.

Kunt'u aradığımızda fark etmiştik ki telefonunu gitmeden önce Polat'a bırakmıştı. Yemek yemeden bırakmayacağı konusunda ısrar eden Dilberay Hanım'a karşın, sofra hazır olurken sıcak bir duş almamı tavsiye eden Beren'e başımı sallayıp üst kata çıkmış ve kısa bir duş almış, saçlarımı hızlıca kurutmuş, burada bıraktığım başka bir kazak ve pantolonu giyinerek Kunt'un verdiği mont ile birlikte alt kata inmiştim.

"Telefonunu sana bırakması ne kadar doğru?" diye söyleniyordum masaya geçerken Polat'a doğru. "Daha önce de böyle yaptığı oldu mu?"

Polat sessiz bir ifadeyle başını bir sağa bir sola çevirdi. *Olumsuz.* Daha önce yapmamıştı. Ve kimse onun hakkında endişelenmiyordu öyle mi? Saçmalık. Herkes maske takıyordu.

Yemeklerin tadı yoktu. Herkes ikinci tabaklarını yerken ben çorbayı anca yarılamış, zorla sarma yiyordum. Bir yandan da Efes'e artık yememesi için bakışlar atıyordum, kalkıp gitmemiz gerekiyordu. Ama herifin umurunda değildi arkadaşı ya da Kunt'un nerede ne yaptığını aslında çok iyi bildiğindendi rahatlığı.

Yemekten sonra Dilberay Hanım'a veda edip yola çıktığımızda, Beren'in arka koltuğa geçmesi ve Efes'in de motosikletiyle dönecek olması sebebiyle Polat'ın yanına; ön koltuğa ben oturdum. Kar yağışı başlamıştı.

"Eğer şimdi çıkmasaydık muhtemelen bu gece bir daha çıkamazdık," diye mırıldandı Beren, başını cama çevirip yağışı izlerken. Dağı iniyorduk, hava çoktan kararmıştı. "Efes dikkat etse bari."

"Duru, Amerika'ya gitmiş ya hani, neden?" Bir süredir aklımı kurcalayan ve yemek masasında ortamı germemek adına sormadığım soruyu, arabadaki sessizliğin orta yerine bırakıverdiğimde bir süre ikisi de beni cevapsız bıraktı.

"Polat?" Hafifçe öne eğilerek Polat'ı yokladım.

"Bir bilgim yok," dedi dürüstçe.

"Beren?" Omzumun üzerinden bakarak arkaya döndüm.

"Dilberay Hanım, Kunt'un eve gelip Duru'yla tartıştığını söyledi. Daha sonra Duru da özür dileyerek evden apar topar ayrılmış ve Seattle'a dönmüş. Başka bir şey bilmiyorum açıkçası, kimse bilmiyor."

"Efes'i niye arabaya almadık ki?" diye homurdanarak önüme döndüm. "O kesin biliyordur."

"Ne oldu?" Soruyu soran Beren'di. Öne doğru yaklaşarak aradan kafasını çıkardı ve Polat'a baktı. Neyi fark etmişti bilmiyordum ama Polat yavaşlamıştı. Biraz ileride, Efes'in motosikletini gördük.

"Siz burada kalın," dedi Polat el frenini çekip araçtan inerken. Kar yağışından dolayı pek bir şey görünmüyordu ama farlar açıktı, bu yüzden Efes'in hemen önümüzde olduğunu görebiliyordum.

Emniyet kemerimi çözdüm. Tam kapı koluna uzanıyordum ki Beren "Karaca," dedi çenesini koltuğumun kenarına yaslayarak, gözlerini önümüzdeki camdan ayırmadan. "Lütfen dışarı çıkma. Bir kere olsun güvende kal, bekle. Bak ben de bekliyorum."

Kunt olsaydı, sözünü dinlemezdim. Ama Beren söylüyordu bunu ve benimle kalıyordu, üstelik ondan hiçbir şey

saklamazlardı çünkü o da oyunculardan biriydi bu oyundaki. Önemli oyunculardan biri.

"Salonda uyuyakaldığımda Polat ve Kunt'la konuşuyordun," diye mırıldandım o an, Polat'ın Efes'in yanına yürüyüşünü izlerken.

"Klasik tedbirler ve kontrollerle ilgili konuştuk, önemli değildi," diye cevapladı Beren beni.

"Ama daha sonra, senin telefonun çaldı. İçeri gittin..."

"Küfrediyordum içimden. Dağın başında kimsenin telefonu çekmez, bir benimkinin çekeceği tuttu. Hâlimi hatırımı sormaya da aramıyor kimse, hep iş hep iş..."

"Kunt, Polat'a aranızdaki meselenin ne olduğunu sordu kısaca. Polat, senin ona böyle resmi bir dille seslenmeyi doğru bulduğunu söyledi. Kunt, ona seni kardeşi gibi gördüğünü ve canını kimsenin sıkmasını istemediğini söyleyince Polat da evet kardeşimiz dedi. Sonra Kunt kızdı. '*Ulan eşek herif, senin nereden kardeşin oluyor Beren?*' diye söylendi. Hani şu nişan meselesi var ya... Polat'ın aklından o şüphe silindi bence."

Başımı hafifçe çevirdiğimde, Beren bana endişeli gözlerle bakıyordu. Dudakları düz bir çizgi hâlindeydi ve bir şey söylemekten korkuyordu. Önüne döndüğünde bir süre sessiz kaldı. Sanırım bu konu hakkında düşünmeye ihtiyacı vardı.

Daha fazla arabada beklemeye dayanamadığım için kapıyı açıp kendimi dışarı attığımda Beren artık arkamdan seslenmiyordu. Kar yağışı yüzüme doğru olduğundan eldiven geçirdiğim ellerimi yüzüme doğru tuttum ve Efes'le Polat'ın yanına yürüdüm. "Ne oluyor? Neden durduk?"

Polat sıkıntılı bir sesle yeri botlarıyla eşeleyerek "Yerde kan izleri var ama kar yağışı kapatıyor," dediğinde kalbim yerinden çıkmak üzereydi. "Ama burası vahşi bir orman.

Hayvanlar her gün birbirlerini parçalıyorlar. Ya da bir avcı, avladığı hayvanları götürürken kanlarını akıtmış da olabilir. Her şey olabilir."

"Her şey olabilir?" Kaşlarım havalandı. Kunt'un başına bir şey gelmiş olabilir miydi? Neredeyse 24 saattir ondan haber alan yoktu. Haber alan olsa bile, biz ulaşamıyorduk bu havada kimseye.

Efes "Önce bir İstanbul'a dönelim, Kunt'u bulalım," dedi o an. "Biraz daha kalırsak o vahşi hayvanlara yem olacak olan biz olacağız, birbirlerini parçalamalarına gerek kalmayacak açlıktan."

"Şimdilik başka çaremiz yok gibi görünüyor," diye onayladı Polat onu ama ikisi de bana bakıyordu.

Kayradağ'a ilk geldiğimde karşılaştığım kurt sürüsü ve kaçmaya çalışırken yakalandığım çakallar aklıma geldiğinde, bir Emin Dede gibi avcıların varlığı arasında, orman aslında o kadar da ıssız değildi; muhtemelen her köşesinde kan izleri bulmak mümkündü. Bu kan izleri, ille de bir insana ait olmak zorunda değildi. Üstelik hızlı hareket etmeliydik, yoksa burada mahsur kalacaktık. Kar yağışı etkisini artırmıştı.

"Dönelim," diye mırıldandım arabaya doğru bir adım attığım sırada. Efes kaskını taktı yeniden, motosikletine ilerledi; Polat ise arabaya doğru.

Başımı kaldırıp yukarı baktım. Üzerime yağıyordu beyaz kar taneleri. Adımımı bastığım toprağın üzerinde ise birinin kanı vardı. Başımı gökyüzünden indirirken silik bir şekilde görebildim ağaçların arasına gizlenen hayvanı; bir geyik yavrusu, *hayır*, bir *karaca*. Annemi babama götüren karaca. Annemi kötülüğe götüren karaca. Annemi hayatının hatasına götüren karaca. Annemi...

Haftalar önce, arenaya giden ambulanstaki şoför Arif

Bey demişti ki *kurşun kurda atıldı ama karacayı deldi.* Belki de kurşun kurda geldiğinden bu sefer, karacayı delmemişti.

"Karaca!" diye seslendi Polat bana doğru, aracın kapısını açarken. "Gelmiyor musun?"

Dikkatimin dağıldığı o birkaç saniyenin ardından yeniden karacayı gördüğüm yere baktığımda, tıpkı filmlerdeki gibi, karaca artık orada değildi. Bir süre gözlerimle o bölgeyi ve etrafı taradım ama hiçbir hareketlilik göremedim, kar yağışı gittikçe yoğunlaşıyordu.

Hızlı adımlarla arabaya geçip kapıyı kapattığımda, Polat çoktan Beren'in sorularına cevap vermiş olmalıydı ki İstanbul'a ulaşana kadar kimse konuşmadı.

Sonunda son yarım saattir telefonuyla uğraşan Beren, "Beni köşede indir," dedi eşyalarını eliyle toparken.

"Bu saatte tek başına yaya bir şekilde eve gitmen güvenli değil," dedi Polat. Onu indirmeyecekti.

Dikiz aynasından göz göze geldiler.

"Yalnız olmayacağım. Bir iş arkadaşım arabasıyla bekliyor beni köşede." Gözlerini ön cama çevirdi ardından. "Şu köşede park etmiş duran *Mercedes*."

Polat'ın bakışlarını öne eğdiğini gördüm, Beren fark etmemişti. Hiçbir şey söylemeden aracı *Mercedes'in* arkasına çektiğinde "Sonra görüşürüz Karaca," dedi Beren hafifçe omzuma dokunurken. "İyi akşamlar."

"Beren..."

Beren kapıyı açmıştı, tam inecekti ki Polat'ın seslenişi onu durdurdu. "Sonra konuşalım Polat. Şu an sırası değil. Kunt ortada yok. Siz onu bulun önce en iyisi, benim de işlerim var zaten yapmam gereken. Tüm gün yoktum İstanbul'da."

Birkaç saniye boyunca sessizlik içerisinde, Beren'in *Mercedes*'e binişini izledik. *Mercedes* önümüzde ilerleyip

caddenin içinde kaybolduğunda Polat da yeniden gaza basmıştı.

"Efes yok," dedim aynadan kontrol ederken.

"Teşkilata gitti."

"Kunt'un nerede olduğunu *sen* biliyorsun, onlar değil," dedim tok bir sesle. Ardından Polat'a döndüm. "Değil mi? Telefonunu emanet ettiği kişi bile sensin, biri ararsa senin açmaya iznin var. Kunt nereye gitti Polat?"

"Orgeneralle görüşmeye."

"Ne için?"

"Ekin Egemen'i kaçırıp işkence ettiği için."

"Cezası olacak mı bunun?" Kaşlarım çatıldı, bakışlarım sertleşti birden. Hak edene hak ettiğini vermenin bir bedeli olmamalıydı.

"Hayır. Kusursuz planlanmıştı. Ekin kaçırılmış gibi gösterildi, daha sonra yakalanarak teşkilata teslim edildi," diye cevapladı beni Polat. "Orgeneral yalnızca Kunt'un yaptığını *biliyor*, elinde bir kanıt yok. Kanıt olmadığı sürece de bilmesinin bir anlamı yok." Bunu öyle sadist bir şekilde söylemişti ki yolu izlerken çenesini kaldırarak neredeyse zevk aldığını düşünmüştüm.

Elbette zevk almıştı. Polat da oradaydı çünkü, değil mi? Kunt ona işkence ederken. Hatta belki Polat'ın da parmağı vardı Ekin'in o hâle gelmesinde. *Belki mi?* Kesinlikle olmalıydı.

"Dürüst olmam gerekirse Kunt'un nerede olduğunu bilmiyorum çünkü ne bana ne de bir başkasına söylemedi," dedi Polat ardından, düz bir sesle. Tam itiraz edecektim ki devam etti. "Ama nerede olabileceğini biliyorum şu an. Yine de seni oraya götürmek istemiyorum Karaca, seni eve götürmek istiyorum. Kunt bir şeyleri kendi içinde hallettiğinde, zaten gelecektir. O hep böyle bir adam oldu."

Kucağımda duran ellerim titremeye başladığında boğazımdan yükselen ekşi tat yüzümü buruşturmama sebep oldu bir an. Başımı eğdim, boğazım acıyormuş gibi zorla yutkundum. *Biliyor.*

"Nerede?" diye sordum sakin kalmaya çalıştığım sesimle, Polat öylece yüzüme baktı. "Nerede!" Tekrar edişimde aynı kelimeyi ama sesim bir önceki kadar sakin çıkmamıştı ve bu da Polat'ı harekete geçiren şey oldu.

Şehrin dışına doğru bir sahil şeridindeydik yaklaşık yirmi dakika sonra. Çenem kasılıyordu sürekli, yutkunuyordum ama geçmiyordu boğazımdaki acı tat. Belki de dönmemeliydim Kayradağ'dan o bana gelmediği sürece ama hiçbir zaman evde oturup sabırla bekleyen biri olmamıştım, olamamıştım işte. Sabır insanı öldürürdü bence bazen, her şeyin ilacı değildi. Tıpkı zamanın olmadığı gibi.

Bazen ilaç zehirler hastayı. Amaç bağışıklık sisteminin yararlı askerlerini kışkırtmaktır vücuda girip insanı hasta eden virüs ve bakterileri defetmeleri için ama sırf çabalıyorsun diye her savaş kazanılamaz.

Etraf sessizdi, şehirden epey uzak bir sahildeydik. Polat yavaşladığında, kenara çekilmiş bir *SUV*'yi gördüm ve emniyet kemerimi çözdüm hızlıca. Araç durdu, ben aşağı atlarken Polat sanki bunu yapacağımı bildiğinden aracı önceden durdurmuştu.

Şaşkınca etrafımı taradım. Lodos vardı, rüzgâr çok soğuk esiyordu ve acımasızca sahil duvarlarına ve kayalıklarına çarpan dalgalar şeridi ıslatıyordu.

Orada bir adam gördüm. Kırık alçak duvarlardan birinin kenarına oturmuş, öylece denizi izleyen bir adam. Başta adımlarım hızlandı kalp atışlarım gibi; koştum bile birkaç metre ama hemen ardından nefesim boğazıma yapıştı ve ellerim de yüzüme... Yapamazdım. Gözyaşlarım durmuyordu. *Kunt ne kadarını biliyordu ve Ekin'e ne yapmıştı?*

Biliyordu ve tüm gün boyunca sessiz kalmıştı.

Karam evi basmıştı çünkü Kayradağ'a gitmiştik. Dilberay Hanım gelmişti. Uyuyakalmıştım. Çok, çok fazla şey oluyordu bir anda... Ama tüm bunların da ötesinde, belki de sindirememişti.

Konduramamıştı.

Bilmiyorum.

Bilmiyorum.

Bilmiyorum.

Derin bir nefes aldım gözyaşlarımı silerken sanki tek bakışında anlamayacakmış gibi. Ardından birkaç saniye tuttum oksijeni ciğerlerimde, halbuki boğulmak istiyordum. Yavaş yavaş söndürürken göğüs kafesimi, küçük küçük adımlar da atıyordum artık ileriye doğru.

Yaşamam dediğim ne varsa yaşadım, diyorsan; yaşatmam dediğin ne varsa, yaşatmalısın belki de.

Ellerimi montumun cebine soktum, iyice yaklaşmıştım ona. Ayaklarımı gördü ama sanki hayal gördüğünü düşünüyormuşçasına bakışlarını önüne çevirdi. Karşısına geçtiğimde ise karnımı izledi bir süre öylece.

Yüzüme bakması için ona bir adım daha yaklaştığımda, nefesinden yayılan ağır alkol kokusunu alabilmiştim. Bilinci yerindeydi ama alkol aldığı su götürmez bir gerçekti.

Alkol aldığını zaman zaman görsem de bu sefer birkaç kadehten fazlasını devirmişe benziyordu. Üzerinde boğazlı bir kazak ve ceket vardı yalnızca. Ve burada yalnızdı, tamamen. Tek başına. Sarhoş. *Sanırım*. Biri ona bir şey yapabilirdi, yerini bilen biri. Halit mesela. Ya da başkaları... Nasıl kendini böyle bir tehlikeye atabiliyordu? Ben yapsam, burnumdan getirirdi!

"Kunt, ne yapıyorsun burada?"

"Ben, sana... *Âşığım* Karaca, biliyorsun değil mi?" Ni-

hayet altın harelerini gözlerime çıkardığında, dudaklarından dökülen sözler bedenimde ve aklımda bir şok etkisi yaratarak kalbimi de düşünme yetimi de durdurmuştu. Uzanıp bir elimi yakaladığında, iki yana açıp oturduğu bacaklarının arasına girdim ve diğeriyle öteki elimi de yakaladı. "*İlk* günden beri."

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım gizlice, çenem titrerken ısırdım. Bana bunu neden şimdi söylüyordu?

"Kunt..." Yutkundum. "S... Sen iyi misin?"

Başını aşağıya eğdi biraz, iki parmağıyla gözpınarlarına baskı uyguladı. "Değilim biraz..."

Her ne kadar o otursa ve ben ayakta olsam da boylarımız eşitti o an. Yüzünü kavradım ve bana bakmaya zorladım. Kısık gözlerinin içi kan çanağıydı. "Ne yaptın?" diye fısıldadım çatlamış sesimle.

"Tatmin olacağımı bilsem, onu öldürürdüm. Ama yaşamasına izin vereceğim, acı içinde yaşayacak o," dedi Kunt sert bir sesle, bakışları omzumun üzerinden hemen arkamızdaki kayalıkları döven dalgalara kayarken.

"Nereden öğrendin?" diye fısıldadım bu kez titreyen sesimle.

"Esved'in kuzenini arayıp sorular sordum. Bildiği kadarıyla bir şeyler anlattı. Parçaları birleştirdim. Basri'ye hiçbir şey sormazdım eğer sen dosyayı okumamda sorun olmadığını söylemeseydin ki okumuştum da ama senin ifaden ya da sana yapılanlar o siktiğimin dosyasında yoktu," dedi öfkeyle. "Kimin eli değdiyse o davaya hepsinin kariyerini yakacağım."

"Kunt." Bir kez daha fısıldadım ismini, bir kez daha göz göze geldik.

Sertçe yutkundu, bakışlarını kaçırırken cümlelerini toparlamaya çalışıyordu. "Karaca... Bak, biz, deneyemez

miyiz tekrardan? En azından deneyemez miyiz? Benim..." Doğru kelimeleri arıyordu. Altın harelerini benimkilere değdirmişti ki, buldu da. "Benim sensiz gücüm *yok*."

"Aptal," kelimesi kurtuldu dudaklarımın arasından, soluğumla birlikte. Yanağına yasladığım bir elim saçlarının arasında dolanıyordu gözlerim kapalıyken burada olduğunu hissetmek istercesine. "Neden bu kadar içtin?"

"Eskisi kadar iyi atamıyorum bir şeyleri içime."

"Kalabalık oldu çünkü artık içerisi."

"Paylaşmak gerekiyordur belki de," diye yanıtladı beni.

"Neyi?" Kaşlarım havalandı, burnumu çektim.

"Her şeyi. Bir sırrı, bir yatağı, bir kalbi, bir *hayatı*..."

Avucumla ağzını kapattım ve gözlerimi pörtleterek baktım altın harelere. Benim şaşkınlığıma ve korkuma karşın, onun gözleri bir çocuğunkiler gibi bakıyordu; masum bir bekleyiş içerisinde. Alkol almıştı, neyi kastettiğinin farkında değildi belki de... Belki de farkındaydı ama alkolün etkisi altındaydı işte.

"Dün tüm gün iyi rolü yaptın," diye mırıldandım elimi ağzından çekerken.

"Yıllardır yapıyorumdur belki de."

Gözlerimi sımsıkı kapattım, duymaktan korktuğum cevaptı kulaklarımda dans eden. Avuçlarımı omuzlarına, alnımı alnına yasladığımda kollarını belime sardı bir yapbozu tamamlıyormuşçasına. "Önce şehri," diye mırıldandım sessizce. "Sonra herkesi kurtaracağız Kunt. En son *bizi*."

"Sıralama önemli," diye fısıldadı bir eli kalçama doğru kayarken.

"Sıralama önemli." Tekrar ettim onu.

"Otursana," dedi düz bir sesle.

"Her yer taş." Kar üzerinde yeterince vakit geçirdiğimden üşütmüştüm, bir daha soğuk bir yere oturmak istemiyordum.

"Her yer değil." Elinin, bacağımın altına koyarak beni kucağına çektiğini fark ettim.

"N... Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum?" diye sordu muzip bir çocuk gibi; sanki bacağımı çekip beline yaslamamış, beni kucağına almamış gibi. Bir omzundaki elimi ensesine yaslamıştım refleks olarak. "Üşümüşsün."

"Soğuk burası," diye mırıldandım. "Her yer *soğuk*."

"Burası *sıcak*." Dudaklarıma doğru eğildi. Bir an beni öpeceğini sandığımdan düşüncelerim karışmış, kalbim göğsümden fırlayacakmışçasına atmaya başlamıştı ama o eğilip kulağımın altına bastırdı dudaklarını. Bana istemsizce, yılbaşı akşamı oynadığımız sıcak-soğuk oyununu hatırlatmıştı.

"Kunt..." Kurumuş dudaklarımı ıslattım. Adı dudaklarımdan dökülür dökülmez başını yavaşça kaldırmış ve söyleyeceğim şeyi beklemeye başlamıştı. "Anı bozmak istemem ama... Ekin olayını konuşmak istemiyor musun?"

"*Sen* konuşmak istiyor musun? Anlatmak istiyor musun ki Karaca? Kendine hiç bu soruyu sordun mu?" Bir eli rüzgârda dağılan saçlarıma uzandı ve kulağımın arkasına sıkıştırdı tutamları. "Kendini böyle koruyorsan sır tutmak iyi bir bir şeydir. Hiçbir zaman bana anlatmak zorunda hissetme. Yaptığım yapacaklarım az gelirse söyle."

"Beni korumak zorunda değilsin."

"Seni korumak *zorunda* olanlar yanında yokken başına gelenler senin suçun değil."

"Hiçbir zaman benim suçum olduğunu söylemedim."

"Ve eğer bir gün olsun acırsan onlara, sana acımayanları düşün; hiçbir günahın yokken seni bir yangının ortasına atanları."

"Bu bir aile yangını."

"Kader, diyorsun. Önlenebilirdi."

"Bazı şeyler *önlenemez* Kunt," diye fısıldadım onu ensesindeki elimle kendime doğru çekerken. Bu sefer ben sıcaktım, onun dudakları üşümüştü. Yüzü üşümüştü. Kimbilir ne zamandır burada oturuyordu böyle... En son ne zaman böyle değmişti teni tenime bilmiyordum ama arada kaybolan günler adına hem ona kızgındım hem de kendime.

Bırakmak istemiyordu. Dünyanın sonuna gelmişiz gibi beni sıkıca tutuyor ama üzerime titriyor ve kırılacakmışım gibi öpüyordu. Sonunda nefes nefese ayrıldığımızda "Bazı şeyler önlenmemeli zaten," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Kazağımın altından tenime değen avucu bütün bedenimi kasıp kavuruyordu.

"Hadi, artık eve d... Gidelim," diye mırıldandım alnına düşen bir saç tutamıyla oynarken. Belimdeki koluyla beni bir kez daha kendine çekti ve dudaklarıma bıraktığı bir öpücüğün ardından alnımı öperek "Gidelim," diye fısıldadı.

Dönelim, değil. *Gidelim.*

Kucağından kalkarken Kunt elimi yakaladı ve bir daha da bırakmadı. Sahil şeridi boyunca geldiğim yolda yürüyerek araçlara doğru ilerledik. Polat o sırada telefonuyla konuşuyordu ki suratındaki ifade birden içime büyük bir korku saldı.

Polat bizi fark ettiği an telefonu kapatıp elindeki sigarayı söndürdü ve "Abi," diye seslendi koşar adım yanımıza gelirken. "Karam'a ulaşamıyorlarmış. Dün sizinle Kayradağ'a gelmiş sanırım, oradan sonra ulaşan olmamış herife."

Kunt'la göz göze geldik o an. Bu ne demek oluyordu?

"Gişe kameralarını kontrol ettirin, çıkış yapmış mı?" Gergince ensesini ovaladı ve elini saçlarından geçirdi. Muhtemelen şu an alkollü olduğu için kendine küfrediyordu.

Polat'ın telefonu yeniden çalmaya başladığında Kunt ekrandaki ismi görür görmez telefonu kaptı ve aramayı cevapladı. "Melisa dökül."

Siktir.

Melisa bir süre konuştu, sesi boğuk geldiğinden duyamıyordum. Yaklaşık bir dakika sonra Kunt hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı. "Kayradağ'dan hiç çıkış yapmamış dün. Sanırım aracını bulmuşlar drone gönderip," dedi ardından, gözlerini ovalarken. "Polat direksiyon başına geç, bizi sen götürüyorsun."

"Dönüş yolundaki kan izleri," diye belli belirsiz bir mırıltı döküldü dudaklarımdan o an. Araca yönelen Polat, sol omzundan kurşun yemiş gibi baktı bana. Belki o sol omzundan yememişti ama ben sol göğsümden yemiştim.

"Hangi kan izleri?" diye sordu Kunt gözleri kısılırken.

Polat ne diyeceğini bilmiyordu. "Belki onun değildir Karaca."

"Bir şey olmamıştır ki zaten ona. Kötülere bir şey olmaz."

4

ŞARAPNEL

Hani kimse, hiçbir şey dokunamazdı ya sana çocukken; sanırsın ki kimsenin eli değemez, koparamaz seni hayattan ve hep akışta savrulur yolunu bulur bir şekilde var olursun... Ama dokunurlar çocuklara gerçek hayatta, gıkını bile çıkaramayan o çocuklara ve sana uzanan eller yalnızca değmez, boğazlar seni gırtlağından yakaladığı gibi; akışta değil boşlukta savrulursun, yolunu bulamaz kaybolursun.

Yine de var olur musun?

Gerçeklerin eksiltilerek anlatıldığı her anı bir hikâye, bir masaldır ve seni yalancı çıkarır.

Kimseye zarar vermesin diye özgür bıraktığın yılan seni de sevdiklerini de sancıdığında zehrini dürüst olarak süzebileceğini yalnızca aptallar sanır.

Sen karanlıkta etrafını net bir şekilde görebiliyorsun diye başkalarının gözlerinin önündeki ölümcül çukurlara düşmeyeceğini sanma; sessiz kalarak işlediğin cinayetlerden de hüküm giyeceksin.

Ve hiçkimse sana *kal* demediği için gittiğinde, tebrikler; artık sonsuza dek sürgündesin.

Kurşun hedefe odaklıdır. Şarapnel patlar, parçaları adam seçmez herkese saplanır.

Oturup dinlediğinde herkesin kendince nedenlerinin olduğu bu kurtlar sofrasında, insanlara hak vermek kolaydı ama affetmek imkânsızdı. Hayatım boyunca kimseyi gerçekten affetmemiştim ben çünkü benden koparıp götürdükleri parçalarımı bir daha geri alamayacağımı biliyordum ve bu yüzden yeniden bir bütün etmek isteyen vücudum güttüğüm kinimden yama yapmıştı her yanıma.

Annemin çok istiyorum diye bozuk parasıyla almama izin verdiği yeşil zıplayan topumu çatıya atıp bayırdan aşağı düşüren ve kaybeden o sümüklü mahalle çocuğuna bile kızgındı içimde bir yer hâlâ...

Ama biliyorsun ben affetmiyorum ve unutmuyorum da.

Çünkü kimse benden af dilemedi ve dileyenler de öylesine geç kalmışlardı ki açtıkları yaralar iyileşmek yerine çürümüştü çoktan. İçinde çürümüş parçalarla yaşamak, göğüs kafesinde atan bir kalp varken hâlâ; kurak araziye su vermek bir umut toprağın ölü olduğunu bile bile ve bu öyle acınası bir çaba ki. Bazen bırakması gerekiyor bu yüzden insanın. Çabalamak daha çok acı veriyor hiçbir şey yapmamaktan.

Beyin ölümü gerçekleşmiş bir hastaya neden kalp masajı yapar doktor, hastası organ bağışçısı bile değilken? Aklını kaçırmış olmalıdır yalnızca, bu yüzdendir anca ya da kafasına şarjörü dolu bir silah dayandığından.

Gözlerimi kırpmadan izliyordum Karam'ın bacağından yere damlayan koyu, akışkan, yoğun kanı; ince ince üzerimize yağan kar yeterli değildi zemin üzerinde bıraktığı lekeleri kapamak için, ben de sanki canlı olduğunu ve bu yüzden kanadığını idrak etmeye çalışırcasına obsesif bir şekilde gözlemliyordum onu orada.

"Acımıyor."

Dikkatim dağıldı. Bir an kimin konuştuğunu anlayama-

dım, etrafıma baktım. Uzakta gezinip çevreyi kontrol eden askerler dışında köşedeki *SUV*'nin önünde dikilen Efes, Beren ve Polat bir şeyler konuşuyorlardı ve Efes son yarım saattir elindeki telsizle bir sağa bir sola koşturuyordu. Jandarmayla işbirliği içinde çalışıyorlardı fakat bu saatte, bu fırtınada bir şey bulabilmelerine imkân yoktu.

Acımıyor. O söylemişti bunu, ses başka bir şeyden gelmemişti ama. Yeniden bakışlarımı önüme çevirdiğimde, paramedik sandığım ama tıp bilgisinin çok daha ileride olduğuna kanaat getirdiğim kadın Karam'ın elini ittirdi ve Karam bölgeye tampon yapmayı bıraktı. Üzerine atılan kurşun şans eseri parçalanarak bir parçası bacağına saplanmıştı sadece, ani kan kaybının yaşattığı şok bilincini istemsizce kaybetmesine sebep olduğunda da ondan bir daha haber alınmamıştı bunca zamandır.

Ölmemişti yani.

Tabii ki aptal Kayram Koralin, Kayradağ'ı terk edip nerede ne işi varsa onun başına dönmek yerine dağda kalmayı tercih edecekti. Ne de olsa sırma saçlısı hâlâ buradaydı, değil mi? Gidemezdi.

"Kız kardeşisiniz sanırım," dedi kadın doktor, beni soğukta düşüncelerimin içinde kaybolduğum andan soyutlayarak. "Endişelenmeyin, bir iki güne eski hâlinden eser kalmaz. Güçlü bir abiniz var."

"Ne münasebet ne abisi," diye söylendim sert bir sesle. Ardından hızla döndüm ve başka bir tarafa, onlardan uzağa yürümeye başladım. "*Abisiyim, evet,*" dediğini duymuştum Karam'ın arkamdan doktor kadına ama insanlara istediğini söyleyebilirdi, umurumda değildi. Ne o ne de yarası.

Kunt'un köşede Jandarma Komutanı'yla konuştuğunu görebiliyordum. Her ne kadar arada gözlerini üzerimde hissetsem de yaklaşık on beş dakikadır komutanla konu-

şuyordu ve henüz hiç kimse buradan ayrılmak adına bir adım atmamıştı. Polat'ın bagajdan çıkardığı termal mont, atkı ve bereyle bile üşüyordum. Eğer hiçbiri olmasaydı ve sahile indiğim hâlimle burada dikiliyor olsaydım bunca zamandır, yanından ayrıldığım kadın doktor muhtemelen Karam'a değil bana müdahale etmek zorunda kalacaktı.

"Kimmiş o adamlar?" diye sordum ellerimi ceplerimde ısıtmaya çalışırken Efes'e dönerek. İnsanların kirpiklerine kadar konuyordu kar taneleri ve en güzel Efes'in yüzünde yer buluyorlardı kendilerine, buz mavilerinin üzerinde.

Efes telsizle oynamayı bıraktı ama arka plandan kodlarla konuşan askerlerin sesleri geliyordu. "Tasmas'ın dağa adam konumlandırdığını düşünüyoruz aile evinden dolayı, Karam muhtemelen onlara denk geldi."

"İyi oldu aslında," diye mırıldandı Beren, sesi titriyordu ve üşüdüğü her hâlinden belli oluyordu. "Konum belirleyebildik. Karam'ın yaralanması talihsiz bir olay tabii."

"Kime göre, neye göre?" diye homurdandım buz tutmuş nefesimin altından, omzumun üzerinden bahsi geçen şahısa bir bakış atarken. Keskin bakan gözleri herhangi bir tehlike için etrafı süzüyordu tedavisi sürerken ama bakışlarım üzerine değdiği an şakaklarında üçüncü gözü varmış gibi bana döndü. "Belki yediği morfinden sonra devrilip götünün üstüne oturmayı öğrenir bir kez olsun."

Efes'in histerik bir gülüşün izini taşıyan soluğu beni önüme döndüren ses oldu. "Abiyle öyle konuşulmaz." Bir refleks olarak söylemişti bunu, benimle göz göze geldiğinde hiç sesli dile getirmemiş olmayı dilediğini biliyordum. "Yani sen konuş tabii de..."

"Ben arabada bekleyeceğim, hasta olmak istemiyorum," dedi Beren tok bir sesle, kollarını göğsünde birleştirmiş ve bariz bir şekilde titriyordu. Arabaya doğru döndüğünde

Polat'ın ne zaman yanımızdan ayrılıp aracı çalıştırdığını bilmiyorduk ama kapıları kapatmış yanımıza doğru geliyordu. Isıtıcıyı açmak için mi gitmişti?

"Üşüyenlerin arabada beklemesi için klimayı açtım," dedi Polat, ne Beren'e ne de bana bakıyordu. Üzerinde siyah bir takım ve kalın kabanıyla dikiliyordu yalnızca; elmacık kemikleri, burnunun ucu ve dudakları kızarmışın onun da ama soğuktan şikâyet eder gibi görünmüyordu.

Beren benimle göz göze geldiği an yorgunca başıyla aracı işaret etti. "Karaca sen çok üşüdün arabaya geç."

Gözlerim kısıldı. Polat'ın kendisi için bunu yaptığını biliyordu. "Asıl sen geç. İki zeytin bir havuç bulsam kardan adam olurdun şu bembeyaz kesilmiş sıfatınla."

Efes araya girdi, kollarını göğsünde bağlayarak. "Hanımlar ikiniz de geçmeye ne dersiniz?"

"Ellerini ceplerinden çıkaramıyorsun bile. Hasta olacaksın." Beren'in gözleri montumun ceplerine kaydı, kendi ellerinde eldiven vardı ve dışarıdalardı. "Niye inat ediyorsun?"

"Üzerinde termal mont olan benim farkındasın, değil mi?"

"Bu kaban %100 yün."

"Eee, ben geçeyim o zaman," dedi Efes ortamıza bir adım atıp gergin havayı dağıtarak. Aslında Beren, Polat'ın tek doğru kelimesiyle inadını kırıp araca geçebilirdi ve bana bulaşmış olması tamamen bu soğuğun üzerine bir de Polat'a aklını kaybedecek kadar sinirlenmesindendi.

Ben de sinirliydim. Ben üstelik, arkadaki mahlukatı bir kenara koymak gerekirse, hâlâ herkese sinirliydim.

"Abi sen kal," dedi Polat, Efes'e o an, başını Beren'e çevirerek. Aptal numarası yapıyorduysa da önceden, artık aralarındaki gerginlik Polat'a bile dokunuyordu demek ki de bu kadar bariz bir şekilde bakıyordu Beren'e, ne yaptığını anladığını belli etmek ister gibi. "Ben kızları eve bırakayım."

alıştırdığını
doğru geli-

yı açtım,"
Üzerinde
yalnızca;
kızarmıştı
üyordu.
aşıyla ara-
ç."
ptığını bi-
n kardan

ak. "Ha-

a olacak-
endi elle-
orsun?"
eğil mi?"

nıza bir
Polat'ın
lirdi ve
e bir de
i.
katı bir

en'e çe-
tık ara-
k ki de
ptığını
ayım."

"Hiçbir yere gitmiyorum ben." Sanki biri her an kolumu kavrayıp beni zorla götürecekmişçesine geri çekildiğimde omzum birine çarptı. Daha bakmadan kim olduğunu biliyordum çünkü Efes kadar uzun boylu bir adamın yukarı bakarak gördüğü tek isim Kunt Vidar Karyeli'ydi.

"Ne demek o?" diye sordu Kunt tok bir sesle, hafifçe öksürürken. Üşütmüş müydü? Ne zaman komutanla konuşmasını bitirmiş de gelmişti yanımıza? Omzumun üzerinden ona baktığımda gözleri herkesin üzerinde gezindi. "Burada yapılabilecek bir şey kalmadı daha fazla. Bölgeden sorumlu jandarma arama çalışmalarına devam edecek ama Karam'ın yaralanmasının ardından geçen süre göz önüne alınırsa Tasmas'ın adamları çoktan Gebze üzerinden kaçmıştır bile."

Efes onaylarcasına başını salladı. "Siz *SUV*'ye atlayın o zaman, Karam'ı ambulansla İstanbul'a götürürüz ben de motorla arkadan takip ederim."

"Bu havada?" Beren gözlerini kocaman açtı, araca yönelirken. "Saçma sapan konuşma Efes, arabaya bin sen de."

Efes ters bir bakış attı Beren'e, cebinden çıkardığı ucu kesik deri eldivenleri giyerken. "Ne yapacaksınız? Polat'la aranızda tost mu yapacaksınız beni arkada? Yer mi var kızım?"

"Abi ben, kalayım zaten..." Polat'ın bakışları omzumun üzerinden arkama sabitlendi. Karam'a baktığını biliyordum.

"Nereye kalıyorsun oğlum? Herif özgür istediği yere gitmekte," dedi Kunt, montumun üzerinden avucunu omzuma yasladığını hissettim. "Toparlanın, daha geçe kalmayalım artık yoksa anneannemin yanına dönmek zorunda kalacağız. Tipi gittikçe hızlanıyor, yollar kapanmak üzeredir."

Polat ve Beren tek kelime etmeden araca doğru yürümeye başladıklarında Beren hafiften koşarcasına ilerliyordu.

İnadı inattı benim gibi onun da, donuyor olması umurunda değildi.

Kunt omzumdaki elini çekip elimi tuttuğunda bir şey söylemedim, beni araca yönlendirmesine izin verdim. Ben laf etmeye kalmadan diğer elini Efes'in ensesine yapıştırıp yanına çekmişti zaten. "Nereye lan?"

"Beni var ya, siksen ben binmem arkaya bunlarla," dedi Efes, Kunt'un sırtına sertçe vururken *hadi abicim, hadi siz geçin* dercesine. Hâlâ bu havada ona motosiklet kullandıracaklarına inanıyordu.

Kunt bana ön kapıyı açtıktan sonra bir anda benim tırmanmama kalmadan ellerini koltuk altlarımdan geçirdi ve havalandım. Resmen çocuk gibi, havaya kaldırılarak koltuğa oturtulmamın şaşkınlığını yaşarken ve emniyet kemerimi de bağlamasıyla ilgili bir şaka yapacakken geri çekildiğini gördüğümde ona bakakalmıştım.

Efes'in kafasını kolunun altına aldığı gibi arka kapıya ittirdi. "Çok konuşma geç içeri. Motorunu çektirdim bile."

"Oğlum yapma şunu ya!" Efes, Kunt'un tutuşundan kurtulduğu gibi uzamaya başlamış saçlarından geçirdi elini ve yere düşen beresini silkeleyip kafasına taktı yeniden. "Çektirdin mi gerçekten? Ne ara ya?" Dönüp etrafına baktı, herkes toparlanıyordu ve Karam da omzuna giren birinin yardımıyla kadın doktorunun gözetiminde ambulansa götürülüyordu. "Piç!"

Emniyet kemerimi bağlarken dikiz aynasından izliyordum arkayı. "Ben ortaya geçmem, kay lan kenara bari," diye söylendi Efes, Polat'a.

Polat soluna bir bakış attı, Beren kaşlarını çatmış olayı idrak etmeye çalışıyordu. Ya Polat'la ya da Efes'le gidecekti tüm yolu dip dibe. Efes binip kapıyı kapattığı an, Kunt şoför koltuğuna geçerken Beren kapıdan atladığı gibi sertçe kapattı o an.

"Ne oluyor lan buna?" diye söylendi Efes kolunu koltukların arkasına atarken. "Nereye gitti?"

"Gitmedi ki," diye mırıldandım yalnızca kendimin duyabileceği bir sesle, yan aynadan Beren'in gelişini izlerken. Dönüp baktığımda Kunt duymuştu ama elbette ki bana hafif çatık kaşları ve silik tebessümüyle *ne oluyor orada* der gibi bakıyordu.

Keşke her şey, hiçbir şey olmamış gibi olsaydı gerçekten ve şu küçük atışmanın keyfini çıkarabilseydim. Bıyık altından bilgi verip muzipçe gülebilseydim mesela, Polat'la da Beren'le de dalga geçebilseydim.

Ama zaman akıyordu, geriye almanın bir yolu yoktu. Zaten yeniden yaşansın da istemezdim güzel anılar çünkü kötüleri ikinciye kaldırmak güç isterdi ve bende zerresi yoktu o an; çevremdekileri kandırmak için taktığım maske bir yere kadardı. Yalancının mumu bile yatsıya kadar yanardı.

Beren kapıyı açtığı an Efes sıçrayarak çığlık attığında hiç beklemeden içeri adım atıp "Kay!" diye bağırdı Beren. Ardından "Ne bu şiddet bu celal ya? Tamam, söyleseydin ya kızım, Allah Allah," diye söylenen Efes'e nefes almak için vakit bile tanımadan kalçasıyla onu ittirdi ve yeni yerine yerleşerek kapıyı kapattı. "Gidebiliriz," dedi ardından tok bir sesle Kunt'a, dikiz aynasından.

Sanırım daha önce hiç sıkış tepiş yan yana binmemişti bu üçlü. Aslında aracın geniş bir *SUV* oluşu avantaj sağlamıştı ve her ne kadar Efes de Polat da hacim açısından büyük adamlar olsalar da Beren aralarında çok sıkışmamıştı. Yine de bu, Efes'in bütün yol boyunca Beren'e bulaşmasına engel değildi tabii onu köşede sıkıştırarak. Polat ise dik bir şekilde arkasına yaslanmış, dirseğini cama yaslamış, sessizce yolu izliyordu. İstanbul yoluna kadar jandarma araçları eşlik ettiler. Ambulans bir özel hastaneye gitmek için kavşakta bizden ayrıldı ve nihayetinde tek araç kaldık.

Kimse konuşmuyordu. İstanbul'a yaklaştıkça kar, yağmura dönmüştü zamanla ve sert esen rüzgâr araba camlarında uğultu yapıyordu. Kunt'un evine giden tanıdık yolu fark ettiğim an "Annemin yanına gitmek istiyorum ben," dedim aracın içindeki sessizliği bozarak. Böylece Kunt, sert bir U dönüşü yaparak tek kelime etmeden aile evine, yani babasının evine sürmeye başladı.

En azından aile evinde yumurtadan çıkan sürprizlerle uğraşmak zorunda kalmıyordum, değil mi? Alara elini kolunu sallayarak giremezdi içeri mesela. *Ya da E kişisi.*

Hayır. Artık hiçbir yer güvende hissettirmiyordu. Kunt Vidar Karyeli'nin yanı bile. Dünya bana dokunamazmış gibi gelmiyordu artık, en olmayacak kişi izini avucumun içine kazıdığından.

Biri var. Bir şey ya da. Bir duygu belki. Bir daha dokunamaz sana sanıyorsun, bir daha boğazına yumru olup oturamaz, bir daha çıkamaz karşına... Ama hayat işte, süslü paketlerle koyuyor önüne öylece. Kalakalıyorsun. Bakakalıyorsun. Savunmasız kalıyorsun yeniden. İstersen yıllar boyu ince ince planlayıp en kaliteli malzemelerle; özgüvenle, sevgiyle, merhametle inşa etmiş ol surlarını bir önemi yok. Yağmur oluyor üzerine yağıyor. Durdurmuyor o surları içinden geçiyor. Ya da o taşlar oluyor birer birer, üzerine yıkılıyor.

Altında kaldığın enkaz, sen oluyorsun.

Kaldır hadi kendini. Kaldır yeniden. *Bir enkazsın sen.*

"Şu araç..."

Kunt, demir parmaklıklı kapıların önünde frene bastığında güvenlik otomatik açılma talimatı verdi. Beren konuştuğunda kapı yavaşça açılıyordu, loş ışıklarla aydınlatılmış bahçedeki bayraklı makam aracının tamamı yavaş yavaş kadraja giriyordu. *Kartal yuvada.*

Avuçiçlerim karıncalandı. Parmaklarımı birbirine sürttüm. Efes'in verdiği sıkıntılı nefes, benim içime dert olurken Kunt hiçbir şey söylemeden *SUV*'yi makam aracının arkasına park etti ve motoru durdurdu. "Polat," dedi gözlerini makam aracından ayırmadan. "Babam programına göre bu akşam Ankara'da İç İşleri'yle toplantıda olmayacak mıydı?"

"Olacaktı abi," diye cevapladı Polat onu.

O zaman neden buradaydı?

İlk hareket eden Beren oldu. Kapıyı açıp atladı, aracın büyüklüğü sebebiyle binerken tırmanmak ve inerken atlamak gerekiyordu. Bu sefer emniyet kemerimi çözdükten sonra kendi başıma indim. Arabanın sıcağında mayıştıktan sonra İstanbul soğuğu, acil uyandırma servisi gibi imdadıma yetişmişti.

"Ben şuradan taksi çevirip eve mi gitsem ya," diye söylenen Efes'in bacağına arkadan ayağını geçiren Beren, Efes'in dizini kaldırıp bacağını ovaladığı ve homurdandığı saniyelerde çoktan savaş takımlarını giymiş bir edayla konağın kapısına doğru yürüyordu.

Kunt aracın önünden dolanıp yanıma geldiğinde bakışları üzerimde gezindi. Nasıl bir hasar arıyordu bilmiyordum ama bulamamıştı. Polat'a dönüp çevreye konumlandırdığı adamları kontrol etmesini söyledi bu yüzden. Polat emri aldığı gibi evin bahçesini terk ederken Efes, az önce Beren içeri girdiğinden ve bizim geldiğimizi gördüğünden kapıyı aralık tutup bekleyen yardımcı kadına bakarak iç çekiyordu.

"Ekin mevzusuyla mı ilgili?" Ellerimi montumun ceplerine soktum ve sakince sordum. Hiçbir şeymiş gibi. Sanki normal bir arkadaş grubuyduk ve aramızdan biri hinlik yapmıştı sadece, bir daha görüşmeyecektik onunla.

Öyle olsaydı nasıl olurdu?

Kunt normal bir ailede yetişse, Aliye Hanım'ın başına hiç bunlar gelmemiş olsa ve babası Behzat Karyeli de normal bir işadamı olsa mesela; Kunt nasıl yetişirdi ve nasıl bir adam olurdu o zaman? O zaman Alara'yla birlikte olur muydu? Günün birinde kalabalıkta birbirimize denk gelsek, *yakışıklı adammış* diye düşünüp yanından geçip gider miydim bir yabancıymış gibi?

Abim evi yine terk eder miydi ya da Halit Tasmas nerede, ne yapıyor olurdu ki? Fakültede olurdum ben ama kesin. Ev, fakülte ve hastane arası mekik dokurdu hayatım. Esved komada olmazdı ve arkadaş kalırdık belki lisedeki atışmalara rağmen. Atlatmış olurdum Ekin Egemen belasını ve hayatın akışında kaybolup giderdi bana yaşattığı kâbus, unutmama izin verilirdi belki.

Kunt'un bakışları durgunlaştı bir an, sorduğum soruyla birlikte. Tam karşımda duruyordu bana döndüğünde, karanlıkta koyulaşmış altın hareleri gözlerime değdi ve cevaplar aradı. Ne kadarını bildiğimi mi merak ediyordu? Ben de onun, ne kadarını bildiğini merak ediyordum doğrusu. Esved'in kuzeni Basri'yle konuştuğunu ve Ekin'e birtakım şeyler yaptığını biliyordum çünkü.

Karaca... Bak... Biz... Deneyemez miyiz tekrardan? En azından... Deneyemez miyiz?

Kesik bir nefes aldım Kunt'un sesini zihnimden atmaya çalışırken. Efes, ortamın nabzını ölçmek için gözlerini ikimizin arasında gezdirip duruyordu ve bir şekilde, bu konuyu yalnızken daha tatmin edici bir şekilde konuşacağımızı biliyordum.

"Şu uğursuza daha yakışır bir isim mi versek? Götel'ekin falan gibi?" Efes kolunu omzuma attığında sabır çektim, beni eve sürüklüyordu. "Hani *götelek*? Olur ya?"

"Efes?"

m'ın başına
yeli de nor-
rdi ve nasıl
birlikte olur
e denk gel-
geçip gider

Tasmas ne-
n ben ama
u hayatım.
ki lisedeki
men bela-
a yaşattığı

um soruy-
ıdüğünde,
ğdi ve ce-
ediyordu?
dum doğ-
kin'e bir-

rdan? En

ı atmaya
erini iki-
ou konu-
cağımızı

Götel'e-
bir çek-
a?"

"Efendim canım?"

"Kolunu çek."

"Çekeyim canım, çekeyim," diye mırıldandı memnuniyetsizce arkamıza bir bakış atarken. "Zaten seninkinin kaşla göz arasında uzuv kesmekteki başarısı dudak uçuklatır."

Basamaklara geldiğimde durdum, Kunt hemen arkamızdaydı. "Neden öyle dedin?" diye sordum Efes'e ama Kunt aramızdan geçerek kapıdan içeri girdiğinde konu tamamen dağıldı ve Efes, yardımcı kadına kalmadan kapıyı benim geçmem için açtı yüzünde durgun bir ifadeyle. "İçeri geçelim mi? Şaka ve kaka saati bitti."

Başımı eğerek geçtim kapıdan içeri. Efes böyleydi işte. Muhtemelen sabahtan beri ortama biraz enerji katmak için uğraşıyordu ama şu kasvetli evin kapısından girene kadardı işte onun çabası da çünkü buradan sonrasına kimsenin yararı olamazdı.

İçeride bir adam vardı çünkü... Küçükken kendi öz oğlunun beline dik dursun diye cetvel bağlayan, ders olsun diye diri diri tabuta kapatıp arka bahçeye gömen, iki kardeşe ayrı ayrı cehennemi yaşatıp sonra da birbirine düşman eden bir adam. Bazen ülkeyi mi korumaya çalışıyordu yoksa ölen karısının intikamını mı alıyordu anlayamıyordum.

Âşık olduğun insanı çok acı verici bir şekilde kaybetsen, intikam almak için ne kadar ileri giderdin?

Kunt salona girmeden önce durdu. Beren girişte dikiliyordu, içeriyi izliyordu öylece. Başını koridora çevirip benim geldiğimi gördüğünde yutkundu. Montumu, beremi ve atkımı almak isteyen yardımcı kadına bıraktıktan sonra kollarımı göğsümde birleştirerek yürüdüm bitmek bilmez o on adımı.

Hiç bitmeseydi keşke.

Çünkü şöminesi ve loş lambaları yanan salonda, gün-

lük kıyafetleriyle oturan Behzat Karyeli ve annem karşılıklı Türk kahvesi içip sohbet ediyorlardı.

Keyfi gayet yerinde görünüyordu annemin. Üzerinde uzun bir etek ve kalın bir kazak vardı, uzun ve gür saçlarını örüp sol omzuna almıştı eskisi gibi. Pencere kenarındaki tekli koltuktaydı. Ortalarındaki sehpaya elindeki fincanı bırakan Behzat ise mavi bir gömlek, kahverengi bir süveter ve kumaş pantolon giyinmişti. Onu ilk defa bu kadar normal kıyafetlerle gördüğümü düşünmeden edememiştim, sanki herhangi bir günmüş ve evinde komşusuyla sohbet ediyormuş gibi.

Sanki karşısındaki, ezeli düşmanının karısı değilmiş gibi.

"Ah, çocuklar da gelmiş," dedi annem bizi fark ettiği gibi. O, elindeki fincanı bırakıp kalkarken Efes de yanımızda yerini almış gergince izliyordu manzarayı. "Bitanem geçsenize içeri, neden orada dikiliyorsunuz hepiniz?"

Aklın yerinde olsaydı da böyle mi derdin anne?

Sana anlattıklarımı gerçekten dinlemiş olsaydın, onlara böyle mi davranırdın?

"Anne," sözcüğü kaçtı dudaklarımın arasından, ne yapacağımı bilemez gibi salonun ortasına doğru birkaç adım atarken. Ellerimi nereye koyacağımı bilmiyordum mesela ya da daha ne kadar dik durabileceğimi onun yanında.

"Annem," dedi annem birkaç adımda hızla aramızdaki mesafeden kurtulurken. Saçları lavantalı şampuan kokuyordu. Gözlerinin altı kararmıştı. Dr. Marc'ın ona kullandırdığı ilaçlar onu zorluyordu ama istemsizce daha iyi göründüğü için şükrediyordum. "Ne oldu? Bir şey mi oldu?"

Ellerime değen ellerinde nasırlar yoktu artık, başka birinin elleriydi sanki benimkileri tutan. Hamur işi gibi, tarhana gibi, deterjan da kokmuyordu annem. Üzerindeki kazak

düzgündü ve eteği ütülüydü. Az önce içtiği yorgunluk değil keyif kahvesiydi. Ben Ayşegül değil Karaca'ydım.

Ama Kunt, Vidar'dı.

"Vidar," dedi annem omzumun üzerinden arkama bakarken, Kunt'u gördüğünü biliyordum. "Oğlum, geçip oturursanıza... Neden ayakta dikiliyorsunuz?"

Hiçbir şey olmamış gibi davranmak kolay olmazdı elbet ama annem için hiçbir şey olmamıştı işte. Olmamıştı ki. Abim evi bile terk etmemişti ona göre. Ben sürükleyerek zorla getirmemiştim kendimi o akşam eve ve Esved hiç hapse girmemişti bir de.

Ben de delirmek istiyordum artık, en temizinden. Bütün kinimi, öfkemi, kederimi unutmak ve toz pembe bakmak istiyordum hayata; sevmek istediğim herkesi sevmek ve nefret ettiklerimden habersiz yaşamak istiyordum tıpkı annem gibi.

O an durdu kalbim, bir anlığına. Aslında annemin sahip olduğu bu hastalık, onun en büyük hediyesiydi. Yükünü kaldıramazdı çünkü şimdi oturup anlatsak, kalbi dayanmazdı bunca şeye. Geçen günlerde oturup anlattıysam bile bir kulağından girip diğerinden çıkmıştı ki tüm acı dolu sözlerim, sanki dünya korumaya çalışıyordu annemi. Beni de sevsindi o zaman dünya. Ben de unutmak istiyordum çünkü.

"Nilüfer Hanımcığım," diyerek içeri giren hemşirenin üzerinde toprak renklerinde sade kıyafetler vardı ve Behzat Karyeli'nin emriyle çalıştığını biliyordum. Günün belli saatlerinde ilaçlarını kullanmasına yardım ediyordu annemin ve vakti geldiğinde yatağına götürüyordu çünkü uyku düzeni çok önemliydi. Orta yaşlı kadın Behzat Karyeli'nin bir baş işaretiyle yanımıza kadar gelip annemin koluna girdiğinde, gözleriyle bana da sessiz bir selam verdi. "Uyku vaktiniz geldi. Size yatak odanıza kadar eşlik edeyim."

Annemin yumuşamış ifadesi, boğazını temizlemesiyle birlikte kayboldu o an. Sanki yavaş yavaş, bu evde nasıl bir muamele gördüğünün ve neden ilaç kullanması gerektiğinin farkına varıyor ve tepkisini koyuyordu. "Olur, Melike Hanım," dedi önce hemşiresine, ardından tuttuğu ellerimden öptü ve "İyi geceler yavrum, sen de çok geçe kadar oturma olur mu?" diye tembihledi. "Sabahları erkenden okulun oluyor. Fırına limonlu kek koyduk bugün. Eğer yemezsen küserim, senin için yaptım bak. Kuzum sever."

"Severim annem," diyen bir ses çıktı ağzımdan, oldukça kesik ve kısık bir ses. Yokla var arasında, duyulması güç bir ses. Titreyen bir ses. Annesi, ellerini bırakıp hemşiresiyle yatak odasına giderken ve herkese "Allah rahatlık versin çocuklar," derken annesine iyi geceler dilemekten aciz bir ses.

Ne kadar sürdü bilmiyorum. Behzat Karyeli kahvesini bitirdi, suyunu içti, arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. Kunt, Beren ve Efes salonun ortasında bir yerlerde dikiliyorlardı benim gibi. Kimse oturacak kadar rahat değildi, kimse tek kelime etmedi.

Annemle oturup karşılıklı kahve içecek adam değilsin sen, demek istedim sessizliğin içinde. Çok şey söyledim aslında gözlerimle ama sözler ağzıma değmedi işte, karşımdaki adamın büyüklüğünün farkındaydım ve hayatımı daha da berbat edebileceğinin de öyle. Üstelik annem tedavi gördüğü sürece, Halit Tasmas'ın gelip onu alamayacağı tek yerdi burası; eğer yaşadığına inanıyorsa tabii ya da bir şekilde, öğrenirse.

"Şu komadaki çocuk," dedi Behzat, en sonunda bu kimsenin altına imzasını atmadığı sükûnet anlaşmasını bozarak. Başını kaldırdı pencereden ve bize doğru döndü, gözleri üzerime değmeden doğrudan oğluna odaklandı. Kunt'a. "Durumu nasıl?"

"Stabil," diye yanıtladı Kunt onu. Annem ona *Vidar* diye seslendiğinde, suratına bakmaya cesaret edememiştim bu sefer, bu yüzden şimdi de başımı çevirip bakamıyordum ona. Benim annem, beni pamuklara saran adamı diri diri toprağın altına gömen babasıyla oturup kahve içmişti.

"Öteki?" diye sordu Behzat bu sefer. Her ne kadar üçünün de bu adamdan nefret ettiğini bilsem de bir noktada onun emirlerine uymak zorunda olan askerler olduklarını kendime hatırlatmalıydım belki de. Bir gün Behzat *vur* emri verse karşılarında kimin olduğundan bağımsız silahlarını ateşlerlerdi. "Egemen olan?"

Sergen Kahir *Egemen*. Ekin *Egemen*.

"Yaşayacak," diye yanıtladı Kunt onu. Bu şekilde Sergen'den bahsediyor olma ihtimali düşüktü, Ekin hakkında konuşuyor olmalıydılar.

"Bizim çocukların şahsı ellerinden kaçırmış olma ihtimallerinin epey düşük olduğunun pek tabii farkındayım, telefon görüşmemizin muhtemel bir ağ kesintisi sebebiyle sonlanmadığının da." Behzat Karyeli, o kadar otoriter bir enerji veriyordu ki etrafındaki insanlara; adam yönetilmek ya da hesap sorulmak değil, emir ve ayar vermek için dünyaya gelmişti sanki. "Ama sağ salim kafesine tıkıldığından, görmezden geleceğim." Gözlerindeki, yakın gözlüğü olduğunu düşündüğüm gözlüğü burnunun ucuna indirdiğinde bir süredir kucağında ilgilendiği şeyin mini bir iPad olduğunun farkında değildim. "Her ne kadar tek parça hâlinde olmasa da."

Efes yerinde kıpırdandığında, dönüp ona bir bakış attım ama ne hissettiğini belli etmek istemediğinden midir bilinmez bana bakmıyordu. Ne demekti *tek parça hâlinde olmasa da*? Kunt, Ekin'e ne denli bir zarar vermiş olabilirdi?

"Bilmeni istiyorum ki şu saatten sonra ağır ceza mahkemelerine sunacağın her türlü delil ve delil niteliği taşıyan dosya işlem sırasında ortadan kaldırılacak veya ulaşabileceğin her türlü yüksek makam tarafından yok edilecektir. Seni Çember'deki görevinden alıyorum. Yarın sabahtan itibaren yalnızca gelecek ayki müsabakana hazırlanıyor olacaksın. Ayrıca görev arkadaşlarının da," dedi gayet sakin ve ağır bir sesle, gözlüğünü çıkartıp elini havada sallayarak; Beren, Polat ve Efes başta olmak üzere diğer herkesten bahsediyordu. "İlgilendikleri dosyalar katiyen değişecek. Nilüfer Koralin, Çember dosyası dahilinde tanık koruma programı kapsamında tedavisine burada devam edecek. Nihayetinde oğlumu yıllar sonra evine getiren sebep de buydu, ortadan kaldıracak değilim," diye devam etti tok bir sesle. "Ahmet Çevik ve Ekin Egemen, dosyaları gizli yürütülerek gelecek ay çıkacakları mahkemede suçları kanıtlanır kanıtlanmaz çürüyecekleri kodese tıkılacaklar. Acar ve Öktem Tasmas gibi önemli konularda ise işbirliği için zaman zaman teşkilata uğramanız istenecektir. Nehir sizi bilgilendirir."

Ağzımı açacak gibi oldum, hatta vücudumda salgılanan adrenalin ateşimi başıma çıkardığında ileriye bir adım bile attım ama sonunda tek yapabildiğim yumruklarımı sıkmak oldu. Tıpkı arkamı döndüğümde, Efes'in yaptığını gördüğüm gibi. Beren kaşlarını çatmıştı. Kunt ise tepkisizdi. Tepkisiz ve sessiz.

Karşımızda Kunt'un babası olan Behzat Karyeli değil, bu ülkenin orgeneralı vardı ve onlara konuşmuyordu yalnızca, emirdi ağzından çıkan her bir söz.

"Ve Karaca ister katılır ister katılmaz," dedi Behzat Karyeli, koltuğundan kalkarken. Yardımcı kadın sanki onun bu hareketini bekliyormuş gibi salona giriş yapmış,

giyinirken ceketini tutuyordu adamın. "Karam Koralin, annesiyle görüşüp bilgi almaya çalışacak."

Son sözü bir yumru gibi boğazıma otururken avucumun içinde kazağımı sıktım.

"Emirlerimin net ve anlaşılır olduğunu düşünüyorum."

"Nereden biliyorsunuz?"

Yanımdan geçiyordu tam o sırada. Kunt'un gözlerinin içine bakarken hiçbir zaman teyit alamamıştı bu yüzden emirlerinin anlaşıldığı kanısına varmış ve evi terk etmek için salonun dışına yönelmişti ama sorum onu durdurdu. Omzunun üzerinden başını çevirdi Behzat Karyeli, yalnız bana değil yere bakıyordu. "Neyi, küçük hanım?"

"Annemin herhangi bir bilgi sahibi olduğunu. Sonuçta günlüğünden bile bir şey çıkmadı."

Sesli bir soluk verdi Behzat, muhtemelen ne kadar sinir bozucu bir kız olduğumu düşünüyordu o an ama konuşmaya başladığında, verdiği cevap tatmin etmekten çok kafamda soru işaretlerini çoğaltmıştı. "Annen çok şey biliyor Karaca, emin ol," dedi tok bir sesle. Ardından acının tatlılıktan pek uzak o tebessümü değdi dudaklarına, ilk defa bana doğru döndü ve gözlerimin içine baktı. "Ayrıca, Nilüfer'in günlüğünden bir şey çıkmadığını da nereden çıkardın?"

Bir şok dalgası parmak uçlarımdan saç diplerime kadar beni esir aldı o an, bu yüzden Behzat Karyeli salonu terk edip evden çıkarken hiçbir şey söyleyemedim veya hareket edemedim. Dışarıdan gelen araç sesi nihayet beni kendime getirdiğinde "Ne biliyor?" diye sordum soğuk ama oldukça öfkeli bir sesle, salonun içindeki üç kişiye birden. Dönüp üzerine doğru yürümeye başladığımda Kunt hareket etmemişti bile ama ben de onu hareket ettirememiştim göğsünden ittirdiğimde. "Ne buldunuz annemin günlüğünde?!"

Büyük eller ellerimi avuçları içine aldı, benim aksime ol-

dukça sakindi bakışları. Şöminenin ateşinde parlayan altın hareleri gözlerimin içine güven vermek istercesine bakıyordu. "Bilmiyorum."

"Hah," diye bir ses kurtuldu boğazımdan, ona inanmadığımı belli ediyordu. "Yalan söylüyorsun."

"Karaca emin ol biz de bu konu hakkında bir şey bilmiyoruz, yoksa şu dakikadan sonra senden bir şey saklamanın kimseye faydası yok." Beren araya girdiğinde öfke dolu bakışlarımı bir an olsun ayırmamıştım Kunt'unkilerden, dürüst olduğunu görmeye ihtiyacım vardı gözbebeklerinde ama öylesine boş bakıyorlardı ki.

"Cumhurbaşkanlığı'nı yanına çektiğine inanamıyorum siktiğimin Halit Tasmas'ını yakalayıp örgütünü çökertecek diye," diye homurdandı Efes nefretle bir koltuktaki yastığı alıp yeri delercesine halının üzerine fırlatırken. Öyle ki neredeyse sıçrıyordum yerimden. "Ne olacak şimdi? Bizsiz hangi takımı ne ara toplayacak da operasyonu vakit kaybetmeden devam ettirebilecek? Yeterince deneyimli adamlar bulabilecek mi ki?"

"Bir önemi yok," dedi Beren, çaresizce koltuğa otururken. Hesap kitap yapıyor gibi görünüyordu, sanki kafasının içinde fırtınalar kopuyordu. "Karam'la Melisa yanında, Sergen'in de eli armut toplamıyor kardeşinden mütevellit yardım edecektir. Eğer bu yaşında bizzat sahaya inmeye niyetlendiyse Kunt'un yerini doldurmak o kadar da imkânsız olmayabilir, oğlunun başarısına denk yerine koyabileceği tek adam kendisi sonuçta."

Kunt'un ne zaman ellerimi bıraktığını bilmiyordum ama iki parmağı arasında burun kemerini sıkıp gözlerini kapattığında o kadar yorgun görünüyordu ki. "Sikeceğim Rusya'sını da maçını da," diye söylendi sakin ama öfkesini altına gömmüş bir sesle. "Bir bok bildiği yok Halit'i nasıl

durduracağı hakkında. İlan etmiş oldu. Tek umudu Nilüfer Koralin."

Kunt ya da diğerleri, gerçekten, annemin günlüğü hakkında bir şey biliyor gibi görünmüyorlardı. Nihayetinde bu konu hiç açılmamıştı uzun zamandan beri şimdiye kadar, Behzat Karyeli tekrar gündeme getirmişti. "Günlükten dolayı bir şey biliyor olmalı. Karam'ı da... Annemle konuşması için o göndermiştir. Tedavisi umurunda değil." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ne orgeneralin ne de..."

Ne de abimin.

Gel de sayma bir zamanlar canın olanı, canından, hadi.

Hadi.

"Abi siktir olup zıbarıp yatabilir miyiz artık? Sabah validenin sarma sardırmasıydı, kurt deme alınırıydı, Karam'ın GTA karakteri gibi yaralanıp yok bir şeyim ayaklanmasıydı, sıkış tepiş eve dönmesiydi, Behzat Karyeli ayarıydı derken benim bünye şöyle sağlam bir yemeğin ardından bayılmak istiyor yoksa istifa edip Beşiktaş sahilinde simit satacağım artık gerçekten," dedi Efes seslice nefes verdikten sonra. O sırada içeri Polat giriyordu, işini halletmiş olmalıydı ki. "En azından çalışırken iki üç beleşe atarım ağzıma da karnım doyar böyle aç açına gezinmem."

Sıkıntı yok abi, gibisinden bir bakış attı Polat, Kunt'un ona sorar gibi bakışlarına karşılık. Keşke burası için de aynı sinyali verebiliyor olsaydık ama az önce üzerimizden tır geçmiş gibi hissediyordum. Dengeler değişiyordu ve şüphesiz, Behzat Karyeli'nin bu hamlesinden sonra işler de öyle.

"Bu saatte buraya lahmacun gönderiyorlar mı ya? Saat kaç?..."

Efes'in telefonunu çıkarıp online yemek uygulamasına girdiğini gördüğümde adımlarımı salonun dışına çevirmiş,

mutfağa yönlendirmiştim doğrudan. Ankastre ışığını açıp dolaptan su çıkardığım an birinin peşimden geldiğini fark etmiştim çoktan ama kim olduğunu bildiğimden görmezden geliyordum.

Bu evde yaşayanların boy ortalamasının 1.90 oluşundan mıdır bilinmez, su bardağına ulaşamadım. Kunt arkamdan uzanıp önüme bıraktığında da bardağı görmezden gelip sürahiyi iki elimle kavradım ve kenara çekilip sakin bir şekilde birkaç yudum içtim üzerinden.

"Verdiğim bardağı kullanmak yerine sürahiden içtiğine inanamıyorum," dedi Kunt gerçekten inanamadığını belirtir bir sesle.

"Ben de senin babanın, sen bu işin içine gir diye kırk takla atıp annene verdiğin sözü bozdurduktan sonra seni ekipten kovmasına," diye cevapladım onu, elimdeki sürahiyi tezgâhın üzerine bırakırken. Titretmeden duramıyordum dizimi. Sinirlenmiştim. Dönüp fırını açtım ve içindeki kek dilimleriyle dolu kabı çıkartıp içinden bir dilim aldıktan sonra kalçamı tezgâha yaslayarak koca bir ısırık aldım. Gözlerim doldu. Sinirle keki çiğnerken ağlıyordum. Gözyaşlarım aktıkça sinirlenip elimin tersiyle sildiğim kısır bir döngüye girmiştim ve nedenini bilmiyordum bile.

Biliyordum aslında. Sadece hangi biriydi, onu ayırt edemiyordum artık.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Benim ne istediğimin ne önemi var?"

"En başında böyle konuşmadık mı?" diye sordu Kunt, bir cevap gibi sormuştu soruyu. Limonlu kekin hafif tadı ağzımdan kaybolurken bu sefer Kunt'un tezgâha bıraktığı bardağa suyu doldurup birkaç yudum aldım ve ona baktım ters bir şekilde.

Derin bir nefes aldıktan sonra bana birkaç adımda yak-

laştığında eli havalandı, parmakları yüzüme gelen bir saç tutamına değip o tutamı yüzümden uzağa iterken "Kal dersen kalacaktım yerde, çık dediğin maça çıkacaktım hani," diye açıkladı bana. "Asker kimliğimi bir kenara it... Benim kişisel bir çıkarım yok bu savaşta. Annem geri gelmeyecek. Kaybedeceğim kadarını kaybettim ben."

Gözlerinin altında oluşmaya başlamış karanlık halkalara dokunmak, gözkapaklarını kapatmak istiyordum bu gece ama içimde yanan ateş engel oluyordu ona uzanmama çünkü dokunsam yakacaktım. Onu anlayan ve ona hak veren tarafım öyle sakin ve mantıklı konuşuyordu ki bir diğer yanda ise onunla kavga etmek isteyen ve yorgun siluetini taşlayan bir öfke vardı ve kolay kolay dinecek gibi durmuyordu.

"Merak ettiğim bir şey var, yalnızca tek bir şey," diye mırıldandığında ufak bir adımın ardından tam karşımda dikiliyordu şimdi. İşaretparmağının tersi önce elmacık kemiğime, ardından çeneme okşarcasına değdiğinde boynumdan aşağı bir yol izledi. "Seni kaybettim mi?"

Her defasında açmaya çalışırken elimi kesen teneke oyuncak kutumu bile bir gün olsun sevmekten vazgeçmedim ben. Yanımda taşıdım her yere. Sokaktan toplayıp yıkadığım renk renk taşları da, abimin bir tekerleği eksik kırmızı oyuncak arabasını da, annemin taşları düşmüş küpelerini de içine sakladım. Ne zaman kapağını kaldırmak istesem bir yerimi yaraladım ve bir keresinde parmağımı sıkıştırmayı bile başardım arasına ama bir gün olsun, ne kutuyu değiştirmeyi düşündüm ne de başkasının dokunmasına izin verdim. Bir kez olsun.

Fark etmediler bile belki de fırıncının oğlunun bir çöp gibi arka sokaktaki konteynıra fırlattığı o yılbaşı süslü kırmızı kutuyu alıp eve getirdiğimi ve bir daha da yanımdan ayırmadığımı.

Siktiri boktan kırık bir kutu için bile, beni kaybetmek zordur bu yüzden Kunt.

Ama bazen kaybettiğini düşünmen gerekir. Gerekir ki bir daha sana en başında bunu düşündüren şeyleri yapmayasın, dikenli yollara sokmayasın, insanın yüreğini yerinden öylece söküp alamayasın.

Gözkapaklarım ağırlaştı o an. Gözlerinden önce çenesine, sonra boynuna, sonra göğsüne düştü ve yanından geçip gitmek istercesine hareketlendim ama bileğime dolanan eli son anda bana engel olmuştu. "Bu gece benimle uyu," dedi oldukça kısık bir sesle, neredeyse fısıldar gibi çıkmıştı. Bu hâlsizliğin bir adı vardı. *Yorgunluk.*

Efes bile Kunt'un en son ne zaman uyuduğunu bilmiyordu.

Boştaki elimle koluna uzandım ve elini çekip kurtardım bileğimden, umutsuz bir şekilde ayrılan ellerimize baktı. Sırf bu bakış bile yeterliydi belki de teklifi için yelkenleri suya indirmeme.

Bileğimden kurtardığım eline uzanıp tuttuğumda onu da benimle birlikte çektim mutfağın dışına. Beren, Efes ya da Polat neredeydi bilmiyordum ama biz eve, uyumaya gidiyorduk çünkü ikimiz de yorgunduk.

Bu gece savaş çanlarını Behzat Karyeli çalmıştı ve hepimiz bunu biliyorduk.

Kunt telefonuyla birini aradı kapıya çıkana kadar, ardından kabanlarımızı alıp bizi hazır bekleyen bir arabaya geçtik birlikte. Ben emniyet kemerimi bağlayana kadar demir kapı açılmış, Kunt çevreyoluna doğru sürüyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum önümüzdeki yolu boş bakışlarla izlerken. Saatin geç olmasındandı sanırım artık, etrafta hiç araç yoktu.

Kunt uzanıp dizimin üzerindeki elimi avuçlarının ara-

sına aldıktan sonra önce üstünü, sonra altını öptü. İstemsizce ona döndüm, yola odaklı bakışları bir saniyeliğine benimkilerle buluştu. "Ne düşünüyorsun?"

"Öylece her şeyi bırakıp Rus maçına mı hazırlanacaksın?"

Hızlı ama dikkatli sürüyordu. Sol gözünü kaşırken dudaklarına sinen çarpık tebessümü gördüm, sahil şeridinde gaza abandığında altın harelerin şeritler üzerinde gezinen sessiz öfkesini hissettim. Bu net bir *hayır*dan ziyade, bu soruyu sorduğum için bana aldığı bir tavırdı. *Bunu soruyor musun?*

"Bütün gün hiçbir şey yemedik," dedi bir süre sonra, evin sokağına girdiğimizde. "Dışarıdan mı söylemek istersin yoksa mutfağı karıştıralım mı?"

Ben sorusunu düşünürken telefonu çalmaya başladığında, güvenlik bahçe kapısını açıyordu. Kunt telefonuna gelen aramaya cevap verip telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırdı o an ve "Dinliyorum Harun Bey," dedi ciddi bir sesle. *Harun Bey. Esved'in doktoru.*

Kunt aracı garajın önüne çekene kadar nefesimi tutmuş bir şekilde oturdum koltukta. Geçmek bilmez birkaç dakika içinde tek söylediği "Anlıyorum, tamam, anlıyorum, haber verirsiniz, teşekkürler,"di.

"Neyi anlıyorsun?" dedim arabadan indiğimiz an, telefonu kapattığında ön taraftan dolaşıp yanına doğru yürüyerek. "Neye tamam? Ne haberi verecek?"

Seslice nefes verdi Kunt, tam önümde dikilerek omuzlarımın üzerine koydu ellerini ve stabil bir ifadeyle baktı yüzüme. Bekledi. Bekledi. Bekledi. Gözlerinin içinde bir ipucu ararken delirmek üzereydim.

"Esved tepki vermeye başlamış," dedi en sonunda, kıvrılan dudaklarının ardından.

Gözlerim kocaman açılırken ilk defa ciğerlerime dolan oksijenin bu kadar ferah ve iyi geldiğini hissettim haftalar

sonra. "Ne?" Otuz iki diş gülümsüyordum muhtemelen. "Gerçekten mi?" Kunt'un kollarını iterken arabaya yönel- dim. "Çabuk, çabuk gidelim!"

"Dur, dur," dedi Kunt ellerimi yakaladıktan sonra. "Henüz uyanmamış, belirtileri gösteriyormuş sadece. Doktor haber verecek. Şu an gitsek vakti olmadığı için görüşe bile izin vermezler."

Ellerimi çekip yüzüme bastırdım. *Allahım. Şükürler olsun.* Ağlamak istiyordum sevinçten. Onca kederin, sorunun arasında böyle bir haber almak... "Ne zaman gideceğiz o zaman?" diye sordum hızlıca, göğsüme sığmayan bir sevinçle. "Ne zaman uyanırmış? Ne zaman görüşebiliriz?"

"En iyi ihtimalle yarın sabah," diye cevapladı Kunt beni. "O yüzden şimdi yemek yiyip bir güzel dinleneceğiz. Anlaştık mı?"

Gözlerim etrafta gezindi, meraklı bakışlarını gizlemeye çalışan korumalara baktım; ardından gökyüzündeki kara kara bulutlara ve çiselemeye başlayan yağmuru avuçlarımda hissettim. Saat gecenin bir vaktiydi ve yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu şu an.

Yemek yiyip uyumaktan başka.

"Tamam," diye mırıldandım o yüzden, sevincimi dizginlemeye çalışırken.

Kunt tebessüm etti. "İsmi geçince bile nasıl hayat geldi yüzüne."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Eğer Esved'le Kunt yer değiştirseydi ve komada olan kendisi olsaydı nasıl bir hâlde olurdum bir fikrim yoktu ama uyanacağı haberini aldığımda en az o an olduğu kadar sevineceğimi bilmiyor muydu? Neden kendini Esved'le kıyaslıyordu?

Kabanlarımızı çıkartıp içeri geçtiğimizde mutfakta, ocağın üzerinde duran tencerelere takıldı gözlerim. Hızlıca

kontrol etmek için ilerledim. Ayşen Abla karnıyarık, pilav ve çorba yapmıştı. Evden çıkalı çok olmuş olamazdı çünkü yemekler hâlâ sıcaktı.

Kunt duş aldı. Ben sofrayı kurdum ve salata hazırladım. Aldığım iyi haberle yerine gelen iştahım bana yemediğim haftaların acısını çıkarırcasına iki tabak karnıyarık pilav yedirdi o akşam. Bulaşıkları birlikte topladık, yemekleri kaldırdık. Bu sefer duşa giren ben oldum.

Işıklar kapandığında saçımı duruluyordum. Birkaç saniye sakince saçımı durulamaya devam ettim, ardından suyu kapattım ve duş kabinini açıp sanki görebilecekmişçesine etrafa baktım. Çok geçmeden kapım tıklatıldığında istemsizce sıçramıştım. "Karaca?"

"Elektrikler mi gitti?" diye sordum Kunt'un sesini duymanın verdiği rahatlıkla.

"Altyapı çalışması. Jeneratörün otomatik devreye girmesi gerekiyordu ama girmedi, çocuklar kontrol etmeye gittiler şimdi bodruma."

"Anladım," diye mırıldandım, saçımı iyice durulamanın verdiği rahatlıkla dikkatlice duş kabininden dışarı adım atarken. Telefonumu bulup flaşı açtıktan sonra önce saçlarımı, sonra vücudumu kuruladım ve üzerime bir tişört ve altıma da şort giydim. Ev fazla sıcaktı ve kaynar suyla duş almıştım resmen.

Ağrısını çektiğim regli bir türlü olamamıştım, belki sıcak duş yardımcı olurdu. Annem olsaydı muhtemelen soğan kabuğu kaynatıp suyunu içirir ya da eski usül başka metotlar denerdi.

Tarayıp nemini iyice aldığım saçlarımı uyuyakalmazsam daha sonra kurutacaktım çünkü birkaç dakika geçmesine rağmen jeneratör hâlâ devreye girmemişti. Kapının kilidini açıp dışarı çıktığımda, sokak lambasının ışığı bile aydınlat-

mıyordu artık koridoru. Tek gürültü pencereye vuran yağmurdan geliyordu, tek ışık da arada anlık etrafı aydınlatan şimşekti.

"Kunt?"

Merdivenlerden aşağı seslediğimde cevap alamadım, bu yüzden odasına doğru ilerledim ve aralık kapıyı hafifçe tıklattım. Birkaç saniye bekledikten sonra içeriden ses gelmeyince kontrol etmek için kapıyı açtım bu sefer, Kunt ikili kanepede oturmuş ve tüm perdeleri açmış fırtınayı izliyordu.

Üzerinde siyah kısa kollu bir tişört ve eşofman vardı onun da. Bana bir garip baktığını fark ettiğimde kaşlarımı çattım, o da çattı. "Neden kapıyı tıktıklıyorsun anlamadım," diye mırıldandı önüne dönerken. Sanırım bana gıcık olmuştu.

İstemsizce gülümsedim yorgun bir ifadeyle, her ne kadar yüzümü net bir şekilde göremeyeceğini bilsem de.

"Ne yapıyorsun burada?..." diye soruyordum tam da yakınından geçerken, bir anda uzanıp beni kolumdan tutarak üzerine düşürdüğünde. Ufak bir çığlık koptu boğazımdan, bacaklarımın altından kolunu geçirip beni kucağına çekti ve istemsizce omuzlarından tutundum. Ne mi yapıyordu?

Başını geriye doğru yaslayarak koltukta iyice kaydı, yeterince rahat bir pozisyondaydı artık. "Seni bekliyordum." *Avımı bekliyordu.*

"Uyumak için yatağa girilir, koltuğa oturulmaz," diye bir laf attım ortaya; tam da o sırada köşedeki loş gece lambası yanar gibi oldu ve gitti. Yalnızca birkaç saniye sonra elektrikler gelmişti fakat odayı aydınlatan tek şey aynı gece lambasıydı.

Dikkatim gece lambasından, Kunt'a kaydığında bir anlığına elektriklerin hiç gelmemiş olmasını diledim. Yüzüne vuran loş ışık kirpiklerinin gölgesini elmacık kemiklerine

düşürmüş; keskin çene hattı, uzun boynu ve âdem elmasını gözlerimin önüne sermişti. Güzelliğinden etkilenmemek imkânsızdı.

"Yatak ve koltuk sandığından çok daha engin amaçlar için de kullanılabilir, şaşırırsın," dedi tok bir sesle, gözleri yüzümün her bir zerresinde dolanırken. Fazlasıyla güvensiz hissettim bir anlığına; saçlarım nemliyken nasıl görünüyordu? Yüzüm, aldığım sıcak duştan dolayı hâlâ kızarık mıydı? Bıyıklarım çıkmış mıydı mesela ya da ne bileyim...

Sessiz geçen saniyelerin ardından yüzüme uzandığında tüm bu düşünceler kayboldu. Kucağına oturduğumdan ve o da koltukta kaydığından yüzüne bakarken hafif eğiliyordum, ön tutamlarım sallanıyordu. Bir tutamı parmaklarının arasına alıp kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra avucunu boynumla yanağım arasına yasladı, ne komikti; avucu kadar yüzüm vardı.

Başparmağı altdudağıma sürtündüğü an dudaklarım aralandı."Ne yapıyorsun?"

"Dinleniyorum."

"Dinlenmek, uyumakla olmaz mı?"

Tebessüm etmemek için dudaklarını birbirine bastırdı sanki, hafifçe kaşları havalanırken. "Sen öyle mi sanıyorsun?"

Eline vurdum. "Benimle oynama."

"Hımm, öyle mi?" Hafifçe doğrulurken bir kolunu belime, bir bacağımı da çekip kendi beline doladı. Dengemi kaybetmemek için boynuna sarıldım bir anlığına ama ayrılmama izin vermedi, tenim alev almıştı. "Kiminle oynayayım? Bir tek seninle oynuyorum." Bu sefer eli ayak bileğimden yukarı doğru dans ederek tırmanıyordu sanki. Bu adam benimle oynamasını *çok* iyi biliyordu.

Benimle birlikte geri yaslandığında göğsüm tamamen göğsüne yaslandı. Öyle bir yerde oturuyordum ki biraz

daha yukarı kaysam oyununa karşılık verebilirdim ama ben tek başına oynadığını düşünmesini istiyordum. "Hâlâ kızgınım sana."

"Küçük bir anlaşma yapsak seninle," diye mırıldandığında bir eli belimde diğeri çıplak bacağımın üzerindeydi. "Kızgın kalsan, affetmesen, intikam alsan hatta ama yanımdan ayrılmasan," diye devam etti, eli şortumun kumaşından içeri sızmıştı ve dikkatimi dağıtmak için parmaklarımı saçlarının arasından geçirmiştim ama burnuma gelen mentollü şampuan kokusu hiç de yardımcı olmamıştı.

"Cehennemi yaşatırım sana," diye geveledim ağzımda, Kunt doğrulurken beni belimden kaldırıp yeniden yerleştirdi kucağına. Hissetmemi istediği şey tam, tam olarak altımdaydı o an.

Yüzüme yaklaştı, başka hiçbir şey göremiyormuş gibi bakıyordu dudaklarıma. "Güzel." Sıcak nefesi yüzüme çarpıyordu. "Cenneti isteyen kim?"

Boynuna yasladım avucumu, yeni tıraş olmuş sakalları avucumun içine batıyordu ve teni yanıyordu; o kadar hoşuma gidiyordu ki minicik elimi böyle doldurması. İnsana uzatılan her halat güven vermezdi, sağlam ve güçlü oluşu ellerinin altında ama tutman için ikinci kere düşündürtmezdi bile sana. En karanlık kuyulara da inerdin o halatla, en dipsiz görünenlerden de çıkardın sağ salim.

Belimdeki eli kazağımı sıyırırarak karnımın üzerinden iki göğsümün arasına uzandığında orada, doğum gününde taktığı kolyenin ucunu buldu; Karayel'in dişini ve nişan yüzüğümü. Kendi kendine güler gibi bir nefes kaçtı ağzından. "Kişiye özel cehennem tasarlamaz Tanrı, eminim daha önemli şeylerle meşguldür ama..."

Ben onu öptüm ilk. Ellerim kol kaslarının üzerinde gezindi ve nihayetinde avuçlarım boynuna, göğsüne yaslan-

dı sırayla. Ne kadar tecrübe kazanırsam kazanayım hiçbir zaman onu doğru öpemeyecekmiş gibi amatör hissediyordum hâlâ ilk günkü gibi ama o her zaman ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Öpücükleri yüzümde geziyor, boynuma iniyor, elleri rahat durmuyordu. Şortumun içinden iç çamaşırımı sıyırdığında hafifçe yükseldim ve bir kolumu boynuna dolayarak destek aldım, diğer eli kazağımı sıyırdı ve ben ne yaptığını anlayana dek kafası kazağımın içindeydi. İstemsizce kıkırdadım, bir tepki gibi göğsümü ısırdığında ise hassasiyetten inledim. "Yapma, öyle," diye mırıldandım kesik nefes alış verişlerimin arasında, kazağımı başımdan sıyırıp atıyordu. "Yaramaz..."

Beni belimden tutup kucağına bastırdığında az önce otuz iki diş sırıtan suratı yüz seksen derece mimik değiştirerek ciddileşti ve boğazını temizledi, yüzlerimizin arasında hiç mesafe yoktu ve birbirimizi solurken bu sefer ben tişörtünü çekiştiriyordum. "Bu gecelik değil, bu geceden itibaren tek başına uyumanı yasaklıyorum..."

"Sen kimsin pardon?" Tişörtünü başından çekip çıkardığım an saçları dağıldı. Mükemmel görünüyordu. Sarhoş gibiydi. Uzanıp yeniden dudaklarımızı birleştirdiğinde sorduğum soruya cevap vermek umurunda bile değildi.

"Görürsün," diye fısıldadığında cevap verebilecek durumda değildim, açık kalmış ağzımdan doğru düzgün nefesler almaya çalışıyordum çünkü eli iç çamaşırımın içindeydi ve acımasızca tam olarak *orayı* ovalıyordu. Dayanılmayacak kadar yoğun bir histi bana verdiği. "Sen *banasın*," dedi diğer avucunu boynuma yaslarken yüzüm boynuna gömülmüştü ve tam kulağının altında alıyordum soluklarımı. "Bana kalacaksın."

O an, kayboldum.

Zamana dair bilinen ne varsa unuttum, öte yandan Kunt Vidar Karyeli'nin kollarının arasında göreceliliğini kanıtladı bana. Bu gece kendimi her zerresinde kaybedecek ve ertesi sabah hücrelerime kadar kırıldığım bir adamın yanında uyanacaktım.

Beni de alıp ayağa kalktığında etrafa bakabildiğim ilk an odanın yeniden karanlığa gömüldüğünü gördüm. Beni yatağa devirdi, iç çamaşırımla birlikte şortumdan kurtuldu, kalkmaya çalışırken kolumdan tuttu ve kolunu belime sardıktan sonra sırtımı göğsüne, dudaklarını da kulağıma yaslayarak cayır cayır yanan bir yere öpücüğünü kondurdu. Kaçmak, tutuşundan kurtulmak istedim çünkü benimle nasıl oynuyorsa bacak aramda da öyle bir oyun sürdürüyordu; yoğun, merhametsiz, çığlık çığlığa.

Karnıma yaslı koluna tutundum, tırnaklarımı geçirdim, fazla ses çıkardığıma kanaat getirdiği an çeneme yaslı elinin başparmağını emdim. Her şeyi unutmuştum, yorgunluğumu ve öfkemi bile... Bambaşka bir yerdeydim.

Saçlarımı diğer omzumda topladığında boynuma bir öpücük bıraktı, ardından elini çekti. Başımı diğer yanıma çevirdiğim an Kunt'un başucu çekmecesinden bir şey aldığını gördüm, sesinden anlaşılacağı üzere muhtemelen prezervatifti. Kollarını karnımın üzerinden çıkartıp paketi önümde açtı, çenesini omzuma yaslamıştı. Beni belimden itip yeniden yatağa düşürürken. Yuvarlanıp sırtüstü yattığımda kollarımı kaldırdığım gibi üzerime eğildiği için boynuna dolayabilmiştim. "Çok güzelsin."

"Göremiyorsun bile."

"Nasıl göründüğünü biliyorum." Kolları vücudumu arasına alırken bacaklarımı beline doladım, çenemden yukarı ıslak öpücükler bırakıyordu. "Her zaman sana bakıyorum."

Ona verebilecek bir cevabım yokmuş gibi baktım yüzüne, avucumun içindeydi yüzü ve -gibi- biraz gereksiz bir kelimeydi çünkü gerçekten verebileceğim bir cevap yoktu ona. Ne söyleyeceğimi bilemeyerek ağzımı açtığımda ise onu hassasiyetimin üzerinde hissettim, ardından içimde; kelimeleri dudaklarımdan çalmıştı, aklımı da başımdan alıyordu.

Bize hiçbir şey olmamış gibi öptü beni. "Aç bacaklarını," diye mırıldandı boğuk bir sesle karanlığın içinde; bana kendini veriyordu, bu yüzden değil bacaklarımı açmak ne isterse o an muhtemelen veremeyeceğim hiçbir şey yoktu.

Aşk, zamanla inşa edebileceğin, güven, saygı ve sadakat üzerine kurulu bir yapıydı; birini alıp yapbozunuzun eksik bir parçasıymış gibi mükemmel bir şekilde boşluğa oturtmaya çalışmamalı, çalışırken kendi tablonuza da o parçaya da zarar vermemeliydiniz esasında. Böyle basit bir matematiğin bugün geldiği nokta insanın göğüs kafesine şiddetli ağrılar sokarken kollarınızın arasına hayatınızın aşkını alabiliyor olmak aynı kafese çiçekler ekiyordu günden güne.

Yükseldiği her an uzaklaşıp beni başka bir pozisyona çekti, saçlarım hâlâ nemliyse bile yalnızca terden nemliydi. "Kalacak mısın?" diye fısıldıyordu kulağıma, ona cevap veremeyecek hâldeydim. Duyduğuma şükretmeliydi. "Her gece," diye devam etti kolunu karnıma bastırırken eli ekstra mesaideydi. "Benimle..." *Çığlık*. Eli ağzıma kapanınca ısırdım. "...kalacak mısın?"

Hayır, diye fısıldıyordum, bağırmak istiyordum, başımı iki yana sallıyordum ama kabul etmiyordu.

Orta yerimden çatlayacağımı düşündüğüm, altdudağımı ısırmaktan parçaladığımı hissettiğim anlardan birinde. Kontrol edemediğim bir mırıltıyla sesimi ona duyurabildiğimde hızlandı. Kollarının arasında küçüldüm de kü-

çüldüm, beni kendine zımbaladığını hissediyordum; eğer birazdan ayrılmak isterse bile bütün uzuvlarım onunla birlikte hareket edecekti ve her nereye gidecekse beni de götürmesi için yalvaracaktım sanki.

Bir an karanlığın içinde kayboldum, bir diğerinde kolumun üzerinde yatağa dönmüştüm ve ışığa alışmaya çalışan gözlerimle cızırdayarak yanan gece lambasına bakıyordum. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım ve güldüm istemsizce çünkü çalışmak için bu anı mı beklemişti yani?

Kunt'un eli belimden geçerek karnıma yaslandığında bacağıyla bacaklarımı ayırdı ve arasına girerek tamamen kendine çekti beni yeniden. Kafamın içinde kaybolduğum anların birinde prezervatiften kurtulduğunu düşünüyordum. Boynumdan öptü, çenemden öptü, ardından avucunu boynuma yaslayıp yüzümü yüzüne çevirdi ve gözlerimin içine baktı. "Neden gülüp duruyorsun?"

Omuzlarımı silktim. Bana neden güldüğümü gerçekten sormuyordu, bunu soracak son insandı. *Gülmek sana günahsa...*

"Duş almak ister misin?" diye sorduğunda başımı salladım, neden konuşma yetimi kaybetmiş gibi sadece beden dilimle cevap veriyordum hiçbir fikrim yoktu.

Kunt ayağa kalktığı gibi elimden tutup beni de kaldırdığında birlikte odasındaki banyoya yürüdük. Her ne kadar yaklaşık bir saat önce duş almış olsam da leş gibi terlemiştim ve kesinlikle bu şekilde yatağa girmeyecektim.

Duş kabinine girdiğinde suyun sıcak tarafını açtı. "Ne biçim erkeksin sen," diye dalga geçtim istemsizce. "Erkek adam soğuk suyla duş alır."

Gözlerini kıstı ve yüzünü hafif ekşiterek baktı bana. "Nereden çıktı bu şimdi?"

"Yani öyle derler," diye mırıldandım, çok aptal hissetmiştim bir an.

Kunt gülüp alnımı öptükten sonra arkamdaki raftan duş jeli ve lif alıncaya dek. "Üşüme diye sıcak suyu açtım, koridordaki banyoda ne zaman duş alsan kapının altından buharlar geliyor."

"Tabii," diye mırıldandım yine aptal gibi hissederek. Adam beni düşünüyordu, ben ona laf çakma peşindeydim. Beni liflemeyi düşündüğünü anladığım an hazırladığı lifi çalıp bir başka lifi göğsüne attım ve "Sapık," diye takıldım bu sefer, hızlıca kendimi terden arındırırken. Kunt muhtemelen bu sarhoş tavırlarıma anlam veremiyordu ama birincisi, bacaklarımın arasındaki hassasiyeti hissetmezden gelmek zordu ve ikincisi, Kunt baştan aşağı çıplakken ona dik dik bakmamaya çalışmak zordu ve üçüncüsü, elli kere de onun karşısında çırılçıplak kalsam utanmaya devam edecek ve utanmadığımı kanıtlamaya çalışırken saçmalayacakmışım gibi geliyordu.

Saçlarımı durulamasına izin verdim. Ne zaman gözlerimi kapatsam bir öpücük çaldı kendine. En sonunda saçlarımı ayrı, vücudumu ayrı bir havluya sarıp banyodan kaçabildiğimde yerdeki eşyalarımı toplayıp altıma iç çamaşırı almak için odama gitmiş, ardından Kunt'un dolabından tişört çalmak için odasına geri gelmiştim.

Saçlarımı kurutmak için çok yorgun ve uykuluydum ama mızmızlanmayacaktım çünkü hasta olmak istemiyordum. Kunt banyodan çıkarken ben girdim, aradan geçerken bana gayet uslu bir şekilde odaya dönüyormuş pozları kesip koluyla belimden yakaladığında gerçekten saçlarımı kurutmak için saklamaya çalıştığım gücü onunla boğuşurken harcayacakmış gibi hissediyordum. "Ya, bırak!"

"Ama daha nereye gidiyorsun ki? Bitti işte tamam yeter, yatağa gel," diye mızmızlandı beni omzunda iki büklüm olduğum şeklimden alıp yatağa atarken. Çarşafları değiştirmişti.

"Saçlarımı kurutmazsam hasta olurum," diye mırıldandım hapşırmadan hemen önce. "Bak, gördün mü? Bahane arıyorum resmen hastalığa." Uzattığı elini tutarak doğruldum, ardından kalktığımda onunla yatak arasında sıkışmıştım. "Geçmeme izin verecek misin?" Kollarımı göğsümde birleştirerek başımı kaldırdım ve dik dik baktım ona.

Ellerini havaya kaldırdı ve suçsuzmuş gibi geri çekildi. Ama ben yanından geçip banyoya giderken peşimden geldi.

Kapının pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş beni izliyordu. Kurutma makinesini dolaptan çıkartıp prize taktım ve taradığım saçlarımın arasında saçlarımı bir elimle dağıtarak dolandırmaya başladım.

"Saçların uzamış," dedi Kunt benim de aynı düşüncelerde olduğum anların birinde. Ardından yaslandığı yerden doğrulup yanıma geldi ve kurutucuyu elimden alıp kalan nemli saçlarımın tamamen kuruduğundan emin oldu.

Kurutma makinesini kaldırıp saçlarımın arasına bir öpücük bıraktıktan sonra çocukmuşum gibi elimden tutup yatağa götürdü beni, ardından ben temiz çarşafların arasına tırmanırken gece lambasını kapattı ve sonunda yanıma yattı.

Birkaç saniye içinde vücudumun %90'ı Kunt'un üzerinde olacak bir şekilde boynuna doğru solurken buldum kendimi. Elimi kaldırıp avucumu yanağına yasladım ve yeni çıkan sakallarını hissettim bir kez daha. *Kalmak istiyorum,* demek istedim ona. *Huzuru senin de hissettiğini biliyorum ve ben her gece burada, böyle kalmak istiyorum.*

Yerine, uyudum.

O gece birkaç kez uyandım. Her seferinde uzağa, kendi alanıma kaçmıştım ve her seferinde Kunt beni geri sürüklemenin bir yolunu bulmuştu.

Sonuncu uyanışımda yalnızdım. Beyaz çarşafın üzerinde kedilerim ve anneleri Tosbik uyuyordu. Kendimde aya-

ğa kalkacak gücü bulamıyordum her ne kadar duvardaki saat, saatin öğlen on ikiye geldiğini gösterse de.

Ama sonra, aklıma gelen düşünceyle kedileri bile unutarak çarşafı kaldırdım ve çığırarak dört bir yana fırlayan kedilerin arasından kaçıp soluğu koridorda aldım. *Esved.* Üzerime bir pantolon ve kazak geçirmeye çalıştığım dakikalarda aynı zamanda telefonumu arıyor ve çoraplarımı ayağıma giymekle uğraşıyordum. Nihayetinde kalın ceketimle birlikte merdivenlerden aşağı inebildiğimde har gür bir şekilde salonu kontrol ettim ve Kunt'un etrafta olmadığının farkındalığıyla çıkış kapısına yürüdüm hızla.

Rehberimden Kunt'u bulmaya çalışıyordum ki Ayşen Abla ellerini bir beze silerken çıktı mutfaktan. "Kuzum?" diye seslendi bana yüzünde aydınlık bir gülümsemeyle. "Şükürler olsun. Yüzünü gören cennetlik, nerelerdeydin?"

"Ayşen Abla," dedim nefes nefese, kendimi ve heyecanımı dizginlemeye çalışırken. "Kunt nerede?"

"Az önce geldi, bahçede çocuklarla konuşuyordu. Bir sorun mu var kızım?..."

"Teşekkürler Ayşen Abla," diyebildim botlarımı kaptığım gibi kapının önüne çıkarken o an. Ne düşünüyordum bilmiyordum uyandığım gibi beş dakika içinde kendimi kapının önüne atarken ama botlarımı bağlamaya kalmadan başım döndüğünde paspasın üzerine düşmüştüm.

Avuçlarım yere yaslandı, derin bir nefes alıp kendime gelmek için gözlerimi kapattım. *Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol.*

Ama çok değer verdiğim bir insan, umutsuz gözlerle bakılan o komadan uyanmış olmalıydı bu sabah ve ben sakin olunabilecek bir neden göremiyordum ortada.

Siyah, deri botlar gözlerimin önüne gelene dek.

"Uyandığı gibi kendini camdan aşağı fırlattı cidden, kelimenin tam anlamıyla," dediğini duydum Efes'in, basa-

makların aşağısından. Hayretler içerisinde bakıyordu bana gülümseyerek. Bu iyiye işaret olmalıydı, değil mi?

"Gel, gel..." Önümdeki deri botların sahibi nihayet eğilerek ellerimden tuttuğunda beni, benim güç harcamama kalmadan beni ayağa kaldırdı ve önce ellerimi, sonra dizlerimi silkeledi. "Sakin ol, gideceğiz hastaneye."

"Uyanmış mı?" diye sordum daha bir günaydın bile demeden, ilk kez başımı kaldırıp Kunt'un yüzüne bakarken. Çok daha iyi görünüyordu. Üzerinde siyah boğazlı bir kazak, siyah bir kaban vardı ve güneş gözlüklerini yüzünden çıkarıyordu. Koyu halkalar ve yorgunluğunun belirtileri kaybolmuştu. Dün gece iyi uyumuş olmalıydı.

"Uyandı," diye cevapladı Kunt beni, çenemden bir makas alırken. "Ben de gitmek için senin uyanmanı bekliyordum."

Kaşlarım çatıldı, telefonumdan saati kontrol ettim yeniden. "Sen kaçta uyandın ki?"

"Dört," diye yanıtladı beni. Bu da demek oluyordu ki en fazla üç-dört saat uyuyabilmişti dün gece. "Fuat Hoca'm sabah antrenmanlarını sever. Ben de öyle."

Rus maçı. Yutkundum. Kunt, Behzat Karyeli'nin istediği gibi antrenmanlarına geri dönmüştü; her ne kadar bu meseleyi bırakmayacağını bilsem ve ben de bunu istesem de eğer hepimiz şu an bıraksak bundan sonra nasıl bir hayatımız olurdu merak etmiyor değildim.

"Günaydın," dedi o an Kunt, dalıp gittiğim yerden beni çekip alarak. Birkaç saniye boyunca yüzüne öylece baktım, kelimenin tam anlamıyla beş dakika önce uyandığımın ve algılarımın henüz açılmadığının farkındaydı sanırım.

"Günaydın," dedim sakin ve donuk bir sesle. Efes arkada sıfatıma bakıp kahkahayı patlattığında kenara çekilip ona ters bir bakış attım. O da dün gece iyi uyumuş gibi görünüyordu, enerjisi yerindeydi maşallah.

"Hadi, gidelim." Kunt eğilip yanağımdan öptükten sonra elimi yakaladığında herhangi bir itirazda bulunmadım, zaten dün gece hücrelerime kadar sınırlarımı ihlâl edip kalesine bayrağını dikmiş bir adamın elinden elimi çekmem muhtemelen trajik bir şekilde komik olurdu. Bunun yerine, kapımı açtığında geçip ön koltuğa oturdum ve emniyet kemerimi bağlarken Kunt'un yanımda, Efes'in de arkada yerini alışını izledim.

"Ne oldu bebeğine?" diye sordum dönüp Efes'e.

Ekşi bir suratla çiğnedi ağzındaki sakızını. "Kunt Allahsız olduğu için motosikleti evime değil komutanlığa göndermiş, ben de sabah sabah gitmek istemiyorum oraya şimdi."

"Öktem'i evine göndermişler," diye araya girdi Kunt o an, kapıyı kapattıktan sonra motoru çalıştırırken. "Yani komutanlığa gitmek için kendine bahane yaratıyor olmazsın, rahat ol."

"Bahane yaratmak mı?" Efes ters ters baktı Kunt'a, koltukta tam ortaya gelip bir elini Kunt'un diğerini benim oturduğum koltuğun omuzluğuna koymuştu. "Motosikletimi Öktem'le aynı kodese koymuşlar gibi davranma."

"Gidersen yanına uğramaktan korkuyordun ama kızın, kabul et sen de," diye cevapladı Kunt onu, merhametsizdi bu sabah.

"Düşmanımız o bizim."

"Öyle mi?"

Dönüp bir Kunt'a bir de Efes'e baktım; ardından sanki *eski* yakın arkadaşım hakkında konuşmuyorlarmış gibi yapmayı bırakıp seslice nefes verdim. "Sizin bana yaptığınızdan pek bir farkı yok Öktem'in yaptıklarının. Ben geçip arabanıza oturuyorken senin onunla aynı ortama girmekten çekinmen komik olmuş Efes."

"Kızım aynı şey değil, Öktem bizi de seni de kullanmak için sızmış aramıza resmen. Ayrıca ortam dediğin kodes. Hapishane yani," diye cevapladı Efes beni, gayet rahat bir tonla. "Öktem senin yakın arkadaşındı, aranızda olan da olacak olan da seni ilgilendirir ama benim de bir hesabım var onunla beni ilgilendiren yalnızca."

Omuz silktim, camdan yanımdan akıp giden yola bakarken. "Öyle olsun."

"Öyle çünkü," diye homurdandı Efes ve arkasına yaslandı.

Böylece Kunt, Efes, ben ve havadaki hafif gerginlik İstanbul'un öğlen trafiğinde kırk beş dakikalık bir yolculukla nihayet Esved'in tedavi gördüğü hastaneye varabildik. Yol boyunca Kunt'un antrenman takvimi, Behzat Karyeli'nin hafta bitimine kadar Ankara'da oluşu, Efes ve diğerlerine ay sonuna kadar verilen ücretsiz izni konuştuk. Behzat Karyeli'nin onları görevden alıp izne çıkararak bu meseleden uzakta tutabileceğini zannettiğini düşünmek aptallık olurdu, bu yüzden son dakika bu konuyla dalga geçmekten vazgeçmiş ve Kunt'la Efes'in konuşmalarını dinlemeyi seçmiştim yalnızca.

Öktem'in salınmasına şaşırmamıştım. Zaten en başında Karam tarafından yakalanıp teşikilata götürüldüğünde de Behzat'la işbirliği yapma şartıyla salınmıştı, şimdi de ona bir şey olacağını düşünmüyordum. Ne olsa Acar Tasmas'ın kızıydı ve elinde Behzat Karyeli'nin istediği gibi kullanabileceği bir gücü taşıyordu. Sadece, bundan sonra nasıl adımlar atacağını merak ediyordum.

Karam'ın da öyle.

Melisa.

Kunt arabayı park ettikten sonra araçtan inerken, neredeyse Esved'in uyanışını gölgeleyecek kadar bir kederle

kaplandı içim; Efes'den de Kunt'tan da saklıyordum Melisa'nın sırrını ve hatta Karam'dan bile. Melisa'dan da sakladığım bir sır vardı, çocuğun babasının kim olduğunu biliyordum. Her ne kadar bu noktada, böyle bir ortamda verilecek karar tamamen onun olsa da içim rahat değildi.

Abimin sırma saçlısını Beren sandığım zamanı düşündüm. Melisa'nın, spor akademisinin oradaki kahvecide Karam'dan nasıl *abi* diyerek bahsettiğini de düşündüm. Melisa her zaman iyi bir oyuncu olmuştu. Eminim bu seferki olayın da üstesinden gelirdi.

Hastanenin acil kapısından girdiğimizde danışmaya doğru yürüyorduk ki köşedeki sedyelerden birinde tanıdık bir yüz gördüm. Kabarmış siyah saçlar, soluk beyaz bir ten, günlük eşofmanlarıyla Şebnem ceketini giyiniyordu. Ne zaman hastaneden taburcu olmuştu?

Kunt'la göz göze geldiğimizde Efes'e bir bakış attıktan sonra adımlarını hızlandırdı ve hepimizden önce Şebnem'in yanına vardı. Şebnem hemen bizi fark etmiş, kenardaki çantasını ve elindeki reçeteyi almış çıkmaya hazırlanıyordu. "Siz de mi buradaydınız?"

"Geçmiş olsun," dedi Kunt hafifçe eliyle omzuna dokunurken destek olmak istercesine. Efes'le aynı anda "Geçmiş olsun," diye tekrarladık biz de. Şebnem bakışlarını benim üzerimde biraz daha fazla gezdirmiş, iyi olup olmadığımı anlamak istercesine baştan aşağı süzmüştü o an.

"Sağ olun," dedi yorgun bir sesle. Yüzünde sıfır makyaj vardı ve göz altları çökmüş, biraz kilo vermişti. "Dikişlerimi zorlayınca canım çok yanmaya başladı. Kontrole geldim, ağrı kesici de verdiler."

"Dikişlerini niye..." Efes kaşlarını çatmış, öne atılacaktı ki son anda kendini tuttu ve seslice nefes verdi. "Teşkilat dinlenmen için izin vermedi mi?"

"Verdi ama güçten düşmemek için antrenmanlara dönebileceğimi düşünmüştüm en azından," diye yanıtladı Şebnem onu, az önceki pasif agresif çıkışını görmezden gelerek. "Biraz daha tembellik yapmam gerekiyor evde sanırım. Bir süre daha bir boka yaramayacağım yani."

"Bir daha dikişlerini zorladığını duyarsam bozuşuruz. Fizik tedavi neyine yetmiyor?" Kunt, bir abi edasıyla Şebnem'e *eh be kızım* dercesine baktı. İstemsizce hoşuma gitmişti.

"Siz? Birinize bir şey olmadı inşallah?" diye sordu Şebnem, üçümüzü de gözden geçirdikten sonra. "Her şey yolunda mı?"

"Esved uyandı," diye cevapladım onu sevinçle.

"Aa, komadaydı değil mi?" Seslice nefes verdi çantasını boynundan geçirip çapraz takarken. "Geçmiş olsun dileklerimi iletin ona da. Benim şimdi çıkmam lazım," diye devam etti aramızdan sıyrılırken. "Görüşürüz sonra. Ya da görüşmeyiz, inşallah, bilemedim, hep korkunç şartlarda karşılaştığımızdan..." Bana baktı. Sanırım evde yaşadıklarımız ona da travma olmuştu.

Şebnem'in arkasından bakarken Kunt'un yaklaştığını hissettiğimde, elimi cebimden çıkarıp bakacağını düşünmemiştim. "Çıkmadan senin eline de baktıralım, iyi iyileşiyor muymuş bir terslik var mıymış..."

"Baktırırız, baktırırız... Artık gitsek mi?" Elimi çektim ve gözlerimi Kunt'la Efes'in üzerinde gezdirdim. Her ne kadar Efes, bir süre Şebnem'in ardından baksa da bakışları duygusuzdu ve önüne döndüğünde gayet iyi görünüyordu. Sanırım Şebnem dosyası onun için gerçekten kapanmıştı artık.

"Gidelim," diye yanıtladı Kunt beni, elini belime koyup hafifçe destek olurken fakat ben danışmaya döndüğümüz gibi adımlarımı hızlandırdım. Esved'i yoğun bakımdan normal odaya almışlardı.

Oda 2426. On birinci kat. Asansör doluydu ama Kunt beni bir köşeye alıp önüme sur gibi dikildiğinden midir bilinmez bana o kadar da dolu gelmedi. Nihayet on birinci katta indiğimizde etraf sessiz görünüyordu fakat 2426. odanın önünde Basri telefonla konuşuyordu. Yüzünün güldüğünü ilk defa görüyordum sanırım.

"Canım kapatıyorum, misafir geldi," dedi Basri bizi koridorun başında yakınlaşırken gördüğünde. Yine kızıp tartışma çıkaracak mıydı bilmiyordum ama içimden bir ses, daha fazla gürültü yapmayacağını söylüyordu.

"Hoş geldin abi," dedi Basri, benim oldukça şaşırdığım ve yumruk yemiş gibi bir adım geri gittiğim, ağzından çıkanı sorguladığım bir sesle. Kunt'la el sıkıştılar. Ardından Efes'le de. Basri beni görmezden gelmedi, başıyla selam verdi.

"Ailesi?" diye sordu Kunt.

"Gül Teyze ve diğerleri kafeteryaya indiler. İçerisi boş. Doktoru az önce gitti, ameliyatı varmış sanırım..."

Kunt "Sağ ol Basri," dedikten sonra elimi tuttuğunda şaşkın bakışlarımı Basri'den, Kunt'la ellerimizin birleştiği noktaya çevirdim ve boğazımı temizledim. Artık şaşkın değildim, sadece heyecanlı ve biraz da gergindim.

Esved ne biliyordu? Esved hiçbir şey bilmiyordu.

Siktir. Esved *hiçbir* şey bilmiyordu. Kıyamet kopacaktı.

Kapı açıldığında doğrudan Esved'in yatağını gördüm. İlk birkaç adımda silueti belirginleşti, onu ne kadar uzun zamandır görmediğimin farkındalığını yaşadım o an. Sakalları uzamıştı ve karman çorman saçlarıyla tam bir kaçkına dönmüştü, göz altları morarmıştı ve yüzü çökmüştü. Burnuna doğru giden, nefes almasını kolaylaştıran kablolar vardı ve damar yolu açıktı, serum takılıydı.

Karnıma kramplar girdi. Onu böyle görmek benim için çok zordu. Lisenin altın çocuğunu, benim için adam öl-

dürüp hapse giren bir adamı, benim yüzümden kaza geçirip komaya giren bir adamı böyle beyazlar içinde sağlıksız bir şekilde görmek çok zordu ama *en azından, en azından uyandı ve bilinci yerinde* diyordum kendime ve bu şekilde ağlamadan tutuyordum kendimi.

Göz göze geldik. Fazlasıyla ruhsuz bakıyordu.

Kunt'un elini bırakıp yatağına yaklaştım ne diyeceğimi bilemez bir hâlde dikildim öylece önünde. "Esved," dedim zorla yutkunurken. "Şükürler olsun ki uyandın. Nasılsın?"

Boğazını temizledi ama buna rağmen "İ-yi-yiyim," derken çatlamıştı sesi. Soğuk bakan gözleri arkamdaki iki siluete sessiz bir selam verirken ben yatağının kenarına yaklaştım iyice ve pikesini düzelttim, her hareketimden suçluluk damlıyordu o an. Ne yapacağımı, ellerimi nereye koyacağımı bilmiyordum. Gözlerim sürekli yatağının yanında bipleyen aletlere kayıyordu sanki her an ona bir şey olacakmış gibi.

"En son ne hatırlıyorsun?"

Önüne, tavana baktı önce öylece. Ardından gözlerini bana çevirdi. "Hatırlamıyorum. Kafam..."

Nefes alış verişlerim hızlanırken ağlama isteğimi yutmaya çalıştım, boğazımdan aşağı ittirdim zorla. Ağlayamazdım ben ama gözpınarlarımdan sildiğim ılık sıvının ne olduğunu biliyordum ellerimle. Burnum akıyordu.

Zamanla iyileşmişti yüzündeki çürükler ve kesikler ama izleri kalmıştı tabii. Onlar da zamanla silikleşecekti ve Esved ayağa kalktığında eski sağlıklı hâline dönecekti. Her şey yoluna girecekti. "Her şey yoluna girecek, sen uyandın ya," dedim çocuksu bir sesle. "Doktor ne dedi? Ne zaman çıkabilirmişsin?"

"Sakin ol be kızım," diye araya girdi o an Efes arkadan. "Daha herif uyanalı ne kadar oldu? Bir kendine gelsin."

"Ama ne bileyim..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Esved'in gözkapakları çok ağır görünüyordu.

Esved yorgun bir ifadeyle hafifçe tebessüm etti, elinin üzerine koyduğum elimi avucunun içine aldı zayıf bir tutuşla.

Gözlerim sulanırken kocaman gülümsedim. Kurtulacaktı tabii. Benim bile midem bulanmıştı buraya geldiğim birkaç seferde, Esved burada haftalarını geçirmişti her ne kadar uyuyor olsa da bu zamanın çoğunda.

"Bir şeyler değişmiş sanki, bana anlatacağın çok şey varmış gibi duruyor," dedi Esved ardından kuru bir sesle, bakışlarını olabildiğince sert tutarak omzumun üzerinden arkasına bakarken. Bana konuşuyordu halbuki ama Kunt'a dikleniyordu bu hâliyle bile. İstemsizce güldüm sessizce.

"Sorma," diye mırıldandığım an, Esved elimi fark etti ve kaşları çatıldı.

"Eline ne oldu?"

"İş kazası."

"Hangi işin kazası?"

"Hayat."

"Ne diyorsun Karaca?"

"Anlatırım Esved."

"Anlatacak mısın cidden?" diye sordu Esved bu sefer, ters ve yorgun bir ifadeyle. Sanırım aklı, bileklerimdeki ip izlerini gördüğü geceye gitmişti ve yine Kunt'u sorumlu görüyordu. Kunt sorumluydu, evet ama olan bitenden haberi yoktu ve ben nasıl anlayacağımı bilmiyordum gerçekten.

Bir titreşim sesi tüm odayı kapladığında dönüp arkama baktım, Kunt'un sırtıma sabitli gözleri bir an olsun baktığı yerden ayrılmazken elini cebine attı ve telefonunun ekranına bakmadan önce benimle göz göze geldi. Dün geceki ya da bu sabahki adamdan eser yoktu mimiklerinde.

Gelen arama her kimdense, önemli olmalıydı ki "Buna bakmam lazım, müsaadenizle," dedikten sonra kapıya yöneldi ve çıktı.

"Al kırdınız adamı işte," diye söylendi Efes bir espri yapmaya çalışarak ama hiçbirimiz gülmedik. Efes somurttu. "Sizin için ortamı yumuşatmaya çalışanda kabahat."

O an Esved'in elimi sıktığını hissettim, işaretparmağıyla altı harf çizdi elimin üzerine. *G İ T S İ N.*

"Efes bizi biraz yalnız bırakır mısın?" diye mırıldandım tok bir sesle, anında. Esved neden yalnız kalmak istiyordu bilmiyordum ama en güçlü tahminim, neler olduğunu benden duymak istediğiydi.

Efes başını sallayıp odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Esved'e döndüm boğazımı temizleyerek. *Bak... Sen gittin, ben evde tektim... Melisa ve Şebnem geldi, sonra Ekin de geldi ve... Sonra herkes geldi... O kadar herkes geldi ki Karam bile geldi Esved.* Bir tek sen gelmedin.

Her zamanki gibi.

"Kunt ya da onlardan biriyle bir daha konuşmazsan sana gerçekte neler olduğunu anlatırım," diye fısıldadıktan saniyeler sonra sözlerini idrak edebilmek adına avuçlarımı yatağa yaslayıp üzerine eğildim şokla.

Esved'in surat ifadesi bir anda değişirken benimki de eminim şaşkınlıkla aydınlanmıştı. "Ne?"

"Sö... Söylediğim gibi," dedi bir kez daha tekrar etmek istemiyormuşçasına. "Eşyalarını topla ve çık evinden... Yüzüğünü atmışsın zaten, belli bir şeyler olmuş aranızda... Çık bu kavganın içinden, senin kavgan değil bu... Defolup gidelim Karaca bunların dünyasından..."

"Esved sen ne diyorsun?" Öyle düşmanca konuşuyordu ki yüzünde gördüğüm kin ve korkudan bacaklarım titremeye başlamıştı.

"E... Eğer bana bu meseleyi... Ve onları bırakacağını söylersen... Sana söylerim..." Kaşlarını çatmış, dudakları düz bir çizgi hâlinde oldukça kararlı görünüyordu Esved. Bir şeyler sakladığı her hâlinden öyle bir belliydi ki...

Bir kez daha baktım arkadaşıma; haftalar süren komanın yorgunluğu üzerindeydi evet ama artık odaya ilk girdiğimde gördüğüm kadar zayıf ya da ruhsuz görünmüyordu gözüme, hayır. Esved içinde büyük bir öfke saklıyordu ve her nedense, bu öfkeden beni korumaya, kendi yanına almaya çalışıyordu.

"Seni öldürmeye çalıştılar değil mi?"

Sıfır mimikle baktı suratıma. Orada her ne yaşandıysa, Esved artık böyle biriydi.

"Ne biliyorsun?"

Ruhsuz bir ifadeyle önüne döndü. "Onları bırak. Söylerim... Bunu bir düşün istersen. Çıkmaz sokağa girdin sanırım Karaca."

"Neden böyle konuşuyorsun? Ne biliyorsun bu kadar tehlikeli?"

"Tek bildiğim," diye yanıtladı beni, kapının diğer ucundaki hareketliliği ikimiz de hissetmiştik. "Ben fazla yaşamam... Yaşatmazlar... O yüzden seçimini yap..."

Ardından makineler kafayı yedi.

5

MUHAREBE

Dünyanın eskisi gibi olmadığını söyler büyükler. Sanki eskiden açlıktan ölmek üzere olan çocuklar fırından kuru ekmek çalıp üstüne bir de dayak yemiyormuş gibi, gecelerini soğuk kaldırımlarda geçiren evsizlerin yanından her gün insanlar umursamazca geçmiyormuş gibi, hak ve hukuk denilen şeyler bir çöp torbasına konup konteynırlara atılmıyormuş gibi birilerinin tırnaklarıyla kazıyıp tırmandıkları basamakları başkaları kanat takıp geçerken...

Dünyanın eskisi gibi olmadığını söylerler büyükler. Çünkü bir yaşa kadar inanıp yaşadığımızı sandığımız peri masalından, bir yaştan sonra uyanırız; dünya aslında hiçbir zaman bildiğimizi sandığımız yer değildir. Dünya göremediklerimiz ve bilemediklerimiz kadardır, biz gördük ve bildik sanırız.

Büyürüz sonra. Deriz ki çocuklarımıza, *dünya artık eskisi gibi değil.*

Ama eskisi gibi olmayan artık, aslında, *bizim* dünyamızdır. Bizim hayatımız. Bizim öğrendiklerimiz, tecrübe ettiklerimiz, üstesinden gelmek zorunda bırakıldıklarımız, yarı yolda bıraktıklarımız ve yolun ortasında uğruna bırakıldıklarımız... Çünkü her şey değişir. İnsanlar da büyür

ve değişir. Bir sabah kalkarsın ve dünya artık, *eskisi gibi* değildir.

Daha fazla dondurma yiyemezsin sokağın sonundaki dondurmacıdan bozuk parayla mesela, biriktirip akbiline koyman gerekir ki işe gidebilesin. Geceleri geç saatlere kadar oynayamazsın çünkü işlerin vardır ve alarmını sabahın altısına kurarsın. Çok kısa etekler giyemezsin çünkü çocuk gözüyle bakmazlar artık sana ama *çok kısa*nın belli bir ölçüsü yoktur ki elinle ya da cetvelle ölçesin. Göğüslerin büyükse elbette objeleştirileceksin. Yaş olmuşsa yirmi beş mesela, nerede parmağındaki yüzük? Belli bir yaşa gelince evlenmeli ve ailenin soyunu devam ettirmelisin yoksa geç kalırsın mesela, sonra tüp bebekle modern tıp yöntemleriyle uğraş dur. İşindi, ev işleriydi, çocuğuydu, akraba ziyaretleriydi, kocandı... Küçükken evcilik oynarken halbuki hayat ne kolaydı.

Eskisi gibi olmaz tabii hayat. Olamaz. Kimse de seni buna hazırlayamaz.

Bir laf eder büyükler ve geri çekilirler. Ne anlama geldiğini büyürken anlarsın.

Ama büyümek *sancılı*, büyümek *zor*, büyümek koca bir *saçmalık*... İstersen inkâr et. İstediğin kadar inkâr et. Yan mahalledeki çocuklar yanlarından geçerken yakan top oyunlarına davet etmeyecekler seni, ne halt yediklerini bilmeyen adamlarla kahve masalarına oturacak ve bilmem kaçıncı kez kendini anlatacaksın onlara bunun yerine. *Yarım* olduğunu düşünecek ve diğer yarını arayıp duracaksın, her seferinde alman gereken mesajı hayattan; yok sayacaksın.

Tek başına bir *tam*sın sen. İnsanlar bütündür. Kendilerini yarıya bölüp bir başkasını diğer yarıları yapmak isterler ama bir yarım ve bir tamın, bir bütün olabildiği nerede görülmüş?

Kendimi yarıya kesip bir bütün yapmak istemiştim biriyle ben de yıllar önce, insanların ne kadar acımasız ve tehlikeli olduklarını öğrenmeden hemen önce. Yalnız bırakılıp yalınayak yürümeden önce mahallemin bozuk kaldırımlarında ve anneme her şeyin yolunda olduğunu söylemeden önce. O gün büyümeyi bıraktım. Çünkü ertesi sabah kalktığımda yılların ötesinde yaşlanmıştım.

Kahve sohbetlerine çıkmak insanlarla, kalabalık masalarda gülerek çocukluk anılarımı ya da yaptığım aptallıkları anlatmak keyif vermeyecekti. Bu yüzden ne kadar sandalye varsa attım ve tek başıma oturduğum masalardan yalnızca kahve almak ya da derse gitmek için kalktım. Çalıştım. Çalıştım. *Çok* çalıştım. Abimi aldılar. Sorun değil. Zaten abim yoktu. Annemi aldılar. Annem vardı ama yoktu. Beni bir masaya oturtup bir savaşın ortasına bıraktılar, savaşmam için değil; *silah* olmam için. Her atılan kurşunda bir parça daha eksildim, biraz daha yoruldum, biraz daha yok oldum.

Kurşunlar saplanmasını istemediğim insanlara değdi, yaraladı onları; acıdan iki büklüm etti.

Ama çoktan dahil olmadığın hiçbir savaş ayağına gelmez.

"Ne düşünüyorsun?"

"Annemin günlüğünü istiyorum."

Kış bahçesindeki yanan şöminenin önüne oturmuş, kollarımı kendime çektiğim bacaklarımın etrafına dolamış ateşi izliyordum. Yüzüm yanıyordu sıcaktan ama umurumda değildi, sanki bilerek bu kadar yoğun ve acı verici bir şekilde ısınmak istiyordum ama bir türlü ısınamıyordum da. Üşüyordum hâlâ. Arabadan öfkeyle çıkıp kendime gelmeyi beklerken kaldığım sağanak yağmurun altında üşümüştüm. Eve girip kaynar suyla duş aldıktan sonra kalın

kıyafetler giymek ve Ayşen Abla'nın şömineyi yakması da bir fayda sağlamamıştı. Sanki ben hep üşüyecektim.

Sanki ateş beni ısıtmayacak, sadece *yakacaktı.*

Kunt'un gölgesinin uzaklaştığını gördüm, sessiz adımları koridorda kayboldu. Kesikçe aldığım derin nefesler bana sadece Esved'in gözümün önünde fenalaşarak nöbet geçirdiği, hemşire ve doktorların odayı bastığı sırada Kunt'un belimden yakaladığı gibi çığlık ve itirazlarımı dinlemeden beni koridora çıkardığı anı hatırlatıyordu. Neden fenalaştığını ve nöbet geçirdiğini öğrenmeye çalışıyordum sadece ama sakinleşemiyor, ağlıyor ve beni tutmaya çalışan kollara tırnaklarımı geçiriyordum sadece. Belki de artık sessiz bir olgunlukla karşılamak yoktu benim kitabımda haberleri, çığlık atarak küfretmek ve çaresizce ağlamak vardı hıçkırıklarla.

Aklımı kaybettiğimi hissediyordum artık.

Hemen yanımdan bir hışırtı geldiğinde, başımı çevirdiğim gibi kalın ve büyük bir zarf gördüm yanıma bırakılan. Yüzümdeki yaşları silip bağdaş kurduktan sonra zarfı alıp elimi içine attığımda ise dokunduğumun ne olduğunu biliyordum. Annemin günlüğü.

"Kasadaydı," dediğini duydum Kunt'un, hemen arkamda olmalıydı. Omzumun üzerinden dönüp ona baktığımda üzerinde gri bir tişört ve pantolon olduğunu gördüm, sol elinin üzerinde yüzeysel oldukları belli olan kırmızı çizikler vardı. Benim eserimdi. Boynu da kızarmıştı. Beni eserimdi. Gözkapakları ağır ve yüzü yorgun görünüyordu. Bugünlerde hepimizin kişiliği buydu sanırım.

"Behzat Karyeli günlükten bir şey bulduklarını ima etti, buldukları ipucunu yok etmemişlerdir değil mi?" diye sordum önüme dönerken, defterin arasında annemi hissetmek istercesine ellerimi gezdiriyordum.

"Defteri inceleyen benim ekibimdi. Bir şey çıkmadı. Babamın blöf yapıyor olma ihtimali yüksek ama sen de bakarsan daha iyi olur tabii." Arkamda hareket ettiğini hissettim, koltuğun ucuna oturdu. "Karam da... Günlüğü istiyor."

"Ona veremezsin." Ani bir hareketle günlüğü göğsüme bastırırken düşmanca bakan gözlerimi Kunt'a çevirdim. Bir süre yüzümdeki fevri ifadeyi izledi, ardından başını sallayarak gözlerini kaçırdı benden.

"İşbirliği yapmalıyız, Karaca. Biliyorsun."

Başımı iki yana salladım geriye çekilip sırtımı cam duvara yaslarken, böylece Kunt'a dönmüştüm tamamen. Dışarıdaki fırtınayı hissediyordum tenimde. "Annemi parça pinçik etmek istiyor o. Annem zaten paramparça. O doktorun uyguladığı tedavi yalnızca kötüleşmesini engelliyor, ben aptal değilim tamam mı bilmiyorum mu zannediyorsun? Kaldı ki bu bile yeterli değil. Annem olmadan da..."

Kunt'un yüzündeki ifade o kadar ortada, bariz ve görmek istemediğim bir şeydi ki bir süre sonra konuşmayı kestim. Boşa konuşuyormuş gibi hissetmiştim. Benim lafımla günlüğü saklayıp anneme ulaşmalarına engel mi olacaktı sanki? İş, milyonlarca can ve annem arasında kalmaya gelirse hangi taraf seçilirdi? Söz konusu ülkenin orgeneralinin biricik eşi, Aliye Karyeli olduğunda dahi bir teröriste istediği her neyse ülkeyi ilgilendiren bir mesele olduğundan, verilmemişti ve bir kadın cayır cayır yanarak can vermişti. Bir adam, sevdiği kadını alnından -daha çok acı çekmesin diye- vurmak zorunda kalmıştı o gece. Benim annem kimdi ki?

Günlüğü de alıp ayağa kalktım başımdan aşağı kaynar sular dökülürken, ardından kış bahçesinin kapısına ilerledim ama Kunt bileğimden yakaladı ve beni durdurdu. Göğsüme sıkıca bastırdığım günlükle birlikte ona döndüğümde, ben onun istediğini duymadan gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum.

Dirseğini dizine yaslamış, yere bakıyordu o an. Başını hafifçe kaldırdıktan sonra bana baktığında altın harelerinde can yoktu. "Önce herkesi..." Fısıldar gibi çıkan sesi öyle çatallıydı ki, kafasına silah dayamışlar gibi; zorla söylüyordu sanki. "Sonra *bizi*."

Gözkapaklarım istemsizce kapandılar zorla yutkunurken. Bileğimdeki tutuşu o kadar gevşekti ki aslında, çekip gidebilirdim onu dinlemeden ama lafını dinlememezlik edemiyordum işte bir şekilde. "Önce herkesi," dedim kolumu tutuşundan kurtarıp kapıya ilerlerken kendi kendime mırıldanıyordum. "Sonra geriye ne kalırsa artık bizden..."

Kurumamış saçlarımla yeniden yağmurun altına çıktığımda bahçede neredeyse kimse yoktu, herkes güvenlik kulübesindeydi. Beni gören Fevzi'nin sigarasını yere atıp yanıma koşturduğunu hissettim, arkasından gelene kovadaki şemsiyeleri işaret etmişti. "Karaca Hanım..." Yanımda durduğunda sanki engel olabilecekmişçesine başımın üzerine tutuyordu elini, yağmurun gürültüsü yüzünden bağırarak konuşuyorduk. "Bir şey mi oldu?"

"Annemin yanına gitmek istiyorum," dedim kazağımın içine sakladığım günlüğümü sıkıca tutarken, ıslansın istemiyordum. Koşturan diğer koruma o an elinde şemsiyeyle yetişmişti ama ıslanacağım kadar da ıslanmıştım artık, yine.

"T... Tabii," diye cevapladı beni Fevzi, gergince etrafa bakarak. Kunt'un bir izini arıyordu.

"Ben götürürüm."

Bir anahtar şıngırtısı geldi arkamdan, Kunt elindeki *SUV* anahtarlarıyla önümden geçti. Kısa kesim saçlarından geçirdi bir elini yağmur damlalarını dağıtmak istercesine, alnından aşağı akıyordu. Gri tişörtünün omuzları çoktan ıslanmıştı bile.

"Senin hiç işin yok mu?" diye seslendim ileri, sanki yakında Rusya-Türkiye maçına çıkacak boksör benmişim gibi rahat davranıyordu.

"Yok," dedi aracın ön koltuğunun kapısını açıp başıyla içeriyi işaret ederken. Yağmurdan dolayı gözlerini kısmıştı. "Unuttun mu? Kovuldum ben."

Etrafta olmadığı bir alana, mümkünse uzunca bir süre ihtiyacım vardı çünkü o etrafımdayken sağlıklı düşünemiyor, çizmek istediğim sınırları çizemiyor ve kafamın bulanmasına engel olamıyordum. Kendimde hissetmiyordum bir süredir. Öğrendiklerim ve ihtimaller arasında dayak yiyormuş gibi ağrılı ve yorgundum, komadan uyanan arkadaşım sakinleştirilerek yeniden uyutulduğu için öfkeliydim ve yakında, annemin tedavisi bir hiç edileceği için de birilerini boğazlama isteğiyle dolup taşmıştım.

"Polat nerede? O götürsün beni."

"Polat falan yok."

"Fevzi götürsün!"

Kunt o an, kıstığı gözlerini Fevzi'nin üzerine çevirdi yalnızca. Bu kadar. Bu kadarı yeterliydi Fevzi'nin şemsiyeyi elime tutuşturarak ortalıktan tüymesi için. "Fevzi'nin işi var," dedi Kunt o an ve ben, bir kez daha, kaçıp kurtulamayacağımı anladım Kunt Vidar Karyeli'den.

Belki *Kunt* bana alan tanırdı ama *Vidar* dinlemiyordu bile.

Şemsiyeyi atıp yere sertçe vurduğum ayaklarımla, çattığım kaşlarımın altında öfkeden parlayan gözlerimi bir an olsun altın harelerinden ayırmadan geçip oturdum ön koltuğa. Kunt eğilip başını içeri soktuğunda kazağımın içinden günlüğü çıkarmış, kollarımı etrafına sarmıştım ki emniyet kemerine uzanıp taktı ve geri çekilip kapıyı kapattı.

Şoför koltuğuna geçip arabayı çalıştırdığında demir bahçe kapısını açıyordu güvenlik. "Konuş benimle. Kaçıp gitme."

"Kaçıp gidebildiğim mi var? Senin evinden çıkıp babanın evine gidiyorum," diye homurdandım aksi bir tavırla.

Rahat bir hareketle direksiyonu çevirip bahçeden çık-

mamızı sağladığında silecekler durmadan çalışıyordu. Bahar yağmuru muydu bu? "İstemediğin sürece dibimde de dursan uzak gelir Karaca."

Çatık kaşlarımla önümde, bir boşluğa sabitlemiş bakıyordum öylece bir araya getirmeye seçtiği kelimeleri duyduğumda. *İstemediğin sürece dibimde de dursan uzak gelir Karaca.*

Yol boyunca bir şey söylemedim. Kunt da ağzını açmadı. Radyo da kapalıydı, bu yüzden sadece trafiğin ve yağmurun sesiyle başbaşaydık. Orgeneral'in evinin demir kapıları, tanıdık plaka sayesinde askerler içeriyi kontrol etmeden açıldığında Kunt arabayı bahçenin ortasındaki süs havuzunun etrafında çevirerek benim kapım üstü kapalı girişin önüne gelecek şekilde durdu. "İnebilirsin."

Emniyet kemerimi çıkarırken yüzüne baktığımda dirseğini kapıya yaslamış, başparmağını altdudağına sürterken ileriyi izliyordu. Kapı koluna uzandım, çektim ama araladığım kapıyı ittiremedim bir türlü. Bir şey söylemem gerekiyormuş gibi hissediyordum, doğruyu mesela. Nasıl hissettiğimi.

"Nefes almak istemem suç mu?"

Bakışları önüne indi, ardından yüzüme çevrildi altın hareleri. "Nefes alamıyor musun benim yanımda?"

Nefes aldığımı hissediyorum senin yanında. Ama fazla oksijen de insanı boğabilir.

Cevap vermeden indim o kapıdan ve arkama bakmadan ilerledim o akşam. Sanki pencereden geldiğimi izliyormuş gibi, daha zile basmadan kapıyı yardımcı kadın açmıştı yüzünde endişeli bir ifadeyle. Annem salonda örgü örüyor ve akşam haberlerini izliyordu, hemen yanında kadınlar sofrayı kuruyordu. Islandığımı gördüğünde kadınlara yardım etmeyi teklif etmekten vazgeçip bana kuru kıyafetler bulma telaşına girdi. Ardından üzerimi değiştirdiğimde ve an-

nemin günlüğünü güvenli bir yere sakladığımdaysa akşam yemeği vaktiydi.

Masada ikimizdik.

Bana okul hakkında sorular sordu, yeni başladığımı düşünüyor ve bir eksiğim var mı anlamaya çalışıyordu. Lisedeki arkadaşlarımla yaşadığım ufak tefek sorunları bildiğinden, yeni okulumda da aynı şeyleri yaşamamdan korkuyordu. Çok daha ağırlarını yaşadığımdan ve yaşıyor olduğumdan habersiz.

Nasıl bir histi yavrunun olması? Senden bir parça... Emziriyorsun, besliyorsun, büyütüyorsun; kendi gözünden sakınıyorsun, ağzına götürdüğün çorba kaşığını üflüyorsun, geceleri masallar anlatıp süt içirip uyutuyorsun... Dokunuyorlar yavruna. İtip kakıyorlar, yalanlar söyleyip incitiyorlar, acıdan uyuyamıyor karanlık çöktüğünde ve sesini duyma diye yorganla boğuyor hıçkırıklarını geceleri. Bilmiyorsun.

Yeterince fark edersen dünyanın ne kadar acımsız ve korkunç bir yer olduğunu, senin geçtiğin yollara saçının teli değmesin diye getirmekten korkarsın aslında birini daha. Daha sevdiklerini koruyamıyorsun...

Ellerimi yıkamak için banyoya çıkmıştım yemekten sonra. Belki biraz fazla oyalanmıştım aynada kendimi izleyip nasıl hissettiğimi anlamaya çalışırken neyi neden yaptığımı ve neyi neden söylediğimi... Bir cevap bulamadığımda ve annemin Türk kahvesi içmek isteyeceğini bildiğimden tekrar aşağı, salona indiğimde ise karşılaştığım manzara birkaç dakika önce bıraktığımdan çok farklıydı.

"Kuzum! Bak abin gelmiş," sesini duydum annemin, ben içeri adım attığım gibi koltukta oturan karaltının varlığını idrak etmeye çalışırken. "...eşek sıpası, gecenin bir saatinde döndü yine," diye devam etti annem, kocaman

gülümseyerek mutfağa ilerlerken. "Ben şöyle hepimize bol köpüklü birer Türk kahvesi yapayım e mi kuzum? Geliyorum hemen."

Karıncalanan avuçiçlerime, keskin tırnaklarımı batırırken sıktığım çenem kilitlenmişti bile bu yüzden anneme donuk bir ifadeyle kafamı sallayabildim sadece. Ardından annem salondan çıktı ve ben salonun orta yerinde oturan bir karaltıyla baş başa kaldım. Karam'la. Batuhan'la. Kayram'la. *Abimle*. Ölü olması gereken abimle.

Üzerinde geniş omuzlarını saran mavi bir kazak ve kot pantolon vardı, gür siyah saçları dağınık ve dalgalıydı. Ne düşündüğümü anlamak istercesine bakıyordu yüzüme deler geçer gibi duran keskin siyah gözleri. Benim sol gözümün altındaki ben, onun hemen elmacık kemiğinin üzerindeydi ve ne zaman gözlerine baksam fark etmemeye çalışıyordum bunu.

Bir keresinde o uyurken, keçeli kalemle çiçeğe çevirmiştim o "ben"i ben. Keçeli kalemlerin kalıcılığı hakkında bir fikrim yoktu. Günlerce yüzünde kalacağını, sabunla ne kadar yıkasa da çıkmayacağını bilemezdim o çocuk kafasıyla ama abim çok kızmıştı... Çok. Mahalledeki çocuklar, okuldakiler... Herkes dalga geçmişti onunla. Kapılar ardında çok kızmıştı bana ama insanların arasında şaheserim olduğunu, dalga geçerlerse tabir-i caizse belalarını sikeceğini söylüyordu.

Çocuk kafamla beğendi zannedip bir daha çizmiştim ben de, bu sefer annemin çizip durduğu nilüfer çiçeklerinden yüzüne.

"Neden buradasın?" diye sordum yerimden milim kımıldamadan, rahatlamadan, suratımdaki donuk ve sert ifadeyi bozmadan. İstesem de bozamazdım. Şoka uğramıştım. Böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim bile kapının önünde öyle reddedildikten sonra.

"Annemi ve seni görmeye geldim."

"Yanlış. Annemi kullanmaya, beni de manipüle etmeye geldin," dedim alaylı bir ifadeyle, sinirden gülerken. "Bunca yıl sonra kapımızda belirip annemi ve kız kardeşimi görmeye geldim ayakları çekemezsin sen."

"Karaca..." İsmimi hazmetmek istercesine yutkundu ve biraz bekledi lafına devam etmeden önce. Dizlerine yasladı dirseklerini ve ellerini saçlarından geçirdi. "Biliyorsun, neden... Neden hâlâ bu saçma düşünceler içerisindesin? Sana her şeyi anlattım."

"Hasta olduğunu bile bile tetikleyeceksin onu, sorular sormak için buradasın bilmiyorum sanki," diye söylendim kendi kendime, tavanı izlerken. Ne söylediği umurumda bile değildi amacını biliyordum.

"Doktoru yanında olmadan ve izin vermeden hiçbir şey sormam..."

"Doktoru normal şartlarda zaten izin vermezdi ama sen ya da Kunt böyle bir şey isterse eminim annemin beynini bile bırakır önünüze..."

"Karaca!"

"Defol, git! Tamam mı? Defol!" Kapıyı gösterdim hiddetle kalkıp inen omuzlarımın ardından. Karam şoka uğramış gibi, kocaman açtığı gözleriyle bakıyordu bana. "Oturup da seninle kahve keyfi yapacağımı mı düşündün? Zehir, zıkkım olsun içtiğin inşallah!"

"Karaca!"

Köşkün tahta merdivenleri ayaklarımın altında gıcırdıyordu ama merdivenlere serilmiş kilim öfkeli adımlarımın gürültüsünü yutuyordu. Annem ne kadarını duymuştu bilmiyordum ama daha fazla aşağıda olabileceğimi sanmıyordum. Nasıl normal bir akşammış gibi kapıyı çalıp içeri girebilir ve salonda oturabilirdi? Her ne kadar burası bizim evimiz olmasa da...

Belki de sorun buydu. Gireni çıkanı kontrol edemediğim bir yerdeydim.

O gece kapıyı kapatıp yatağa yattım ama sabaha kadar uyuyamadım. Dolunayın ışığı tüm odayı aydınlatırken arada bir kalkıp pencereden gelen giden var mı diye bakıyor, bahçede devriye gezen korumaları izliyordum ve hatta demir kapı açılırsa diye gürültüsünü duymak için pencereyi bile aralık bırakmıştım ama bir şey yoktu. Karam burada kalmayacaktı değil mi? Defolup her nerede kalıyorduysa bunca zaman, oraya gidecekti değil mi?

Nerede kalıyordu ki bunca zaman?

Melisa bilirdi. Ben nereden bilecektim?

Melisa hamile.

Dr. Marc Baumann o sabah kahvaltı sofrasındaydı, Karyelilerin bir aile dostu sıfatıyla. *Deli annem, deli doktoru ve delirmek üzere olan kızı aynı masada.*

"...evet aslında bir süredir iyi gidiyordu havalar ama işte, kışın gelişine çare yok. Kansızsınız siz de galiba sevmiyor gibisiniz kışı," dediğinde annem, çatalımla tabağımdaki peynir parçasına eziyet etmeyi bıraktım ve dirseklerimi masaya yaslayarak ellerimi birbirine sürterken başımı kaldırdım. Marc'la göz göze geldik, gözlüklerini burnunun üzerinden yukarı ittirdi anneme cevap vermeden önce.

Anne yakında Nisan ayına gireceğiz, bahar geliyor aslında demek istedim. *Biliyorsun aslında sen de bunu, biliyorsun işte! Neden yapıyorsun bunu bana?*

"Çok üşürüm ben de, evet," diye yanıtladı Dr Marc onu. "Siz? Bu sıralar baş ağrılarınız nasıl? Geçen de misafirinizdim fakat dinleniyormuşsunuz, Kunt baş ağrınız olduğunu söylemişti."

Annem çayını yudumlarken kaşları havalandı. "Kunt kim?"

"Vidar," dedim ruhsuz bir sesle önümdeki kahvaltı ta-

baklarını izlerken. Annemin doğal bir sesle *aaaa*'layışını dinledim, henüz fark ediyordu sanırım Kunt'un iki ismi olduğunu.

"Aaa evet, Kunt Bey. Efendi çocuk. Nişanlısı varmış, pek görmedim ama... Evde sadece yardımcılar var," diye geveledi annem ağzında o an, ardından bir eli örüp omzuna attığı saçlarına dokunduğunda evlilik yüzüğünü taktığını gördüm ve içim kıyıldı. "Baş ağrım azaldı iyice, doktorum sağ olsun reçete ettiği ilaçlar yardımcı oldu. Ama bu sıralar biraz fazla uyuyor gibi hissediyorum, uyanmakta zorluk çekiyorum."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Marc, çay kupasından bir yudum alırken üstten üstten bana bakarak. "Yakınlarda kliniğim var, ziyaret etmek ister misiniz müsait olduğunuz bir zamanda? Eminim ciddi bir şey değildir sorununuz fakat ulaşabildiğim her vakayı incelemek bir doktor olarak benim için önemli. Minnettar olurum."

Ağzım açık, dik dik doktora bakarken annemin önce Marc'ın doktor olmasına şaşırmasını; ardından da teklifini seve seve kabul etmesini izledim. Oturduğum sandalyede rahatsızca kıpırdanıp telefonumu kontrol ettiğimde gelen giden yoktu ama doktorla konuşulmuş olmalıydı ki annemi kliniğine davet ediyordu.

Kontrolü bitip gitme vakti geldiğinde kapıdan çıktığını gördüğüm an peşinden fırladım. "Bir saniye!"

Şemsiyesini açıyordu tam basamaklardayken, bir araç onun için hazırda bekliyordu hemen yüksek girişin önünde. Sesimi duyduğu an ilerlemeyi bırakıp bana döndü. "Efendim Karaca?"

"Bu kontrol, ne için?" Hırkamın iki yanını da vücuduma sardıktan sonra kollarımı göğsümde birleştirdim ve çatık kaşlarla inceledim yüzünü.

"Bildiğini sanıyordum. Teşkilat Nilüfer Koralin'i sorgu-
ya çekme kararı aldı fakat kriz geçirebileceği için soruları
klinik ortamında, birtakım sakinleştiricilerin etkisindeyken
soracaklar. Aynı zamanda beyin hareketlerini izlemem ge-
rekiyor," diye cevapladı beni tok bir sesle, ardından gözlü-
ğünü düzeltti. "Haberin yok muydu?"

"İzin formu gerekmiyor mu bunun için?"

"Gerekirdi... Ama sen zaten annenin tedavi formlarını imzalayarak tedavi altında geçirebileceği sorgular için de izin vermiş oldun." Seslice nefes verdi. "Bir sorun mu var?"

Yani bunu, annem tıbbi bir kontrol altındayken yapacaklardı. Her türlü risk taşıdığını biliyordum ama nedense hem doktor kontrolü altında yapılacağı için rahatlamış hem de daha fikrim sorulmadan en başında tedavi formlarıyla birlikte bu tarz sorgulamalara da izin veren kâğıtları imzaladığım için sinirlenmiştim.

"Yok," dedim doktora, o sabah. "Sorun yok." Ama kafamı kurcalayan şeyler vardı ve ne yerimde durabiliyor ne de kendime engel olabiliyordum.

Kapıdaki korumalardan biri beni Kunt'un evinin önünde indirdiğinde demir kapı açılmadı. Behzat Karyeli'nin aracını sorgulamak için Fevzi'nin altında çalışan çocuklardan birinin geldiğini görür görmez arabanın içinde de daraldığım için çıkıp doğrudan yaya girişine yürümeye başladım. Beni gören güvenlik kulübesindeki koruma yalnızdı ve elinde bir kupa vardı.

Hiçbir şey söylemeden geçmek istediğimde kapı kolunu indirdim ama açılmadı. "Hanımefendi, öyle giremezsiniz..." dedi camın altındaki boşluktan bana seslenen koruma, geçip ekranın önüdeki yerine otururak. "Kime gelmiştiniz?"

"Eve," dedim sert bir sesle. Beni tanımadığı için sorguluyor oluşu normaldi. Bu çocuk yeni miydi?

Kendi kendine güldükten sonra "Tabii, tabii ki eve geldiniz ama kimsiniz?" diye sordu ev tipi telefona uzanıp bir numaraya basarken. "Bana isim söylerseniz kontrol ettireceğim..."

"Ya oğlum, siktir git," diye bir ses geldi o an içeriden ve kulübeye simsiyah takımı içinde Polat girdi. Kapının kilidi otomatik bir sesle açılırken çocuğun elindeki telefonu alıp kapatırken ters ters bakıyordu herife ama çocuk hiçbir şey anlamamış gibiydi.

"Abi n'oldu ya?" sesi çok masumca gelmişti içeriden çocuğun. Daha fazla uğraşamayacağım için kapıyı açıp içeri geçmiş hızlı adımlarla içeri yürüyordum o sırada.

Kapıyı Ayşen Abla açtı. Ona selam verdikten sonra salona yürüdüğümde koltukta Beren'in kahvesini yudumlayarak dört bir yana saçtığı belgelerle boğuştuğunu gördüm; aynı zamanda da telefondaydı. "Anlıyorum ama bakın, bizim de elimizde hatırı sayılır bir kişiyi içeren davetli listesi var ve..."

Karşısındaki her kimse lafını kesmiş olmalı ki dinlemeye koyuldu, o sırada beni fark ettiğinde ise hafifçe tebessüm ederek selam vermişti. Dikkatini dağıtmak istemediğim için kendime kahve yapmaya karar verdim ve mutfağa yürümeye başladım o an. Ta ki merdivenden inen beklenmedik kişiyi görüp adımlarım durana kadar.

Makyajsızken oldukça solgun görünüyordu yüzü. Saçları kabarıktı ve üzerinde her zaman giydiği ayıcıklı pijamalardan vardı. Henüz uyandığı ya da hiç uyuyamadığı her hâlinden belliydi. Soru şuydu: Burada ne işi vardı?

"Karaca," dedi Öktem şaşkın bir ifadeyle, ardından hızlıca kendini toparlayarak kalan basamakları indi ve önümde durdu. "Ben..."

"Dün gece yerleştirildiği evden kaçmaya çalışınca alıp

buraya getirdim," diyerek lafını bölen ses, Efes'e aitti. Efes yorgun bir ifadeyle, elinde içinde kahve olduğunu düşündüğüm bir kupa taşıyordu mutfaktan çıkarken. "Sıkıysa buradan kaçsın," diye de ekledi ardından.

"Kaçarım ki." Öktem'in sesi oldukça sert ve tehditvariydi. Blöf yapmıyordu. "Ama herkes buradaysa, kaçmamın bir anlamı yok. Batuhan bile sabah kahvaltısındaydı."

Efes sabır dilenerek buz mavisi gözlerini tavana dikerken ben çatılmış kaşlarım ve altüst olmuş sinirlerimle beraber ellerimi belimde birleştirdim ve "Oh ya, takım toplanmış," diye söylendim alaycı bir tavırla. "Akşama da tavlaya çağırın, bir iki tek atarsınız. Annemin sorgusu bitince detayları da Beren mail gönderir bana, sakın onu da haber vermeyin olur mu?"

Öktem'in suçlu bir ifadeyle Efes'e baktığı sırada, Efes iki parmağı arasında burun kemerini sıkıyor ve muhtemelen Öktem'e içinden sövüyordu. "Ekin'in sorgusuna girmek için bir yol arıyordu. Behzat Karyeli izin vermediğinden çareyi Kunt'la konuşmakta bulmuş o da..."

"Ne? Ned... Neden?" Baştan aşağı elektrik çarpmışa dönerken kontrol edemediğim bir ifadeyle Efes'e döndüm ve sabırsızca bir cevap istedim o an. "Ne alaka Ekin'le? Neden girmek istiyormuş sorgusuna?"

"Ya geçen..." Efes lafını kesti, yutkundu, elini yeni kısacık kestirdiği platin saçlarından geçirdi kelimeleri toparlamaya çalışırken. "Kunt delirip Ekin'i bayağı... Haşatını çıkardı da yani herifin... O gün Karam da girmek istedi odaya ama gönderdik onu." Ne kadarını bildiğini bilmediğim ama çaresizce anlamak istediğim için gözlerine bakıyordum Efes'in ama öyle alelade sorulabilecek şeyler de değildi ki bunlar... "Huylanmış mıdır nedir görüşmek istiyor Ekin'le. Burayı bastığı akşamı konuşmak falan istiyor herhalde..."

"Olmaz!" Aniden parlamıştım, duygularıma hâkim olamıyordum. Yüzümü sıvazladım. "Kunt nerede?"

"Fuat Hoca'yla antrenmandaydı, döner birazdan," diye cevapladı Efes beni kol saatini kontrol ederken. "Ha bu arada Esved'in doktoru Harun Bey'le görüştük, sanırım yoğun bakım odasındaymış bir süre. Dezenfekte edildikten sonra on beş dakika görüşebileceğini söyledi ama."

"Kırık kaburga, zedelenmiş bir karaciğer ve kafa travması var. Uyandığı komadan sonra onu ne tetikledi inan çok merak ediyorum," diye mırıldandım ellerim belimde, koridorda bir o yana bir bu yana yürümeye başladığımda. "Başka bir şey söylemedi mi doktor?"

"Kızım söylese ne yazar, ben ne anlarım tıbbi terimlerden? Aralardaki Türkçe kelimeleri seçtim işte."

"Kapısının önünde adamlar var değil mi?" diye sorarak araya giren Öktem'di o an. Esnemesini durdurarak elini kabarmış saçlarının arasına attı ve kafasını kaşıdı. "Tıp ekibi dışında kimse giremiyor? Ailesi?"

"Ailesi girebiliyor tabii, doktorlar ve hemşireler işte bir de." Efes'in gözleri kısılmıştı. "De, neden öyle baktın?"

"Sen neden öyle bakıyorsun? Herifin kendi eceliyle kaza yapıp ölümden döndüğünü düşünmüyorsun herhalde bunca ihtimalin arasında?" Öktem uzanıp Efes öylece bakarken elindeki kupayı alarak duvara yaslandığında bir yudum aldı kahveden. Yüzü buruştu. "Iyyyy. Buna hiç süt ya da şeker atmaz mısın sen?"

Elindeki kupayı alıp kenara bıraktım ve önünde dikildim o an. "Bir şey biliyorsan söyle Öktem."

Öktem'in temkinli bakışları yüzüme çevrildiği an, yüzündeki gevşek ifade de kaybolmuştu. "Şu Joker kartı muhabbetlerini biliyorsunuz değil mi Sergen Kahir Egemen'in ailesinin? Esved'de vardı bir tane, cüzdanında. Karaca'nın Ahmet'le takas edildiği akşam kullandı Esved onu. Ama

o kartı Esved'e Sergen mi verdi gerçekten yoksa babası, Ferman Egemen mi?"

"Sergen'in verdiğini biliyoruz," diye araya girdi Efes. "Buradan çıkarımın ne?"

"Esved'i izliyorduk. Gebze otoyolunda devamlı uğradığı bir yer var. Bir çay ocağı. İhtiyaç molası için de hep aynı yerde duruyor olabilir diyebilirsiniz ama ben oranın Ferman Egemen'e ait olduğunu biliyorum mesela ve Esved'in kaza yaptığı yere çok da uzak değil."

"Ananı sikiyim bu şimdi mi söylenir?" diye patladı o an Efes, sesini yükselterek ama Öktem gayet sakin görünüyordu.

Omuz silkti tasasız bir ifadeyle. "Düşman gibi kodese tıkıp aç susuz sorguya alırsanız ne söylememi bekliyorsunuz size?"

"Doğru," diye mırıldandım elimi sıkıntılı bir ifadeyle saçlarımdan geçirirken. "Ne bekliyorsak..." Ardından hava almak için kış bahçesine ilerledim.

"Karaca! Dur... Öyle söylemek istemedim..."

Ama tam olarak da öyle söylemek istemişti sanki. Bunca zamandır aramızda, kimin kim olduğunu bilirken ve kendisi en başından yanımızda olmayı seçmişken gizli olsa bile bir şeyler saklayabiliyor ve bunu göğsünü gere gere anlatabiliyordu. Ben işte tam olarak bunu anlamıyordum.

"Öyle söylemek istemedim."

Başımı kaldırmadım ya da dönüp ona bakmadım kış bahçesine girdiğinde. Burası soğuktu şömine yanmadığından ama önemli değildi. Koltuğa oturup geriye yaslandım ve gökyüzündeki kara bulutları izlemeye başladım.

"Esved'in kaza geçirdiğini bilmiyordum, lafı geçince de anlattım hemen. Başka bir şey bilseydim onu da söylerdim. Benim lafım Efes'e, sana değil," diye açıklamaya çalıştı kendini, hemen yanımda ayakta dikiliyordu. Sanırım ya-

nıma oturmaya cesareti yoktu. "Beni biraz olsun tanıdığını sanıyordum. Anlatmaya çalıştığımda dinlemedi, sadece hain olduğumu düşünüyordu. O yüzden öfkeliyim."

Ellerimi karnımın üzerine koymuş, kış bahçesinin camlarına vuran yağmur damlalarını izliyordum şimdi. O gün de böyle yağıyordu yağmur. Kara kara bulutların altında, usul usul ıslanıyorduk. Bir hoca dualar okuyor, birileri kürekle üzerine toprak atıyordu içinde abimin olduğunu düşündüğüm kefenin üzerine; hayatın bittiğini düşünüyor ve dünyanın neden hâlâ döndüğünü sorguluyordum çünkü kimsesiz hissetmiştim. Ben annem aklını kaybettiğinde bile kimsesiz hissetmemiştim ki.

Ve Öktem oradaydı. Beni sakinleştirmek için, benim yanımda olmak için, bana destek olmak için... Ona eğer abim onunla hayattayken tanışsaydı ondan hoşlanmayacağını ve sonradan seveceğini söylemiştim çünkü tarzı, abimin onaylayacağı bir tarz değildi arkadaşım olarak ama Öktem iyi ve akıllı bir kızdı bu yüzden severdi işte eninde sonunda.

"Ben de öfkeliyim," diye mırıldandım bir süre devam eden sessizliğin ortasında, yorgun bir sesle. "Aslında kuzenim olan ve beni çoktandır tanıyan bir kız sinsice hayatıma dahil olmuş, ben abim öldü sanıp kendimi oradan oraya vururken o bizzat kendisiyle görüşüyormuş. Ne yapmam gerekiyor?" Yutkundum. "Sen olsan ne yapardın?"

Sessizlik.

Belki de böyle olmalıydı. Sırasıyla kim ne yaptıysa anlatmalı ve yerimde olsalar ne yapacaklarını sormalıydım onlara. Yeterince dürüst cevaplar alırsam uygulamaya geçebilirdim, ne yapacağını bilemeyerek ortalıkta dolanmaktan daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu bu.

"Nedenlerini bile dinlemek istemezdim," diye cevapladı beni bir müddet sonra, Öktem. Yavaşça koltuğun kenarına

da oturmuştu. "Ama iyi bir arkadaştıysa zamanla öfkem dinerdi ve ufaktan dinlerdim onu. Belki eskisi kadar güvenemezdim bir daha ama..."

"Bir kitapta okumuştum, *güvenimiz yoksa hiçbir şeyimiz yoktur** diyordu..."

"...ama güvenmeyi denerdim. Çünkü sebepleri yeterince mantıklıysa affedebileceğim anlamına gelirdi bu. Karaca, ben sana beni affet eskisi gibi olalım demiyorum. Eskisi gibi olamayız zaten... Babalarımızın bizim yerimize aldıkları kararların sonuçları bir satır gibi üstümüzde, her an inebilir boynumuza ama bu yolda yalnız olmadığımı düşündüren bir tek sen vardın bana. Beni anlayabilecek bir tek sen varsın şimdi de."

Bakışlarım yavaşça camlardan düştüler, kalp atışlarımın sesini duyduğum bir sükûnetin içindeyken dönüp baktım Öktem'e. O kadar endişeli, üzgün, yalnız ve savunmasız görünüyordu ki o an ama karışık değildi kafası, benim aksime. Bana destek olmasını o kadar isterdim ki çünkü onun desteğine ihtiyacım vardı. Gerçek bir arkadaşın.

Ama onu sorgu odasının camının diğer tarafında gördüğüm akşamı unutamıyordum. "Sorsan herkesin nedenleri var Öktem. Bir gün bir halt yersem benim de nedenlerim olacak," diye mırıldandım empati yeteneğimin son damlalarını kullanırken. "Düşüneceğim söylediklerini."

Gözlerini kapattı Öktem o an. "Teşekkür ederim."

Doğrulup dirseklerimi bacaklarıma yaslayacak kadar eğildiğimde, o kadar güçsüz hissediyordum ki bir süre bu koltuğa uzansam uyuyup uyuyamayacağımı hesaplamaya çalışıyordum ama az önce Öktem'in Esved hakkında söyledikleri çoktan beynimi bir köşesinden kemirmeye başlamıştı bile. Kahveye ihtiyacım vardı benim ayılmak için, daha fazla uyumaya çalışmaya değil. İşe yaramıyordu bile.

* Yazarın *Kelebeği Öldürmek* adlı kitabından alıntı. (ed.n.)

Mutfağa geçip demlenmiş filtre kahveden bir kupa aldıktan sonra süt ısıtıp biraz içine kattım, o sırada bahçeye açılan kapıya yakın bir yerde Efes telefonla konuşuyordu ve yağmur durmuştu. Botlarımı da alıp ayağıma geçirdikten sonra bahçeye çıktım bu yüzden.

Efes yanına ulaştığım an telefon görüşmesini tam bitirmişti ki başka bir numara aradı ve çatık kaşlarla güvenliğe doğru döndü Efes. "Ne var lan?"

Güvenlik kulübesinin içindeki çocuğun kulağına yaslı telefonu görebiliyor, Efes'in kulağına dayadığı telefondan gelen sesini duyabiliyordum. "Abi Melisa diye bir kız geldi, alayım mı içeri?"

Efes bıkkın bir nefes verdi telefona doğru. "Amına koyayım seni o kulübeye kim koydu lan? Seni o kulübeye koyanı gönder bana..."

Demir kapının açıldığını gördüm o an, tanıdık bir araba içeri giriyordu. Siyah filmlerden göremiyordum ama içinde Kunt'un olduğuna yemin edebilirdim. Melisa'nın o an demir kapıdan içeri girdiğini gördüm, kulübedeki çocuk telefonda Efes'le konuşuyor ve muhtemelen onu kulübeye koyan üstünün ismini veriyordu, Efes ise alayına küfür ediyordu.

Aracın kapısının açıldığı an başka bir ses duymayı kestim ama. Birinin görüntüsü nasıl etraftaki gürültüyü engelleyebilirdi bilmiyordum. Kunt üzerinde kapüşonunu kafasına geçirdiği siyah bir *sweatshirt* ve eşofmanla spor aracın ön kapısından çıkıp kapıyı kapattığında omzuna asılı bir spor çantası vardı. Pet şişenin içindeki suyun tamamını attığı iki veya üçüncü adımda bitirdiğinde iki avucu arasında plastik şişeyi dümdüz etti ve bahçenin birkaç metre ilerisindeki çöp kutusuna basket attı. Ardından altın hareler nerede olduğumu çok önceden tespit etmişçesine bir pro-

fesyonellikle on ikiden tutturarak üzerime çevrildiğinde, buraya yürüyordu.

"Bak Kunt da geliyor Sedirciğim, istersen kapatayım onu da içeri almak için sor," diye söyleniyordu Efes o sırada. "Ayrıca Sedir diye isim mi olur amına koyayım ağaç mısın sen? Ağaç mısın sen Sedir?"

Çocuğu zorbalıyordu. Ne konuştuğunu kendi bile bilmiyordu artık sanırım çünkü sinirliydi, kulübedeki korumanın utançtan ağlamak üzere olduğunu ben buradan görebiliyordum.

"Yeter bu kadar," diyerek Efes'in kulağından telefonu çekti Kunt ve kapattı. Ardından benim elimdeki yarısını içtiğim kahve kupası bir anda elimden havalandı; tam olarak Kunt'un dudakları arasına gitti.

Kahvemi çalmıştı.

"Ferman'ın Gebze otoyolunun kenarında çay ocağı varmış, ekip yönlendirmek istemedim birlikte gidip bir hâl hatır sorarız diye," dedi Efes, telefonunu alıp cebine atarken. Kunt kahvemi içerken kupanın üzerinde bir bakış atarak dinliyordu Efes'i. "Esved çok ziyaret ediyormuş orayı sanırım."

Kunt'un bitirdiği kahve kupasını nereden çıktığını anlamadığım Ayşen Abla alıp açık mutfak kapısından geri kaybolurken dikkatim dağılmıştı. "Görüştüğünüzde sana bir şey söyledi mi?" diye sordu o an Kunt, dağınık ifademi topladım hızlıca ve ona bakarken birkaç kez göz kırptım. *Bir. İki. Üç.* Kendime gelmeliydim. Ne söyleyecektim? Gerçeği mi?

Esved'in sözleri bir sır olarak mı kalmalıydı yoksa bu noktadan sonra Kunt'la aramda sır olursa bu taraftan bilgi almayı ileride daha da zorlaştırır mıydı bu? Güven ilişkimizi tamamen kıracağından korkmuyordum çünkü orası zaten paramparçaydı.

"Koma kafasıyla doğru düzgün konuşamadık bir şey," diye yanıtladım dürüst düşüncemi söyleyerek. Esved'in sözlerinden zaten hiçbir şey anlamamıştım. Kaçıp gitmekten bahsetmişti ve her şeyi bırakmamı söylemişti sadece, muhtemelen ne kadar tehlikeli bir işe bulaştığımın farkına ölüm tehlikesiyle yüzleştikten sonra daha bir vararak beni korumak amaçlı söylemişti o sözleri.

"Abi!"

Melisa sanki emekleyerek gelmiş gibi henüz ulaşıyordu yanımıza. Üzerinde mavi bir kazak-pantolon kombini vardı, bir de kahverengi ince bir ceket giyinmiş ve sarı saçlarını dalgalandırmıştı. Gözleri üçümüzün de üzerinde dolandıktan sonra Efes'in yanında durdu ve "Selam," dedi neşeli bir sesle. Neyin neşesiydi bu tam olarak? "Bu kapıdaki eleman yeni mi? Beni almadı resmen içeri."

"Beni de almadı," diye mırıldandım ağzımın içinde. Efes *biliyorum* tarzı bir bakış atıp kardeşine durumu açıklarken Kunt kaşlarını çatmış, altın harelerini yüzüme dikmişti.

Başındaki kapüşonu çıkardı. "Ne demek almadı?"

"Almadı, kov bence," diye homurdandım aksi bir tavırla. "Zaten kahvemi de içtin." Ardından Melisa'ya *bu da zaten niye bu kadar neşeliyse,* başlıklı bir bakış attıktan sonra bahçe kapısından içeri girdim mutfağa. Ayşen Abla yoktu ama yeni kahve demlenmişti. Bu yüzden temiz bir cezve daha bulup dolaptan sütü çıkardıktan sonra ocakta ısıtmaya başladım.

Mutfak tezgâhının önündeki pencerelerden Kunt'un buraya geldiğini gördüğümde raftan kendime başka bir kupa çıkarıyordum. "Kahveni çalmamın duygularını bu kadar inciteceğini bilmiyordum," dedi hafif alaycı bir sesle, çantasını koridor girişine bıraktıktan sonra gelip kalçasını tezgâha yaslarken. Kollarını göğsünde birleştirmiş, beni izliyordu.

Mentollü erkek şampuanı kokuyordu.

"Bundan sonra ben de bir haltlar yiyip sonra özür dileyeceğim. Bu yaptığım birini incitir mi, ucu birine dokunur diye düşünmek yok." Isınan sütü kahve bardağına boşalttıktan sonra bir çay kaşığıyla karıştırıp yudumladım. İdare ederdi. Ardından kupayı kenara bırakıp kenardaki küllüğü yanıma çektim ve etrafa baktım.

Kunt'la göz göze geldiğimde, ne aradığımı biliyordu. "Çantanda mı?" diye sordum önünde dikildiğimde ama içimden bir ses, eşofmanın ya da *sweatshirt*ünün cebinde olduğunu söylüyordu bu yüzden cevabını beklemeden ikisini de kontrol ettim. Eşofmanının diğer cebine elimi soktuğum an parmak ucumda hissettiğim paketi çıkarırken yüzüne ne kadar yaklaştığımın farkında değildim.

Bir elini tezgâha yaslayarak hafifçe üzerime doğru eğilmişti, altın hareleri gözlerimi yakaladığında. "Bir şey yedin mi?"

"Kahvaltı yaptım, annem ve Dr. Marc Baumann'la," diye cevapladım onu, imalı bakışlarımla beraber. "Çok iç açıcı bir sohbet ettik. Doktor, annemi kliniğine bile davet etti birkaç test yapmak için. Zararsız tabii tamamen. Tıbba katkımız olsun."

Geri çekilip paketi açtım ve bir dal alıp dudaklarımın arasına bıraktıktan sonra eğilip ocakta yaktım ucunu sigaranın. İçime çektiğim ilk nefes, beni abimin cenazesinin olduğu güne götürmüştü.

Yine.

"Birkaç gün içinde tarih ve saat belli olacak, eğer orada olmak istersen..." diye lafa başladığında Kunt, kahvemden bir yudum alıyordum. "Ki istersin, biliyorum, haber vereceğim."

"İlginç buluyorum bunu, bu arada," diye mırıldandım dumanı içime çekip dışarı üflerken. "Haber vermenizi falan..."

"Karaca..."

Benim aralarında yaşça küçük kaldığım çocuklar da saklambaç oynarken beni görseler de sobelemez, yakan topta topu üzerime atmazlardı bilerek. Hangi oyunu oynamak istedikleri konuşulurken benim fikrimin bir önemi yoktu. Oyun oynamak için saat kaçta, nerede buluşacaklarını da öğrenemezdim hiçbir zaman; seslerini duyar, gürültüye çıkardım dışarı... Abim bilirdi, karşı komşumuzun kızı Gülsüm bilirdi, sokağın sonundaki Ali bilirdi...

"Biliyordum, biliyor musun?" Külünü küllüğe döktüm elimdeki dalın, ardından kahve kupamı inceledim bir süre. Avucumu yakıyordu kahvenin sıcağı. "En başında, bu eve ilk geldiğim zamanları düşün... Ağzından cımbızla laf almaya çalışıyordum. Şimdi düşünüyorum da ne komikmişim aslında. Hiçbir fikrim yokken peşinden nerelere sürüklenmişim..."

Kunt'un adımlarının sesini duydum ama beni bacaklarının arasına alıp önüme dikildiğinde umursamadan sigaramı içmeye devam ediyordum. Orada değildi sanki yüzüme uzanan elleri, üşüyen onun elleri değil benim cayır cayır yanan tenimdi; belki bu canımı yakar diye sigaranın külünü avucumun içine ben bastırmak istiyordum şimdi.

Sanki dokunmazdı ama artık *ateş* bana. Sanki çoktan *kül* etmişti.

"Ne hissettiğini hayal edemem bile," diye fısıldadı ben yüzümü kaçırıp ısrarla ona bakmazken. Biten sigarayı küllüğe bastırdım. "Ama yanında olduğumu bilmeni istiyorum. Tamam mı? Nefes alamıyor gibi hissedersen sana alan tanırım ama kafana başka düşünceler girmesine müsaade edeceğim anlamına gelmiyor bu."

"Canını çok sıkacağım biliyorsun, değil mi?" Burnumu çektim ıslanan kirpiklerimi silerken, ardından gözlerinin içine baktım kafamı yukarı kaldırarak.

Kunt'un altın hareleri yüzümde geziniyodu ve gözlerinde hiç tereddüt etmeyen bir adamı görüyordum o an, avucunu boynuma yaslarken alnını da alnıma dayadığında. "Al canımı," diye fısıldadı, ardından dudaklarını alnıma bastırdı ve tenimin üzerine konuştu. "Senin olsun."

Kapüşonlusunun kumaşına tutundum çenem kilitlenirken, sanki yeterince dengede ve güçlü değildim tek başıma ayakta kalabilmek için ve desteğe ihtiyacım vardı. Belki de gerçekten başım dönüyordu çünkü en son ne zaman boğazımdan doğru düzgün bir besin geçmişti bilmiyordum bile. Ama sanki yemeği çiğnesem ve mideme göndermek istesem bile yemek borumda takılıp kalacakmış gibi hissediyordum.

Mermer yüzeyde fütursuzca gezen ev terliklerinin mutfağa girdiğini duyduğum an Kunt'u göğsünden ittirdim ve biraz mesafe girmesine izin verdim aramızda, ikimizin de dikkati kapıya yöneldiğinde içeri giren hâlâ pijamaları içinde esneyen Öktem'den başkası değildi. Kocaman açtığı gözlerini kırpıştırdı bir müddet ve ardından ellerini önünde kaldırdı. "Çok pardon. Çok pardon ya. Ben şey yapacaktım... Acıkmıştım da," diye açıklama yapmaya çalıştı eli ayağına dolanırken.

Burnumu çekerek Kunt'un önünden çekildim ve kahve kupamı kenara bıraktım o an. "Ben de acıktım."

"Haa," diye uzattı Öktem lafını, temkinli bir şekilde Kunt'a bakıyor ve bir sinyal istiyordu sanırım. "Öyle mi, o zaman... Ben hazırlayayım bir şeyler?"

"Mutfak senin," diye mırıldandı Kunt, yanımdan geçip gitmeden önce omzuma dokunarak. Kapının önüne bıraktığı çantasını da alıp koridorda kayboldu, sanırım üzerini değiştirmeye gidiyordu.

Öktem bir süre Kunt'un arkasından baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. Ardından boğazını temizleyip ye-

niden esneyen ağzına hafifçe vurdu ve şaşkın bir şekilde etrafı karıştırmaya başladı. Masanın kenarına oturup bir sigara daha yaktım ve küllüğü önüme aldım.

Tavaları, kileri ve mutfak dolaplarıyla kamufle olmuş buzdolabını bulan Öktem ekmek kızartıp omlet yapmaya başladığında dirseğimi masaya, çenemi de avucumun içine yaslamış onu izliyordum. Ayşen Abla nereye kaybolmuştu bir fikrim yoktu ama üst kattaki odayı toparlıyor olabilirdi.

Öktem bir süre sonra önüme içinde peynir, domates, zeytin, omlet ve reçelli ekmek olan bir tabak bıraktı. Aynı tabağı kendine de hazırlamış ve karşıma geçmişti taze demlenmiş iki kupa çayla birlikte. "Afiyet olsun."

"Afiyet olsun," diye mırıldandım ben de, omleti kesmeye başlarken. Eskiden olsa muhtemelen omleti kimsenin onun gibi yapamadığını söyler, peyniri kesme şekline bile iltifat edecek bir şey bulurdum. Öktem böylece bir konu açar ve tabağım bitene kadar kafamı meşgul ederdi, aksi hâlde kendim düşünmeye daldığımda tabağımdakileri yemek yerine oyalanmaya başlayabiliyordum.

Bu sefer öyle olmamıştı ama. Tabağı silip süpürdükten sonra bulaşıkları sudan geçirip makineye yerleştiren ben oldum, Öktem muhtemelen üzerini değiştirmek için ortalıktan kaybolmuştu.

"Hey."

Beren elindeki boş kupayla ve su bardağıyla mutfağa geldiğinde makinenin kapağını kapatıyordum. "Selam," diye mırıldandım ellerimi durularken. "Çok meşgul görünüyordun içeride."

"Öyle. Maç yaklaştığı için elimizdeki davetiyelerin kime gideceğiyle ilgili görüşmeler yapıyordum, basın tarafı fazlasıyla gerici ve devlet başkanları da orada olacağından işler her zamankinden daha karışık..." Elindekileri lavaboya bıraktıktan sonra kollarını etrafına dolayarak mutfak do-

labına yaslandı Beren. "Sen nasılsın? Esved'in uyandığını duydum sonunda, gözün aydın."

"Sağ ol, iyi bir haber aldık şükür." Omuz silktim. "İyiyim, annemi sokacakları sorguyu düşünüyorum sürekli. Korkuyorum da biraz hastalığını daha da kötü bir hâle getirebilir diye..."

"Dr. Marc böyle bir şeye müsaade etmez, eminim kontrol için orada olacaktır," diye cevapladı Beren beni, uzanıp kolumu sıvazlarken. "Öktem'le nasılsınız? Efes malı kalkmış buraya getirmiş kızı."

"Halletmeye çalışıyoruz işte."

Beren dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. Üzerinde sarı bir gömlek, kot pantolon ve sivri topuklu ayakkabılar vardı. Her zamanki gibi yüz hatlarına uyan, sade bir makyaj yapmıştı ve parfümü harika kokuyordu. Şartlar ne olursa olsun bu kadar iyi görünmesine imreniyordum bazen. "Sen nasılsın?"

"Her zamanki gibi... Koşuşturuyoruz işte..."

Tok adımların sesi mutfağın bahçeye açılan kapısından geliyordu. İçeri giren ise siyah takımı içinde bir ölüm meleğini andıran Polat'tı. Donuk bakışları mutfağın içinde gezinirken bana başıyla selam verdi, Beren'i gördüğünde ise birkaç saniye yüzünü inceledi. Hiçbir şey söylemeden buzdolabını açıp sürahiyi çıkardı ve raftan bir bardak aldıktan sonra doldurup içti. Meraklı bakışlarımı istemsizce Beren'e çevirmiş, onun da aynı ifadeyle bana baktığını görmüştüm.

Polat hiçbir şey söylemeden mutfağı terk etti.

Kaşlarım çatıldı yeniden Beren'e dönerken. "Ne oldu az önce?"

"Susamış," diye cevapladı Beren beni.

Başımı salladım. Bunu zaten görebilmiştik. Nedense Beren de şaşırmış gibi görünüyordu Polat'ın mutfağa gelip su içmesine. Onu evin içinde insan olduğunu gösteren do-

ğal hareketler sergilerken görmeye alışkın değildim. Polat tuvalete gidiyor muydu bile mesela? Su içebildiğinden haberim yoktu. Yemek yerken de görmemiştim onu. Sarma sarmıştı gerçi.

"Hiç görmüş müydün onu su içerken?" diye sordu Beren, sonunda. "Mutfağı kullandığını falan?"

Başımı iki yana salladım. "Geçen sarma sardı gerçi Kayradağ'da."

"Doğru," diye mırıldandı Beren. "İnsan olduğunu arada bir gösteriyor."

"Hiç konuştunuz mu sonra?" En son, Beren'i arkadaşının *Mercedes*'ine bırakırken yan yana geldiklerini görmüştüm. Polat sürüyordu aracı ve Beren inmek istemişti.

Başını iki yana salladı Beren, ardından gözlerini oynadığı ellerine indirdi ve dudaklarını birbirine bastırdı. Onu böyle görmek beni üzüyordu. Gidip bir kaldırım taşı bulup Polat'a saldırasım geliyordu. Belki de bu sıralar ne hissedeceğimi bilmediğimden fazla agresiftim ve gerçekten böyle fevri davranışlar sergileyebilme potansiyeli taşıyordum.

Beren'in bakışları, kaşları çatılacak şeklide odaklanmış mutfak penceresinden bahçeyi izliyordu başımı kaldırıp ona baktığım an. "Ne oldu?" diye sorduğum sırada mutfağa adım atan topuklu çizmelere çevrildi bakışlarım; ardından deri mini eteği ve ince kabanı içinde çok şık bir restorana gider gibi süslenmiş *Alara* girdi içeri ve gülümseyerek "Selam kızlar," dedi hiç durmadan. Topuklularının sesi kulağımı tırmalarken mutfağa girdiği gibi mutfaktan çıkıp koridora geçtiğinde ağzım açık kalmıştı.

Beren'in de öyle.

Doğrulduğum gibi peşinden koridora çıktım ve tam merdivenlerden çıkarken yakaladım onu. "Nereye?"

Gözlerini çok merak uyandırıcı bir cevap veriyormuş gibi düşünürcesine etrafta gezdirdi. "Yukarı?"

«Yukarı, *nereye?*" diye sordum yeniden, cevap talep eder bir tavırla. Ardından kollarımı göğsümde birleştirdim ve ağırlığımı sağ ayağıma verdim.

Düzleştirdiği saçlarını omzundan arkasına atarken çok bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Canım Kunt'la mühim bir şey konuşmam gerekiyor, haberi var. Çok oyalama beni," diye mırıldandı *ayağımın altına dolanma* der gibi, ardından topuklularının kulak tırmalayıcı tok sesiyle merdivenleri tırmanmaya başladı.

Bir hışımla kapıyı çarpıp bahçeye çıktım o an. Güvenlik kulübesinin önünde Polat, karşısındaki beni içeri almayan korumayla konuşuyordu. "Alara girdi az önce eve," dedim Polat'ın önünde durarak, sohbetlerini keserken.

Polat'ın kaşları çatıldı. Ardından omzumun üzerinden, hemen arkamdaki korumaya çevrildi ölüm gibi bakan gözleri.

"Ne konuşacaklarmış Kunt'la? Ne derdi var söyledi mi?"

"Abi..."

Polat'ın ifadesi hiçbir sır vermez donukluğuna devam ederken arkamdaki korumanın sesiyle çekilip ona baktım ve "Sen mi aldın içeri?" diye sordum. "Kime sordun? Kim onayladı Efes mi?"

"Arkadaşı olduğunu söyleyince, ben..." Çocuk ne söyleyeceğini bilemez bir ifadeyle bir bana bir de Polat'a bakıyordu.

"Yol geçen hanı mı burası?" diye sordum sert bir sesle benden en az 20 santimetre daha büyük adamın üzerine giderken. "Beni almıyorsun içeri, iki saat sorguluyorsun ama güzel giyimli, hoş bir kadın görünce kimseye sormuyorsun bile öyle mi?" Muhtemelen benden yaşça büyüktü de ama o kadar kaybetmiştim ki kendimi... "Ya sapık bir fanı olsa? Ya tehlikeli biri olsa? Ya düşman safından olsa? Ne biçim korumasın sen..."

"Karaca, tamam," diyerek araya girdiğinde Polat, kolumdan tutarak beni adamın üzerinden alıyordu. "Sedir sen çocukların yanına git, Ayhan'ı gönder buraya koçum."

Sedir denilen herif hiçbir şey söylemeden başını sallayıp koşturarak arka bahçeye gittiğinde arkasından "Bence de Ayhan'ı çağır!" diye bağırdım. "Ayhan gelsin buraya! Getirin Ayhan'ı!"

"Ne oluyor kardeşim, ne bu gürültü?" diye kollarını açmış, bu tarafa yürüyen Efes'ten başkası değildi. Polat önümü kapattığı için başta görememiştim ama kolumu çektiğim an bıraktı ve ben de sakinleşmek adına saçlarımı geriye iterek yüzümü sıvazladım.

Polat o an uzanıp Efes'in kulağına söyledi her ne söylediyse. Ardından Efes'in kaşlar havalandı, gözler büyüdü ve dişlerinin arasında çiğnediği kürdanı eline aldı. "Veda edecek herhalde. İtalya'ya dönüyor diye duymuştum."

"Defolsun gitsin," diye homurdandım kendi kendime. "İki yüzlü şeytan."

Efes başını geriye bırakarak kahkaha attı. "Ne oldu ne şeytanlığını gördün? Bu arada en az beş yüzü falan vardır onun az saymışsın."

Başımı kaldırmış, nefes almaya çalışıyordum ki Kunt'un odasının balkonuna çıktığını gördüm o an. Üzerindeki kabanı çıkarmıştı ve ince gömleği ve eteğiyleydi. Kollarını tırabzanlara yaslayıp etrafa bakarken benimle göz göze geldiğinde, Efes'e bakıp burnumdan soludum. Polat göz ucuyla bakıp başını çevirdi, Efes ise dönüp Alara'ya el bile sallamıştı.

O sırada Kunt belinde yalnızca bir havluyla balkona çıkıp Alara'ya bir şey söylediğinde Alara pıtı pıtı odaya geri girdi.

"Ben gidiyorum," diye söylendim bir hışımla kapıya dönerken. O sırada Sedir denilen herif "Abi Ayhan yokmuş, göndermişsin!" diyerek geliyordu.

"Sedir aç kapıyı!" diye bağırdım demir kapının önünde. Efes elini kaldırıp araçlardan birine yöneldi. "Açma kapıyı Sedir, ben götürürüm Karaca'yı."

"Sedir aç kapıyı," dedim demir kapıyı zorlayarak. Bu eve elini kolunu sallayarak giremediğin gibi, elini kolunu sallayarak çıkamıyordun da.

"Abi..." diye mırıldandı Sedir o an, kulübenin kapısında. Polat'a bakıyordu. "Ne yapayım?"

Demir kapıya yumruğumu vurup kulübenin girişine yöneldim. "Oğlum bak vallahi elimde kalırsın..." derken bir anda çığlığı basmış, havalanmıştım; başımı kaldırıp dünyayı düz görmeye çalıştığım saniyelerde bana ağzı açık bakan Sedir ve seslice nefes veren Polat'ı seçebilmiştim sadece, beni taşıyan Efes'ti. "Ortalığı ayağa kaldırdın yengelik. Şu hormonlarına bir sahip çık."

"Herifin odasında, herif belinden düşecek havluyla! Sence hormonlarımla alakası var mı bunun?!" diye söyleniyordum yüksek sesle, Efes kilidini açtığı bir *SUV*'nin ön koltuğuna bırakırken beni.

"Heriften çıkar o zaman acısını, ne gidiyorsun?" Geri çekilip ellerini beline koydu Efes. "Alara zaten hep böyle şeyler yapıp tam olarak bu izlenimi veriyordu etrafa. Melisa bile Kunt'u Alara'ya âşık ve takıntılı bilir ama zerre alakası yok mesela. Düşün, Melisa'yı bile ikna etti o kadın; şeytana pabucunu ters giydirir."

Mantıksız davrandığımı ve aşırı tepki verdiğimi biliyordum ama bu kadının ismi, Kunt'la tanıştığımdan beri ortadaydı ve hareketleriyle beni o kadar tetikliyordu ki kendimi kontrol edemiyordum. Efes haklıydı, Melisa'nın ağzını Alara'yla ilgili bir hayıra açtığı olmamıştı da bunca zaman. Ama Efes, Kunt'un en yakın arkadaşıydı ve üstelik ben gerçekleri biliyordum. Gerçekte onlar, birbirlerinin

travmalarını bilen iki eski dosttu sadece. Alara, Kunt'u kendine bir kalkan olarak kullanmıştı ve Kunt da, basitçe, ilgilenmemişti kimin ne düşündüğüyle.

Yine de belinden düşecek havluyla balkona çıkması hoş muydu? Alara'yı odasına alması hoş muydu?

Arabadan inip eve girdim ve doğrudan merdivenlere yöneldim. Hiç hız kesmeden Kunt'un odasına normal bir şeymiş gibi girdiğimde o kadar daralmıştım ki gözüm hiçbir şeyi görmedi bile. Alara'nın "Anlıyorum ama biraz da benim tarafımdan bakamaz mısın?" dediği ve ikisinin de odanın bir ucunda olduğu, Kunt'un hâlâ, *hâlâ* belindeki havluyla dikildiği bir anın ortasında üzerimdeki kazağı yırtarcasına çıkarıp banyoya girdim ve kapıyı kapatıp suyu açtım.

Bir süre sessizlik oldu, ardından suyun sesi yüzünden boğuk gelmeye başladı sesler. Tamamen soyunup kendimi suyun altına attım ve bir süre gözlerimi kapatıp öylece kaldım.

Belki de sakinleştirici kullanmalıydım. Hiçbir duygumu kontrol edemiyor, ne düşüneceğimi bilmiyordum ve tamamen berbat bir hâldeydim. Böyle giderse ya kendime ya da etrafımdakilere zarar verirdim. Canım o kadar yanıyordu ki kendimi acıyla sarhoş olmuş gibi hissediyor, ayılamıyordum birkaç haftadır. Kendimde hissetmiyordum.

Bir süre sonra kapı tıktıklandı. Suyu kapatıp "Efendim?" diye seslendim içeriye.

"Gelebilir miyim?"

"Hayır."

Sessizlik. Sanırım Alara gitmişti artık. O kadar gücüme gitmişti ki tek kelime etmeyecektim bile. Bahçede de Polat'a ve Efes'e rezil olmuştum zaten, Sedir denen adam da cabası. Beni tanımıyordu bile. Alara'yı da tanımıyordu ama kimseye sormadan onu içeri almasını biliyordu. Alara'nın *ben kendi yolumu bulurum* dercesine eve mutfaktan girip doğrudan Kunt'un odasına çıkması da cabası...

Dolaptan temiz bir havlu çıkarıp etrafıma sardım ve kapıyı açıp odaya geçtim. Kunt giyinme dolabının önünde, altına siyah bir pantolon geçirmiş kemerini takıyordu. Beni gördüğünde siyah, balıkçı yaka bir kazak kapıp yanıma doğru gelirken kafasından geçirdi. Hiçbir şey söylemeden perdeleri çektim ve odaya giren ışığı tamamen engelledim, ardından yorganı kaldırıp yatağın içine girdikten sonra ıslak saçlarımı önemsemeden başımı yastığa yaslayıp gözlerimi kapattım.

Bir süre sonra yatağın diğer tarafı çöktü. Bir el, yüzümün önüne ve boynuma gelen saçları geri çekerken Kunt'un aklından geçenleri biliyordum. Islak saçla uyursam hasta olacağımı düşünüyordu. Bu saatte neden uyumak istediğim de cabasıydı, ona uykusuz olduğumu söyleyemezdim.

Hiçbir şey söylemedi önce, bir süre uykumun ağırlaşmasını bekledim ben de.

"Buraya Rus maçı davetli listesine girmek istediği için gelmiş çünkü Beren ona listenin dolu olduğunu söylemiş," dediğinde kadifemsi bir sesle fısıldayarak, kulağıma eğilmiş olduğunu tenime çarpan sıcak nefesinden anlayabilmiştim. "Ki dolu."

"Sormadım bir şey."

Şakağıma değdirdi dudaklarını. "Ferman Egemen'in yerine giderken uyandırırım."

Gülümsedim.

Zamanın ne kadar acımasız olduğunu, seni her sabah kinle nefretle yatağından kaldırıp gününü geçirmeni sağlayan nedenleri unuttuğunu fark ettiğinde bir kez daha anlıyorsun. Tırnaklarını koparırcasına, parmaklarını titretircesine sıkıca sarıldığın o nedenler ne oldu da kayıp gidebildiler

ellerinden? Zaman mıydı tutuşunu hafifleştiren yoksa yeterince büyütemedin mi nefretini, besleyemedin mi?

İnsanlar kinin öldürdüğünü söylerler. Kin besliyorsan içinde, yavaş yavaş öldürür sözde seni ama affetmenin ne kadar tehlikeli olduğundan bahsetmezler. Hafızanın ne kadar nankör olduğundan, unutursan hatırladığında nasıl cayır cayır yanacağından... Çünkü hafızanın bir köşesinde külleri hâlâ taze.

Unutmaktan, affetmekten de beterdir bu yüzden. Affedersen kendinle, anılarla boğuşmak zorundasın; unutursan ihanetinle kendine.

Çünkü geçmişin hayaletleri her gece uyumadan önce ve her sabah gözlerini açar açmaz, ensende. Fısıldıyor. *Hak ettin. Oraya götürmesine nasıl izin verdin seni? Dört duvar arasına düştün suçlu gibi, geçmek bilmedi zaman. Işık girmedi olduğun yere. Kapının altından atılan birkaç kibrit... Karanlığa yakabildin mi ateşi? Sönmedi mi peki? Yakmadı mı seni? Yanmamış mıydın ki zaten? Hak etmedin mi gerçekten sen?*

Seçimlerimiz bizi var eder. Biri seçimler yapar ve birine dokunur hayat. Öyleyse özrün hiçbir anlamı yoktur hesap günü geldiğinde.

Özrün hiçbir anlamı yoktur o gün hiç gelmese bile.

Ferman Egemen'in çay ocağı Gebze-İstanbul otoyolunun kenarında bir benzinliğin arkasında, bir derenin kenarındaydı ve önüne çekilmiş envai çeşit araç; motosiklet ve birkaç kamyon vardı.

Hava karanlığın da çökmesiyle birlikte iyice serinlediğinden kalın ceketimin ceplerine ellerimi sokarak ilerledim arabadan indiğimizde. Çöp konteynırlarının orada sohbet edip sigara içen iki şoför kamyonlarının önünde dikiliyorken hemen önümde yürüyen Kunt ve Efes'e bir bakış attı-

lar. Ardından biri, yarım sigarasını yere atıp ezdikten sonra gölgelerin arasında kayboldu.

Kapıyı açıp içeri ilk adımını atan Efes oldu, dönüp hemen önündeki Kunt ve arkasındaki Polat'a bir bakış attıktan sonra. İçerideki kalabalığın çıkardığı sohbet ve tabak çatal seslerinin, Kunt'un ve ardından da Polat'ın girişiyle tamamen sessizliğe gömülmesini izledim orada bir hayalet gibi. Kimsenin gözü üzerime değmiyordu bile.

Nereden çıktığını anlamadığım, takım elbisesini üzerine bir serseri üniforması gibi giymiş ve bir elinde tespih sallayan orta boylu ve muhtemelen otuzlarının sonunda bir tipin masaların arasından serçeparmağının tırnağıyla dişlerini karıştırarak bize doğru yürüyüşü dikkatimi dağıttı bir süre. Adam, birkaç metre önümüzde durduktan sonra Efes'le göz göze gelmiş ve başıyla arka tarafı işaret etmişti. Tezgâhı. Orada ne vardı ki?

Elime sarılan bir el hissettiğimde tezgâhın arkasında omzuna bir havlu asmış, tabakları kurulayan yaşlı adamı izliyordum ki eğilip metali tenime değen alyanslı ele baktım; Kunt arkasına uzanıp elimi tutmuştu ve ilerliyorduk.

Kalbim göğüs kafesimi düzenli aralıklarla dövüyordu sanki atmaktan ziyade. Ferman Egemen'i lisedeyken görmüş müydüm hatırlamakta zorlanıyordum, aslında bakılırsa liseye dair olan her şeyi hatırlamakta zorlanıyordum şu sıralar. Yeterince derine kazıdığımı düşünmüştüm suratları, yalanları, tehditleri ve ikiyüzlüleri ama son zamanlarda kontenjan dışı çok fazla giren olmuştu kalbimin çürümüş bölgesine. Canla, başla; kinimi ve nefretimi beslediğim her gün özenle, o karanlık bölgeye.

Kin ve nefret beslemeliydi bence insan. Bunu dışarıya yansıtmak ve her gün bu negatif duygularla boğmak zorunda değildi kendini ama affetmek koca bir yalandı 21. yüzyılın

toksik pozitivite aktivistlerinin söylediği. Biri senin bacağını kesti ve onu affetmemelisin çünkü ölene kadar aşağı bakacak ve yokluğunu arayacaksın. Protez takmak, destekleyicilerle yürümek bir seçenek ama hiçbir şey bacağının kesildiği gerçeğini değiştirmeyecek. Bazı insnalar basitçe, nefreti ve kini hak eder. Yaptıklarının bir nedeni olsa bile.

Ben *unutmuyorum* ve *affetmiyorum* da.

Hayatıma geri döndüğümde bu kin ve nefretin beni etkilemesine, daha fazla yaralamasına izin vermeyeceğim ama unutmadan, affetmeden yapacağım bunu. Yaşarken yapacağım bunu.

Kapımın önüne bırakılan bir tomar parayı hatırlayarak kutudaki, sanki şerefim ve gururum satın alınabilirmiş gibi. Okula, manipüle edebilecekleri küçük bir kızı görmeye ve onu yalan ifade vermeye *mecbur* kalacağı bir tehditle sınamaya gelmemişler gibi. Çantamı alıp kaçtığımı hatırlıyorum o gün ve kalan devamsızlık haklarımı bir süre kullandığımı.

Shakespeare haklı. Cehennem boş olmalı.

Çünkü tüm şeytanlarda *burada*.

Tezgâhın arkasına geçtiğimizde, elinde tespihle bizi yönlendiren adam perde gibi asılmış örtüyü kaldırdı ve geçmemiz için kenara çekildi. Önden ilerleyen Efes'ti, ardından Kunt başını eğdi ve geçtik. Giriş alçak olduğundan üçü de başını eğmek zorunda kalmıştı.

Oldukça karanlık ama kısa bir koridorun sonunda, aralık bir kapıdan kahkaha sesleri geliyordu. Ciğerleri dolu birinin, öksürerek attığı kahkahanın ardından bir süre sessizlik oldu. Ardından "Defol!" diye gürledi aynı ses; saniyeler içinde yürüdüğümüz kapı sonuna kadar açılmış ve ağzı yüzü dağılmış, yaşlı ve pis görünümlü bir adam koşarak yanımızdan geçip gitmişti.

Efes dilini damağına şaklatarak bir "Cık," sesi çıkardıktan sonra boynunu kütletti, ardından açık kapıdan içeri girdik.

"*Vaaaay* vay vay... Kimleri görüyorum?"

Eski bir radyo, kalın kalın kitapların sehpa olarak kullanıldığı oldukça tozlu bir pencerenin önünde duruyordu. Ardından ilk görebildiğim, yere serilmiş ve duvara asılmış işleme halılar oldu. Koca bir tahta masanın arkasında boyu oturanınkini aşan deri, siyah bir koltuk vardı ayrıca. Odaya peşimizden yalnızca iki adam daha girdi.

Ardından kapı kapandı.

Saçı ve sakalı beyazdı, oldukça yağlı ve kaslı bir vücudu vardı Ferman Egemen'in. Ellerini açarak ayağa kalktığında gülümseyişinden altın dişini gördüm. "Kunt Vidar Karyeli..." dedi kocaman sırıtarak, sanki adamları çoktan haber vermemiş gibi şaşkındı. Ardından bakışları Efes'e döndü. "Efes Sungur..." Ve Polat'a baktı. "Polat mıydı?" Alayla güldü. "Bu ziyareti hak edecek ne günah işlemiş olabiliriz?"

Sahi, Polat'ın soyadı neydi?

Efes'in masanın üzerinden bir kürdan alıp kendini masanın yanındaki ikili koltuğa attığını gördüm rahat ve umursamaz bir tavırla. Polat ise geride kaldı ve her ne kadar gözü Ferman'da olsa da kulakları ve kalan tüm duyuları açık bir şekilde arkasında, kapının iki yanında dikilen adamlar konusunda tetikteydi.

Ne zaman elini bırakmıştım Kunt'un bilmiyorum ama odanın basık ve havasız oluşu bile dikkatimi dağıtmaya yetiyordu tek başıma.

Kunt bir adım attı ileri; masanın önünde durdu. Üzerindeki siyah, deri ceketin sardığı geniş omuzlarına baktım. Parmaklarını masanın üzerine koydu hafifçe Ferman'a doğru eğilerek ardından tek bir kelime çıktı ağzından. "Otur."

Ferman güldü. Gülümsedi etraftakilere bakarken ama ne Efes ne de Polat onu dikkate almıyordu. "Ama şimdi, olmaz ki Vidarcığım... Sen böyle ayaktayken."

Neden bilmiyordum ama Kunt'un da tehlikeli bir şekilde gülümsediğini hissediyordum o an. Ferman'ın gözlerini yakalamış olacak ki yavaş yavaş söndü adamın yüzündeki gevşek ifade. "Ferman?" dedi Kunt sorarcasına, ardından doğruldu. "*Otur.*"

Gözlerinin asla üzerime değmemesi bir yana, varlığımı da komple yok sayıyordu sanki Ferman Egemen. Beni liseden hatırlıyor muydu? Daha önce hiç karşı karşıya gelmemiştik. Oğlunun hayatını kararttığı insanlar listesinde ilk 10'da değilsem tanımıyor olabilirdi tabii o zaman.

Kunt vücudunu hafifçe odaya doğru çevirerek gözlerini duvarlardaki halı ve kilimlere çevirdiğinde, Ferman "E iyi bari o zaman," diye ağzında geveleyerek koltuğuna oturdu ve boğazını temizledikten sonra kapının önündeki adamlara seslendi. "Çocuklar buraya beş çay."

"Muhabbete gelmedik," dedi Kunt tok bir sesle ama çocuklardan biri çoktan emri aldığı gibi odadan çıkmıştı bile.

Ferman ceketini düzeltti. "Olsun, ağzımız kurumasın."

Kunt'un diliyle yanağına içeriden baskı uygulayarak kaşlarını kaldırdığını gördüm tepki olarak, sanırım sakin kalmaya çalışıyordu. Ona bakınca Ekin'i görüyor muydu o da?

Kunt, Efes'in karşısına, diğer koltuğun kolluk kısmına oturarak uzun bacaklarını ileriye uzattığında ben pencereye yaklaşmış; dışarıyı görmeye çalışıyordum ama çay ocağının bu kısmı tamamen karanlık bir dere ve ormana bakıyordu.

Omzumun üzerinden dönüp odaya baktığımda yaşlı bir amcanın çay servisi yaptığını gördüm, Efes'le göz göze geldim o an; gözleriyle pencereden uzaklaşmamı söylüyordu bana. Yanına gelmemi işaret ediyordu.

Pencereden uzaklaştım bu yüzden.

"Bir arkadaşımız ne tesadüftür ki ne zaman memleket yoluna çıksa uğruyormuş buralara, en son biraz ileride kaza yapınca biz de etrafı bir dolanalım dedik." Kunt'un sesi oldukça rahat, oldukça tehditten uzaktı ama eğer hitap ettiği kişi ben olsaydım muhtemelen korkmaya başlardım çünkü birincisi, az önce her fırsatta köstebeklikle suçlanan arkadaşımdan kendi arkadaşı gibi bahsetmişti ve ikincisi, Ferman'ın bu olayla bir ilgisi olduğuna neredeyse *emindi*. Sesinden anlayabilirdiniz bunu.

"Öyle mi? Çok geçmiş olsun," dedi Ferman çayına bir değil, iki değil, üç değil... Tam beş küp şeker attıktan sonra. "Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Dökülmek olabilir mesela, ne bok biliyorsan masaya dökülmek," diye mırıldandı Kunt bir anda ceketinin cebinden çıkardığı zarfı açarak masaya bir fotoğraf destesi saçarak. Fotoğraflarda Esved'in buraya farklı tarihlerde girip çıkarken fotoğrafları olduğunu biliyordum.

Ferman çayını karıştırıp çay kaşığını yaladıktan sonra çayından bir yudum aldı ve altlığına geri bıraktı. Ardından çekmecesini açtı, bir gözlük kabı çıkarmıştı. Sanırım göremiyordu yakını. "Doğrudur," dedi fotoğrafların birkaçına baktıktan sonra. "Yerimi bulmuş. Benim oğlanın yaşadığına dair kanıt mı bulmuş ne, cevaplar almaya çalışıyordu."

Esved'in Ekin'in yaşadığından haberi var mıydı? En azından, şüphesi olduğunu gösteriyordu bu hikâye eğer doğruysa. "Ekin'in yaşadığı ortaya çıkmasın diye mi öldürmeye çalıştın Esved'i?" diye atladım kendimi kontrol edemeyerek ortaya, masanın önünde durdum. Kunt daha fazla ilerlememi engellemek adına kolunu karnımın üzerinden uzatmıştı.

Ferman'ın gözleri kısıldı bir müddet, bana başını kaldırarak baktı oturduğu yerden. Ardından Kunt'a çevirdi bakışlarını ve yeniden bana döndü. "Bu gözler?..."

"Oğlunun yeri bir lise değil deli hastanesiydi daha o yaşta," diye fısıldadım zehirli, oldukça sert bir ses tonuyla. "Sen onu defalarca kez yediği haltların sonuçlarıyla yüzleşmekten kurtardığın için o da gidip başkalarının hayatlarını karartmaya yüz buldu. Oğlun katilse sen daha kötüsüsün. Ondan biraz olsun daha az suçlu sayma kendini sakın."

"Bak sen şu işe," diye mırıldandı Ferman geriye yaslanıp dirseklerini koltuğunun kolluklarına dayarken. Hiddetle inip kalkıyordu omuzlarım o an, nefes almakta güçlük çekiyordum. "Dünya... Ne kadar küçük."

Önüne tükürmek, masasını ittirmek ve daha fazla rahatsızlık vermek istedim ama Kunt uzatarak engel olduğu kolunu belime dolayarak beni kendine çekti ve kolumdan tutarak kolluk kısmına oturduğu koltuğa yönlendirdi. Altın hareler bana sakin olmamı fısıldıyordu, nefes almamı; daha istediğimizi almadığımızı.

"Esved neden Ekin'in yaşadığını düşünüyormuş?" diye sordu Kunt o an, bakışlarını üzerimden çekebildiği ilk an Ferman'a dönerek.

"Güçlü bir avukatlık bürosunda çalışıyordu. Eline birtakım sağlık belgeleri ve güvenlik görüntüleri geçmiş sanırım." Ferman'ın iç gıcıklayan çatallı sesi oturduğu yerde kendimi parçalamak istememe neden oluyordu. "Cezaevinden çıkar çıkmaz nasıl Hukuk kazanıp da okumuşsa artık."

Sergen'in, diğer oğlunun yaptıklarından haberi yoktu. "Tehdit etti beni," diye devam etti Ferman, çayını yudumlarken.

"Sen ne yaptın?"

"Ne yapacağım? Elindekilerle bir bok kanıtlayamayacağını söyleyip attım kapının önüne." *Esved neden bu şüphesinden hiç bahsetmemişti?* "Birkaç hafta sonra tekrar geldi. Bu sefer de kafayı Sergen'e takmıştı. Başımdan

atmak için Sergen'in işyerlerinden birinin adresini verip git sor belki bulursun dedim, nereden bulacaksa keratayı ben bile göreli yıllar oldu..."

Demek ki Ferman Egemen, oğlu Sergen'le uzun zamandır görüşmüyordu ve yaptığı hiçbir şeyden haberi yoktu. Öktem neden koridorda Joker kartı meselesini açmaya çalışmıştı Esved'in Ferman'ı ziyaret etmelerinden bahsederken? Acaba Esved'e kart verenin Ferman olduğunu düşünüyor olabilir miydi suçsuz yere onu hapse tıkmasından dolayı? Ama Sergen de kullandığını biliyor olmalıydı.

O zaman kart yalnızca Sergen'de değil, *babasında* da işe yarardı.

Efes'in diz kapaklarına kollarını yaslayarak başını kaldırıp Kunt'a *ne diyorsun?* bakışı attığını gördüm. Polat kapının önündeki iki dallamanın yanında, her an ikisini de indirebilecekmiş gibi duruyordu. Çay ocağının kapısından ilk girdiğimizde suspus kesilen kalabalık da Ferman'ın sözünü dinleyen adamlar olmalıydı ki Kunt'u tanıyorlardı, burada ters giden bir durum olsa adamın lafını ikiletmeyeceklerini düşünüyordum.

Gittikçe gerildiğim ve terlemeye başladığım saniyelerin sonunda Kunt seslice nefes vererek Ferman'a yandan bir bakış attığında, Ferman bir süredir sarmakta olduğu sigara dalını ağzına koydu ve bir kibritle yaktı ucunu.

"Hava almaya çıkıyorum ben," dedim göğsüm gittikçe daralırken, Polat'ı ve iki adamı tamamen görmezden gelerek kapıyı açıp kendimi koridora attığımda. O kadar insanın arasından nasıl geçip de soğuk havaya çıkarabilmiştim kendimi bilmiyordum ama birkaç adımda etrafta insanların olmadığı derenin kenarına geldiğimde, gökyüzüne bakarak nefes alış verişlerimi düzenlemeye çalıştım.

Ayak seslerini duymasam da arkamdan Polat'ın geldiği-

ni biliyordum, bu yüzden kımıldamadım yerimden. Sadece gökyüzüne bakmaya devam ettim ve yıldızları görmeye çalıştım. Büyükayı görünüyor muydu buradan? Etraf karanlık olduğu için epey yıldız vardı yukarıda.

"Nasıl yapıyorsun?" diye sordum titreyen ellerimle yüzüme gelen saçları çekerken. Ardından ateş gibi yanan gözlerimi indirdim ve Polat'ın profiline çevirdim; hemen yanımda durmuş benim gibi gökyüzüne bakıyordu o da. "Nasıl oksjien çekebiliyorsun ciğerlerine?"

Soruyu duyduğu an herhangi bir tepki vermedi. Çene kasları kasılmıştı sadece, gölgelerden seçebilmiştim.

Ardından ceketinin cebinden bir paket çıkarıp dudaklarının arasına bir dal bıraktı ve çakmakla yaktıktan sonra bir nefes çekti içine. "Sadece zehirliyse."

Kollarımı göğsümde bağladım önüme dönerken. "Ondan bahsetmediğimi biliyorsun."

"Nefes almayı uzun zaman önce bıraktım Karaca. Nefes almayanlar için yaşıyorum bir süredir," diye yanıtladı beni daha tatmin edici sayılabilecek bir cevapla. "Benim bir parçası olduğum bu dünyada yaşıyorsan... Karşına kansızı da çıksa, tecavüzcüsü de çıksa, çocuk istismarcısı da çıksa... Hak ettiklerini bulsunlar diye öylece, hiçbir şey yapmadan durabiliyorsun karşılarında."

"Nasıl?"

"Çünkü ben şimdi o şerefsizin kafasına sıksam," diye mırıldandı gözleri ileriye, boşluğa bakarken. "İçeri girer müebbet yatarım. Bunun yerine ben, bu şerefsizlerin karşılarında durup aleyhlerine delil topluyorum ki daha fazlalarını içeri tıkabileceğim zamanım olsun. Bir taşla bir kuş vurursan gülerler. Bir taşla bin kuş vurursan ama zamanla... O zaman bir boka yaramış olursun işte. Bir anlamı olur o zaman."

Yarayı seversin o zaman. Yarayı sevmeye hakkın olur o zaman. Haddin olur.

"Sence buradan bir şey çıkacak mı?" diye sordum kafamdan geçenleri seslendirmek yerine.

Polat sorduğum soruyla derin bir nefes almış, omzunun üzerinden dönerek çay ocağından çıkan siluetleri izliyordu o sırada. "Buradan bir şey çıkacak ama... Bu değil."

Kunt ve Efes'in çıktığını ve bu tarafa yürüdüklerini görebiliyordum. "Ne demek istiyorsun?"

Polat yüzünü bana çevirdiğinde, Kunt ve Efes yanımıza ulaşmak üzereydi. Başka bir şey söylemedi ama yüzündeki keskin ifadeden bilse söyleyeceğini fark etmiştim, Polat'ın yalnızca hisleri böyleydi ve Ferman Egemen'e asla güvenmiyordu. Güvenmemek için de tüm nedenlere sahipti.

"Heriften bir şey çıkmadı," diye mırıldandı Efes, elleri deri ceketinin cebinde önümüzde durduğunda. Kunt tam karşımda, yüzümdeki karmakarışık ifadeyi inceliyordu o an. Efes'in Polat'a başıyla arabaları işaret ettiğini gördüm, birkaç saniye sonra birlikte arabalara ilerliyorlardı.

"İyi misin sen?" Kunt'un omuzlarıma koyduğu elleri bir anda uykumu getirmiş, vücudumu salmama neden olmuştu; neredeyse kollarına bırakacaktım kendimi. Tek yaptığım uyanıp giyinmek ve arabaya binmekti halbuki buraya gelmeden önce. Şimdi neden ayaklarım bir anda beni artık taşımama kararı vermişlerdi ki?

"Dönebilir miyiz?" diye sordum masum bir sesle, başımı kaldırmadan gözlerimle yukarı yüzüne bakarak. Kunt elini önce boynuma; ardından tersini alnıma yasladı. Sanırım ateşim var mı diye kontrol ediyordu.

Hafifçe başını salladıktan sonra birlikte ilerlemeye başladık. "Esved'i görmek ister misin?"

"Bu soruyu sen mi sordun gerçekten?"

"Dün pek de iyi ayrılmadın o odadan, şimdi yeniden iyiyken görmek isteyebileceğini düşündüm. Belki bir iki soru da sorabiliriz, buradaki karmaşayı çözebilecek tek kişi arkadaşınmış gibi görünüyor," diye cevapladı Kunt beni, aracın ön kapısını içeri geçmem için açarken. Geçip oturdum ve emniyet kemerimi bağladım. Önden dolanıp yanıma geçmesi çok sürmemişti.

"Sabah gideriz. Biraz sakinliğe ihtiyacım var," diye mırıldandım başımı koltuğa yasladıktan sonra gözlerimi kapatarak. Kunt aracı çalıştırdığı gibi müzik listesinden bir şarkı çalmaya başlamıştı halbuki.

Kapatacağını anladığım an "Kalsın," dedim. *Sana dönmem imkânsız* diye bir şarkı çalıyordu.

Bir süre kapalı gözlerle dinledim şarkıyı. Otoyol akıp gidiyordu ne zaman gözümü açsam, Kunt sarsılmaz bir dikkatle izliyordu yolu. Ferman Egemen ziyareti hayal kırıklığı olsa da tamamen öyle değildi. Esved'in Ekin'in yaşadığını önceden bildiğini öğrenmiştik. Emin olmasa da şüphesini neden paylaşmamış olabileceğini düşünüyor, gitmeyi erteleyeceğimi biliyordum yanına çünkü o zaman sormam da gerekecekti. Eğer söyleseydi önlem alabileceğimizi suratına bağırmak isteyecektim. Geçmişi yarmak isteyecektim yanında, değiştirebileceğimizi sanarak yine... Bir aptal gibi.

"Şarkıyı beğenmedim," diye bir yorum yaptı Kunt bitişinin hemen ardından. Gözümü açtım. Gişelerdeydik.

"Ben beğendim."

Hemen ardından, Gece Yolcuları'nın klasiği *Unut Beni* şarkısının başladığını anladığı an gözlerini ekrana çevirdi, kaşlarını çatmıştı. Ardından "Yeter bu kadar gürültü," diye gevelerken ağzının içinde müzik çaları toptan kapattı.

Burnumdan alayla gülercesine soludum, ardından önüme dönüp gözlerimi kapattım yeniden. Bunca karmaşa,

bunca olay arasında... Gözden kaçırdığımız bir şey vardı. Bir şey olmalıydı. "Ferman Egemen'i öylece sorguya alamıyor musunuz? Adamın bir şeyler gizlediği ortada."

"Birçok şey gizliyordur eminim," diye cevapladı Kunt beni, eve giden karanlık dönüşe girdiğimizde yağmur da çiselemeye başlamıştı. "Bizim şu an başkalarından öğreniyor olduklarımızı çok uzun zamandır biliyor bile olabilir mesela. Ama Ferman Egemen gibi bir adamı öylece teşkilata götürüp sorgulayamazsın. Yapsan da o odalarda işe yaramaz."

"Nerede yarar?"

"Mahzenler." Ben profilini incelerken dönüp bana baktığında kırmızı ışıkta durmuştuk. Yüzüne yansıyan ışık, altın harelerini alev almış gibi gösteriyordu. "Ekin piçi ve Ahmet Çevik'in olduğu yer."

"*Cehennem*, yani," diye mırıldandım. Kunt onaylarcasına hafifçe başını eğdi ve kaldırdı. "Bir çeşit... Hapishane ve işkence yeri sanırım?"

Seslice soludu Kunt. Biraz hava girsin diye camını yarılamıştı ve yağmur kokusu içeri dolmuştu o an. "TSK'nın yönetimindeki gizli bir sorgulama kampı diye adlandırabiliriz. Sadece ölmeyi dibine kadar hak ettikleri hâlde sahip oldukları bilgiler sebebiyle yaşamalarına biraz daha izin verilen azılı suçluların götürülüp çeşitli yöntemlerle sorgulandığı bir yer."

Başımı salladım hafifçe, *anladım* dercesine. "Ahmet Çevik'ten bir şey çıkmadı mı? Uzun zaman oldu elinize geçeli."

Kunt'un evinin demir parmaklıkları açılıyordu o an. Güvenlik kulübesinde daha önce Fevzi'nin yanında gördüğüm çocuklardan biri vardı, Sedir ortalıkta yoktu. "Çevik, çok sıkıntılı Karaca," diye söylendi Kunt sıkıntılı bir nefes verirken. "Herif resmen kendini zehirlemiş. Başta deli

taklidi yaptığını düşünüyorduk ama gelen testler yanılttı. Testler gelmeden önce klinikten askeri üsse nakli yapılırken sağ salim döndüğümüz için çıldırmış gibiydi, bir kurtarma operasyonu yapılacağını düşündüğümüz için zaten önlemler almıştık ama tahminime göre Tasmas, cidden Çevik'i geri alacaktı ama bir şey onu vazgeçirdi ve Çevik de tamamen kendini saldı. Yemek yemediği için serumla besleniyor artık."

"Halit neden adamını sizin elinizde bırakmış olabilir? Önemli bir koz mu verdi size Halit'e ihanet ederek acaba?" Bir anda ihtimaller dolu bir havuz belirmişti zihnimde ve içine atlamıştım.

Kunt başını iki yana salladı olumsuz anlamda. "Hayır, şu dakikaya dek işimize yaradığı yok pezevengin. Tek yaptığı dikkat dağıtmaya çalışmak ve ekipleri yanlış noktalara yönlendirmek."

"İntihar ediyor," diye fısıldadım önüme dönerken. Efes ve Polat çoktan gelmiş, kapının önünde sohbet ediyorlardı. Kunt motoru durdurdu.

"Evet. Yapmaya çalıştığı bu."

Yaşayarak belasını bulacağını ve hak ettiği acıyla nefes alacağını söylemiştim ona, beni pazarlayacağı akşam araçta. Öldüğünü sandığım ama oralarda bir yerlerde yaşayan Mama yani Ünzile de oradaydı. Sözlerimi ciddiye almamıştı belki ama şimdi ölmesine bile izin verilmeyen dört duvar arasında, can dostu tarafından ihanete uğramış bir hâlde nefes alıp veriyordu hâlâ. Onu konuşturmak, ağzından bilgiler almak ve suçlarını itiraf etmesini sağlamak için ne yapmak gerekiyordu? Halit Tasmas'ı da yanındaki hücreye tıkmak mı?

6

HER ŞEY GRİ

48 saat önce

Yağmurlu ve kapalı bir havaya uyanmak istemez kimse.

Sanki güneş enerjisiyle besleniyormuşuz gibi, etrafta öten kuşlar ve kanat çırpan kelebekler; çiçeklerin, bitkilerin üzerine düşen ışıltılar olmadığı sürece tadı yokmuş gibi hayatın moralsiz, yorgun ve daha sessiz başlarlar günlerine.

Renk olmazsa yaşam olmaz.

Muharebe alanında uyanınca hava durumunu kontrol etmiyorsun ya da bir fikrin olmuyor. Güneş varsa var, yoksa yok bulutların arasında yüzüne sırıtan; yağmur yağmış, fırtına çıkmış, ikinci köprüde kaza olmuş tüneli kullanmak mantıklıymış... Bir *hayatın* yoksa renkler olsa da *yok*. Gömremezsin.

Erkenden uyanıp evde Kunt'u bulamayınca ve Ayşen Abla'nın bile daha gelmediği, erken bir saatte olduğumuzu fark ettiğimde tek istediğim insanların uyanık oldukları bir yere gitmekti. Bu yüzden Fevzi'nin sürdüğü aracın içinde, spor akademisine gelmiştim. Bu saatte Kunt'un antrenmanı vardı.

Bana verilen kimlik sayesinde güvenlikle uğraşmadan içeri girdiğimde etrafta atıştırmalıklar için alt kattaki kafede takılan birkaç sporcudan başka biri yoktu. Asansöre

binip yedinci kata çıktıktan sonra hatırladığım kadarıyla antrenman odalarını buldum. Neon yeşil ve siyah renkleriyle donatılmış ve İstanbul trafiğine doğrudan bakan geniş cam duvarlı salona girdiğimde yalnızca tek bir mat kullanılıyordu.

Neden bilmiyordum ama adımlarım kapıda durdu.

Belki de sebebi odada ikisi çıplak, üç erkeğin bulunmasıydı. Kunt'un yanındakileri tanımıyordum ve daha önce görmemiştim.

"İyisin ama hepsi bu kadar mı?" diye sorduğunu duydum Kunt'un matta karşısında saldırıya hazır duran, kan ter içinde kalmış esmer çocuğa karşı. Çocuk diyordum çünkü en fazla yaşıt olabilirdik, buna rağmen oldukça kaslı ve yapılı bir vücudu vardı. Ama... Hayır. Muhtemelen yaşıt bile değildik.

Kunt'un sorusunun cevabını o an hemen yanlarında sıfır kol siyah bir atlet ve şortla duran, oldukça uzun boylu ve siyah saçlı adam cevapladı. "Çok yüklenme, daha yeni."

"Yenileriniz böyleyse..." diye mırıldandığını duydum Kunt'un gülerek, sanki bu bir iltifattı. Kısılan gözleri ve belirginleşen gamzeleriyle dikkatim dağıldığı an kendime gelene dek, çoktan fark edildiğimi anlamıştım. Köşeye, bir şişe suya uzanmaya giden çocuk hariç Kunt ve öteki adam bana bakıyordu.

Kunt matın üzerinden çıkıp kenardan bir havlu aldı ve yüzünü sildikten sonra yanıma yürürken havluyu boynuna attı. "Güzelim senin uyuyor olman gerekmiyor mu bu saatte?"

Biraz erken bir saatti, kabul ediyordum ama uyuyamamıştım işte. Omuz silktim "Uyuyamadım," diye mırıldanırken. "Öktem de uyuyordu, Ayşen Abla da yoktu... Gök de bir türlü susmuyordu."

"Evet, fırtınalı bugün hava biraz," diye mırıldandı Kunt ağzının içinde, birkaç saniye dönüp penceden bakarken. Ardından dönüp gerideki arkadaşlarına çevirdi altın harelerini. Matın üzerindeki çocuk telefonuna bakıyordu, diğer giyinik olanın ise gözleri üzerimdeydi. Başını çevirdiği için boynuna kadar uzanan simsiyah dövmesinin bir parçasını görebildim. Ayrıca kolundan aşağı da iniyordu dövmesi. Parça parça ama bir bütün gibi duruyorlardı.

"Aşağıda bekleyebilirim ya da Fuat Hoca'nın ofisinde," diye bir seçenek sundum rahatsız olabilecekleri düşüncesiyle. Elimle geriyi işaret ederken ve her an dönüp gitmeye hazırken ama Kunt başını iki yana salladı.

"Gerek yok, izleyebilirsin," derken köşedeki suluktan birkaç yudum içiyordu. Ardından elimden tuttu ve beni salonun daha da içerisine yönlendirdi.

Matın üzerindeki esmer, telefonunu ve su şişesini bir yere bırakmış ve kenardan bir havlu alıp sırtını duvara yaslayarak yere oturmuştu. Varlığımı yok sayıyormuşçasına umursamaz bir tavrı vardı ama bilerek yaptığını düşünmüyordum, sanki kafası fazlasıyla doluydu. Sanki bu aralar o da benim gibi çok şey yaşıyordu.

"Arkadaşların mı?" diye fısıldarcasına sordum kulağına uzanabildiğim kadarıyla. Kunt gülümsedi. Yanlarına ulaşmıştık o an. "Pars," diye tanıttı siyah saçlı ve oldukça dövmeli arkadaşını, elini bana uzatışını izledim ve tutup sıktım. "Karaca."

"Memnun oldum."

"Ben de," diye yanıtladım fakat sesim o kadar kısık çıkmıştı ki duyabildiğinden emin değildim. Gözlerinin çok derin bir mavisi vardı ve neredeyse kontakt lens taktığını düşündürtmüştü bana ama büyük ihtimalle gerçektiler.

Başımı çevirip duvara yaslanarak yere oturmuş, az önce

Kunt'un birlikte antrenman yaptığı çocuğa baktım o an onunla da tanışmak için ama bir varoluş krizinin içinde gibiydi ve gözlerini yakalamak imkânsızdı. Baktığı yerde ne görüyordu? Çünkü IMBD puanı yüksek bir korku filmi izliyormuş gibi görünüyordu.

"Köşedeki dangalak, Hazar," diye cevapladı kafamın içinde dönen soruları Pars, kadife gibi sesiyle. Elleri cebindeydi. "Biraz yabanidir. Çok muhatap olunmaya gelmez, tavrı sana özel değil o yüzden alınma lütfen."

Polat gibi. Ama Polat ilk tanıştığımızda öyleydi, sonradan açılmıştı. Belki Hazar'ın da öyle bir karakteri vardı.

"E hadi o zaman," dedi Kunt düşüncelerimin ortasına aynı anda aniden çakarak salonu aydınlatan şimşek gibi girerek. Pars'a başıyla minderleri işaret ediyordu.

Pars'ın kaşları havalandı ve keyifli bir tebessümle kıvrıldı dudakları. "Öyle mi?"

"Öyle." Kaşlarını oynatarak biraz daha su içtikten sonra boynundaki havluyu bir kenara atan Kunt'a, çatık kaşlarım ve engel olamadığım bir tebessümle baktım. Az önce sanırım Pars'ı minderlere davet etmişti.

Kenardaki koltuğun kolçağına yasladım kalçamı, ardından ceketimi ve çantamı çıkarıp kenara bıraktıktan sonra kazağımın kollarını sıvadım. Pars üzerindeki siyah kolsuz atleti sıyırıp bir yere fırlattığından bütün dövmeleri gözlerimin önündeydi artık, her ne kadar ne oldukları bu mesafeden anlaşılmasa da.

Belki de Kunt'a dövmeler çok yakışırdı.

"Nasıl tanıştınız?"

Pars gülümsedi. Neden sorularıma cevap vermek yerine gülümseniyordu bugün sadece?

Eldiven takmıyorlardı. İlk hamleyi yapan Pars oldu. Bir sağ kroşe Kunt'un gelişmiş refleksleri sayesinde havayla

buluşurken takip edemediğim bir çeviklikle yer değiştirdiler. "Geçen yıl teşkilatın başına az bela olmadı," diye mırıldandı Kunt, Pars'ın bir diğer hamlesini savuştururken. Ardından çelme takarak yere düşmesini sağladı fakat kolunu çoktan kaptırmıştı. Gergince tırnaklarımı kemirmeye başladım.

"Herkesin işi kendine," dedi Pars o an, nefes nefese Kunt'un altında. Kunt saniyeler içinde herifi tepesinden fırlattığında yeniden ayaktaydılar. Arkadaki Hazar nasıl oluyordu da benim gibi nefessiz izlemiyordu? Hiçbir ilgisi yokmuş gibi öylece, önündeki boşluğa bakıyordu sadece.

"Nefret ediyorum Ruslardan," diye homurdandı Kunt. Pars'ın bir hamle için aradığı boşluk bu olmalıydı ki saldırdı ama profesyonellikten mi yoksa yorulduklarından dans mı ediyorlardı bilemiyordum çünkü kimse darbe almıyordu.

"Biri hariç."

"Vladimir değil herhalde," diye mırıldandım kendi kendime. Pars nasıl duymuştu bilmiyordum ama bana bir bakış atarak gülmüştü, Kunt da bundan faydalanarak bir hamle yaptı. Pars savuşturdu. Birkaç adım birbirlerine yüklendiler ama en son Pars'ın, Kunt'un tuttuğu kolunu kendini resmen havada takla attırarak savuşturması sonucu yeniden karşı karşıyaydılar.

"Kadın da değil neyse ki," diye mırıldandı Pars.

Kunt neredeyse kahkaha atacaktı. "Eklediğin için ne kadar minnettarım bilemezsin."

"Ha ha ha," diye homurdandım.

"Hazar sever Rusları."

Pars'ın ağzından çıkan kelimelerle beraber Hazar'ın mimik oynamayan suratı minderlere çevrildiğinde, her ne kadar tepki göstermese de sinirlendiğini anlamıştım. Pars çocuğun aşk hayatıyla dalga geçiyor olabilir miydi?

"Oynuyor musunuz birbirinizle?" diye sordum git-gel yaptıkları ama kimsenin darbe almadığı dakikaların sonunda, avuçlarımı dizlerime vurarak. "Cidden dövüşüyor olamazsınız şu an değil mi?"

"Pezevenk beş adım sonrasını tahmin ettiği için ben hamle düşünüyorum, ben düşünürken de o saldırdığından savuşturmakla meşgul oluyorum," diye yanıtladı Pars beni. Ardından durup doğruldu ve bıkkın bir nefesle, elleri belinde bana baktı. Sanırım bu kadardı. "Karşı taraf için de aynısı geçerli, sanıyorum ki."

O an Kunt da aynı düşünceyle bırakmış olmalı ki Pars bir anda doğrulan Kunt'un kolunu yakalayıp çenesine yumruğunu geçirdiğinde Kunt çabucak toparlanarak Pars'ın kaburgasından, göremediğim bir yerden darbe almasını sağladı. Bir anda ikisi de darbeleri seçemediğim bir dövüşün hızında kaybolduğunda şokla ayağa kalktım ve "Ne oluyor şu an?!" diye sordum ellerim ağzımda. "Şakalaşıyor musunuz şu an?..."

Saniyeler sonra ikisi de yerde, birbirlerini vücutlarıyla düğüm etmiş bir pozisyonda nefes nefese ve ter içinde kalmışken Kunt "Pes et, piç," diye homurdandı memnuniyetsiz bir sesle. Sanırım bu dövüşü başlatan o beklenmedik ilk darbeyi yemekten hoşlanmamıştı.

Pars dişlerini sıkıyordu, sanırım Kunt onu yaralı kolundan yakalamıştı. Henüz iyileşen bir ezik görüyordum. "Nerede görülmüş?"

Hazar'ın tepkisizliği ve umursamazlığı beni öldürüyordu o an. Ben şaşkınca minderin başında, birbirlerinin birazdan son nefeslerini vermelerini sağlayacak kördüğüme bakarken o köşede kablolu kulaklıklarını takmış telefonundaydı.

Saniyeler içinde "Tamam hadi bırak, işimiz var daha,"

diye homurdanınca Pars, Kunt ancak o zaman tutuşunu bıraktı ve çevik bir hareketle kalkıp Pars'a elini uzattı. Pars hiç gocunmadan Kunt'un elini tutup ayağa kalktığında ben ikisine de anlamsız, tamamen uyanmış ve dehşet içindeki bir suratla bakıyordum artık.

"Daha önce hiç maç izlememiş gibi bakıyorsun Karaca," diye mırıldandı Pars suratımdaki ifadeye atıfta bulunarak.

Köşedeki su şişelerinden birini alıyordum kurumuş boğazımı ıslatmak için. "Daha önce hiç maç izlememiş gibi hissettirdiniz adama," diye geveledim ağzımda, birkaç yudumu mideme yollarken. "Ne tekniğiydi bu? Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Yüksek bütçeli aksiyon filmi izlemek gibiydi."

Pars aldığı havluyla yüzünü ve boynunu kurularken kelime tercihlerim onu keyiflendirmiş gibi hafifçe sırıttı. "Eğlendirdiysek ne mutlu."

Belki de Pars, teşkilattan biriydi. Olabilir miydi? Hareket ediş şekli, konuşma tarzı ve duruşu bir askeri daha fazla andıramazdı. Kunt, Efes ve Polat'la tanışmadan önce belki ayırt edemezdim ama artık az çok çözebiliyor ve anlayabiliyordum onları.

Uzaktan asansörün katta durduğu an çıkardığı *ding* sesi geldiğinde aradan çok geçmemişti ki salona her zamanki siyah takımı içinde Polat girdi. Kulağına telefonu dayalıydı ama içeri girdiği an aramayı sonlandırdı ve hepimizi görmezden gelerek doğruca başından aşağı temiz bir tişört geçiren Kunt'a ilerledi. Kulağına her ne söylediyse, Kunt'un bakışları üzerime çevrildi. "Arabayı hazırla, beş dakika aşağıda olurlar."

Gözlerim kısıldı Polat'a verdiği cevapla. Polat ağırbaşlı bir şekilde onay verdi Kunt'a gözleriyle, ardından yüzünü önce Pars'a; ardından Hazar'a çevirdi. Pars'la aralarında

sessiz bir selamlaşma geçtiğini gördüm ama Hazar doğrudan, bomboş gözlerle bakıyordu Polat'a. Polat da biraz oyalanmıştı bakışları Hazar'ın üzerindeyken. Bir geçmişleri olabilir miydi? Ama Polat, Hazar'dan çok daha büyüktü yaşça, nasıl bir hesapları olabilirdi ki?

"Dönmüş," dediğinde oldukça soğuk ve tok bir sesle, Pars çoktan atletini üzerine geçirmiş; kollarını göğsünde bağlamış ve kalçasını masaya yaslamış bir şekilde bu sessiz hesaplaşmayı izliyordu.

"Daha değil," diye cevapladı Polat'ı. "Ufak bir mesele için buradayız." Ardından gözleri Kunt'u buldu onay bekler gibi ki beklediği onayı alması da çok uzun sürmemişti. Pars dönüp Hazar'a başıyla çıkmasını işaret ettiğinde Hazar bir saniye bile beklemeden, mekanik bir hareketle kendini yerden kaldırıp salonun çıkışına doğru ilerledi. Siyaha yakın, karanlık gözleri bir an olsun Polat'ın üzerine değmemişti.

Nasıl cevaplar almak istediğimden çok, ne sormam gerektiğini bile kafamda netleştirememişken Kunt'un altın harelerini üzerimde hissettiğim için başımı Hazar'ın az önce salonu terk ettiği kapıdan çevirdim odaya. "Polat'la birlikte Esved'i ziyarete gitmek ister misin?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Polat, Esved'e sorular mı soracaktı yoksa basitçe benim ortalıkta dolanmamı istemiyor muydu? Her nedense, yeni arkadaşı Pars'ın yanındayken teklifini uzatmak ya da niyetini sorgulamak yanlış geldi. Bu yüzden başımı ağır bir hareketle aşağı ve yukarı salladım.

Pars "Kuzenler," diye cevapladı beni, bakışlarım üzerine çevrildiği an. Çatık kaşlarımla Polat'a baktığımda kara gözleri yerdeydi. Kim kuzendi? Polat ve Hazar mı?

"Az önceki de selamlaşmaları mıydı?" diye sordum istemsizce, alaylı gülüşümü tutmak zorunda kalmıştım çün-

kü ciddi bir soru değildi fakat sanırım cevap evetti. Çünkü Kunt kaşlarını eğlenceli bir şekilde kaldırıp indirerek beni onayladı.

Açık kalan ağzımla baktığım Polat, tıpkı Hazar gibi karanlık olan gözlerini bana çevirip neredeyse mahçup bir şekilde çıkışı işaret ettiğinde çantamı ve ceketimi alıp "Size iyi antrenmanlar o zaman," diyerek veda ettim yürümeye başlamadan hemen önce. Ya da yalnızca teşebbüs edebildim. Çünkü Kunt beni dirseğimden yakalayıp kendine çevirdiğinde Polat neredeyse kapıdan çıkıyordu ama ben yolumu kesen ızbandut herif tarafından saçlarımdan öpülmüştüm. "Döndüğünde evde konuşuruz," diye fısıldadı gitmeme izin vermeden hemen önce.

Polat'ı asansörde yakaladığımda kapıyı benim için tutuyordu. İçeri geçtiğim an kapalı otoparka giden düğmeye bastı ve omuzlarını hareket ettirerek seslice soludu. "Haberin olsun diye söylüyorum, o da geliyor."

Ceketimin fermuarını çekerken kim olduğunu anlayamadığım için karmakarışık bir bakış attım Polat'a. "Kim?"

"*Kuzenim*. Hazar," diye cevapladı beni soğuk bir sesle. Daha önce Polat'ın herhangi bir arkadaşı veya akrabasıyla tanışmamıştım ve bilgim yalnızca Asiye'yle sınırlıydı. Bu yüzden kan bağının olduğu biriyle denk gelmek garipti. Hele de daha aralarındaki bağı öğrenmeden ne kadar çok ortak noktaları olduğunu fark etmiş olmak.

"Benim de baba tarafından kuzenlerimle aram iyi değil," diye mırıldandım, esprili bir şekilde. Öktem'den bahsediyordum aslında. Başka kuzenim var mı ya da tanışsam aram nasıl olurdu bilemiyordum tabii ama amacım ortamı biraz yumuşatmaktı. Polat soğukken, *gerçekten* soğuk ve ürkütücü olabiliyordu.

Ardından asansör otopark katında durdu ve Polat bana

neden bahsettiğimi bilmediğini beyan eder gibi bir bakış attı. "Hazar iyi çocuktur."

Çatık kaşlarım, karışmış kafamla birlikte peşinden asansör kabininden çıktığımda tanıdık *SUV*'nin yanında neredeyse Efes sandığım bir motosikletli, kaskı elinde hazır bir şekilde bekliyordu ama sürücü, Efes olabilmek için fazla esmerdi. Sanırım Hazar, salondan çıktığı kısacık anda üzerini değiştirip otoparka inmeye vakit bulabilmişti çünkü üzerinde deri bir motosikletçi ceketi, siyah bir pantolon ve botlar vardı. Şortundan kısa zamanda kurtulmuştu.

Polat aracın kilidini açtığı an ön koltuğa geçip oturdum, saniyeler içinde otoparktan çıkmış ve İstanbul trafiğine karışmıştık. Arkaya baktığımda Hazar'ın kaskını çoktan kafasına geçirmiş bir şekilde kısa mesafeden bizi takip ettiğini görebiliyordum ama trafiğe takıldığımız an araçların arasından basıp gitti. "Alınma ama küçük kuzenin neden bizimle geliyor, anlamış değilim."

Polat'ın neredeyse gülümsediğini gördüm. Neredeyse. Dudakları hafif kıvrılır gibi olmuştu refleks gibi doğal bir dürtüyle kafasından o an her ne geçtiyse ama ifadesine hâkim oldu ve bana bir bakış attı. "Yaşı küçük olabilir ama beceriklidir."

"Esved'i ziyarete gidiyorsak tam olarak hangi konuda yardımcı olacak, orasını pek anlamadım." Omuz silktim seslice nefes verip önüme dönerken bir süredir ellerimle oynuyordum.

"Sabah Dr. Harun Bey'den bir telefon aldık," diye cevapladı Polat beni, yol açıldığı gibi gaza basarken. Dikkatli ama hızlı kullanıyordu. "Esved'in durumu anormal bir şekilde kötüye gidiyor, iyileşmesi gereken bugünlerde sebebi belirsiz bir nedenden dolayı iç organları zayıflıyor. Makinelere mahkûm bir hâle gelmek üzere. Daha da kötüsü, bu şekilde fazla dayanamaz."

Sertçe yutkunurken hiçbir şey söylemeden Polat'a baktım. "Başına gelen sadece bir kaza değildi, değil mi?"

Hastanenin otoparkına giriyorduk. "Kimse öyle düşünmüyor."

"Ama neden?"

"Öğrenmeye çalıştığımız da tam olarak, bu."

Hazar çoktan hastanenin bahçesinde, motosikletini park etmiş ve kalçasını yaslamış bir şekilde öylece bizi bekliyordu. Yağmurda ıslanıyordu böyle açık bir alanda beklerken ama pek de umurunda değil gibiydi, sanki hoşuna bile gidiyordu.

Birlikte hastaneye girdiğimizde asansörle Esved'in yoğun bakımda olduğu kata çıktık ve koridorda hemşiresine rastladık. Polat onunla konuşurken yalnızca beş dakika görebileceğimizi ama bilincinin gidip gidip geldiğini söylediğinde neredeyse ağlamak üzereydim. Üzerime steril önlük giyip maske, eldiven ve saç bandı taktıktan sonra yoğun bakım odasına girdiğimde kendimi tutmam gerektiğini biliyordum.

Polat camdan izliyordu elleri cebinde. Hazar bir süre önce ortalıktan kaybolmuştu. Esved'in bağlı olduğu makinelerin ekranına, solunum cihazına ve gittikçe zayıflayan yüzüne baktığımda ıslanan gözlerimi silip kendime gelmeye çalıştım. Konuşsam beni duyar mıydı bilmiyordum, gözleri kapalıydı. Kunt buraya beni Polat'la apar topar, Esved'e veda etmem için göndermiş olamazdı değil mi?

Dikkatim ne kadar süredir dağınıktı bilmiyordum ama Hazar içeri benimle aynı steril kıyafetler içerisinde girdiğinde neredeyse onu tanıyamayacaktım. Kapıyı kapattıktan sonra Esved'in ayakucundaki değerlerinin ve verilen ilaçların yazılı olduğu raporu alıp karıştırmaya başladı, camdan baktığımda Polat artık koridorda değildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum Hazar dikkatlice raporları incelerken. "Anlıyor musun? Tıp mı okuyorsun yoksa?"

"Hayır," diye cevapladı beni keskin ve tok bir sesle. Sanırım ilk defa konuşuyordu ve oldukça kalın bir sesi vardı. Raporu bırakıp Esved'in serumunu kontrol etti, ardından kolunu örtünün üzerinden kaldırıp damar yolunu kontrol etti. "Maddeyle bir geçmişi olup olmadığını biliyor musun?"

"N... Ne?" Kirpiklerimi ıslatan gözyaşlarını sildim tamamen ve çatık kaşlarla baktım Hazar'a. "Tabii ki hayır! Esved öyle biri değildi. Sigara bile içmezdi kolay kolay. Polat nereye gitti?"

"Telefon görüşmesi. Acil," diye yanıtladı Hazar beni. Ardından cebinden çıkardığı bir kalemin tersiyle, seri hareketlerle Esved'in gözbebeklerini ve ağzının içini kontrol etmeye başladı. Ona ne yaptığını sormak için bile fazla bir şok içerisindeyken bir anda ağzıyla açtığı bir paketin içinden şırınga çıkardığında bir diğer eliyle ufak bir tüp tuttu dişlerinin arasında, ardından gözlerimin önünde Esved'in damar yolundan kan çekmeye başladı.

Panik hareketlerle yanına ulaştım. "Ne yapıyorsun şu an?!"

"Arkadaşının hayatını kurtarıyorum," diye mırıldandı Hazar, sakinliği beni korkutmaya başlamıştı. Ama o Pars'ın arkadaşıydı değil mi? Ve Pars da Kunt'la yakındı. Üstelik buraya Polat'la gelmiştik. Sakin olmam gerekiyordu. Kimse kendi başına iş yapmıyordu.

Hazar şırıngayla çektiği yoğun ve serumlardan dolayı oldukça açık renkte olan kanı tübe aktardıktan sonra "Koridordaki kızıl kafalı adam arkadaşının doktoru mu?" diye sordu. Maskesini çıkarmış, kapıya doğru ilerliyordu bu yüzden istemsizce ben de peşinden çıktım.

"Esved'in doktoru Harun Bey ve en son kontrol ettiğimde kapkara saçları vardı."

Hazar üzerindeki steril önlük ve diğer malzemeleri çıkardığı gibi çöpe attıktan sonra cevabımı duyduğu an dönüp bana şaşırmış gibi baktı. Yalnızca tek kaşı havalanmıştı. "Hadi ya?" Ardından önüne döndü ve saniyeler içinde koridorun sonuna doğru ilerleyerek kayboldu.

Etrafıma baktım, camın ardında yoğun bakım ünitesine bağlı olan Esved'e ve ardından Polat'ı da etrafta göremediğim için ufak bir küfür mırıldanıp üzerimdekilerden kurtulduktan sonra Hazar'ın peşinden koştum. Şansım varsa nereye yöneldiğini görebilir ve yetişebilirdim.

Koridoru döndüğüm gibi, merdivenlerin başından gelen boğuk bir sesle malzeme odası gibi görünen bir odanın kapısı sertçe kapandığında etrafta birkaç metre geride asansörü bekleyen bir hemşireden başka yalnızca bu katı koruyan ve Esved'i gözetmekle yükümlü olduklarını bildiğim iki sivil polis vardı. Hızlı adımlarla ilerleyip dikkat çekmemeye çalışarak malzeme odasının kapısını açtım ve kafamı sakince içeri soktum.

Hazar, malzemelerle dolu dolapların arasında ensesinden tutarak sürüklediği baygın bir adamı masa başından çektiği sandalyeye oturtmuş; ellerini bağlamak için raflardan serum kablosu alıyordu.

Aklımı kaybetmek üzereydim. Bu çocuk kimdi? İstihbarat için mi yetiştiriliyordu? Genç yaşta yetiştirilen ajanlardan haberim vardı ama bu çocuk yaşına rağmen oldukça genç gösteriyordu ya da ülkemiz gerçekten asker yetiştirmek konusunda oldukça disiplinli ve becerikliydi.

Halit Tasmas'ın kaybedeceğini artık *biliyordum*.

İçeri girdiğimde benim geldiğimi anlamış gibiydi, rahatsız olmadı bile ve işini yapmaya devam etti. Ardından kenarda bulduğu bir su şişesini herifin suratına çarptı uyanması için. Üzerinde bir önlük, önlüğün altında kareli

bir gömlek ve pantolon giyiyordu adam. "Doktor olmadığından emin misin?" diye sordum kısık bir sesle, rafların arasından çıkıp yanına yürüyerek.

Herif kendine geliyor gibiydi ki Hazar yüzüne yumruğu hiç beklemediğim bir anda indirerek benim irkilmeme ve adamın da tamamen uyanmasına neden oldu. "Adın Harun Korkmaz değil ve bu hastanede çalışmıyorsun. Esved Kanık'ın katında dolanıp durmanın sebebi ne?"

O an önlüğünün cebindeki *Prof. Dr. Harun Korkmaz* işlemesini okudum ve dehşetle adamın suratına baktım. Benimle göz göze geldiği an gözbebekleri korkuyla büyümüş ama hiçbir cevap vermeden bakışlarını anında yere eğmişti.

Hazar beklemeden herifin ceplerini karıştırmaya başladığında "Uzak dur bu işten, çocuk," diye mırıldandı ama Hazar ona cevap vermedi bile. Ceplerinden bir şey çıkmadığında Hazar eğilip çoraplarının, ayakkabılarının içini kontrol etti; adam hareket ediyor gibi olduğu her an Hazar onu omuzlarından tutup oturtuyordu çünkü zayıf adamın neredeyse üç katıydı. Onu zapt etmek Hazar gibi biri için kolay olmalıydı.

Ne yaptığını başta anlayamadığım bir şekilde kolundan saatini çıkardığı an adam yakalanmış gibi başını çevirip suçlu gözlerle yeri izlemeye başlamıştı ki Hazar, normal bir kol saati gibi duran saatin kapağını cebinden çıkardığı bir çakıyla açıp içinden çıkan oldukça minik hapları avucunun içine döktü. Ardından başını çevirip sert bir bakış attı herife. "Nereden buldun bunları?"

Adam cevap vermedi. Hazar hapları masanın üzerine koyup çakısının tersiyle ezdiğinde, çakısının ucunda kalan tozlara dilini değdirdikten sonra tadıyormuş gibi gözleri boşluğu izledi bir süre. Kalbim göğsümde dört nala koşuyordu korkuyla. O haplar neyin nesiydi öyle? Zehir miydi? Esved'i mi zehirliyordu bu adam?

Hazar'ın ne olduğunu anladığı an gözlerini kapatıp sakinleşmek için oksijen çekişini izledim ciğerlerine, ardından herifi tuttuğu gibi ayağa kaldırdı ve boynundan yakalayarak duvara yasladı. "Kim verdi emri sana? Kimin için çalışıyorsun?"

Herifin hafifçe güldüğünü gördüm ama nefes alamadığı için gittikçe kızarıyordu yüzü. "En sevdiğim soru..."

"Daha önce kimler sorabildi ve hayatta kaldın bilmiyorum ama çok yanlış insanlara denk geldin bu sefer pezevenk, benim karşımdaki insanı yaşatma gibi bir zorunluluğum yok," dediği an Hazar oldukça soğuk bir sesle, tüylerim diken diken olmuştu. Ne demek istiyordu? Adamı teşkilata teslim etmesi gerekmiyor muydu?

Herif gittikçe morarırken çatık kaşlarının altında Hazar'ın yüzünü incelediğini ve kafasının içinde anlamlandırmaya çalıştığını hissettim. Zar zor nefes alıyordu. "S... Sergen'in a... Adamı mı... Mısın sen?"

Hazar, herifi bırakmadan bana döndüğünde kafamdaki soru işaretleriyle bakıyordum ona. Çabucak toparlanarak adama yaklaştım ve "Sen?" diye sordum. "Sen kime çalışıyorsun da Sergen'i tanıyorsun? Halit Tasmas'ın emrindesin değil mi?"

Adam nefessizlikten bilincini kaybetmek üzereydi ki Hazar boynundaki tutuşunu hafifleterek nefes almasına izin verdi. "Tasmas'ın boku üzerime değeceğine Türk askerine teslim olurum daha iyi."

Bunu yüzünde öyle büyük bir nefretle söylemişti ki neredeyse bununla suçlanmanın bile damarına dokunduğunu söyleyebilirdim. "Kime çalışıyor olabilirsin ki o zaman? Kim, neden Esved ölsün istiyor?"

Sorularımı boş bir odada hayaletlere soruyormuş gibi hissediyordum çünkü adam cevap verecek gibi görünmü-

yordu, zayıf ve yaşlı görünmesine rağmen her kime hesap veriyorsa ele vermek istemiyordu.

Hazar herifi sandalyeye geri attığı gibi telefonundan birine mesaj attı. Ardından geri çekilip kalçasını masaya yasladıktan sonra paketinden bir dal sigara çıkarıp yaktı.

"Yangın alarmı çalışabilir," diye uyardım onu ama pencereyi açmış, kenarına tünemişti bile. "Zehrin tadına mı baktın sen az önce?"

Hazar içmeye devam etti. "Korkma, ölmem."

Nefret ediyordum bu kelimeden. "Düşüncesizce davranmıyor musun sence? Gençsin de."

Omuz silkti. Bir ayağını pervaza kaldırmış, kolunu dizinin üzerine yaslamış, sırtını duvar çıkıntısına; serseri gibi oturuyordu pencere kenarında.

"En azından seni seven insanlar için..."

"Yok," diye soğuk, tok bir sesle lafımı kestiğinde aralık kalmış ağzımın içinden giren oksijen bir bıçak gibi boğazıma saplandı. Devam etmek, kuzeninin burada olduğunu söylemek istedim ya da spor akademisindeyken şimdi dönüp baktığımda hocası ya da mentörü gibi görünen Pars'ın onu umursadığı ve değer verdiği bariz belliydi ama ben tek bir laf edemeden kapı yerinden sökülürcesine açıldı ve içeri koridordaki iki sivil polisle birlikte Polat girdi.

"İyi misin?" diye sordu sandalyedeki herifi önlüğünden yakaladığı gibi kaldırıp sivil polislerin üzerine atarken. "Ne düğümü atmış lan bu?" diye konuştuğunu duydum polislerden birinin diğerine doğru, adamın kabloyla bağlı olduğu ellerini çözüp kelepçe takmak isterlerken ama sanırım öyle bırakacaklardı. "Bizimkiler siz aşağı inene kadar gelmiş olur, dikkat edin," diye seslendi Polat arkalarından. Polisler çıkarken kapıyı kapatmışlardı.

"Esved'i zehirliyormuş," diye mırıldandım, Polat bura-

ya kadar koşmuş gibi seslice derin bir nefes soluyarak ellerini beline yerleştirdiğinde. Malzeme odasının ortasında durmuş, bana endişeli gözlerle bakıyordu.

"Şüpheleniyorduk ama tahlillerden bir şey çıkmıyordu," diye yanıtladı Polat beni, ardında bakışları bizimle ilgilenmeyen ve pencereden dışarı, İstanbul trafiğine dalmış Hazar'ı buldu. "İyi iş çıkardın."

Hazar birkaç saniyeliğine dönüp kuzenine baktı, ardından sigarasını mermer altına söndürüp pencereden dışarı fırlattıktan sonra "Ben dışarıdayım," diye mırıldandıp odadan çıktı.

"Kim bu çocuk? Narkotikte eğitim falan mı alıyor?" diye sordum yaslandığım yerden kollarımı göğsümde birleştirip kalkarak Polat'ın karşısına dikilirken. "Esved'i zehirlediğini düşündükleri tozun tadına baktı." İşaretparmağımla masanın üzerindeki ezilmiş minik hapları işaret ettim.

Polat tam cevap verecekti ki steril kıyafetler giymiş iki kişi kapıyı tıklatarak içeri girdiler o sırada. Öndeki adam "Abi," diye mırıldandı maskesini indirip elindeki çantaya bakarken.

"Burada," diye yanıtldadı Polat sormadıkları soruyu, masanın üzerindeki tozu gösterirken. Ardından gözleriyle beni dışarı davet etti, inceleme ekibi olduğunu düşündüğüm adam ve kadın masaya ilerlerken biz dışarı çıktık.

"Bir bakıma öyle."

Esved'i bir kez daha kontrol etmek için yoğun bakım ünitesine doğru ilerlemiştim, çıkmak için asansörlere değil. Polat hemen yanımda dikiliyor ve benim gibi Esved'i izliyordu. Değerleri stabil görünüyordu. Yaşayacaktı. Ze-

hirlenmişti.

Neden?

"Bir bakıma?" Kaşlarım havalandı. "Kaç yaşında bu çocuk?"

"Yirmiye girdi sayılır," diye yanıtladı Polat beni. "Bu alanda eğitim alıyor. Salonda Kunt'un yanındayken tanıştığın Pars da eğitmeni sayılır. Bu mesele için İstanbul'a uçtular."

"Burada değillerdi sanırım..." Seslice nefes verirken ellerimi göğsümden indirdim ve ceplerime soktum. Odadan çıktığımızdan beri, adamın kime çalıştığını ve Esved'e neden zarar vermek istediklerini düşünüyordum bir yandan da. "Daha deneyimli olan Pars'sa neden Hazar bizimle geldi?"

"Bir kusuru mu oldu?" diye sordu o an Polat. Başımı çevirip ona baktım. Olmamıştı. Herif her kimse, her nasılsa bulmuş ve anında paketleyip yediği boku ortaya çıkarmıştı. "Bu meseleyi saha eğitimi say."

Anladım, dercesine başımı salladım ağır bir ifadeyle. Daha fazla askerleri ve aldıkları eğitimi sorgulamayacaktım, sanırım benim hayal gücümün dışında bir disiplinle yetiştiriliyorlardı. Yine de zehrin tadına bakması ve adamı istese o an orada öldürebileceğini ve bunun için kimseye hesap vermeyeceğini söylemesi yanlış gelmişti. *Çok* yanlış.

O an Polat'ın telefonu çaldı. Ben de Esved'in doktoruyla konuşmak adına nerede olduğu bilgisini almak için danışmaya ilerledim ama doktorun öğlenden önce hastaneye gelmeyeceği bilgisini vermişti hemşire. Döndüğümde Polat artık koridorda yoktu. Bu yüzden çıktığını düşünerek zemin kata indim ve bahçede, motosikletinin yanında yağmurun altında dikilen Hazar'ı gördüm.

Girişte, yağmur almayan bir yerde omzumu kolona yaslayarak yağmurun altında ıslanıyor olmasına bir anlam yüklemeye çalıştım bir süre ama aklım direkt olarak adamın sözlerine kaymıştı. *Sergen'in adamı mısın sen? Tasmas'ın boku üzerime değeceğine Türk askerine teslim olurum daha iyi.*

Öncelikle, Sergen'i de Halit Tasmas'ı da tanıyor ve kimin ne bok olduğunu biliyordu. Sergen'in deşmek isteyeceği bir mesele olabileceğini düşündüğünden Sergen'in adamı olma ihtimali üzerinde dururken, Halit Tasmas'ın adamı olmakla suçlandığında tetiklenmiş ve sinirlenmişti. Bir terörist olduğu iması onu deli etmişti. Orta yaşlı, zayıf ve bu işlerde tarağı olması pek mümkün olmayan birine de benziyordu...

Tıpkı Ferman Egemen'in çay ocağındaki adamları gibi.

Polat'ı aradım hızlıca ama telefonu meşguldeydi, hâlâ telefon görüşmesi yapıyor olmalıydı. Bu yüzden adımlarımı hızlıca atıp saniyeler içinde yağmurun altında sigara içen Hazar'ın önüne dikildim ve "Beni bir yere götürebilir misin?" diye sordum ona.

Gözlerimin içine baktı umursamaz bir tavırla, ardından tam reddedeceğini düşündüğüm sırada kalçasını yasladığı motosikletinden kaldırdı. Bitmek üzere olan sigarasını yere atarak motosikletinin arka bölmesinden benim için bir kask çıkardı.

Nereye gideceğimizi anlatmaya çalışıp bilip bilmediğini sorguladığım saniyeler içinde kaskı taktım, bana daha fazla açıklamama gerek yokmuş gibi bakıyordu bu yüzden ceketimin fermuarını çekip arkasına geçmiş ve kenarlarından tutunmuştum direkt. Hazar motoru çalıştırıp hastane bahçesinden çıktığında sanki tanıdık birini ya da Polat'ı görebilecekmişim gibi bakıyordum ama yoktu. Bir yabancının motosikletinin arkasında, tehlikeli sayılabilecek bir yere gidiyordum ve kimsenin haberi yoktu.

Hazar, oldukça profesyonel kullandığı motosikletiyle İstanbul'un sabah trafiğini yarıp geçerken bu adrenalini ne kadar özlediğimi bir kez daha fark etmiştim. Öktem'le eve çıkarken satmıştım kendi motosikletimi ve o kadar uzun

zaman olmuştu ki iki teker üzerine binmeyeli, eskiden hayatımın nasıl olduğunu düşünmeden edememiştim bu tanıdık hisle beraber.

İnsanlar önyargılı, sinsi ve yalancıydılar. O zamanlar önyargılı oldukları, sert bakışlarım yüzünden bendim; sinsi oldukları konu, ders notları ve potansiyel sınav sorularıydı; sınıftakilerden daha başarılı olmak için ya da hocaların gözüne girebilmek için yalan söylüyorlardı. Şimdi ise önyargılı davranmak imkânsız gibiydi çünkü her cinsten insanla tanışıyordun, sinsi olmak aptallıktı çünkü herkes kartları açık oynamalıydı ve biri yalan söyleyince bir başkası zarar görüyor ya da hayatı tehlikeye giriyordu.

Abimle karşılaşmanın hayalini kuruyordum o zamanlar, sınav telaşı içinde olduğum günlerde bile. Çalışmak için geç saatlere kaldığım kafelerde pencere kenarlarına oturuyordum mesela kaldırımda yanımdan geçerse diye, televizyon izlemiyor olmama rağmen maçlarının olduğu günler spor kanallarını karıştırıyordum ya da bilerek boksörlerin yara alma şekillerini çalışıyordum ödevlerimi hazırlarken.

O da benim gibi yolunu kaybettikçe eski mahallemizde buluyor muydu kendini ya da okullarımızın formalarının hâlâ değişmediğini fark etmiş miydi yakınlarda yürüyen öğrencilerden?

Annemi ziyaret ediyor muydu köy evinde ve limonlu kekin tarifini o mu vermişti mesela? Dalga geçer gibi yapıp önüme koyuşunu ve ne kadar ağladığımı bilseydi sızlar mıydı vicdanı bir kez olsun?

Tüm bunlar olurken yani başımdaki sevgilisinin sıradan yalanlarının ardından en samimi gülüşünü atışını izlemiştim, ne kadar ağır bir yara bıraktıklarının farkındalar mıydı bende?

Bir motosikletin arkasında, yağmurun altında, son hız-

da ölüme meydan okurken ancak aklıma gelecek düşünce-
lerdi bunlar çünkü bir savaş meydanındaydım hâlâ ve elim
kolum bağlı duramıyordum işte öylece.

Bir de altın hareler vardı ne zaman gözkapaklarımı kal-
dırıp İstanbul Boğazı'na baksam, bu yoğun sisli ve gri ha-
vada bile gözümün önüne gelen. İkimiz ya bizi kurtaracak
ya da İstanbul Boğazı'na gömecektik Halit Tasmas'ın bom-
balarıyla birlikte yok etmek pahasına.

Zordu bu yükle bir günde yüz binlerce insanın kullan-
dığı bir köprünün üzerinden; altında onları ve sevdiklerini
yaşadıkları evlere, kahve sohbetlerine gittikleri kafelere ve
yemek yedikleri restoranlara ya da okullarına, iş yerlerine
mezar diye gömecek bombaların varlığından haberdarken.

Bilmek bile suçmuş gibi geliyordu bazen. *Kaçın,* diye-
memek.

Hazar motosikleti yolun kenarındaki işaret ettiğim çay
ocağının hemen önünde durdurduğunda yağmur yüzünden
çamur olmuş toprak bir yola girmiştik. Arkasından atlayıp
kaskı çıkartarak ona uzattığımda "İstersen içeride bekle,
yağmurda kalma," diye mırıldandım. "Yarım saate gelirim."

Kaskının camını kaldırıp yüzüme baktı. "Neresi burası?"

"Bir tanıdığın babasının çay ocağı," diye cevapladım
onu. *Aynen. Bir tanıdık. Mafya. Babası? O da gelenek-
sel mafya.* Tamamen güvenli. "Bir şeyi kontrol edeceğim
sadece."

Ters bir bakışla yüzümü inceledi, ardından çay ocağına
değdirdi gözlerini ve elimdeki kaskı aldı. "On dakikan var,
yoksa içeri girerim."

Başımı sallayıp çay ocağına yürümeye başladım. Hazar
garipti. Öte yandan, yaptığı şeylere ve yetiştirildiği sektöre
tam olarak uygun bir karakteri var gibi görünüyordu bu
yüzden yargılamamaya çalışıyordum.

Çamurlu botlarımın çıkardığı tok ses, çay ocağının kapısını açıp da içeri attığım ilk an tüm dikkatlerin üzerime çevrilmesini sağladığında bakışlar teker teker aynı hızla önlerine döndüler. Bu sefer pek kalabalık değildi burası, birkaç masada çorba ve çay içiliyordu sadece.

Tezgâha ilerlediğim sırada kimse beni durdurmadı. Bulaşık yıkayan adam bu sefer çay dolduruyordu. Ellerini önlüğüne silip bana bir bakış attığında *cık* cık'ladı. "Yalnız mısın kızım?"

Tuzak bir soruya benziyordu, her ne kadar cevap vermek istesem de beni durduracakmış gibi hissettiğim için iyi bir cevap vermeliydim ona. "Öyleyim ama değilim de."

Adamın bakışları, elleri tezgâhın arkasında çay bardaklarını tabaklara koyup doldururken hızlıca hareket etse de pencerelerden dışarı yöneldi. Bu mesafeden Hazar'ı ve motosikletini görebilmesi imkânsız gibiydi ama birini görebilmeyi umarak baktığını da düşünmüyordum.

Çayları tezgâhın üzerine kaldırdı ve genç bir çocuk servis etmek için tepsisine aldı, ardından adam bana dönerek baştan aşağı süzdü. "İçeride. İlerleyebilirsin."

Çantamın askısına sıkıca sarıldım istemsizce, karanlık ve izbe koridora girerken. Henüz dün içinde bulunduğum kapı bu sefer kapalıydı ve hiçbir ses gelmiyordu içeriden. Bu yüzden önünde dikildim birkaç saniye kendimi toparlayabilmek ve düşüncelerimi sessizlikte netleştirebilmek adına.

Kunt buraya yanlız başıma geldiğimi duysa nasıl bir tepki verirdi hayal edemiyordum bile. Çantamın içinde telefonumun titreştiğini hissedebiliyordum ama şu an kimseye cevap veremezdim, kaldı ki Polat'ın ya da Kunt'un aradığına yemin edebilirdim. Telefonumun izini takip ettiklerini de biliyordum. Ayrıca Hazar dışarıdaydı yani ona da kolayca ulaşarak nerede olduğumu öğrenebilirlerdi bu yüzden endişelenmek istemiyordum.

Ama kalbim göğüs kafesimin içinde şiddetle atıyor, bir anlığına yavaşlıyor ve bana kalp krizi geçireceğimi fısıldıyordu sanki böyle giderse. Yapmak üzere olduğum şey için yalnızca en cesur ve kendimden emin maskemi bir süreliğine suratıma takınmalı, ardından kapı kolunu çevirip içeri girmeliydim.

Öyle de yaptım. Kapıyı tıklattıktan birkaç saniye sonra kolu çevirdim ve kendimden emin adımlarla içeri girdim.

Ferman Egemen masasının üzerinde bilgisayarından online bir poker oyunu oynuyordu ve odada yalnızdı. Gözlerinde camları oldukça küçük bir okuma gözlüğü, üzerinde baklava desenli bir kazak vardı ve beyaz saçlarıyla sakalları taranmış gibi düzgündü. Odanın dünkü basık havası yerindeydi ama pencerelerden biri hafif açık olduğundan yağmur kokusu da içeri giriyordu, bu iyiydi. Nefes alabilecektim. Oksijen olduğunu düşündürebilecektim en azından kendime.

"Kunt Vidar Karyeli'nin nişanlısının yalnız başına beni ziyarete geldiğini duyunca çok şaşırdım," diye mırıldandı oyununu oynamayı kesmeden Ferman. Yalnızca masanın üzerinde olduğunu henüz fark ettiğim silahı çekmecesine kaldırıp kilitledikten sonra anahtarlığını cebine attığını görebilmiştim.

Henüz odaya girmeden geldiğimi nasıl haber edebilmişlerdi? Çay ocağının içinde fazla vakit geçirmemiştim bile. Belki de tezgâh arkasında çalışan adamı dinliyordu Ferman ya da etrafta onunla direkt iletişimde olan ve çevreyi, gelenleri gözleyen adamları vardı bizim göremediğimiz.

Bu kadar savunmasız görünen bir yerin iletişim ağı ve güvenliği bu kadar üst düzey olabilir miydi?

"Senin için kadınlar, erkeklerin onlara sağlayabildikleri sıfatlardan ibaret değil mi?" diye sordum, *öyle adamlardansın* dercesine iğrenir bir sesle. "Kunt'un nişanlısı değilsem, hiç kimseyim."

"Yanlış," diye cevapladı beni Ferman yüzüme bile bakmadan, neredeyse sözümü kesercesine. "Karyeli'nin nişanlısı olmasaydın, Karaca olurdun. Sadece Karaca. O zaman şu kapıdan içeri girişin hoş görülmezdi bile çünkü sen oğlumun başına belalar açmış bir kızsın."

Alaycı gülüşüme engel olamadığım için başımı çevirdim hayali bir tokat yemişçesine, duvara doğru. Dün neredeyse ezberlemiştim asılı olan halının desenlerini, bugün de röntgenini çekeceğe benziyordum bu gidişle. "Senin oğlun, ben kendimi dönme dolabın tepesinden aşağı atmasam bana tecavüz edecekti. Beni iki gün aç susuz karanlık bir depoya hapsetti. Yaşadığı hâlde, ölümüyle suçladınız arkadaşımı hapis yattı sizin yüzünüzden, mahallenin yüz karasıydı. Senin oğlun..." *Oğulcan'ın intiharının sebebi, Asiye'nin yaşamıyor oluşunun. Avucumun içinin dikişlerden kaşınmasının sebebi senin oğlun. Ben karanlıktan korkuyorsam, sebebi senin oğlun.*

"Pek ahlaklı ve akıllı olduğunu söylemem," diye mırıldandı Ferman çatallı sesiyle. Ardından dalga geçercesine güldü ve "Annesinin akılsızlığı, doğru düzgün yetiştiremedi küçük olanı," diye söylendi. "Ama evlat, evlattır."

"Evlat evlattır evet. Annenin olduğu kadar babanın da evladıdır, o yüzden doğru düzgün yetiştiremediğinizi kabullenirken sadece annesine suç atmak sadece sorumsuz bir baba olduğunu kanıtlar." Fazla sert konuşuyordum ama adrenalin çoktan karışmıştı damarlarıma, ağzımdan çıkanlara ya da çıkacaklara engel olamıyordum. "Sergen'in neden seninle görüşmediğini tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yok."

Ve bu, oynadığı poker oyunundan dikkatini üzerine çekebilmem için söyleyebileceğim yegâne şeydi sanırım çünkü bilgisayar faresini tutan eli dondu, bakışlarını ekrandan ma-

sanın üzerine kaçırdı; ardından koltuğuna yaslanarak bana doğru döndü ve odaya girdiğim andan beri ilk kez suratıma baktı. "Ne için buradasın? Söyle ve defol git. Birazcık katlanıyorsam yakında kimliğine yazılacak soyadı için."

Bir adım attım masasına doğru. Bunca zamandır kapıya yakın dikiliyordum ama söyleyeceklerim ve ithamlarım için biraz daha yaklaşmam gerekiyordu masasına. Gözlerine daha yakından bakabilmek ve gerçekleri görebilmek için. "Esved'i öldürmek istiyorsun, bir şey biliyor, değil mi? Buraya gelişleri boşa değildi. Buzdağının görünen tarafıydı sadece dün bahsettiklerin, dikkatleri üzerinden dağıtabilmek için *birazcık* dürüst olman gerekti sadece ama *asla* tüm hikâyeyi anlatmadın."

Ferman Egemen dikkatlice yüzümü incelerken bana bu kadar yakından bakabiliyor olması, az önce sarf ettiği cümleler sayesinde ne kadar iğrenç bir herif olduğunu da biliyorken o kadar mide bulandırıcıydı ki ama tek ihtiyacım olan ikna edilmemekti o an onun tarafından aksine ve çok daha iyi bir şey için kullanmaktı çantamın içindeki *Joker* kartını.

Çünkü ben sormazsam, kimse sorduğunda bir cevabını alamayacaktı kafamdaki sorunun.

"Hastanedeki herifi sen görevlendirdin Esved'in serumuna her seferinde *biraz* zehir enjekte edebilmesi için. Her nasıl bir yol izlediyseniz, tahlillerde görünmeyecek ama onu içten içten öldürecek ve o hastane yatağından yalnızca bir kefene sarılması için kaldırabilecek kadar," diye devam ettim ithamıma. Ferman beni gözünü kırpmadan dinliyor fakat hiçbir harekette bulunmuyor, hiçbir cevap vermiyordu. "Çünkü o kazada ölmeliydi, kurtulmamalıydı. Böylece kimse şüphelenmeyecekti bile ama işler yolunda gitmedi... Yaşadı. Ve bildiği her neyse, bu senin için alamayacağın bir *risk*.

Sessizliği adamı delirtirdi.

"Sendin çünkü bir başkası olamaz," dedim işaretparmağımı masasının üzerine vururken, eğilmiştim. "Sendin Ferman Egemen, kolayca sıyrılabileceğini sanıyorsun ama yanılıyorsun."

Neredeyse kıvrıldığını gördüm dudaklarının dalga geçer gibi bir tebessüme ama zamanında ifadesine hâkim oldu ve seslice nefes verdi bıkkın bir ifadeyle. Ardından arkasına yaslanırken göğsünde kenetlediği parmaklarını ayırıp doğruldu ve "Tüm bunlar doğru olsa bile bu kadar tehlikeli bir adamın ofisinde tek başına, savunmasız bir kız olarak onu adam öldürmekle suçlayarak aptallık ettiğini düşünmüyor musun?" diye sordu, gözlerini kısarak. "Bu seni ne kadar zeki biri yapar *Karaca*?"

"Bunlar zaten gerçekler Ferman, ben buraya başka bir şey için geldim," diye mırıldandım çantama giren elimi çıkarırken. Kartı yüzüstü önüne bastığım ve elimi çektiğim an, Ferman masa alev almış gibi korku dolu gözlerle ayağa fırladı ve sandalyesi duvara çarparken tok bir ses çıkardı.

"B... Bunu kim verdi sana?" diye sordu korku dolu bir sesle, sertçe yutkunarak, neredeyse yaşlanan gözlerini yüzüme çıkarırken. Kurumuş dudakları aralanmış, şaşkınca büyüyen gözleri ağzıma bakıyordu çıkacak kelimeler celladı olabilirmişçesine bir korkuyla. Enerjisi anında sakin, ne yaptığını bilen ve kontrollü bir adamdan endişeli, korku dolu bir hâle değişmişti.

Gülümsedim acı acı. "Aliye Karyeli'ye gerçekte ne oldu Ferman?"

7

SIRLAR, SIRTLAR VE BIÇAKLAR

Şimdi

Neden sever ki insan bir yabancıyı? Neden tanımak ister? Kendinden bilir sonra... Neden? Neden *merhabalar*'ın *elveda*'lara dönmesinden korkar her gün aydığında ve ne zaman rahatlasa, korkacak yeni bir açık bulur *aşk*ta illaki?

Sevenlerin bırakıp gittiği, en çok güven verenlerin yarı yollarda terk ettiği ve sözlerin tek gecede *ucuz* edildiği bir dönemde bir masaya oturup *merhaba* demektense ayakta kalmayı tercih ederdim ben tek başıma. Küçükken de yaşadığım acının sadece kitaplarla fazla empati kurabildiğimden olmasını dilerdim hep, masum bir kalbe sahip herkesin *sandığı* gibi pamuklara sardığım herkesin aşk olsun, arkadaşlık olsun aynı nezaket ve kibarlığı bana da göstereceğini düşünürdüm.

Ama aşkta da arkadaşlıkta da nezaketle, kibarlıkla, iyilikle ilerlemiyormuş hiçbir şey. Bir diz boyu yol kat edemiyormuşsun konu insanlar olduğunda, iyi duygularla. Aşk; yok etmek, vurup kırmak, paramparça etmekmiş ve arkadaşlık da yalnızca kaybedince değerini anladıklarındanmış.

Kaybedince fark edilen, değerlenen her şey gibi de hiçbiri geri dönmüyormuş insana.

Neden bilmiyordum ama annem ne zaman babamdan

bahsetse, yüzüğünü okşasa, bir umut; babamın o tahta mavi kapıdan içeri gireceğini hayal ederdim çocukken. Neden gittiğini, neden yanımızda olmadığını bilmiyordum ve annemin yüzüne bakınca hâlâ o hiç evlenmediğini bugünlerde öğrendiğim adama sırılsıklam âşık olduğunu görebiliyordum.

Yeterince sıkı tutunduysan ellerini kaybetme pahasına, tırnak izlerin varsa her yerinde; kaybettiğin her neyse, sana geri döner sanırdım çocukken ve bu yanımı hiç uykuya yatıramadım çünkü hâlâ uzuvlarımın hissini kaybedercesine bir güçle sarılıyorum benden büyük bir kuvvetle kaçmak isteyen her şeye, hayatım buna bağlıymış gibi.

Halbuki masandan kalkmak isteyen kimseyi sandalyesine bağlamamalısın iplerle, kendini zincirlememelisin yerinin olmadığı masalara ve karşılık bulmadığın duygularda tüketmemelisin kendini.

Terazi etmemelisin kalbini, kendi kefesini hep boş bırakacak insanlarda.

Geceler boyu beklememelisin gelmelerini, hiç açılmayacak bir kapıya daldırmamalısın gözlerini onlar tarafından; *onların seni bıraktıkları bu karanlığın içine sen bir mum yakmamalısın* ve aydınlatmamalısın etrafı.

Bazen sadece karanlıkta, öylece oturmalısın.

Sen yok saydın diye hiçbir şey yaşanmamış olmayacak. Sen kalsın diye yalvarsan da ayakları aksi yöne adımlayanlar durmayacak.

O tok, acı sesi dinleyeceksin yavaş yavaş senden uzaklaşırlarken ayaklarının çıkardığı.

Bir ninni tutturacaksın kendi kendini uykuya yatırmak için ve yalnızca kâbuslarında görünmeni dileyeceksin çünkü merhametli bir yaratıcı, mutlu rüyalarında göstermemeli sana hiçbirinin yüzlerini.

Başa dönebilsek, Kunt Vidar Karyeli'ye âşık olmamak için elimden geleni yapardım. Gerekirse kendimi yatağa zincirler ve yanında uyumazdım, bir kafa boyundan daha fazla yaklaşmasına izin vermezdim bana birlikte nişanlı rolü keserken bile; başkalarına yumruk savuran o güzel, büyük ellerinin benim küçük, narin ellerimi tutmasına izin vermezdim ben düşerken yakalamak için bile olsa ve hiçbir zaman yeterince yakından bakmak istemezdim ela gözlerine, altın harelerini fark edebilecek kadar.

Başa dönebilsek, Kunt Vidar Karyeli'nin bana âşık olmasına izin vermezdim. Bakışlarımın yumuşadığı ilk an başımı çevirir bakmazdım gözlerinin içine, *beni sev* diye yalvarmazdım içten içe ne kadar güzel bir adam olduğunu fark ettiğim her an ve alışmasına izin vermezdim kokuma, her gece benimle uyumak isteyeceği kadar. Esved'in yüzüğünü boynumdan hiç çıkarmaz ve sınırlarının farkında olmasını sağlardım, böylece kendini bırakmazdı ona. Âşık olmazdı bana. Oyun biter, herkes taraflarına dağılırdı ve kardelen işlemeli yüzükler asıl sahiplerini bulana kadar kasada kilitli kalırdı.

Hayat *gri* olurdu o zaman. Ne siyah ne beyaz... Gri. Ayırt edilemez tonlarında. Boş, anlamsız, kuru, tıklatınca ses gelen içi boş bir kabuk gibi olurdum çünkü sevecek ve sana onları her gün başka yollarla sevmene izin verecek insanlar olmadığında hayatında, ne kadar tuz atsan da yemeğin tadı yoktur ve bahar geldiğinde bile algılayamazsın ağaçların, yeşilliklerin, çiçeklerin nice renklerini, İstanbul Boğazı'nın maviliğinin güzelliğini.

Seni sevmeme izin vermeseydin hiçbirinin rengi yoktu.

Kunt: *Nefret ediyorsun benden.*
Karaca: *Mümkün değil.*

Kunt: *Öyle duruyor.*
Karaca: *Tekrar bak o zaman.*

Kunt'un bakışlarının aramızdaki mesafeye rağmen üzerime çevrildiğini ve yüzümü delip geçtiğini hissettim. Dr. Marc Baumann ve teşkilatın tahliye ettiği oldukça gelişmiş ve boş bir kliniğin, geniş ve loş, perdelerinin kapatılıp dört bir yanına güvenlik yerleştirildiği bir odasındaydık. Ben annemin yanında oturmuş ona damar yolu açılırken dikkatini dağıtıyordum. Kunt ise odanın diğer ucunda doktor ve birkaç görevliyle konuşuyordu.

Kunt: *Baktım. Öyle.*
Kunt: *Neden öyle?*

Taş var göğsümde, yazmak istedim ama parmaklarım ne zaman bir harfin üzerine basmak istesem bana ihanet ettiler.

Kunt'un yüzünü görmekten kaçındığım ve aile evinde annemle bolca vakit geçirerek yalnızca Esved'i yoğun bakım ünitesinde görmek için evden çıktığım iki günün sonunda kaçınılmaz olarak aynı oda içerisine düşmüştük. Ne zaman anneme baksam ağlamak istiyor ne zaman Kunt'un gözlerini üzerimde yakalasam başımı çeviriyordum.

Annemi sorgulayacakları için sinirliyim ve konuşmuyorum sanıyordu. Ben de öyle sanmasına izin veriyordum.

"Serumu takıyorum, birkaç dakika içerisinde etkisini göstermeye başlar," diye açıkladı Dr. Marc'ın asistanı. Annem ona yandan bir bakış attıktan ve asistan da ona gülümseyerek karşılık verdikten sonra derin bir nefes aldım dikkatini çekebilmek adına.

"Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim kuzum," diye mırıldandı annem kendinden pek de emin olmayan bir sesle, başını hafifçe kaldırıp damar yoluna bakarak.

Bir süre sonra yanından kalktım, bilinci durgunlaştığında ve dümdüz bakışlarla yalnızca önünü izlemeye başladığında korkunun da dalgalar hâlinde vücudumda etkisini göstermeye başladığı andı. Dr. Marc daha sonra annemin beyin hareketlerini izleyebilmek için yatağının başında, tavana doğru kalkmış olan yuvarlak bir cihazı uzaktan komuta ederek annemin baş kısmından geçecek şekilde konumlandırdı ve cihazların kontrolü için masa başına geçti. Tam üç ekran açıktı, hiçbir şeyini anlayamadığım sinyaller ve bilgilerle dolu olan; beyin cerrahisinin tamamen farklı bir boyut olduğunu her seferinde biraz daha anlıyor ve cezbediliyordum.

Her şey kayıt altına alınıyordu.

Bir süre sonra odanın bir köşesine geçtiğimde, oturan tanımadığım insanların yüzlerini kazımaya çalıştım beynime. Orta yaşlı bir adamın teşkilattan olduğunu çözebilmiştim. Kunt'un yanında bir bilim insanı olduğunu anladığım ve sonradan Dr. Marc'ın yanına geçen yaşlı bir kadın ve Efes vardı sadece. Fikir babası Karam olmasına rağmen burada bulunmayışına şaşırmıştım. Öte yandan ölü olduğu ve ortalarda çok da görünmemesi gerektiğini düşünerek gelmemesini doğru bulmuştum.

Dr. Marc sorguyu başlattığında kayıt alan cihazın başındaki görevli adam bir düğmeye bastı ve doktor, anneme teyit için birkaç soru sordu. Adı, soyadı, yaşı, çocuklarının ismi, okuduğu okul... Annem bilinçaltında çok derin bir yerden, oldukça soğuk ve boş bir sesle cevap veriyordu.

Ardından doktor, "Halit Bey'le kaldığınız çiftlik evi nasıldı?" diye sordu.

Annemin kaşlarının oynadığını hissettim ama vücudu taş kesilmiş gibi kımıldamıyordu bile. Günlüğünü biraz okuma fırsatı bulduğum için az çok ne söyleyebileceğini biliyordum. "Sessiz, kasvetli... Çoğu zaman gürültülü de... Halit Bey misafirlerini salonda ağırlamayı severdi... Yemekleri ben yaparım diye kızardı yorulduğumdan... Keyfi bir şekilde bahçeye gelen tavşanları avlar ve köpeklerine yedirirdi... Çok ağlardım... Kirpileri ağzında yakalar öldürürdü köpekler... Geceleri uyutmazlardı..."

Misafirleri dediği insanların eli kanlı soğuk katiller olduğunu o zamanlar bilmiyordu annem günlüğüne yazdığına göre ama şüpheleniyordu hep, sonraları abimi doğurduktan sonra bir şeylerin farkına çok hızlı bir şekilde varmış ve kaçma düşüncesinin tohumlarını ekmişti kafasına. O evde yalnızca yemek yaparak kafasını dağıtıyordu. Bu yüzden neredeyse tüm gün bir şeyler pişiriyordu ve Halit Tasmas da kendisine bir hizmetçi gibi eziyet etmesinden hoşlanmadığını söyleyerek ev işleri yapmasını istemiyordu; hatta abimi doğurduktan sonra yasaklamıştı bile. Annemi delirtip kendini laboratuvara kapatmasını sağlayan da bu olmuştu.

Halit'in üç tane Doberman'ı vardı annemin anlattığına göre. Saldırgan yetiştirmişti Halit onları, çiftlik evine izinsiz yaklaşacak her canlıyı saldırıp onları parçalayacak şekilde ve bu masum diğer canlıları da vurmasına sebep oluyordu. Annem hassas bir kadındı, ne zaman bahçede ölü bir hayvan bulsa ağlıyordu. Ayrıca geceleri havlıyordu köpekler, Halit onları ne kadar kulübelerine kapatsa da annem o seste uyuyamıyordu.

"Aranız nasıldı Halit Bey'le?"

"Ayrı yataklarda uyuyan bir karı kocanın arasının olabileceği kadar..." diye cevap verdiğinde annem, oturduğum sandalyede rahatsızca kıpırdandım ve sıkıca tuttum sandalyeyi.

"Neden evlenmediniz? Evlenseydiniz, vatandaşlık da alabilirdiniz..."

"Tutunabileceğim tek bir şey vardı... Kendi soyadım... Bana lafını geçiremeyeceği tek masaydı nikâh masası..."

Doktor yüzündeki garip ifadeyle, dinleyen topluluğa baktığında adamlardan biri devam etmesi için işaret verdi. "Anlamıyorum Nilüfer Hanım, âşık değil miydiniz? Neden *evet* demediniz?"

"Âşıktım," diye yanıtladı annem doktoru, ilk defa duygu barındıran bir sesle. Sesi titrer gibi olmuştu. "Ama şeytanın işini yaptığını bilirdim Halit Bey'in. Bunu o çiftlik evine ilk ayak bastığım gün anlamıştım. Oğlum için kaldım."

"Kızınız için de terk mi ettiniz çiftlik evini?" diye sordu doktor hemen ardından, bakışlarımı yere eğmiş dizimi huzursuzca sallıyordum.

Annem bir anda, iki yanında, avucunun arasında tuttuğu yatak çarşafını sıkmaya başladığında bakışlarının bir süredir tavana sabitlendiğini henüz fark ediyordum. Ardından gücü arttı, çarşafı yırtarcasına sıkıyordu artık ve "Hayır..." diye mırıldanıyordu ağlamaklı bir sesle, başını iki yana sallamaya başladığında.

"Anne..." Bir ağıt gibi çıkan sesimle ayağa fırladığımda belime dolanan kolla birlikte hareketlerim durdu ama iki elimle birden ittirdim kolu. Annem artık "Hayır, hayır, hayır..." sayıklamalarının arasında titriyor ve gözlerinden akan yaşlar durmuyordu. "Bir şey yapın!" diye bağırdım doktora. "Nöbet geçiriyor!"

Asistan çoktan tüpten çektiği sakinleştiriciyi serumuna enjekte ediyordu o sırada ama ben bir gelişme göremediğim için kalp krizi geçirecekmiş gibi atan kalbimi ve huzursuzca ona gitmek isteyen ayaklarımı durduramıyordum.

"Sakin ol," diye mırıldandığını duydum en sonunda bir

sesin, fazla tanıdık ve yumuşak bir sesin kulağıma doğru ama sıcaklığını hissettiğim an bir şimşek çaktı beynimde ve beni yıllar öncesine, bir dönme dolabın tepesine götürdü. *Sakin ol. Canını acıtmam, söz.*

Çığlık atarcasına boğazımdan yükselen bir ihtilâl sesiyle kendimi tüm gücümü kullanarak beni tutan kolların arasından ittirdim ve "Uzak dur!" diye bağırdım. Üzerime çevrilen yargılayıcı bakışlar nefes almama engel oluyor, durmadan dönen başım ayaklarımı bir türlü yere sağlam basamamama neden oluyordu.

"Karaca," dediğini duydum Kunt'un kadife bir sesle, teslim olurcasına ellerini kaldırmıştı havaya ve çıkardığım curcuna da uzaklaşabildiğim kadarıyla bir uzaklıkta kalmıştı. Yaklaşmaya çalışmamıştı yeniden. Çünkü *uzak dur* diye bağırmıştım ona ben.

Bir nefes kadar yakın olsa bile bana, yakınlığı yetmeyen adama *uzak dur* diye bağırmıştım.

"Ben..." Bir elim şakaklarımda diğer elim havada sanki biri bana doğru hareket yapacakmış gibi nefes alış verişlerimi düzene sokmaya çalışırken üzerimde hissettiğim bakışlardan anneme çevirdim gözlerimi; artık sakindi, artık debelenmiyordu ve artık ağlamıyordu.

Neden terk etmişti çiftlik evini?

"Ben, biraz hava alsam iyi olacak, affedersiniz," diye mırıldandım kendimi bulduğum ilk kapıdan dışarı atarken. Kliniğin arka kapısında da askerler vardı ama çitlerle çevrili bahçe tamamen boştu. Kısa basamakları sanki basacağım taş alev almış gibi bir aceleyle indikten sonra kendimi çalılıkların önündeki banka attım ve dirseklerimi dizlerime yasladıktan sonra gözlerimi kapatarak kafamı avuçlarımın içine aldım. Saçlarımı çekiştiriyordum "Kendine gel, *kendine* gel," diye mırıldanırken. Kendime gelmeliydim. Hem de bir an önce.

Sakin ol. Canını acıtmam.

Öfkeyle yerimden kalktığım sırada çoktan önümde diz çökmüş birine toslayacaktım ki kendimi durdurabildim son anda. Kunt elinde bir şişe suyla önümde bir dizini yere yaslamış, endişeli olduğu sert bakışlarının ardından her türlü anlaşılabilecek bir şekilde bakıyordu bana. Altın hareler *ne oluyor sana?* diye soruyordu ve verebileceğim hiçbir cevap yoktu.

Sakince banka oturdum ben de yeniden. Kunt elindeki suyun kapağını açtıktan sonra yanıma oturdu ve bana uzattı şişeyi. Birkaç yudum aldım ama suyu bile istifra etmek istiyordum.

"En son ne zaman doğru düzgün bir şey yedin?" diye sordu Kunt, oldukça soğuk bir sesle. Bahçe serindi ve yalnızca ince bir kazakla çıktığımdan mı üşüyordum yoksa aramızdaki mesafeden mi bilmiyordum açıkçası.

"Nurcan Teyze, Ayşen Abla'dan bile daha iyi yemekler pişiriyor," diye cevapladım onu tamamen yalan söyleyerek.

Kunt inanmamıştı bile. "Palavra," dedi tok bir sesle, ardından işaretparmağı ve başparmağı arasına aldı çenemi, bakışlarımı yakalarken. "Hiç geceleri uyuyor gibi de görünmüyorsun." Dudaklarını birbirine bastırdı, artık yüzümü süzerken kaşları hiç olmadığı kadar çatıktı. "Fark etmedim mi zannediyorsun? O günden beri bir şey yemiyorsun, içmiyorsun, uyumuyorsun, konuşmuyorsun bile benimle. Hayalet gibisin. Dokunsam, kaybolacaksın diye korkuyorum."

Çenemi çektim tutuşundan, bakışlarımı yere çevirdim. Bir şey söylemedi. Bu iyiydi. Ben de bir şey söylemek istemiyordum çünkü. İçeri geçip devam etmek istiyordum, bir an önce bitsin ve herkes evlerine dönsün istiyordum.

Rus maçı artık çok yakında olduğundan Kunt çoğu za-

man antrenman yapıyordu ve müsait değildi, bu da benim onu görmezden gelme işimi kolaylaştırıyordu.

"Polat'la gitmene izin vermemeliydim o gün Esved'in yanına," diye mırıldandı Kunt, önüne dönerken. Kollarını dirseklerine yaslamış ve öne eğilmiş, düşüncelerle dolu bakışlarını etrafta gezdiriyordu öylece. "Hazar, Esved'i zehirleyen piçi yakaladıktan sonra seni Ferman Egemen'e götürüyor, ardından iki saat çıkmıyorsun oradan ve içeri girip kapıya dayandığındaysa Ferman'ın adamları konuştuğunuzu söylüyor. Polat'la gelip mekânı basıyoruz, hayalet görmüş gibi çıkıyorsun içeriden ve bir daha da ne yüzüme bakıyorsun ne de konuşuyorsun benimle. Anlamıyorum."

Ben de anlamıyorum Kunt. Aklımı kaçırmak üzereyim burada.

"Bak, o herif sana bir şey yaptıysa, seni bir şeyle tehdit ettiyse eğer..." Dönüp elime uzandığında dövüşmekten nasır bağlamış ellerinin sertliğini hissettim. Gözlerimi yakalamaya çalışıyordu ama tek yaptığım önümdeki çimenlere bakmaktı. Bahar geliyordu artık. Ağaçlar yeşilleniyor ve çiçekleniyordu. Belki biz de çiçeklenirdik, renklenirdik... Belki bize de bahar gelirdi.

Belki bahar bize iyi gelirdi.

"Her şeye öfkeliyim Kunt, bunun Ferman Egemen'le konuştuklarımla ilgisi yok," diye mırıldandım kıstığım gözlerimi başka bir tarafa çevirirken. Ardından cesur olmam gerektiğini söyledim kendime ve Kunt'a baktım; kısa kumral saçlarına, altın hareli ela gözlerine, teker teker özenle yerleştirilmiş gibi duran kirpiklerine, sus çizgisine, dudaklarına, çenesine, henüz çıkan sakallarına...

"Bir hesaplaşma yaşandı o odada, eğer merak ediyorsan. Senin derdin değil, teşkilatın derdi değil; benden başka hiç kimsenin derdi olmayan ve olamayacak bir mesele. Ben o

odaya girerken on yedi yaşında savunmasız bir kızdım ama çıkarken yirmi birinde neyin ne olduğunu ve olmadığını bilen genç bir kadındım ve bunu yalnız başıma yapmam gerekiyordu. Ferman Egemen'i, Esved'i öldürmeye teşebbüs ve zehirlemekle de suçladım ama elimizde hiçbir delil yok, yakaladığınız adam itiraf etmediği sürece de olmayacak, değil mi? Yani başa geri döndük. Halit Tasmas bombaları aktive edecek kodu bilmiyor, annemi sorguluyorsunuz bir şey çıkar diye ya da günlüğünü okuyorum ama içim parçalanıyor her cümlede. Ahmet Çevik'ten de çıkan bir şey yok, tabii kendini yeni nesil gelişmiş uyuşturucularla zehirlemiş ve aklını tamamen kaybetmek üzere olması dışında. Elde *sıfır*. Sıfır noktasındayız."

Hayatım boyunca oradaydım ben aslına bakarsak.

Oyunlarına girmeye çalıştığım çocukları ikna edebildiğim kabiliyeti kazandığım dakika hepsinin birbiriyle arası bozuldu ve tek başıma ip atladım. Ortaokulda olduğum kadar yalnız kalmayacağım dedim lisede, etrafımı çevreleyen sahteliklerin arasında nefes alamadım. Birinin elini tutmak istediğimde bir başkası herhangi birine uzanabileceğim güç bırakmadı ruhumda, içeriden çürümeye başladı bir şeyler. Geceler boyu çalışıp kazandığım Tıp Fakültesi'ni bile yarıda bıraktım.

Yarımsa sıfırdır.

Yarımsan sıfırsındır.

Bir iş bitmediyse hiç başlamamış bile sayabilirsin kendini çünkü ne bu... *Ne bu tembellik mi?* Bir şey yap. Durma öyle. Dön ve barıştır o çocukları. Eski sırana otur ve hesap sor ikiyüzlü arkadaşlarından. Seni hayattan nefret ettiren herifin suratına tükür ve hapse tık. Dön fakültene. Mezun ol. Diplomanı al. TUS'a gir. Anneni kurtar. *Anneleri kurtar.*

Anneleri kurtar.

Anneleri kurtar.
Kendini kurtar.
Döngüyü kır.

"Sözünü objektif gerçek sayarım, bir daha sormam," dediğini duydum Kunt'un, sesi beni bir anda kafamın içinden çıkarmış ve dört ayak üstünde gerçek hayata çekmişti yine. Altın hareleri yüzümün her bir kıvrımında gezinirken bana dokunmak istiyor ama kendini tutuyor gibiydi, dizini bile değdirmiyordu dizime arada santimler varken.

Uzak dur.

Sakin ol. Acıtmam.

"Ama sıfır noktasında olduğumuz konusunda çok yanılıyorsun Karaca. Sona geldik, hissetmiyor musun?"

Ardından ayağa kalktığını gördüm bakışlarım yerdeyken, botları tam önümdeydi. Birkaç saniye kendime gelmeye çalıştıktan sonra cesaret edip de başımı kaldırdığımda elini bana uzatmış, tutmamı bekliyordu. Beni içeri götürecekti.

Elini tutmadım ama kalkıp içeri girdim.

Annemin bir buçuk saati aşkın elimize hiçbir şeyin geçmediği ve konu ne zaman çiftlik evini terk ettiği akşama gelse kendini kaybettiği sorgusunun ardından bu gece klinikte kalması doktoru tarafından uygun görüldüğünde bir battaniye alıp odasındaki koltuğa kıvrılmış, günlüğünü karıştırıyordum. Annemin yazısı oldukça karışıktı ama yeterince el yazısını okumuş biri olarak kelimeleri çıkarmak benim için çok da uzun sürmüyordu.

Sorgunun ardından Kunt konuşmak istediğini söylemişti ama ben de yorgun olduğum ve annemin odasında

dinleneceğim karşılığını vermiştim, böylece beni rahat bırakmıştı.

Bir saat sonra kapı tıktıklanmıştı ve açtığımda yerde, küçük bir kutu içinde paketlenmiş sıcak ev yemeği vardı.

Yalanım canımı sıkmıştı çünkü Nurcan Hanım'ın elleri dert görmesindi ama kimse Ayşen Abla'nın eline su dökemezdi.

Uyuyamayacağımı biliyordum aslında, sorun sert koltuk ya da yabancı bir ortam değildi. Kliniğin etrafı izleniyordu ve doktor da sabah annemi taburcu etmek için burada kalıyordu hatta. Sorun benim kafamın içinde dört dönen senaryolar ve ne zaman düşünmeye kalksam çarpıntısı başlayan kalbimdi. Böylece ayağa kalkıp odanın içinde turlamaya başlıyordum ama annemi uyandıracağımdan korkuyordum. Koridor ise fazla sessiz ve karanlıktı tek başıma yürüyebilmem için.

Eskiden kâbuslar gördüğümde ışıkları açık bırakır da uyurdum. Şimdi gün ışığında dünya gözüyle kâbuslar görüyordum ve hiçbir aydınlığın beni güvende hissettirebileceğini düşünmüyordum çünkü tehlike hiçbir zaman karanlık değildi.

Tehlike kafamın içindeydi.

Tabii, bir de kötü niyetli insanlar vardı ama orası ayrı bir meseleydi.

Ne zaman bitecekti bilmiyordum. En çok düşündüğüm ve beni korkutan da buydu. *Sona geldik, hissetmiyor musun?* Kunt'un sözleri her ne kadar içime bir nebze olsun su serpmeye çalışsa da cayır cayır yanıp alev alıyordu. Bir sonraki sene de okulu dondurabilecek miydim mesela yoksa fakülteden atılır mıydım artık? Ne zorluklarla kazanmış ve geçmiştim ilk üç sınıfı, annemin bile haberi yoktu. Ya da Halit Tasmas yakalandığı ve planı bertaraf edildiği sürece benim okul sürecimin bir önemi olmalı mıydı bile? Annem

sağlıklı ve yanı başımdayken, hak edenler parmaklıklar ardına hapsedildiğinde? Bencillik mi yapıyordum okulumu düşünerek?

Melisa ve Karam da tüm bu olayların ortasında birbirlerini yatağa atarken düşünmüşler miydi hiç benim perişan hâlimi? Düşünmek zorundalar mıydı ki? Dikkatlerini dağıtacak, günlerinin stresini atacak bir şeydi belki de onlar için... Tüm bu har gürün ve savaşın ortasında, narin ve kırılgan bir şeyin yeşermesi... *Aşk*.

Abim öyle olsa bile Melisa ona âşık mıydı ki? Belki de sadece kafaları karışıktı ve şimdi ortada bir bebek vardı.

Bilmiyorum.

Hava almak için bahçeye indiğimde kapının önünde oturmuş, sigara içen Polat'ı buldum ve kenara bıraktığı sigara paketiyle çakmağı alıp taşa oturdum ben de. Ardından ceketime iyice sarınıp bir dal da kendim yaktım ve paketi dizinin üzerine bıraktım çakmakla. "Kuzenin gitti mi?"

Polat paketle oynamaya başlamıştı. "Muhtemelen."

"İyi çocuk," diye mırıldandım çakmakla da kendim oynamaya başladığımda. Kapının önünde evden sima olarak tanıdığım birkaç çocuk daha vardı, çok da işlek bir yerde değildik bu yüzden bütün araba motoru gürültüleri uzaktan geliyordu ve burada sadece kuşların ve böceklerin sesleri duyuluyordu.

"Genelde sevmezler."

"Belki onların arkadaşlarını zehirlenmekten kurtarmadığı için olabilir," diye mırıldandım dürüstçe.

Polat başını çevirip bana baktığında yüzündeki yara izinin üzerine düşüyordu sokak lambasının gölgesi. Ardından dudaklarının arasındaki sigarayı iki parmağına alıp dumanı önüne üfledi. "Olabilir..."

"Senin soyadın ne?"

"Nereden çıktı bu?"

"Merak ettim. Kimsenin kullandığını duymadım. Herkes sadece Polat diyor," diye mırıldandım çakmağı çakıp dururken gazını bitirecektim bu gidişle. Ateş yandığı gibi avucumun içine tutuyor ama ardından söndürüyordum ve sürekli bunu tekrarlıyordum.

Polat sigarasının son dumanını üfledi, ardından izmariti yere atıp üzerine bastı. "Mers'maar."

"Ne?"

"*Mers'maar,*" diye tekrar etti. "Ailenin baba tarafı Mısırlı, o yüzden Türkçe değil. Mersa'dan geliyor, liman demek. Büyükler denizciymiş bizim," diye devam etti sigara paketinin kapağıyla oynarken bu sefer de. Sanırım Polat'ın dikkati de en az benim kadar dağınıktı son günlerde.

"Polat Mers'maar," diye mırıldandım ağzımda durusunu test etmek için ama istemsizce gülümsemiştim kendi kendime. "Havalıymış."

"Bok gibi isim."

Çatık kaşlarımla baktım ona. "Niye öyle diyorsun?"

"Lanetten başka bir şey değil çünkü," diye homurdandı sıkıntılı bir nefes vererek bakışlarını gökyüzüne çevirirken. Hemen önümüz boş bir arsaydı ve bu gece gökyüzü açıktı. "Büyük büyükdedeme babası zamanında ikizini öldürtmüş Akdeniz'de, malları paylaşırken anlaşamadıkları için. Sağ kalan her şeyi alır. Her şeyi almış, karısı ve çocukları da dahil. O zamanlar veremden ölmüşler ama bir tek iki oğluyla kalmış tek başına. Zamanı gelince o iki oğlan da anlaşmazlığa düşmüş. Aynı gelenek, biri ölür. Yaş, cinsiyet fark etmeksizin... Derken dedemin kardeşi on sekizine girememiş bile hastalıktan, babamın kardeşi de bir asansör kazasında ölmüş. Annem lanetlediler aileyi derdi, kız kardeşine dikkat et derdi, iki Mers'maar doğar biri yaşar

yalnız derdi." Sigara paketini elinde sıktığını fark etmemiş-
tim bile, kolunu kaldırıp sertçe araziye doğru fırlattı. O
kadar uzağa fırlatmıştı ki düşme sesi gelmemişti bile. "Boş
beleş batıl inançlar diye sağlam kızardım anneme. Bugün
Asiye'nin doğum günüydü," diye devam etti iki parmağı
arasında burun kemerini sıkarken. "Yani, gece yarısından
önce, öyleydi... Ve şu an hatırladım ben bunu. Bunca işin
arasında..."

Dudaklarımı birbirine bastırdım kaldırım taşlarını iz-
lerken. Etraftaki çocuklar sohbetin özel oluşunu hissetmiş
gibi uzaklaşmıştı çoktan, böylece Polat'la sessizliğe gömü-
lebilmiştik.

"Kötü zamanlardan geçiyoruz Polat. Herkesin kafası
bulanık, unutman senin suçun değil," diye mırıldandım
taşları izlerken.

"Unuttum işte."

Küçük bir çocuk gibi çıkmıştı sesi *unuttum işte* diye ho-
murdanırken. Abimin *unuttum işte*'lerine benzemiyordu
hiç, o sitemle ve öfkeyle söylerdi, en çok kendine kızardı
ben bilirdim, yine de üzülürdüm. Unuturdu çünkü işte eve
gelirken gofret almayı annemin verdiği parayla. Unuturdu
işte bana yardım etmeyi öğlenleri peçete satarken Balat'ta.
Unuturdu işte.

Kollarımı birbirine sarıp başımı Polat'ın omzuna yas-
ladım o kendi kendine kızarken bir süre. Abim ne zaman
bırakmıştı küçük kız kardeşinin canı böylesine sıkılırken
kendine kızmayı bilmiyordum ama başka bir abinin hâlâ
buralarda kızıyor olması kendine iyi gelmişti. Bencilceydi
ama iyi gelmişti.

"Ama kimlikte Kutlu yazıyor, birtakım sebeplerden,"
diye açıklamıştı Polat o gece, beni Kunt'un evine bırakır-
ken kimliğini göstermişti. Kliniğe dönmek istememiştim

çünkü kafamı dağıtacak bir şey yapmam gerekiyordu ve belki de uzun zamandır yapmadığım bir şey yapıp, bir film açıp izleyebilirdim salonda. Sesten rahatsız edebileceğimi düşündüğüm hiç kimse yoktu orada.

Kunt da yoktu.

Odasında, kış bahçesinde, salonda, mutfakta, bahçede, koridordaki gizli odada... Hiçbir yerde yoktu. Onu aramak ya da mesaj atıp nerede olduğunu sormak, son birkaç günkü davranışlarım açısından fazla ikiyüzlü ve saçma geleceğinden hiçbir şey yapmadan mutfakta ankastre ışığında çay içtim ben de bir süre.

Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum ama salondaki televizyondan film listesini karıştırırken dış kapının açılma sesi geldi, büyük bir gürültüyle kapandı ardından. Kunt'un geldiğini düşünerek televizyonu karıştırmaya devam ettim ama merdivenlerde adım seslerini duymadım hiçbir zaman. Bir süre sonra ise içeriden öğürme ve inleme sesleri gelmeye başlamıştı.

Kumandayı koltuğa atıp ayağa kalktım ve koridora çıktım. Sesler alt kattaki banyodan geliyordu ve ışık açık, kapı aralıktı. Koridorun ışığını yaktığımda ve yerdeki kan lekelerini gördüğümde beynimden vurulmuşa döndüğüm için kendime hâkim olamayarak daldım banyodan içeri. "Kunt..."

Ama manzara çok daha farklıydı.

Melisa, yerde, klozetin başında sürünerek pantolonunu çıkarmaya çalışıyordu ve her yer kan içindeydi. Saçları tamamen dağılmış, yüzü ter içinde bana bakmaya çalışırken kendini sırtüstü çevirdi ve yere tutunarak sırtını duvara yasladı. Çok ağır nefesler alıyordu.

"Melisa," diye fısıldadım şoktan kendimi sıyırmaya çalışırken dizlerimin üzerine çöküp. Pantolonuna dokunmak

için uzanmıştım fakat ona zarar vereceğimden korkuyordum. "N... Ne? Sorun ne? Nereden geliyor bu kan?"

"Birine söyleme, kimseye söyleme," diye mırıldandı ama sesi o kadar kısıktı ki duyulmuyordu bile. Zar zor nefes alıyordu ve canı acıyordu, dişlerini sıkmaktan birazdan ağzından dökülüveceklerini hissediyordum. Çenesi kilitlenmişti. "Kimseye söyleme..."

"Melisa ne diyorsun sen?" Yüzümü sıvazladım uykumu açmaya ve kendime gelmeye çalışarak, ardından ayaklanmaya niyetlendim. "Ambulans..."

"Hayır," diyerek kesti Melisa lafımı, buz gibi eli bileğime dolandığında o kadar sıkıyordu ki beni. Sanki çektiği acıyı anlatmaya çalışıyordu. "Hayır. Olmaz... İstemiyorum."

"Melisa..." Yaşlanmaya başlamış ve artık gözyaşları akan gözlerimin ardından görebildiğim kadarıyla, kan bacak arasından geliyordu. Bu ne demek oluyordu? *Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır...*

"Kimse bilmesin," diye fısıldıyordu son nefesini veriyormuşçasına sayıklarken. Elimi bırakmıyordu. "Kimse bilemez."

"Fevzi'yi çağırayım yalnızca, lütfen, seni taşımama yardım etsin, kimseye söylemez... İkimiz gidelim hastaneye..."

"Sadece ikimiz," diye fısıldadığında diğer avucunu banyo fayansına yasladı ve doğrulmaya çalıştı ama o kadar acı çekiyordu ki bacaklarını hareket ettirebilmesi bile mümkün görünmüyordu.

"Sadece ikimiz, tamam, tamam," diye tekrar ettim onu ve kendime de kabul ettirmeye çalışıyordum bu fikri ama ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Beynim durmuştu. "Dikkat et, dikkat et..." Kolunu omzuma atarak eğildiğimde, elimi beline sardım ve onu taşımaya çalışarak yavaşça ayağa kaldırdım ama ağrısı yüzünden sürekli inliyordu. "Kapıdakiler görmeden çıkamayız..."

"Kış bahçesinden... Çıkarız..." Başını sabit tutamıyordu bile, çenesinden aşağı damlıyordu terler. Onu salona kadar götürebildim yalnızca, her yer kan olmuştu. Bütün vücudum zangır zangır titriyordu ama ayakta kalmalıydım, güçlü olmalıydım, *destek* olmalıydım. Sanki ilahi bir güç Melisa'yı taşımama yardım ediyordu o an, her ne kadar adımları yere basmıyor olsa bile ve sesini çıkarmamak için dudaklarını parçalasa da...

"Arabanın anahtarları... Ceketimin cebinde," diye fısıldadı Melisa, çalılıkların arasından güç bela mahalleye çıkmaya çalışırken. Arabası biraz uzaktaydı, bilerek evin önüne park etmemişti. Anahtarları alıp kilidi açtığımda hangi araba olduğunu anladım. Melisa inleyip çığlıklarını boğazına tıkarken onu arka koltuğa yavaşça yatırmaya çalıştım ama bacaklarını kendine çekmeye çalışırken o kadar acı çekmişti ki ben de hüngür hüngür ağlamaya başlamıştım.

En yakın hastanenin aciline nasıl sürdüğümü hatırlamıyorum kanlı ellerle. Kornaya abanarak acilin önüne arabayı çektiğimde "Yardım edin!" diye bağırıyordum sadece. "Yardım edin! Sedye! Yardım edin!..." Sağlık görevlilerinden biri resmen uçarak gelmişti o karmaşa içinde bir başkasıyla birlikte Melisa'yı arabanın arkasından çıkartıp sedyeye alırken ama Melisa çok sessizdi. Baygındı. Sedye tekerleklerinin asfaltta çıkardığı gürültü, benim hıçkırıklarımın sesini bastırmayı kestiğinde acile girdiğimizi anladım ama kadının biri önüme bir perde çekip "Buradan sonrasına giremezsiniz," dediğinde duvarın başladığı yere tutunmak zorunda kaldım ve dünya o sırada sessizleşti.

Neden o kadar çok kan vardı? Neden canını söküyorlarmış gibi bağırıyordu gelene kadar da susmuştu şimdi, gıkı çıkmıyordu? Ne olduğunu anlamış mıydı? Anladığı için mi kimse bilemez diye sayıklıyordu ölme pahasına? O

yüzden mi işkence çekercesine onu evden arabaya sürükle-
memi istemişti? Nasıl olmuştu bu?

Nasıl olurdu bu?

Bilmiyordum.

Sınıfta vakaları çalışırken *bu da insanın başına gelmez!* dediğimiz ne varsa diğer öğrencilerle birlikte, aslında bi-rilerinin başına geldiği için biz tedavi yöntemleri ve nasıl ilgilenilmesi gerektiği eğitimini alıyorduk ama gerçek gel-miyordu hiçbiri, ta ki o önlüğü giyip gerçekten hastanede çalışmaya başlayana kadar.

Günlük doğum sayılarına şaşırıyor insan ama günlük ölüm sayıları şaka gibi geliyor.

Annelerinin karnında ölen bebekleri de o sayıların içine katıyorlar mıdır mesela?

Sırtımı duvara yaslamış, bacaklarımı kendime çekmiş, kendime nefes alabilmek için küçük bir alan yaratmıştım sakinleşebilmek için. Birazdan biri bilgi verirdi. Öyle oluyordu çünkü hep. İlk müdahaleyi yapıp ilk teşhisi koyabil-mek için hasta yakınlarının giremediği alanlarda bir süre vakit geçiriyorlardı doktorlar, ardından hasta yakınını bil-gilendiriyorlardı ve... Ve...

Ve, ne, Karaca? Biliyorsun. Biliyorsun ne olduğunu.

Melisa bebeğini kaybetmişti.

ürükle-

elmez!
da bi-
e nasıl
k gel-
anede

ünlük

içine

kmiş,
ştım
olu-

abil-
süre
bil-

8
BURASI

Herkesin her şeyi bilmesine gerek yok.

Bütün sırların, ortaya çıkmasına bir gün; gerek yok.

Sen erkenden girersen mezara seninle gelirler, huyları olmaz bir gün ortaya çıkmak gibi.

Derim hamur gibi yumuşayana kadar suyun altında kaldığım o sabah bir adımımı atsam odama doğru, diğer bacağımı kaldıramazdım acıdan. Bu yüzden kendimde cesareti bulana kadar küvette beklemiştim. Midemde ne vardı bilmiyordum ama iç organlarımı çıkarırcasına kusmuştum içim çıkana kadar, işim bittiğinde en ufak bir ses bile çıkaramıyordum. Günlerce çıkaramamıştım da.

O yaşta anne baban tarafından korunuyor olman gerekir. Yalnızsan, bir kere yalnız başına üstesinden gelmeyi başarabilmişsen bir daha ne anaya ne babaya ihtiyaç duymazsın; bu güç sahip olmaman gereken bir güçtür o yaşta çünkü seni ebediyen yalnız bırakır.

İnsanlar birliktedirler çünkü birbirlerine ihtiyaç duyarlar. Birbirlerini sever, sayar, kollar; birbirlerine tahammül ederler. Sen daha kendini bile sevemez, sayamazsın ama çok iyi kollarsın; o kadar aşılamaz bir huzur barikatı ku-

rarsın ki hayatı yaşamayı ve yeni tecrübeler edinmeyi bir kenara bırakır, hep çocuk kalırsın.

İşte bu yüzden belki de hayatının en korkunç günlerinden yalnız başına sağ çıkmamalısın çünkü insanlar her sene yalnızca *bir* yaş alırlarken sen merdivenleri *üçerli beşerli* atlarsın.

Asistan olduğunu düşündüğüm genç biri gelip Melisa'nın durumu hakkında haber verene kadar o koridorda ayaklarımın üzerinde çökmüş, en azından Melisa'nın iyi olacağına inandırmaya ve sakinleştirmeye çalışıyordum kendimi. Melisa bebeğini kaybetmişti ve onu derhal ameliyata almışlardı. Asistan kız aynı zamanda ellerimi ve yüzümü yıkamak isteyebileceğimi çünkü acildeki diğer hastaları ve yakınlarını korkuttuğumu söylemişti.

Tuvalette ellerimi, yüzümü, boynumu dakikalarca su ve sabunla yıkamıştım tüm kandan arınana kadar ama her ne kadar siyah giyindiğim için belli olmasa da üzerime bulaştığını biliyordum. *Kokusunu* alabiliyordum. Midem bulanıyordu.

Kimi arayabileceğimi bilmiyordum. Muhtemelen kimseyi arayamazdım. Benden başka Melisa'nın durumu hakkında bilgisi olan var mıydı ki? Beren dahi bilmiyordu muhtemelen, kaldı ki Efes... Muhtemelen ortalığı birbirine katardı. Aslında biraz kendini kaybederek Karam'a saldırsa...

Abim öğrendiğinde ne olacaktı? Öğrenecek miydi ki?

Gerçekten bu sır Melisa'ya kalabilir miydi?

Melisa'ya, hamile olduğunu öğrendikten sonra hiçbir zaman bundan sonra nasıl bir yol izleyeceğini sormaya ne vaktim ne de sabrım olmuştu; yüzüne bakıyordum ve sadece bildiklerini bir perdenin arkasında saklı tutarak oynadığı oyunu düşünüyordum benimle. Kunt beni o gün teşkilata götürmese, devam da edeceği... Ne olacaktı? Bu bebeği doğurmaya karar verse mesela, nasıl açıklayacaktı?

Komple Karam'ı da saf dışı bırakacak yalanlar söyleyemezdi herhalde.

Acilin önündeki geniş bahçedeki çardaklardan birinde tek başıma oturmuş, yavaş yavaş aydınlanan göğü izliyordum yorgun ve uykusuz gözlerle; o sırada şapkalı; bir pantolon, tişört ve gömlek içine cüssesini gizleyebilecekmiş gibi rahat ama endişeli adımlarla acil girişine yürüyen adamı fark ettim. *Karaltıyı*.

Ayaklarım çoktan yere basmış, koşarak beni ona yönlendirmişti bile. Tam acil kapısından girerken yakaladım onu ve önünü kestim. Başını kaldırdığı ve şüphemin doğrulandığı an ise onu ağaçlık, karanlık ve sakin bir alana ittirmiştim. Haklıydım. Yanımdan geçse iki kör gözle dahi tanırdım ben onu. "Ne işin var senin burada?!"

Şok içerisindeki sert bakışlarıyla hızlıca etrafı kontrol ettikten sonra "Karaca," dedi neredeyse nefes nefese. Buraya kadar koşmuş muydu? Kan, ter içinde kalmış gibi görünüyordu. "Senin... Senin burada ne işin var asıl?"

Ne söyleyecektim? *İçeride Melisa ameliyathanede, bebeğinizi kaybettiniz az önce* mi diyecektim? Bilip bilmediğinden bile haberim yoktu.

"Önce ben sordum," dedim üstüne bastıra bastıra, ardından cevap vermediği sürece konuşmayacağımı belli ettiğim bir bakış attım ona. Beni anlamıştı. Hep böyle de olurdu zaten, küçükken bile. Abime iki soru sormaya gelmezdi çünkü sondakini cevaplar ilkini öksüz bırakırdı; bazen bir soru sormaya bile gelmezdi çünkü ilk kendi sorusu cevaplansın isterdi, önce kimin davrandığından bağımsız.

"Ben... Melisa'nın telefonunu takip ediyordum," diye cevapladı beni birkaç saniye sonra, gözlerini sıvazlarken. O da en az benim kadar uykusuz ve yorgun görünüyordu. "Kunt'un evinde gösteriyordu. İçeri girdim, her yer kan-

dı... Sokak kamerasından gördüm arabaya bindiğinizi, plakadan teşkilattaki çocuklar burayı buldular." Anlatırken kötü bir şey duyacağından haberi var gibi, boş kalmış ellerini izliyordu. "Karaca... Ne oldu? Melisa nerede? Neden evdeki kimsenin ne olduğundan haberi yok?"

O ana dek, yalan söylemeyi düşünüyordum. Melisa'ya yemek yapmayı gösterirken elini kesmiş olabilirdik mesela ya da regl sancısıyla başa çıkamayıp bayıldığında her yerin battığını ve apar topar hastaneye yetiştirdiğimi... Ama o zaman, neden kapıdaki çocuklardan yardım almamış olacaktım ki?

Buraya kadardı.

"Benim meselem değil," diye mırıldandım kendi kendime, şişmiş gözlerime yumruk yaptığım ellerimi bastırırken. "Benim meselem değil..."

"Karaca," dediğini duydum Karam'ın, yumuşak bir sesle. Belki de yıllar sonra duyduğum en yumuşak sesiydi. "Ne senin meselen olmayan?"

Ne yapacağımı, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Karam burayı bulmuşken artık her şey bitmiş gibi görünüyordu, ben bana verilen sırrı koruyamamış değildim; elimden geleni yapmıştım. Elimden gelenin fazlasını da yapmaya hazırdım ama insan da bir yere kadar aptal yerine konulabilirdi.

Hastanenin karanlık bahçesi oldukça tenha ve sessizdi o an, buna rağmen varlığını metreler ötesinden hissettim kendime gelmeye çalışırcasına yüzümü sıvazlarken. Geri çekildim, gözlerim karanlığın içinde bana doğru gelen siluetini seçti; üzerinde yalnızca kısa kollu bir tişört ve pantolon vardı, her nereden geliyorsa eve uğramaya vaktinin bile olmadığı kesindi.

Yürürken bir anlığına sokak lambasının ışığı değdi yal-

nızca üzerine, ardından yeniden karanlığa karıştı ama ben bakışlarındaki sertliği ve öfkeyi görebilmiştim. Nereden geliyordu? Yalnız mı gelmişti? Efes'in de haberi var mıydı?

Karanlıktaki altın harelerin önümdeki karaltıya, Karam'a çevrildiğini gördüğümde Karam da başını omzunun üzerinden çevirmiş, Kunt'a bakıyordu. Karam eğer bizi şebeke kameralarından izletip bulduysa, Kunt'un haberinin olmaması *imkânsızdı*. Ya da Kunt'a direkt haber veren Karam da olabilirdi. Aralarının nasıl olduğuna dair *hiçbir* fikrim yoktu. *Umurunda olmalı mı ki Karaca?*

"İyi misin sen?" Kunt'un kadifeleşen sesi kulaklarıma dolduğunda ellerini yüzümde hissettim, ardından boynuma; omuzlarıma, ellerime dokundu ve baştan aşağı süzdü beni. Üzerimdeki kanı tamamen temizlediğim için bir şey göremezdi, zaten yaralı da değildim. En azından fiziksel olarak.

"Ben iyiyim de..." Ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Neden Melisa'nın durumunu sormuyordu mesela? Neden ne olduğunu sormuyordu?

Ardından ne olduğunu anlayamadığım, sorularla kafamın içinde boğuştuğum için andan koptuğumda beni kendime getiren şey Efes'in çıkardığı gürültü ve bir anda Karam'ın yüzünde patlattığı yumruğu oldu. Engel olmaya çalıştığım çığlığım, ağzıma kapanan ellerim ve titreyerek geri adımlayan bacaklarımla bir yandan kendimi kontrol etmeye çalışıyor; bir yandan da olanları idrak etmeye çalışıyordum.

"Şerefsiz!" diye bağırdı Efes, öyle bir gürlüyordu ki bahçede hiç kimse yoksa bile başımıza toplayacaktı. Karam'ı yere devirmiş, yakasından tuttuğu gibi yüzüne patlatıyordu yumrukları. Şok içinde, tepkisini görebilmek için Kunt'a baktığımda boş bir suratla ikisini izlediğini gördüm.

Karam son anda kendine gelerek Efes'i üzerinden fırlat-

tığında ağzının kenarını anca silebilmişti, kanıyordu. "Ne oluyor lan?!"

Ama Efes geri çekilecek gibi görünmüyordu. Ayağa kalkan, şapkası düşen Karam'ı yakasından tuttuğu gibi duvara yasladı ve "Aptal, düşüncesiz herif!" diye bağırdı suratına, ağzından tükürükler saçtığı bir hiddetle. "Bir de bilmiyorsun öyle mi?! Bilmiyordun öyle mi lan?!"

"Lan neyi?!" Karam tüm gücüyle Efes'i iki eliyle birden göğsünden ittirerek kendinden birkaç metre geriye savurduğunda Efes yere düşmüştü ama yerinden kalkmadı, oturdu orada öylece, gözleri kanlanmış ve yaşlanmıştı. Bağırmaktan da olabilirdi ama...

"Aptal kız," diye bağırdı bu sefer Efes, sesi gittikçe kısılıyordu sanki. "Aptal kız. Aptal. Kendin mi halledecektin? Neyi kendi başına halledebildin ki sen?"

"Efes ne diyorsun sen?" diye tepesine dikilen bu sefer Karam'dı. "Ne konuşuyorsun oğlum sen?"

Ama Efes, onu duymuyordu bile. Nefes nefese, kendine gelmeye çalışırken kollarını iki yana açarak bahçenin asfaltına yattı. "Küçükken evcilik oynarken bile ayağına bağ olur çocukların kariyerinde diye anne olmak istemiyordun ki sen."

Karam'ın ayakları durdu, elleri durdu, hareketleri tamamen durdu ve nefes almayı kesti o an gözleri tek bir noktaya sabitliyken; biliyordum bu duruşu, biliyordum bu bakışı... Şimdi yan yana gelen harflerle oluşan kelimelerin anlamlarını kendine en baştan dili söküyormuş gibi öğretecek, idrak edecek; nerede yanlış yaptığını sorgulayacaktı bir süre ama eninde sonunda, sindirmek zorunda kalacaktı.

"N... Ne?" Gözlerini açmaya çalışırken sormaya sesinin titrediği bir soruyu içeriyordu bu iki harf aslında. *Ne? Melisa hamile mi?* Muhtemelen Kunt doğruca buraya ge-

lirken Efes acilde, bilgi alıyordu. Öğrendiği gibi de kendini dışarı atmış ve buradaki manzarayı görmüştü. Bebeğin babasının Karam olduğunu nereden biliyordu peki? Hissetmiş miydi yoksa biliyor muydu o da? Belki de Kunt bile biliyordu. Belki de Melisa'nın ve benim sandığımız kadar sır değildi hiçbir şey.

Karam'ın ayakları o an harekete geçecekken önümde duran şapkasını eğilip aldım ve acile yöneldiği an kestim önünü. Yüzümde hâlâ az öncenin hiddeti, başımı kaldırıp baktım yüzüne ve hiç görmediğim bir şey gördüm orada daha önce; kaybetme korkusu. Beni kaybetmekten korkmamıştı tüm bu sır dağını üzerime yıkarken, korkmuyordu da hâlâ ama az önce gerçekten sahip olduğundan bile haberdar olmadığı bir şeyi kaybetmişti, belki de hâlâ bir şansı var sanıyordu. Yoktu.

Şapkayı uzattım.

Elimden kapıp başına geçirdiği gibi acil kapısından içeri girdi ve gözden kayboldu.

Dönüp baktığımda Kunt'un bakışlarıyla karşılaştım, tepkimi ölçercesine yüzümü inceliyordu sadece. Efes ise hareketsiz bir şekilde yerde yatmaya devam ediyor ve gökyüzüne bakıyordu deli gibi. Delirmişti belki de. Az önce gözünde hâlâ küçücük olan ve kendinden sakındığı kız kardeşinin hamile olduğunu ve kaybettiği bebeğini almaları için ameliyata girdiğini öğrenmişti. Yerinde olsaydım nasıl hissederdim, bilmiyordum.

"Kaldırmayacak mıyız onu?" diye sordum nihayetinde sessizliği bozarak, yorgun ve kısık bir sesle. Omzum hafifçe oynamıştı Efes'i gösterirken.

Kunt bir Efes'e baktı bir de bana. "Bence biraz öyle kalması gerekiyor Karaca."

Başımı salladım hafifçe. Bir süre sessizlik içinde Efes'i

bekledik ama hava gittikçe aydınlanıyordu ve bahçeye insanlar geliyordu. Gürültüye çıkan birkaçı toplaşmış, yerde öylece yatan Efes'le ilgili konuşuyorlardı. Ne söylemem ne yapmam gerektiğini bilmediğimden öylece duruyordum ben de Kunt yanıma gelip omzumu sıvazladığında. Ardından kolunu belime sardı ve bana sarıldığında, yanağımı göğsüne yaslamamı sağladı.

Burası başka bir yerdi. *Burası* bir zamanlar benimdi ve şüphem yoktu bundan ama şimdi yabancılık çekiyordum buraya ve yanağım göğsüne yaslandığı anı takiben akmaya başlamıştı gözyaşlarım da.

Burası benim son durağım, burası benim yürümekten hiç bıkmayacağım yolun sonu, burası benim karanlıkta huzurla uyuduğum yatağımdı geceleri; burası bana her şeyin düzeleceğini fısıldıyor, burası bana güç veriyor, burası beni yaptıklarıma ve yapacaklarıma rağmen kabul ediyordu sanki sıcaklığına.

Burası benden nefret edecekti.

Efes bir süre sonra kalktı, yüzünü sildi, ters yöne ilerledi ve kayboldu. Kunt'un kollarının arasında, ayakta uyuyakalacağımı fark ettiğimde geri çekilip yüzüme gelen saçları düzelttim ve ona bakmadan yanından geçip en yakın kapıdan hastaneye girdim ben de. Saniyeler içinde yanımda belirmişti.

Kafeteryadaki çalışandan çay ve tuzlu kraker istedikten sonra ücreti nasıl ödeyeceğimi sorduğunda, yanıma cüzdan ya da para almadığımı düşünerek ceplerime gitmişti elim ama aynı anda tezgâha 200 TL bıraktığını gördüm Kunt'un. "Çay iki olsun."

Arkalardaki boş masalardan birine oturdum. Midem bulanıyordu ve bastırabileceğini düşündüğüm tek şey tuzlu krakerdi ama paketi açıp da ağzıma bir çubuğu bırakıp

dişimle kırdığımda neredeyse ağlamak üzereydim. Hiçbir şey istemiyordum. Çayı da krakeri de burada olmayı da... Kunt'un burada olmasını da...

Diğer masalardaki yorgun, gözü yaşlı ailelere ve hasta yakınlarına baktım bir müddet; sabahın bu erken saatinde, daha ezan okunmamışken burada olmaları geceden beri burada oldukları anlamına geliyordu sadece. "Bir haber bekliyorlar," diye mırıldandım Kunt'un gözlerini üzerimde yakaladığımda. Yanımdaki sandalyeyi çekip karşıma oturur gibi oturmuştu. Masanın üzerindeki çaylarımız soğuyordu. "İyi ya da kötü. Bazen iyi haber de kötü olabiliyor gerçi. Mesela, tebrikler... Babaanneniz yaşıyor ama üçüncü evre lenfoma... Ama üçüncü derece en kötüsü. Bir olsa zaten mucize. İki olsa tedavi bir boka yarar en azından, dört olsa vedalaşmak için vaktiniz var der doktor ama üç... Üçüncü evre cehennem. Üçüncü evrede çünkü şansını denersin ilaçla kemoterapiyle ve var olan vaktini de kaybedersin. Yaşarken öldürür seni üçüncü evre. Tedavisi kendinden hızlı öldüren iki şeyden biridir *kanser*."

Kunt'un sabit bakışları üzerimde, gözünü bile kırpmıyordu. "Diğeri ne?"

Aşk.

Söyleyemezdim. Söylebilsem bile ama zaten cevabı biliyormuş gibi bakıyordu ki gözlerime. Artık gergince titretmiyordum bacağımı, sakinleşmiştim iyice. İyiydi sanırım bu. İyi bir şeydi. Beni sakinleştiriyordu. Öylece yanımda duruşuyla, dinleyişiyle yalnızca; beni sakinleştirebiliyordu. Patlamaya hazır bir bomba gibiydim çünkü çoğu zaman.

"Biliyor muydun Melisa'nın hamile olduğunu?" diye sordum gözlerinde cevabı ararken. Altın hareler bir kez olsun çekilmediler üzerimden, Kunt ağırbaşlılıkla sallarken başını olumlu anlamda. "Benim bildiğimi biliyor muydun peki?"

Başını iki yana sallarken "Hayır," diye cevapladı bu sefer. "Ama Karam'ı kanlı canlı görüşümün üzerinden çok geçmedi ki Melisa'yla olan ilişkisini fark ettim."

"Efes'e bir şey söylemedin mi?"

"Beni ilgilendiren bir şey değil," diye yanıtladı dürüstçe. "Çok düşündüm söylemeyi, fark etmesini sağlamayı en azından... Melisa'yı kenara çekip konuştum, bana bir karar verdikten sonra söyleyeceğini, zaten söylemese bile eninde sonunda abisinin fark edeceğini söyledi. Saygı duymak zorunda olduğum bir karardı bu."

"Efes'in yerinde olsam seni affetmezdim," diye mırıldandım, kendime hâkim olamayarak. Her ne kadar Kunt mantıklı bir karar vermiş olsa da Efes, konu kız kardeşi olduğunda sağlıklı düşünebilmek için fazla korumacıydı.

Kunt güler gibi oldu bakışlarını kaçırırken ardından seslice nefes verdi. "Biliyorum. Zaten çok benziyor bazı huylarınız."

"Sen? Affeder miydin beni?" diye sorduğum an, sorunun ağzımdan ne kadar yanlış çıktığını anlamak için çok geçti. Kunt'un değişen bakışları anında karnıma kaydı ve yanlış anlamasına engel olamadım bile. Aralanan dudaklarının arasından çıktı çıkacak birkaç kelime olduğunu biliyordum bu yüzden hızlıca "Hayır, öyle değil..." diye düzeltmeye çalıştım. "Yani, ben... Hamile değilim. Zaten..." Bakışlarımı kaçırdım, çok utanmıştım. "Yani bu mümkün değil."

Kunt'un kaşları çatıldı. "Nasıl mümkün değil?"

Sanırım yanlış anlaşılma konusunda derece yapacaktım bu sabah. Gergince bir nefes çekip içime gözlerimi kırpıştırdım birkaç kez. "Öyle de değil... Yani, çok saçma şu an bunu konuşmak," diye mırıldandım yüzümü sıvazlarken sandalyede eğilmiş yüzümü avuçlamıştım. Kunt'un ellerinin bileklerime sarıldığını hissettim, ellerimi yüzümden

çekmem için indirdi oturduğu sandalyede biraz yaklaşırken. Önümde diz çökmüştü neredeyse.

"Karaca, eğer..."

"Değilim!" Neredeyse bağırırcasına gür çıkan bir sesle, ellerini bileklerimden çekip ayağa fırladığımda Kunt şaşkınca bakıyordu bana. Tepkime şaşırmıştı. Kısır olup olmadığımı sorduğu için değildi aslında tepkim. Kunt *fazla* iyiydi. Kunt fazla iyiydi benim gibi birine göre. Ben hak etmiyordum onu, ne yaparsam yapayım hak etmeyecektim çünkü hiçbir zaman dengi olmamıştım ve değildim de.

Üzerimde gözler hissettiğimde etraftakilerin de beni duyduğunu fark ettim. Duvarlar, tavan, insanların bakışları... Her şey üzerime üzerime geliyordu ve kafeterya gittikçe kararıyordu sanki. Ağzımdan almaya çalıştığım dolu dolu nefesler birer bıçak gibi saplanmıştı ciğerlerime. *Gitmem* lazımdı.

Koşarak kaçtım bu yüzden kafeteryadan. Hastane kapısından çıkana kadar durmadım ve bahçe boyunca bayır aşağı koştum. Sonunda nefessizlikten ve benimle dört nala koşan kalbimden bacaklarımın beni taşımaktan iflas ettiğini düşünüyordum ki sokak kaldırımına atlayacağım an bir kol beni tuttu ve kaldırımdan düşmekten alıkoydu.

"Karaca!"

Endişeyle çıkan sesin sahibi Polat'tı, sokak boyu arka arkaya dizilmiş üç arabanın önünde başka biriyle birlikte duruyordu. "İyi misin? Bir şey mi oldu?" diye sordu ayakta tek başıma durabileceğimden emin olduğu ilk an kolumu bırakıp karşıma geçerken. Endişeyle yüzümü süzüyordu.

Yutkundum defalarca, ellerimle kendime yelpaze yaptım hava alabilmek için ama hiçbir işe yaramıyordu. Ağlıyordum. Bitsin istiyordum artık. Hiç gücüm yoktu. Hiç gücüm yoktu. *Hiç gücüm yok.*

"Polat beni anneme götür."

Aptalların işi değildir herkesi kurtarmaya çalışmak. Erkek çocukları yerinde duramaz büyürken hep bir şeylere vurmak ve öfkesini kuvvetiyle çıkarmak isterler dünyadan, hayattan, ailesinden; anlamlandıramadığı ve çözüm bulmak için fazla küçük olduğu o buhranı üzerinden atmak ister.

Öğretmenler çok bir şey yapmaz ama erkek çocukları küçük yaşta her okulda kendilerine bir *kum torbası* seçer ve streslerini onun üzerinde atarlar. Yumruk atmayı o kum torbasından, tekmelemeyi en vital bölgelerini insanın; kemiklerini çatlatmayı, çenelerini çıkarmayı, burunlarını kırmayı, kanatmayı... O kum torbasından öğrenirler.

Kum torbasının da buhranı vardır o anlamlandıramadığı her çocuk gibi ama ailesi yalnızca yüzündeki sıyrıkları ve çürükleri görür; kırık kolunu görür, çatık kaşlarını ve öfkesini. *Bir daha bulaşmayacaksın o çocuklara*, der ve konu kapanır. Konu hiç kapanmaz aslında. Çünkü kum torbası neden olmak istesin ki bir çocuk? Kum torbası, en kötü ihtimalle o çocuklardan biri olmak ister ama kum torbasıdır işte nihayetinde. Orada öylece duruyor olması bile üzerine yumruk atmak isteyenleri etrafına çağırır.

Dört duvar, bir çatı küçük bir çocuğa *ev* olması gereken bir okulun içinde her sabah dokuzdan akşam beşe. *Cehennem.*

Böyle büyüdüm.

Dahil olmayı aklımın ucundan geçirmediğim kavgaların ortasında.

Kimsenin, gündüz vakti, hiçbir şey yapmadığı ve *okul* diye, *küçük çocuklar işte ne yapabilirler ki* diye veli toplantılarında geçiştirilen ama beni on iki yaşında karaciğer yetmezliğine kadar götüren o kavgaların; çocuklar evcilik

oynarken kimse kimseyi nikâhına almıyor, öpüp taciz etmiyor, boynuna gerçek bir evliliğin sorumluluklarını yüklemiyor; oyun saati bitiyor ve herkes evlerine dağılıyor diye erkek çocuklarının kavgasını da oyun sanan ailelerin, öğretmenlerin ve okul idaresinin gölgesinde büyüdüm.

Kuleli'ye kabul edildiğimde ailemle artık görüşmüyordum. Yeni bir aile kurmaya da çalışmadım ya da arkadaş edinmeye de. Tek yoldaşım uzun geceler *ve* ödevler *ve* sınavlar *ve* fiziksel eğitimdi.

Tek desteğim kız kardeşimdi.

Yirmi dokuz kere sökülene dek ciğerimden.

Acımasızlığı sana küçük yaşta ağzına lapa tıkarcasına öğrenince insanların farklı duyguları da üzerlerinde emanet durmayarak nasıl taşıdıklarını ve bundan keyif aldıklarını gördüğünde idrak edemiyorsun. *Gülümsüyor mu o?* Hatırlıyorum bunu, Asiye de gülümserdi bana bolca. *Kahkahalar atıyor şimdi.* Hoşuna giden bir şeyler duymuş olmalı. Asiye'nin sesi kısık çıkardı. *Ellerini çırpıyor ve zırplıyor şu an.* Çok heyecanlı. Neden ki? *Yanıma bir kadın oturdu, bacaklarını gözüme sokmak istercesine bacağını dürtüşünü görmezden geldim ama odadaki sarışın saçlarını savurarak sinirle tahtaya yürüdü ve Kunt'a neden kendi fikrinin daha mantıklı olduğunu bir sinirle anlattı.* Tatlı. Bu özgüven mi kıskançlık mı?

Güneş batıdan doğar ve canı nerede isterse oradan batar benim mahallemde. Karanlık çökünce ara sokaklarda kadınlar tek başlarına yürümemeliler ve yüksek sesli konuşup kahkaha atarak sapık zihinli erkeklerin dikkatlerini çekmemeliler, fazla kısa veya cüretkâr giyinemezler ya da topukluları takırdayamaz kaldırımda yürürken. Polis güntük görevleriymiş gibi her akşam ayrı bir sokağındadır mahallemin, belki de kelepçe stoklarını çoğaltmalılar.

Güneş doğudan doğar ve batıdan batar onun yaşadığı apartman kompleksinde. İstediği zaman gelir, istediği zaman çıkar ve kimse bir şey diyemez. Göz göze geldiğinde attığı bakış sana ona asla dokunamayacağını fısıldar, yanından geçmeye bile cüret edemezsin. Her gün bir ayrı güzel giyinir ve bir süre sonra topuklularının zeminde bıraktığı tok sesten tanırsın, başını kaldırıp da bakmana gerek yoktur artık onun geldiğini anlaman için. Bir kahveye çıkmayı teklif etmek için bile önhazırlık yapman gerekir, gözlerinin içine içine titremeden uzun süre bakman gerekir çünkü dik durman gerekir karşısında ya da narinliğine hakaret edemezsin bir şeyleri çok hızlı, çok ezberden, çok kaba tarif ederek. Kelime dağarcığını zorlamalısın yoksa *merhaba merhaba*'yı bile geçemez, sınıfta kalırsın.

Anlamı *güçlü, kuvvetli, akıllı, zeki* demek Beren'in ama hiç tanışmamış olsan bile güzelliğini hafife alma; yıllarını vermiş olsan da ringin ortasında tek bir bakışla nakavt edileceksin.

"Bir şey oldu orada, söylüyorum sana," dedi Kunt beni düşüncelerimin arasından sıyırırken uzun bir sessizliğin ardından. Fevzi'yle güvenliğin orada oturmuş çay içen Beren'den, daha doğrusu Beren'ın *sırtından* ancak o zaman çekebildim gözlerimi. "İki saat içeride sadece konuşmuş olsalar bile Ferman'ın ağzından çıkması dengeleri yerinden oynatacak bir şeyler çıkmış olmalı. Yemiyor, içmiyor, konuşmuyor benimle. Eskiden öfkeli olduğunu söylerdi, yakar yıkardı ortalığı şimdi o da yok. Gidiyor. Sadece kalkıp gidiyor. O soğuk, karanlık evde nasıl uyuyor onu bile anlamıyorum..."

"Annesi orada ya hani, o yüzden olabilir mi sence de akıllı?" Araya giren Efes'ti. Çıldıracakmış gibi konuşan Kunt'un lafını kesti bir sigara yakarken. Arka bahçede,

havuzun önüne çıkartılan masanın etrafındaydık hepimiz. Hava uzun zaman sonra ilk defa güzeldi ve Ayşen Hanım kahve servisi yapıyordu.

"Olay bu değil Efes, çok iyi biliyorsun bunu."

Kunt Vidar Karyeli, her durumda rasyonel ve doğru bir karar almayı başarabilen; olayları yalnızca şimdi ve sonrası için değil öncesi için de analiz edip doğru sonuçlara varmak için neredeyse kusursuz bir tahmin yeteneği olan tanıdığım en zeki adamlardan biriydi.

Ama aşk akıl işi değildi hep söylediğim gibi ve bunun da en büyük örneğiydi.

"İçeriden hiç çıkmadıklarını biliyoruz." Sigarasının izmaritini küllüğe bastırdıktan sonra başını geriye atıp gökyüzüne baktı Efes. Melisa'nın durumu ortaya çıktığından beri sürekli gökyüzüne bakıp sabır dileniyordu sanki dünyadan, hep halı altına süpürülmüş bir öfke vardı artık sanki bir üzerinde.

"*Telefonlarının* içeriden hiç çıkmadığını biliyoruz," diye düzelttim Efes'i, ikisinin bakışları da şüpheci bir şekilde üzerime çevrilmişti aynen. "Hazar'ın Karaca'yı hiçbir zaman tek başına oraya götürmemesi gerekiyordu."

"Çocuk nereden bilsin?" diye mırıldandı Kunt yüzünü sıvazlarken. "Çay ocağının arkasına adam dikeceğim, bir süre gözlemlesinler girenin çıkanın olduğu başka bir kapı var mı diye." Ardından masanın üzerindeki telefonunu da alıp ayağa kalktı ve arama yapmak için birkaç metre uzaklaştı.

Efes'in uzattığı sigara paketine bir bakış attım o an. Saygımdan masalarında içmezdim bu yüzden her zamanki gibi elimi kaldırarak reddettim.

Hava neredeyse tamamen kararmıştı.

Ardından telefonum titredi. Ceketimin cebinden çıkartıp gelen mesaja baktım. Numara kayıtlı değildi ama herhangi

bir ülkenin içine harfler karışık bir hattı olduğunu düşünmüyordum, yani mesaj tek bir kişiden gelmiş olabilirdi.

i1678p535ç013... Bir saat sonra konumda ol.
i1678p535ç013...

"Abi," diyerek kalktım ayağa elimdeki telefonu sallarken. Kunt o sırada geride oturuyordu. Telefonuma bir bakış attıktan sonra başını salladı ağır bir ifadeyle. Nereye, kiminle buluşmaya gittiğimi sadece o biliyordu.

İstanbul'un hemen dışındaki sessiz, sakin bir kasabaya yakın boş bir araziyi gösteriyordu konum. Yaklaşık kırk dakika sonra terk edilmiş bir fabrikanın kurak arazisine arabayı çektiğimde etrafta kimseler yoktu. Bu yüzden kaputa yaslanıp bir sigara yaktım ve etrafı izledim bir süre. Ardından gökyüzünü.

Eski bir inanışa göre, gökyüzü mezarlık derler. Ölen herkesin bir yıldız olduğunu ve baktığında yukarıda görebildiğini de söylerler büyükler küçüklere, henüz ölümü algılayabilecek yaşta olmadıkları için. Bu yüzden çocuklar gökyüzüne bakarlar. Asiye de inanıyordu. Belki Efes de inanıyordur, o yüzden bakıp duruyordur yukarı.

Doğru aslında. Yüz binlerce yıl önce patlayarak ölmüş ve artık varolmayan yıldızların görüntüsüdür çoğu parlaklık gökyüzündeki, artık var olmayan bir ışığa bakarız.

Evrende var olmayan yıldızlar ve yeryüzünden yok olan insanlara.

Kederiyle, tuttuğu yasla kendini harap eden insanlar için büyük bir teselli.

Asiye'yi yerin yedi kat dibine gömdüm ama ben, gökyüzünde değil o biliyorum. Şu köşedeki ağaç oldu Asiye; hasat vakti arpa, buğday, üfleyince polenleri uçuşan karahindiba... Topraktan gelip toprağa gitti her insan gibi.

Ama gökyüzü bu kadar açıkken kafamı kaldırıp da bakmama engel olamıyorum çünkü ben gitmiş olsaydım ve o kalsaydı, her gece ve bazen gündüz gözüyle bile yukarı bakar, gülümserdi biliyorum.

O yüzden sanki o bakıyormuş gibi kaldırıyorum başımı ve bazen, *bazen*, hayat biraz daha katlanılabilir olduğunda, gülümser gibi oluyorum.

Belki izliyordur diye.

Yaklaşan bir motor sesi dikkatimi dağıttığında, dört bir yana saçılan düşüncelerimi hızlıca toparladım ve son model siyah bir spor aracın fabrikanın hemen önünde durusunu izledim. Camlar tamamen siyah filmle kaplı olduğundan içeride kimin olduğu belli değildi ama kimin çıkacağını biliyordum.

Kalkavan.

Siyahlar içindeki görüntüsünü karanlığın içinde seçmek çok da zor değildi, kaldı ki aracın farlarını açık bırakmıştım. Elindeki zarfla birlikte yanıma doğru yürümeye başladığında istifimi bozmadım. Bir metre kala karşımda durdu ve zarfı uzattı. Üzerinde yalnızca büyük, siyah, bisiklet yaka bir tişört ve siyah pantolon vardı; hiç de alnına namlu dayasam beni saniyeler içinde yere serip ne olduğunu bile anlamadan Allah'ıma kavuşturacak bir tipe benzemiyordu. Daha çok, Beren'in masasında gördüğüm moda dergilerinden fırlamış bir modele benziyordu ki o dergileri niye alıyordu anlamıyordum Beren. Zaten gayet iyi giyiniyordu, bir şey öğreneceği yoktu oradan. Çok istiyorsa gidip kendi öğretebilirdi tabii sektördekilere. O zaman bu işlerden uzak ve güvende olurdu.

Zarfı aldım ve arabanın üzerine bıraktım. "Velet nerede?"

"Maçı izlemeden döner mi sandın?" diye yanıtladı Pars, sesi tok ve nötrdü. "Geçen sefer sorduğum testler..."

"Öğrenmek istemiyorum," dedim lafını keserek anıden. Bakışlarım boşluktaydı, zihnime dolan düşüncelerden kendimi arındırabilecekmiş gibi eğer Pars'ın suratına bakmasam. Ama bu teslimatı yapmaya başka biri de gelebilirdi. Benim gelmemin bir sebebi vardı her ne kadar düşünmek istemesem de başından beri.

Pars anlamış olmalı ki seslice nefes verdi ve bakışlarını uzağa sabitledi. "Fazla vakti yok gibi görünüyor," dedi düz bir sesle ama ne kadar belli etmese de hoşuna gitmiyordu bu durum onun da. "Tabii bu alanda araştırmalar da yürütülüyor laboratuvarlarda ve henüz genç. Bir tedavi bulunacaktır."

"Bir tedavi bulunacaktır da er mi geç mi orası sıkıntı," diye homurdandım ağzımın içinde, dosyayı da alıp arabanın önünden dolanırken. Ardından binmeden önce Pars'la göz göze geldim dosyayı hafifçe sallarken. "Eyvallah."

Pars başıyla veda etti.

Mers'maar laneti *tıkırında* işliyordu.

Ortalıkta gezen *madde* muhabbetini açıklığa kavuşturacak dosyayı teşkilata bırakıp doğrudan Şile'deki kumarhaneye sürdüm bu yüzden.

Girişteki güvenlik sert bakan çehremi ve duraksamadan attığım sert ve hızlı adımları gördüğü an bir tehlike olabileceğimi düşünerek girmeme engel olmak adına yan yana dizilmişti ki birinin suratına indirdiğim yumrukla kapıdan geçtim; diğeri ise peşimden bir küfür kıyamet gelip koridorda belasını bulmuştu.

Ardından bu saatte neredeyse boş görünen kokteyl salonunu geçip kulaklığından henüz hâneye izinsiz girişimin anonsunu duyan korumanın önünden ilerleyip "Beyefendi öyle giremezsiniz, Sergen Bey müsait değil..." konuşmasını yapmaya çalışan sekreteri duymazdan gelerek kapıyı açtığım gibi içeri girdim.

Hiddetle açıldığı için duvara çarpan kapının gürültüsüne pencere kenarında yaptığı telefon konuşmasını sonlandıran Sergen, burada oluşuma şaşırmayan gözlerle beni süzerken arkamdan içeri dalan beceriksiz korumalar ve mahcup sekreter bir açıklama yapmak için Sergen *Bey'lerinin* telefonunu kapatıp masasının üzerine koymasını bekliyordu.

"Efendim..."

Sergen elini kaldırdı korumanın daha fazla konuşmasına gerek duymayark. "Gerek yok, çıkabilirsiniz."

Ardından kalabalık terk etti odayı arkamıza kapıyı kapatarak. Sergen derin bir nefes alarak masanın arkasından çıktı tamamen, eliyle koltukların ve bir orta sehpanın olduğu köşeyi işaret etti kendi de geçerek. İkili bir koltuğun ortasına oturuşunu izledim; dirseklerini dizlerine yaslayarak konuyu açmamı bekler bir pozisyona geçmişti. Bu kadardı. Sahte selamlaşmalar, çay kahve söylemeler yoktu. Direkt konuya giriyordu.

"Yemin etmiştim kullanmayacağım diye ama bir önemi yok artık," dedim oldukça düz bir sesle, dikildiğim yerden milim kıpırdamadan yüzüne bakarken. "Fakirin ekmeğine basıp evini başına yıkıp ekmek teknesini devirdikten sonra suratına nakit para çarpar gibi üzerime attı baban. Yırtıp atmayı, yakmayı denedim ama ateş geçirmez gibi bana mısın demedi. O günden sonra doğru anı bekledim, o belindeki aile yadigârı silahın var ya, onunla o piç babanı suratının ortasından vurmanı diledim içimden ya da bu kurduğun dünyayı başına yıkacaktım ama ne sen ne babandı benim canımın ciğerimin dokunmaya kıyamadığımın tenini yarıp geçen bıçağı savuran. Kardeşindi. Ölü bildiğim, her defasında yüzünün görünmediği o bok çukurundan çekip çıkardığınız kardeşin. Mahzenlerin dibinde

belasını bulan kardeşin. O günden sonra ben senin kardeşini Allah'a havale ettim."

Adımlarım istemsizce orta sehpaya yürüdü o an, cüzdanımın en dibinden çıkardığım kartı suratına vururcasına savurdum. Havada savrularak ayağının dibine düştüğünde, altın yaldızı parıldıyordu. Biraz zarar görmüştü denemelerimden dolayı ama iki parçaya bile ayıramamıştım.

"*Safir*'e, *Akademi*'ye çalıştığını ve bilgi tacirliği yaptığını biliyorum. Dış dünyada dönen sistemden haberim var. Takasını yapacaksın, benim kardeşim hayatta değil belki bugün ama sen başka bir çocuğu yaşatacaksın Sergen," dedim hâlâ sakin tutmaya çalıştığım bir sesle, başını kaldırıp bana bakıyor ve gözünü kırpmadan dinliyordu beni. "Sana yeminim olsun, o çocuğun başına bir şey gelirse seni yaşatmam. Ne kadar değerli olduğun, peşime kimin düşeceği önemli değil seni öldürürüm Sergen Kahir."

Bir süre yalnızca sözlerimi sindirircesine baktı yüzüme, ardından yavaşça elini uzattı ve ayağının dibine düşen kartı ceketinin cebine koyduktan sonra başparmağıyla çenesini kaşıdı düşünürcesine. "Kim bu çocuk?"

"Öğreneceksin."

Ardından saniyeler içinde terk ettim odayı.

"Kahveni nasıl içersin?"

"Şekersiz, sade," diye mırıldandım Beren'in elleri uzanıp bir kupa çıkarırken dolaptan, bölmenin üzerine koydu ardından ve bir kapsül yerleştirdi makineye. Ama bunu zaten biliyordu, bildiğini biliyordum.

Makineden gelen boğuk sesle kahve kupaya akarken dalgalandırdığı ipek gibi görünen sarı saçlarını omuzların-

dan aşağı itişini izledim, ardından kulaklarının arkasına sıkıştırdı birkaç tutamı. Ne zaman garip bir sessizlik olsa ve söyleyecek bir şey bulamasa saçlarıyla oynardı. Parfümü kurtulmasının bir yolunu bulurdu böylece teninden ve benim ciğerlerime dolardı.

Fuat Hoca'nın ofisinin kapısını kapattım o an. Merakla baktı omuzlarının üzerinden ne yaptığıma ama bir şey söylemedi. "Neden insanların kahve tekliflerini hayatında biri olduğunu söyleyerek reddediyorsun?"

Beren'in rahatsızca kahve kupamı tezgâhın üzerine bırakışını izledim teşekkür eden gözlerle. Ardından döndü, kollarını göğsünde birleştirerek pencereden dışarı yağmuru izlemeye başladı. "Reddetmesi daha kolay oluyor."

"Yalan söylemiş oluyorsun."

"Neden merak ediyorsun?"

"Merak etmiyorum, doğru olmadığını söylemeye çalışıyorum," diye mırıldandım, kendime tokat atasım gelmişti. Neden bu konuyu açmıştım ki? Neden konuşuyordum? Kahvemi zıkkımlanıp çıksaydım ya odadan.

"Neden?" diye sordu Beren, ağır bakışları yavaşça bana çevrildiğinde. Beş saniyeden uzun bakabildiğim olmamıştı yüzüne, o farkındayken. Gözleri fazla yoğundu. Bana hissetmekten kaçındığım şeyler hissettiriyordu. Bir saniye daha uzun kalırsa gözlerim yüzünde, bir şey yapmaktan korkuyordum.

"Çünkü bir gün ilgin olabilecek biri hayatında gerçekten biri olduğu düşüncesiyle sana yaklaşmaktan vazgeçebilir, üzücü olmaz mıydı?" *Ne kadar sikko sikko sorular bunlar. Aferin. Daha çok sor da ne bok olduğunu görsün.*

"İlgim olan biri hayatımda biri olmadığını biliyor."

Boş duvarla bakıştığım sırada kendi kendime kızıyordum ki Beren'in cevabı durmamı sağladı o an. Birkaç kez

idrak etmek istercesine kırpıştırdığım gözlerimi kaldırıp bir cesaret yüzüne baktığımda pencereden yağmuru izliyordu yine. "Buna rağmen bir şey yapmıyor," diye devam etti ardından, bakınca insanın can bulduğu gözlerini üzerime çevirerek. "Yani kime ne söylediğimin hiçbir anlamı yok."

Aptal değildim. Aptaldım ama bu konuda aptal değildim işte. Aptal gibi görünmeye zorluyordum sadece kendimi, o haberi aldığım sabahtan beri.

Beren, Kunt'la nişanlanacakmış.

Çünkü onu ilk ben görmüştüm. Ve bir aptal gibi, ilk ben gördüm diye bana kalacağını sanmıştım. İçinden çıkamayacağımı düşündüğüm gecelerin birinde yağmurun altında soğuk bir İstanbul kaldırımına çökmüştüm ki kâğıt bir bardakta şekerli, sütlü bir kahve getirmişti bana. Şemsiye tutuyordu başının üzerine, bu yüzden ben de ıslanmıyordum artık biraz yesem de hâlâ yağmuru.

Ama herkese getirmişti aslında kahve. Nöbet tutan herkese o akşam, Kunt'un evinin önünde. Ben özel değildim. Yine de o zehir gibi şekerli kahveyi içmiştim son damlasına kadar ve en korkunç olanı da keyif almıştım bundan.

Zamanla fark ettiğinden midir bilinmez, sade ve sütsüz kahveler konmuştu önüme ne zaman yine birileriyle birlikte bana da kahve getirse.

"Belki şartlar uygun değildir," dedim o an, aptalcaydı. Çünkü Beren birkaç saniye gözlerimin içine bir cevap ararcasına bakarken nabzının ne kadar yükseldiğini ve buna aslında ne kadar sinirlendiğini fark etmemiştim bile.

"Bir adam tanıyorum," diye mırıldandı kapıya yürüyüp kolu indiren sert adımlarını durdurup da bana omzunun üzerinden bakmadan hemen önce. "Bir kadına sırılsıklam âşık. Ve eğer kadın ona şartların uygun olmadığını söyleseydi, *şartları sikerim* der kadını alırdı. Bana bir keresinde

aşkın akıl işi olmadığını söylemişti. O yüzden akılla, plan-
la, şartlarla ilgisi yok... Sen beni sevmedin."

Bir hançer gibi göğsümün ortasına sapladığı sözlerinin birkaçı tanıdıktı aslında ve ona Kunt'un ağzından duyduğu kelimelerin aslında bana ait olduğunu söylesem muhtemelen durumu daha da kötüleştirirdim ama nasıl içinden çıkacağını da bilmiyordum durumun. Bu yüzden bunca zamandır tasmasını sıkı tuttuğum aklımın iplerini, ben yağmurlu bir akşam soğuk bir odada *bıraktım*.

Beren'i elinden yakaladığım gibi odaya geri çektiğimde diğer elimle kapıyı kapattım ve karşısına dikildim öylece. Daha önce hiçbir durum, hiçbir zaman ve mekân ona bu kadar yaklaşacak kadar delirmemi sağlamamıştı ama madem kartları açık oynuyorduk, korkacak değildim aşktan.

"Kızım haberin olsun ben sana köpek gibi âşığım," diye fısıldadım suratına doğru, gözlerine baktığım altıncı saniyede. Kim sarhoş olmazdı bu kadar yakından? Belki de bu yüzden kontrol etmiştim ne kadar içtiğimi de hep. "O siktiri boktan şekerli kahveyi kapının önüne getirip adam yerine koyarak kafama şemsiyeni tuttuğun günden beri. Ama sen nişana *olur* dedin. Senin nişanını kestiler. Ne yapsaydım? Komutanımın karşısına geçip evlenemezsin onunla ben âşığım mı deseydim? Sen adımı bile bilmiyordun o zamanlar, Karam'la Kunt'un çıktığı maça kadar bilmiyordun. Sonradan öğrendin. Ben senin adını duyduğum ilk gün yüzünü ezberledim. Topuklularının zeminde çıkardığı sesi tanır hâle geldim. Nişanı attıysan attın, beni ilgilendirmezdin artık. İlgilendirmemeliydin de. *İlgilendirmemelisin de*. Ama *çok* zorluyorsun artık beni. Anla artık."

Bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı dudakları ama nefes aldı sadece. Söylediklerimi teker teker akıl süzgecinden

geçiriyormuşçasına bakıyordu gözlerime, bir çıkış yolu arıyordu kendine; bir samimiyet emaresi, *inanmak için.*

Çok yanlış bir şey yaptığım düşüncesine kapıldım o an. Hiçbir şey için değilse bile ve her şeyi yanlış anladıysam, her gün yüzünü görmeye devam edeceğim bir kadının gözümün önünde bir başkasına...

Ama o göğsümden itti beni, yumruk yese sarsılmayacak gövdem kapıya yaslandı aniden ve topuklularına rağmen boyuma yetişmeyen boyunu saçlarıma daldırdığı parmaklarıyla kafamı kendine çekerek eşledi benimle. Bir kadını dudaklarından öptüğüm bir zaman olmuş muydu hiç, zannetmiyordum.

Dönüşü yoktu.

Kaçışı yoktu.

Ama bunu ona söylemedim.

Beren sen hep benimdin.

9
RUS MAÇI

Hayata dair bildiğin ne varsa yalan... Kaç yaşında olursan ol yeniden başladığın günler gelecek. Kapıyı tıklatıp hazır olup olmadığını sormayacaklar ya da bir çanta hazırlayıp çıkacak vaktin olmayacak bulunduğun yerden; seni aniden yakalayan bir savaşın ortasında silahsız ve savunmasız kalacaksın. Kaç tanesinden sağ kurtulabilirsen, o kadar sağlam basacaksın ayaklarını yere. Seni omuzlarından tutup sarsacaklar koca koca adamlar *ağla* diye, *bağır* diye, *tepki ver* diye. Şiddeti gittikçe katlanacak her seferinde. Katlanamadığın noktaya geldiğinde gözlerini kırparken bir kez daha düşün çünkü karanlığın ardından gözkapaklarını kaldırdığında başka bir savaş alanında olacaksın. Sen *kadınsın*.

Vazgeçtiğin, yenildiğin, yorulduğun zaman savaşın başlar.

Hayat itekler seni ucundan her seferinde biraz daha ileri gitmen, biraz daha risk alman, biraz daha yoğun yaşaman için duyguları; kalbin kaldırabilecek mi ya da ne kadarıyla başa çıkabileceksin? İstiyorsan ağla, pek bir faydası olmaz. Terini silip gölgesinde dinlendiğin meşe ağacından uzaklaş, dönemezsin; odunu yaşken yakmak zordur ve en zehirli duman hayatta kalanlardan çıkar. Savaşırlar çünkü *kalmak* için. Hayatta.

Senin gökyüzün neresi?

Başını kaldırıp da göğe baktığında görebildiğince yıldız var, hiçbiri yolunu aydınlatmıyor; nankörlükleri en karanlık gecelerde ortaya çıkıp sana *yalnız olmadığını* fısıldamalarından. Oralarda bir yerlerde yüz milyarlarca gezegen, galaksi ve çok daha fazlası varken yalnızca ve yalnızca bu dünyada milyarlarca insanla yaşıyorken gerçekten yaşadığın acı, ihanet, hayal kırıklığı ve çaresizlikte yalnız mısın sandın?

Yanıldın.

Kapısını çaldığın terapistler sana bir ilacın anında etki edip dokunduğu gibi yardımcı olamazlar. Bu yüzden empati yeteneğini geliştirip acını kafanın içinde büyütmemene çabalarlar. *Dizi yaralandı ve kan akıyor diye ağlayan bir çocuk görürsün ama bir yetişkin göremezsin. Yetişkin acıyı yutar; yarayı temizler ve sarar. Her yaranın göreceği muamele budur ve bu olmalıdır. O yüzden kanıyor diye bir köşede zırıl zırıl ağlamayı bırak, temizle ve kapat. İyileşir. İyileşmeyecek olsa ölürdün.*

İyileşmeyecek olsa, *şimdiye* ölmüştün.

Ve kabuk bağladığında kaşıma yarayı. Yeniden, yeniden insanlara anlatıp durma; kafanın içindeki o tiyatro sahnesini yık ki oyuncular bir daha sahne almaya yüz bulamasınlar. Yaşananlara yalnızca *olay* ve *durum* gözüyle bakmak çok mu zor? O zaman harekete geçmek ya da unutmak da kolay olurdu. *Ben unutmuyorum.* Adım Karaca. *Ve affetmiyorum da.*

En son ne zaman doğru dürüst, hayatın içinde bir derde yanmıştım hatırlamıyordum. Süt bozuk çıksa gecenin bir yarısı ve ben kahveyi sade içmek zorunda kalsam meselâ, yine Öktem'le evimizin kapısı bozulsa ve açık çilingirci aramak için sabahlara kadar dikilsek kapanmayan kapının önünde, fazla patates kızartması yediğim için midem ağrısa

da sızlanıp dursam ya da önemli bir iş görüşmesine giderken sağanak yağmurun altında şemsiyesiz kalıp donuma kadar ıslansam.

Eğer abim maç gecesi ortadan kaybolmasaydı ve Ali Fuat Dinçer benim kapımı hiç çalmasaydı Kunt Vidar Karyeli'yle tanışmazdım hiç belki de o zaman. Alihan'la birlikte dördüncü sınıf derslerine girerdim hastanede; sabahlara kadar ders tekrarı yapar ve ertesi günün konularını önceden çalışmadan uyumazdım, böylece annemin aklı yerinde olsa duyacağı gururu göğsümde taşıyarak uyanırdım her sabah.

Ucuz otomat kahvesi ve iki malzemeli kafeterya sandviciyle kahvaltı ederdim diğer öğrencilerle birlikte, tabii sırf geçen yaz geç saatlere kadar bir barda çalıştım diye adımı eskorta çıkarmayan sınıf arkadaşlarımla birlikte. Ama eskortların hikâyesini biliyorum artık, o yüzden gocunmuyorum; eski Karaca gocunurdu. Ortalığı dağıtır, herkesin suratına ne düşünüyorsa söyler ve sonra da gidip molalarda bir tuvalet kabininde hüngür hüngür ağlardı.

Çünkü bir kadın bel altından vurulduğunda, hele de tacize uğramış ve yarası olan bir kadın; kaç gün boyunca ölmek isteyeceğini kafasının içinde yaşadığı ve kendine yaşattığı cehennemin fragmanını görmeden tahmin edemezdi hiç kimse. En acısı da bunu yalnızca karşı cins değil, kadınlar da yapıyordu kadınlara.

Öğle aralarında muhtemelen ezber yaparken tek başına otururdum, belki arkadaşlarından vakit bulursa Alihan geliverdi yanıma ama tüm bu olanlardan sonra okula dönebilirsem yüzüme bakacağını sanmıyorum.

Bazen etraf zifiri karanlık ve gökyüzü açık olsa da hiç yıldız göremiyorum yukarıda.

Dua ediyorum ama nereye gidiyor bilmiyorum. Bir işaret için dizlerimin üzerine çöksem, yalvarsam, af dilesem

bir cevap alır mıyım? Ama sormadığım soruların bile cevaplarını alıyorum artık bugünlerde ve gittikçe daha zayıf atıyor sanki kalbim, tutunmak istemiyorum yaşama. Olaylar ve durumlara yalnızca oldukları gibi bakamıyor ve oldukları gibi kabul edemiyorum onları.

Yavaş yavaş yok oluyorum ve bunu gizleyemiyorum artık sanki, herkes biliyor.

Bakışlardan anlıyorum.

"Bu şekilde başlayabileceğimizi düşünmüyorum Karaca," diye mırıldandı Beren, elinin üzerinde ısıttığı fondöteni bir yere sürmeden gözlerimden akan yaşları silerken. Durduramıyordum. Ardından Öktem'le göz göze geldiklerini hissettim, Öktem arkamda olduğu için göremiyordum. "Ben biraz buz getireyim," dedikten sonra kapının kapanış sesini duydum sadece.

O an Beren, seslice nefes vererek kalçasını önümdeki masaya yasladı. Hemen önünde oturuyordum. Üzerimde siyah saten bir gömlek, altımda uzun bacaklarımı saran siyah bir kot vardı ve giyinmem için bir çift siyah stiletto bırakılmıştı odanın kenarına. Sponsorların gönderdiği askılar dolusu kıyafet ve diğer eşyaları istememiştim. Halıda poz vermeyecek ya da basınla röportaj yapmayacaktım da, arka kapıdan girip arka kapıdan çıkacaktım hayalet gibi.

Duş aldıktan sonra saçlarımı düzleştirmiş, ne kadar uzadıklarını gördüğümde yeniden ağlamaya başlamıştım. Duştayken durduğumu düşünüyordum ama sanırım kendimi tutmak konusunda beceriksizin tekiydim artık. Musluk bozulmuş gibi asla durmuyordu gözyaşlarım.

"Karaca, biliyorum tek kelime etmemek için yemin etmiş gibisin bugünlerde ama en azından bana iyi olacağını söyleyebilir misin? Hepimizin buna ihtiyacı var," diye mırıldandı Beren, boşluğa dalmış gözlerimi yüzüne çevirdi-

ğimde. "Senin tarafında ne oluyor bilmiyoruz hiçbirimiz ama bir şeyler olduğu belli. Geçen gün Behzat Karyeli'nin aracının seni eve bıraktığını Kunt biliyor mesela ya da ondan önce Ferman Egemen'le çay ocağında buluşup arka kapıdan çıkarak bir yere gidip döndüğünüzü. Ayrıca Aliye Karyeli'nin odasından çıkmıyormuşsun, yardımcılar piyano çaldığını söylüyorlar. Umarım iyi geliyordur sana orada çalmak ama..." Kelimeleri toparlayamıyormuş gibi dudaklarını ıslattı Beren, ardından kaçırdığı gözlerini kırpıştırdı birkaç kez. "Biz... Endişeleniyoruz. Onca şey oldu, evet ama hakkımız var bence hâlâ buna. En azından Behzat Karyeli'yle ne görüştüğünü söyleyemez misin? Teşkilatta seni görenler olmuş."

Bakışlarımı önümde tuttum. Masa, hemen pencerenin önüne çekilmişti. Bu yüzden önüme baktığımda bahçedeki yeşillikleri sulayan görevliyi ve güvenlik kulübesindeki çocuklara çay ikram eden Ayşen Abla'yı görebiliyordum. Herkes çok heyecanlı, çok dikkatli ve çok sessizdi bugün.

Ben değildim.

Sabah kalktığımda beni almaya Beren ve Öktem'in birlikte geldiğini görmüş, itiraz etmeden anneme veda edip onlarla birlikte Kunt'un evine gelmiştim. Burada bir şeyler atıştırmaya çalışmış, duş almış ve Beren'in benim için hazırladığı kıyafetleri giymiştim. Kunt yoktu. Efes yoktu. Polat bile yoktu. Kimse yoktu burada. Simalarını algılayamadığım çocuklar aşağıdaydı, ne zaman beni görse kocaman gülümseyerek istediğim bir şey olup olmadığını soran Ayşen Abla buradaydı, hatta kızı Ayça bile buradaydı ve maçı birlikte salonda izleyecekleri için çok heyecanlıydılar ve Dilberay Anneanne'yi bile görmüştüm kısa bir süreliğine çünkü Kunt'un burada olacağını düşünerek sabahın köründe gelmiş ve dönmek zorunda kalmıştı kadın ama Kunt yoktu.

Kunt yoktu.

Kunt yok. Bugün Vidar var.

"Vay be, bütün haberlerde dünkü basın toplantısı var," diyen Öktem'in keyifli sesini duydum bir süre sonra beni girdiğim transtan çıkartan. Bir bezin içine sardığı buzu Beren'in eline verdiğinde Beren göz altlarıma tutmak için izin istedi, elinden alıp kendim yasladım yüzüme. Gözlerim o kadar şişmişti ki makyaja biraz olsun o şişlik inmeden başlamak istememişti Beren. Bugün maça çıkacak olan Kunt olsa da şimdiden dayak yemiş gibi görünen bendim.

"Birkaç ay etkisi sürer," diye yanıtladı Beren onu, elinin üzerindeki fondöteni peçeteye silip çöpe atarken. Sanırım tamamen vazgeçmişti fondötenden.

"Nasıl kalktı yerinden, devirdi sandalyeyi hiddetiyle, *Vladimir* denilen o Rus herifi gömüyordu ama yere?" Öktem'in sesi biraz fazla heyecanlı çıkıyordu. Sanırım tüm bunlardan keyif alan ve maçı izlemek için heyecanlı olan bir o vardı. "Ama piç kurusu fazla kaşındı. Sen gel, rakibinin nişanlısına tüm kameralar karşısında öpücük at. Son dakikaya kadar tahriklerine gelmeyeceğini düşündüm Kunt'un ama bu son noktaydı gerçekten."

"Başka bir zaman olsa sinirlerine hâkim olabilirdi," diye mırıldandığını duydum Beren'in. Gözlerimi kapatıp gözkapaklarıma da buzları yasladığım için iki elimle, hiçbir şey göremiyordum artık. "Mesela Karacacığım bir iki kelime de olsa etseydi bu hafta... Ama adamın kafası çok dolu. Efes'in söylediğine göre şampiyonaya hazırlandığı gibi sıkı antrenman yapamadı bu sefer, yalnızca bu son bir iki ay işte. Genelde sporcular aylar öncesinden hazırlıklara başlar ki bu maçın olacağı geçen yazdan belliydi."

Tek bir kelime çıkmamıştı gerçekten de ağzımdan. Çıkartamamıştım. Bakamamıştım bile doğru düzgün yüzü-

ne; altın harelerini en son ne zaman yüzümde gezinirken görmüştüm ya da en son ne zaman gülümsemişti bana ve gamzelerinin çizgisini ezberlemeye kalkmıştım yine?

Kış bahçesinde hayal edip duruyordum ikimizi. Ben kendime sütlü, ona sade kahve hazırladıktan ve o bana ağzımın tadını bilmediğimle ilgili laf attıktan sonra battaniyenin altında birlikte yaz yağmurlarını izleyecektik ve Tosbik'in minikleri şöminedeki ateşle oynamaya çalışırken tatlı seslerini dinleyecektik. Belki ben çocukluğumla ilgili anılar anlatırken dikkat dağınıklığım yüzünden parmağımdaki yüzükle oynar dururdum. Belki de başımı omzuna yaslar yüzüne bakarken bana bir şeyleri açıklamasını dinler ve ona yine, yeniden hayran olurdum.

Elimde şırıngayla gelirdim yanına, kan alabilmek için damarından. Sürekli pratik yapmak gerekiyordu sonuçta. İzin verir miydi? Verirdi. Kunt Vidar Karyeli bana istesem çok şey verirdi. Ben ona tek kelimeyi çok görmüştüm son günlerde. Ben ona, tek bir bakışı çok görmüştüm.

Ben ona hiçbir şeyi çok görmüştüm Behzat'ın evinde kalarak.

Buzları bir süre sonra gözlerimden indirdim ve masanın üzerine koydum. Beren bir peçeteyle yüzümü silmeme yardımcı olduktan sonra bir baktı ve "Daha iyi," diye mırıldandı elinde kapatıcıyı alırken. Arkama yaslandım ve bana makyaj yapmasına izin verdim, yoksa başıma bir şapka takıp gidecektim arenaya.

"Sence kim alır maçı?" diye sordu Öktem. Son zamanlarda insanları cevapsız bırakışım herkesin dilinde olduğundan, bana sormadığını net bir şekilde algılayabilmiştim.

"Tüm bunlardan önce sorsaydın sen daha sorunun sonuna soru işaretini koymadan cevabım Kunt olurdu." Göz altlarımda geziniyordu fırça darbeleri. İstemsizce titredi-

ğinden gözkapaklarım "Rahat bırak kuzum gözlerini," diye mırıldanmak zorunda kaldı Beren yüzüme eğilerek. Ardından kapatıcıyı dağıtmaya devam etti. "Ama son zamanlarda... Bilemiyorum Öktem. Sanki kimse artık maçı önemsemiyor. Kazanıp kaybetmenin bir önemi yok, Halit'i durduramadıktan sonra."

"Efes de öyle."

Beren'in durakladığını hissettim. Gözlerimi açtığımda, likit bir allık şişesi vardı elinde ve yanaklarıma sürüyordu başka bir fırçayla. "Efes'le konuştuğunuzu bilmiyordum. Yani... Son olaylardan sonra."

"Melisa'ya bana olduğundan daha kızgın," diye cevapladığını duydum Öktem'in. "Öfke listesinin başında Melisa varken şu an benimle olan durumunu çok gözünün gördüğünü düşünmüyorum." Efes, Melisa'nın bebeğini kaybettiği günden beri ortalıkta ruh gibi dolanıyor ve herkese çok gergin cevaplar veriyordu, her ne kadar daha fazla gözlemlemek için pek de aralarında olmasam da. Çünkü Beren haklıydı, Aliye Hanım'ın odasından çıkmıyordum. Rahatsız etmesinler diye kendimi kilitliyordum oraya. Orada *bir şey* bulmuştum.

Melisa'yı görmemiştim bile, nereye kaybolduğunu bilmiyordum. Karam akşamları annemle çay içmek için uğruyordu. Ne zaman annemin ona meyve doğradığını görsem başka bir krizin eşiğine kadar geldiğimden pek salona inmiyordum ben de. Karam her ne kadar birkaç kez benimle konuşmaya çalışmış olsa da benim kelimelerim azdı son günlerde ve yalnızca annemeydi. En azından bir süre öncesine kadar.

"Neden terk ettin onu?..."

"Kucağında abimle?..."

"Aklında bile yoktu aslında değil mi?..."

"Çocukken bile ne kadar âşık olduğunu dinlerdim ağzından, anne, niye?..."

Esved uyanmıştı ama artık her şeyi bildiğimden onu görmeye yüzüm yoktu. Yalnızca yüzüğünü başucuna bırakmıştım günden güne durumunun daha iyiye gittiği haberini Basri'den alırken.

"Sahi, Melisa nasıl?" diye sordu Öktem nihayet, benim de merak ettiğim bir konuyu dile getirerek. Beren sanırım şu an, bronzlaştırıcı olduğunu düşündüğüm bir makyaj ürününü uyguluyordu suratıma.

"İyi. Olabildiği kadar. Dün teşkilata dönmüş, Behzat Karyeli'nin odasından çıkmamış bir süre. Nutuk yedi sanırım, enişte sonuçta. Ardından işbaşı tabii... Sanırım Efes'e anneleri Lalifer Teyze'ye söylememesi için yalvarıyor her fırsatta ama Efes böyle şeyleri zaten annesine söylemez, içine atar. Delirdi zaten çocuk gökyüzüne bakıp duruyor." Beren bir kırmızı ruj çıkardı ardından çantasından. "Karam'la bir hesaplaşmaları olmuş diye duydum. Aynı ortama girince birbirlerinin varlığını toptan nasıl yok sayıyorlar, bir görsen..."

"Efes, Karam'ı suçluyor ama adamın haberi bile yokmuş ki..." diye mırıldandı Öktem. "Bu maçı hayırlısıyla bir atlattıktan sonra kız kıza kutlama yapıp biraz içip dertleşsek mi?"

"Olur. Sen de gelir misin Karaca?"

Beren, bana rimel sürmeyi bıraktığında gözlerimi birkaç kere kırpıştırdım yüzüne bakarken. İstemsizce, en son birkaç kız aynı evde toplandığımızda nasıl bir gece geçirdiğimizi hatırlamıştım ve hâlâ bandajlı olan avucumun içi kaşınmaya, kalbimin ritmi bozulmaya başlamıştı.

Uykusuzluk çeken birine sorular sorarsanız, şanslıysanız belki son sorunuzu ucundan yakalar ve kafasına göre cevap

verir. Sizi dinlemediğinden ya da umursamadığından değil, beyinsel fonksiyonları aşırı uykusuzluğa bağlı olarak yavaşladığından ve idrak mekanizması neredeyse devre dışı kaldığından, refleksleri zayıfladığından olur bu. En son ne zaman uyuduğunu ve gecelerini yazıları silinmeye yüz tutmuş bir defterdeki melodileri çalmaya harcayan birine tek bir soru sorarsanız, muhtemelen konuştuklarınızın arasından yalnızca birkaç kelime yakalar ve o yakaladığı kelimeler de onu kafasının içindeki çok başka, çok derin, çok uzak yerlere götürür andan tamamen koparark. Yine onun suçu değildir bu. Su vermediğin bitki kurur, güneş gören yerden aldığındaysa çiçek açmaz; bakımını yapmadığın bitki büyümez, mevsiminde olmayan hiçbir ağaç meyve vermez.

Beren'in başını çevirip arkamda bir yerde dikilen Öktem'e bir bakış attığını gördüm, endişe vericiydi. Öktem'in tepkisini göremedim fakat Beren'inkinden pek farklı olamazdı. İki arkadaş... Pekâlâ, biri kuzen ve eski arkadaştı, kafa kafaya verip bana bir çekidüzen vermeye karar vermişlerdi bu sabah çünkü birkaç saat içinde ülke tarihinin en önemli boks maçı gerçekleşecekti ama benim kalbim resmen durmuştu, *atmıyordu*. Bir iskeleti süslemeye çalışıyorlardı sabahtan beri. Ne kadar işe yaramıştı yaptıkları bilmiyordum ama aynaya bakmayacaktım zaten.

"İyi görünüyorsun," diye mırıldandı Beren önde, arkasından ben odadan çıkarken Öktem. Masanın kenarında unuttuğum ceketi giymem için bana doğru tuttuğunda, itiraz etmeden bir kolunu kolumdan geçirdim ve ardından dönüp diğer kolunu da giyerek yakalarımı düzelttim kör bir şekilde. Olmamış gibiydi çünkü Öktem el atmıştı.

"Neyin savaşını veriyorsun şu an kafanın içinde bilmiyorum Karaca ve en az herkes kadar ben de bir şeyler döndüğünün farkındayım ama şunu bil ki," diye mırıldandı ka-

pıya bir bakış atarken, Beren çoktan çıkmış ve muhtemelen merdivenlerden de inmişti bile. "Ben sana, ne yaparsan yap kızmayacağım. Sen sağ ol, yeter bana. O yüzden yanında olduğumu bil. Birini öldürmeyi planlıyor olsaydın bile elime bir silah verdikleri sürece senin için çeker vururdum."

Zihnimin arka taraflarından gelen, kısık bir ses *yalancı* diye fısıldadı o an sağır kalamayacağım bir şekilde. Ama ben böyleydim zaten son zamanlarda hep. Birileri bana bir şey söylüyordu ve o ses yalancı olduklarını fısıldıyordu, en basit durumlarda bile kimsenin hiçbir lafına inanmama izin vermiyordu. Bir tek geceleri annemin dizine yattığımda, annem saçlarımla oynarken ortadan kayboluyordu ve annemin söylediği bütün yalanları kucaklamama neden oluyordu. Abimin geç geleceğini bu yüzden sabah kahvaltıda ona trip atmamız gerektiğini söylüyordu mesela, Karam yalnızca akşam çayına gelse de başımı sallıyordum bir yaş gözümden annemin dizine akarken ya da parmağında yüzüğünü bulamadığı için bana nereye sakladığımı soruyordu ve ben de hiç elime geçmemiş bir yüzüğü yukarıda unuttuğumu, ayağa kalkınca getireceğimi söylüyordum ama yalnızca bir süre sonra ikimizden birinin uykuya dalacağını bildiğimden.

Halit Tasmas'ın bana verdiği nilüfer kolyesini anneme vermiştim ve benimle iki gün konuşmamıştı ne de olsa.

Gerçekle kafasının içini öyle bir karıştırıyordu ki bazen kendine gelmesi saatler, çok yoğun duygulara kapıldığı zamanlarda ise günler sürüyordu; ona kızamıyordum. Tek yapabildiğim dizine yatıp elini saçıma götürmek ve o televizyon izleyip bana bir şeyler anlatırken, ağlamaktı. *Ağlamak*. İçin çıkarcasına sessizce ağlamak. Seni boğacağını bildiğin hıçkırıkları yutmak boğazından aşağı. Daha önce hiç ağlamamışsın gibi ağlamak, öyle ki, gözlerinin etrafın-

da kalıcı kırmızı halkalar oluşması ve şişliğin hiç inmemesi çünkü hiç duramayışın, durduramayışın yaşları.

Kafanın içinde fırtına koparken söyleyecek çok bir şey kalmıyor zaten dünyaya karşı.

Öktem, maçı evden takip edebilecekti yalnızca çünkü dışarı çıkmaya izni yoktu. Bu yüzden çocuklardan birinin sürdüğü, Polat'ın ön koltuğunda belirdiği bir aracın arka koltuğuna geçtik ikimiz de ve sessizliğin boyut atladığı bir yolculuk başlamış oldu.

Şehrin farklı yerlerine asılmış *Karyeli ve Vladimir* pankartlarını görmek, meydanlardaki büyük ekranlarda maç öncesi yorumcuların programlarının verildiğini; her zerrem *ana*, *gerçeğe*, *hayata* dönmemi söylüyorken bana kafanın içindeki hapishaneden bir türlü çıkamamak çok kötü hissettiriyordu. Kötü hissetmek için nedenlerim varken hiçbir zaman kendime izin vermemiş ve hak görmemiştim. Benim kitabımda yorulmak yoktu, tembellik vardı eskiden. Ama tembel olduğumu söyleyemezdim bu durumda. Belki kötü bile hissetmiyordum çünkü hissedebilmek için zaman ve mekân algılarının açık olması gerekiyordu öncelikle; benim değildi, ben *hissetmiyordum*.

Kunt'un, annesinin odasının kapısına kadar gelip kapıyı yerinden söküp çıkaracak gücü varken o tahta parçasının diğer tarafında kalarak tüm gece beklediğini bana söyleyen annemin gözleri bile endişeyle parlamıştı birkaç gece önce. Bense kahvaltı tabağımı olduğu gibi bırakmış, birkaç yudum suyla boğazımı ıslatmış, ardından odama çıkmıştım Dr. Marc annemi kontrole geldiğinde.

Ya her şey bittiğinde biz de bitersek?

Artık bitsin diye dişimizi sıka sıka, çenemizi kitleyen ve dizlerimizi titreten her şeye dayanarak bir gün daha, bir saat daha, *biraz daha* geçirdiğimiz günlerin ardından biz

de bitersek? O zaman bunca acının, üstesinden geldiğimiz zorlukların ve baş etmeye bir akıl feda ettiğimiz savaşımızın ne anlamı kalır?

İnsan doğar. Yaşamak için. Ana karnından çıktığı ilk an sessizse bebek, doktor yüzüstü yatırıp sırtını ovalar ki ciğerleri havayla dolsun ve *bu kadar,* dünyayla tanışan çocuk *ağlar*. Ne yapacağını bilemediği için ağlar. Ciğerlerine çektiği ve ona yaşamı üfleyen oksijen ona garip geldiği için ağlar. Çünkü o kadar uzun zamandır dar, ıslak ve karanlık bir yerdedir ki birden ortasına bırakıldığı bu alan fazlalığında, gürültüde, görsel karmaşada ne yapacağını bilemez.

Uzunca bir süre karanlığın içinde kaybolmuş insan, gün ışığına çıktığında aydınlık ona neredeyse *ceza* gelir. Sosyal anksiyetesi yüksek seviyede bir bireyin hiç giymek istemediği kıyafetler içinde, hiç oynatmak istemediği ayaklarıyla kalabalık bir şehrin sokaklarına çıkması ve ortak alanlarda yemek zorunda kalması gibi, sudan çıkmış balık gibi, bir annenin rahminden çıktığı ilk an dünyayı ağlayarak kucaklayan bir bebek gibi içine uzun bir süre tıkılı kaldığı alan değiştiğinde, dünyaya geldiğinde, *savaş bittiğinde* bunca zamandır tek bildiği öylece durmak, öylece savrulmak, sızlah çekip hayatta kalmaya çalışmak olan insan ne yapar?

Eskiyi yadırgar. Yeniye alışmaya çalışır. Dengeyi kuramazsa aklını kaybeder.

Yok olur.

Bunca zamandır yaptığın yaşamak değil, *hayatta kalmaksa* artık tek savaşının yalnızca kendiyle olduğunu fark ettiğinde insan ne yapar peki?

Arenanın etrafındaki kalabalık, film kaplı camların ardında kim olduğunu göremediğinden her içeri giren aracın etrafını sarmaya çalışması bütün stresimi ikiye katlamıştı. Güvenlik aracı hızlıca kontrol ettikten sonra şoför bizi

doğruca kapalı otoparka soktu, ardından asansöre yakın ve özel ayrılmış bir bölgeye park etti aracı. Herkesin inmek için kapılarını açtığını fark ettiğimde ancak derin bir nefes alıp kapımın koluna uzanabilmiştim ben de ki benim yerime Polat açmıştı bile.

Bakışlarımı yüzüne doğru kaldırarak çıktım dışarı. Topuklular rahat değildi ama çok da umurumda olduğu söylenemezdi, yürüyordum işte.

Polat'ın gözleri boynumdaki zincire takılana dek Karayel'in dişi ve kardelen işlemeli alyansı boynumda taşıdığımı unutmuştum.

Beren, kulağındaki kulaklığın üzerine basıp "Beş dakikaya," diye yanıtladı, sanırım bir çağrı almıştı. Ardından Polat aracının kapısını kapadı ve ilerleyip asansörün düğmesine bastı. Sanırım şoför burada kalıyordu.

Üçümüz birlikte asansöre bindiğimizde tek düşünebildiğim burada hiçbir şeyin çekmediğiydi. Burası boşluktu. Burası yoktu. Burası faraday kafesiydi, burası *bir karış*tı.

Sen iyi falan değilsin, klostrofobin mi var? Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve boynumu kıtlattım iki basit hareketle. Burası biraz fazla darlaşmaya mı başlamıştı, içerisi biraz sıcak mıydı yoksa bana mı öyle gelmişti bilmiyordum ama ceketimi çıkarıp koluma astım o an. *O tabutun içinde ben vardım*. Sertçe yutkundum gözlerim asansörün dijital ekranında geçmek bilmeyen sayıların üzerinde gezinirken. Sadece iki kat çıkmıştık ve sırf üç kat otopark indiğimizi biliyordum. *Sen düşünmüyor musun bazen? Bir şeylere engel olabileceğini, eğer yeterince iyi analiz edebilseydin durumu, bir şekilde öngörebilseydin…* Elimi boynuma götürdüm masaj yaparcasına hareketlere başladığımda, kızarıklık bırakacağını biliyordum ama umurumda değildi.

"Karaca sen iyi misin?"

Beren'in sorusunu tamamen duymazdan geldim kapının önüne ilerleyip asansörün varacağımız kattan önceki düğmesine basarken. *Keşke tehlikeli bir kelimedir, diline süreni pişmanlıkla zehirler. Geçmiş zamanı geri getiremezsin, dönüp bir şeyleri değiştiremezsin.*

"Her şeyi unut, her şeyi birbirine kat, karıştır kafanı," diye fısıldadım çok, çok kısık bir sesle kendi kendime, Polat da Beren de telaşla dibime girip bana alan tanımazken. Boğuluyor gibi hissediyordum, ceketi elimden düşüreli çok olmuştu ve biraz daha kapı açılmazsa bayılabilirdim bile. "Ama ben bugün buradaysam, senin için." *Bunu unutma. Bunu kafanın içindeki karmaşaya katma. Ayrı kalsın. Kendi Faraday Kafesi'ni kur, orada bana yer bırak. Dış etkenler içeri müdahale edemesin.*

Kapı açıldığı gibi kendimi dışarı attığımda dizlerimin ve ellerimin üstünde yere kapaklandım, biraz daha ileri düşsem neredeyse merdiven boşluğundan metrelerce aşağı uçacaktım o an.

"Karaca beni korkutuyorsun, neyin var?" Beren ağlamaklı bir sesle önüme çöktüğünde almaya çalıştığım derin nefeslerle kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum ki alt kattan çıkan ve üst kattan inen güvenliklerin Polat tarafından durdurulduğunu gördüm. "Tamam, tamam burada bir durum yok," diyerek onları uzaklaştırdı. Beren ellerini soğuk mermere yaslı elimin üzerine koymuş bir şeyler söylüyordu ama onu duymuyordum bile, yalnızca önümdeki boşluğa odaklıydı gözlerim. *Biraz daha ileri düşseydim eğer...*

Eğer bilseydin Kunt. *Eğer bilseydin...*

Başımı Beren'e doğru kaldırdığımda ve sertliğine, hiddetine, ateşine engel olamadığım gözlerim onun yaşlı gözlerini bulduğunda aklımdan geçen düşüncelerin hiçbiri negatif değildi Beren'e karşı ama neredeyse korkuyor gibi bakıyor-

du bana. Bunu algılayabilmiştim en azından bakışından, söylediklerine odaklanamasam da. *Eğer bilseydin Beren...*

"Tamam, hadi, hadi kaldıralım seni," dediğini duydum Polat'ın eğilerek bileğime dokunduğunda. Beren'in de yardımıyla beni kaldırdıklarında Polat fazlasıyla stres olmuş ve duygularına hâkim olmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Son zamanlarda neler yapıyordu bilmiyordum ama birkaç kere onu Behzat Karyeli'nin aile evinin bahçesinde görmüştüm pencereden, yardımcılardan biri eğer istersem beni Kunt'un evine götürmek için geldiğini söylemişti her seferinde ama başımı iki yana sallayıp pencereden bir sigara yakışını ve ardından aldığı olumsuz cevapla gidişini izlemiştim her seferinde Polat'ın, gereğinden fazla beklese de. *Eğer bilseydin Polat...*

Bilen olmanın yüküyle sınanıyordum şimdi de, bunun Karam'ın yaşıyor oluşunun benden gizlenmesi ve en son öğrenen olmamla bir ilgisi olmalıydı ve hayat beni sınıyor, yaşadığımı yaşattırmamı izleyip arkasına yaslanarak gülüyordu biliyordum; başka bir şey olamazdı bu çünkü. Başka bir şey olmak için fazla acımasızcaydı.

Bir şey söylemeden merdivenlere yöneldiğimde benimle beraber çıktılar, bir süre sonra yardımlarını istemediğimi belirticesine Polat'ın elini ve Beren'in de belime sarılı kolunu ittirip tırabzanlardan tutunarak ben çıkmaya başlamıştım ki bir diğer merdiven düzinesine tırmanırken Polat'ın uzanarak Beren'in omzuna yasladığını gördüm elini. Birkaç saniyeliğine aklımdan birtakım düşünceler geçti, mesela aralarının bir şekilde iyiye gittiğine ve hatta belki de artık sonunda görüştüklerine dair... Ama bu düşünceler saniyeler içinde unufak oldular ve esen bir rüzgârla uçuştular zihnimden, öyle ki sorulsa ne hakkında düşündüğüme dair bir fikrimin olmadığını söylerdim ve yalan testinde sırıtmazdı cevabım.

Yangın merdiveninden geçip bir kapıdan oldukça geniş ve karanlık bir koridora çıktığımızda kattaki güvenlik direkt yolumu kesmişti ki Ali Fuat Dinçer'in uzaktan "Oğlum bırak orayı, makas bul bana bir yerden bu elimdeki kör kesmiyor," diye seslendiğini duydum ve güvenlik görevlisinin anlamsız bakışları üzerimdeyken koridorda yürümeye başladım. Arkamdan gelen Polat ve Beren'e bir şey sormasına gerek kalmamış, başıyla selam vermişti onlara.

Kunt'un hazırlandığı oda tam bir karmaşaydı. Spor akademisinden olduğunu düşünüğüm bir ekip etrafta maç hakkında konuşuyor, soyunma kabininin önündeki bir hentbol hakemi Kunt'un artık giyinmesi gerektiğini söylüyordu Fuat Hoca'ya. Bir köşedeki masa tamamen atıştırmalıklar ve içeceklere ayrılmışken diğer masanın üzerinde boks eldivenleri ve şortlar vardı. Kunt neredeydi bilmiyordum ama ben buradaydım ve herkesin bakışlarını üzerimde hissediyordum.

Kapıdan çıkacağım sırada dalgınca tosladığım kişi fazla tanıdık kokuyordu. Bir saniyeliğine yorgunluktan ve açlıktan bayılacağımı düşündüğüm için gözlerim kardı ama hızlıca toparlandım, belki bunda beni omuzlarımdan tutan 1.92 bir boksörün desteği de etkili olmuştu.

Başımı kaldırır kaldırmaz, buz bakışlarının ardında endişeyle parlayan altın harelerini gördüm ama bir şey söylemedi. *İyi misin? Bir şeyler yedin mi? Yorgun görünüyorsun, uyuyamadın mı? Ne zaman geldin?* Bunların hiçbirini sormadı. Çünkü cevap vermeyeceğimi biliyordu. Öylece bakacağımı biliyordu. Kalkıp gideceğimi biliyordu. Benim yüzümden benimle konuşmuyordu.

Üzerinde siyah bir eşofman takımı vardı, muhtemelen üzerini değiştirmek için ilerliyordu çarpıştığımız esnada ki soyunma kabininin önünde bekleyen adam el çırpıp "Karyeli!" diye seslendi. "Hadi!"

Ellerini omuzlarımdan indirip bakışlarını kaçırarak ilerleyişini izledim bir köşeye çekilirken. Aynı adam biraz sonra işi mühim olmayan herkesi odanın dışına almış, bana bir şey söylememişti. Saniyeler sonra Beren elinde tableti ve prodüksiyondan olduğunu duyabildiğim bir çocukla geldiğinde Fuat Hoca'yla bir şeyler konuştular, ardından Fuat Hoca'nın bakışları üzerime çevrildi birkaç saniyeliğine. Duymasam da adımın geçtiğini, biraz sonra yanıma gelişinden anlamıştım.

"Karaca, konuşabilir miyiz biraz?" Başımı salladım bir şey söylemeden. "Burada değil, dışarıda," diye mırıldandı Fuat Hoca ardından, Kunt neredeyse çıkmak üzereydi soyunma kabininden.

Fuat Hoca'yı sessiz koridorun sonuna kadar takip ettim. "Pek iyi görünmüyorsun kızım," dedi tok bir sesle, bir köşede durduğumuzda. "İyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı? Maçın sonuna dek ringin hemen önünde izleyebilecek misin bir yere ayrılmadan?"

Sorusuna karşın kaşlarım çatıldı istemsizce. Neden bunu düşünüyordu ki? "Söylemek istediğiniz bir şey mi var?" diye sordum açıkça, dürüst olması için bana karşı. Söyleyeceği her neyse idrak etmek ve sindirmek için kollarımı göğsümde bağlamış, savaş pozisyonuna geçmiştim.

Fuat Hoca eliyle ağzını sildikten sonra seslice bir nefes aldı, o sırada koridordan geçen ve kuliste çalışan bir adama selam vermişti. Adam saniyeler sonra asansöre binip ortalıktan kaybolduğunda gözlerini ve dikkatini yeniden üzerimde hissettim. "Eğer ondan ayrılmayı düşünüyorsan bunu maçtan sonra yap. Şimdi yüzüne gülümseyip motivasyon konuşması yapmak zorundasın," dediğinde otoriter bir sesle, neredeyse öfkeyle bu haddi nereden bulduğunun hesabını soracaktım suratına. "Aylardır hazırlandığımız, ülke

başkanlarının izleyeceği, ülke tarihinin en önemli maçı bu Karaca ve suratın sirke satıyor; yorgun, uykusuz ve mutsuz görünüyorsun. Böyle görünmeye hakkın yok bu gece. Sen de biliyorsun orada destekleyici bir tavırla yanında olursan işlerin ne boyutta değişebileceğini. Şu durumda bu maçın en önemli adamlarından biri yapıyor bu seni. Her zaman eğittiğim sporculara aşktan uzak durmalarını bu yüzden söyledim kariyer basamaklarını üçerli beşerli tırmanmaya başladıkları zamanda çünkü kadın, erkeği *zayıflatır*."

Ama lafımı ve hislerimi ağzıma tıkmıştı. Fuat Hoca'nın haklı olduğu noktalar olabilir miydi? Hâlimin böyle olmasıyla Kunt'un bir ilgisi yoktu ama herkes gibi ondan da uzaklaşmıştım, ona da sirke satıyordu suratım, onunla da konuşmuyordum ve bu modunu etkiliyordu, bana olan davranışlarını etkiliyordu, maçın seyrini *etkileyebilirdi*.

"Bunu çok iyi gördük dünkü basın toplantısında, Vladimir seninle Kunt'u kışkırtmayı çok iyi başardı. Böyle tahrikle, laga lugayla çalışan herifleri çok gördüm ben, hiçbirinin yemine gelmedi Kunt bunca zaman. Sen kendinin bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?" Bakışları kısılmış, odaya girip çıkanların hareketlerini de uzaktan kontrol ediyordu Fuat Hoca. "Bak Karaca, ne olursa olsun, bugün o maç bitene kadar orada dimdik durmak ve güç vermek zorundasın ona. Senden başkasından gelebilecek herhangi bir destek, senin desteğinin binde biri etmeyecek bugün. O yüzden o ringe çıkacak adamla değil seninle konuşuyorum. Aklı maç sırasında kendinde olması gereken adamda akıl bırakmazsan, maçın sonunda sakat bile kalabilir ya da çok daha kötü şeyler gelebilir başına. Ruslar şakaya gelmez, herifleri kutup soğuklarında daha gözlerini açmadan protein dolu tabakları ağızlarına tıkalayarak araba peşinde koşuya çıkarıp eğitiyorlar. Kunt'un kasları çelikse

onlarınki tahtadan değil, kaldı ki çelik bile bükülür. Beni anlıyorsun değil mi Karaca? Bu maç bir kere olacak ve sonucu geriye alabileceğimiz, ileride işleri düzeltebileceğimiz sonuçları olmayacak. Tek bir sonucu olacak ve o da birkaç saat sonra. Anlıyorsun beni değil mi?"

Derin bir nefes aldım çatık kaşlarımın arasından Fuat Hoca'nın gözlerine bakarken, ağzından çıkan her bir kelimeyi tekrar ediyordum kafamın içinde ve haklı olmadığı bir yer göremiyordum. Bu maç bu akşam gerçekleşecekti ve ülke çapında değerli bir maçtı, üstelik devlet başkanları izleyecekti. Her ne kadar berbat bir baba olsa da bir orgeneral olarak Behzat Karyeli, Kunt'un babasıydı ve oğlunun milli gurur oluşunu izlemek için burada olacaktı; her şeyden önce, Kunt bu maçı almak istiyordu ve *alacaktı* da. Çünkü herkesin gururuydu o. Benim buhranımın ayağına çelme takmasına izin veremezdim.

Fuat Hoca elini omzuma koyduğunda, onu anladığımı belirtircesine başımı salladım ve içine çöken rahatlığı gözlerimle gördüm o an. Koridorda birlikte ilerledik Kunt'un hazırlandığı odaya doğru, içeride birkaç kişi kalmıştı sadece ve hepsi akademidenmiş gibi giyinmişlerdi. "Yarım saate hakem direktifleri vermek için gelir," diye sesli bir şekilde konuştu Fuat Hoca ortaya doğru, o sırada Kunt ortadaki masaya oturmuş ve bacaklarını ileri uzatmıştı çünkü orta yaşlı bir adam sıkıca eldivenlerini sarıyordu bileğine. Üzerinde siyahlı kırmızılı bir şort vardı.

Bileklerine bakan gözlerim, çıplak kaslı göğsü üzerinden yüzüne değdiğinde bir süre olduğum yerde kaldım öylece. Aramızda üç metreye yakın mesafe vardı ve önümden insanlar geçip duruyordu, herkesin işi ve acelesi vardı. O sırada eldivenlerle ilgilenen adamın bandı alıp dışarı çıktığını gördüm, ardından odada ikimizin kaldığını ve son çıkan Fuat Hoca'nın da kapıyı üzerimize kapattığını.

Kunt'un bakışları aşağı indi, eldivenlerini kontrol ediyordu o an. Bir şey söylemeyecekti. Ben konuşmayınca o da mı konuşmuyordu yani?

Bandajlı avucuma baktım bir süre, ellerimde gezindi bakışlarım; zeminde, masaların ve eşyaların üzerinde, dolapların... Ardından "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum kısık bir sesle. Sanırım o kadar uzun süredir kullanmıyordum ki sesimi, istemsizce gücüm yoktu konuşmaya. Fuat Hoca'ya konuşurken de böyleydim, neredeyse dudaklarımı okuyarak beni anladığını hissetmiştim.

Kunt'un bakışları ileriye çevrildi o an, eldivenlerini iki yanında masaya yaslamış ve kollarını germişti. "Stabil."

"İyi bir şey mi bu?" diye sordum küçük adımlarla yanına doğru yürürken, kollarımı göğsüme çıkarmış ve kendime sarılmıştım.

"Yeterli bir şey," diye yanıtladı beni sakin bir sesle. Altın hareleri gözlerimde, burnumun ucunda, sol gözümün altındaki bende, kilo vermekten belirginleşmiş elmacık kemiklerimde, Beren'in kırmızı bir ruj geçtiği dudaklarımda gezindi bir süre gülercesine bir soluk kaçarken içinden, başını eğdi.

"Ne oldu?"

"Revirdeki gün geldi aklıma," diye cevapladı beni.

Başını eğen ve boşluğa odaklanırken o günü hatırlayan ben oldum bu sefer. Yarasıyla ilgilenirken de başını geriye atıp yüzümü izlemişti uzunca bir süre, sapık mıydı yoksa birine mi benzetmişti anlayamamıştım. "Kim bıçağı *takmıştı* o gün sana? Hiç söylemedin."

Kelime tercihime tebessüm ederek seslice bir nefes verdikten sonra başını kaldırıp yüzüme baktı Kunt yeniden. Tam karşısında dikiliyordum, bacaklarını uzattığı için biraz arasına girmek zorunda kalmıştım ama yeterince yakın ya da fazlasıyla uzak değildim.

"Bulamamıştım çünkü ama aklıma bir ihtimal geliyordu," diye mırıldandı seslice nefes verirken. "Geç saatte spor akademisinden dönerken ara sokakta biri arkadan yaklaşıp saldırdı. Cüzdanımı çalmaya çalıştığını sandığım için belime giden elini durdurmadım, zaten zarganın tekiydi. Yaralamaya çalıştığını sonradan fark ettim. Aylar sonra Yunan adalarına kaçmaya çalışırken limanda yakalandı. Sorgusu yarıda kesildi yukarıdan emir geldiğinden. Dedim ki tamam, anladım, bıraktım peşini."

Anlamamışçasına çatık kaşlarımla yüzüne bakarken öyle bir bakıyordu ki gözlerimin içine, sanki bu gerçeği öğrendiği gün dünyası başına yıkılmış gibi.

"Maçı uzatmak ve beni güçsüz bırakmak için bir açık yaratmaya çalışmışlar Karam'ın üzerime gelebileceği. Babam, yani, babam olacak adam, çalışmış," diye açıkladı sonradan yutkunurken ve cümlesini bitirmeden kollarımı uzatıp boynuna sarıldım o an. Gözlerim istemsizce kapanmış, sanki günlerdir bana ceza olan kokusuna boğuluyordum şimdi. Göğsüme değen teni sıcacıktı her zamanki gibi ama kolları oldukları yerden hareket etmemiş, belime dolanmamıştı eskiden olduğu gibi.

Öylece kaldım bir süre. Buna onun ihtiyacı olduğu için mi sarılmıştım yoksa kendi bencilliğimden ve ihtiyacımdan mı bilmiyordum o an. Bilmemeye devam edebilirdim bir süre daha böyle kalabileceksek ama Fuat Hoca beş dakikadan fazlasını verecek bir adam değildi bunu da biliyordum.

Bu yüzden istemeyerek de olsa kendime hâkim oldum ve kollarımı çektim, yavaşça indirdim ellerimi iki yanına önünde, ona sıfır bir mesafede dikilirken. Kunt'un bakışları eğikti, bana bakmıyordu. Boşluğa bakıyordu öylece.

"Neden ki?" diye sordu çocuk gibi bir sesle. Aldığı nefesin sesini duyabileceğim kadar yakında, öyle bir sessizliğin

içinde sormuştu nedenini. "Neden günlerdir yüzüme bile bakmıyorken şimdi bir nefes kadar yakınımdasın? Ali Fuat mı zorluyor seni? Moralimi yükseltmek için seni mi seçti?"

Bu doğruydu ama onaylayacak herhangi bir hareket yapabilecek ya da bir şey söyleyebilecek yüzüm yoktu, bu yüzden istemsizce karşı atağa geçtim. "Sana yaklaşmam için birinin ittirmesi mi lazım beni?"

"Kendi isteğinle gelebilecek gibi görünmüyordun."

"Kafamın içinde yangın çıktığından olabilir belki, seni de o yangında yakmak istemediğimden ve biraz yalnız kalmak istediğimden..."

"Seninle benim aramdaki fark da bu, Karaca," diye mırıldandı Kunt başını hâlsizce iki yana sallarken gözlerini eğdiğinde. Ardından cümlelerini toparlamış olacak ki yeniden gözlerime baktı beni anlamıyormuş gibi. "Sen kafanın içinde harp çıktığında uzaklaşıyorsun ben dahil herkesten, bense en çok o zamanlar ihtiyaç duyuyorum sana."

Alnımda bir damar atmış gibi gözkapağım titrerken çatık kaşlarımın ardından, yaşlanan gözlerimle baktım ona ve kafamı hafifçe eğdim yana. "N... Neden böyle konuşuyorsun? Önce herkesi, sonra bizi demedik mi Kunt..."

"Dedik." Sertleşen bir sesle kesti lafımı bu sefer. Benim ellerim kalkıp yüzüne dokunmak için öylece durdukları yerde titrerken, onun bana hiç dokunmayışı canımı çok yakıyordu. "Ama sen herkesi kurtarmak için bizi siktir etmiş gibisin. Ben bunu anladım sadece lisede yaşananlardan konuştuğunuzu söylediğin Ferman Egemen'le arka kapıdan çıktığın ve nereye gittiğinizin bilinmediği ufak geziden ya da eve teşkilattan gelen babamın aracından senin inişinden, sessizliğinden, kendini annenin odasına kilitleyişinden, yüzünden, sesinden, bakışından... Çok pardon, bakmayışından, sessizliğinden... Ben bunu anladım."

Yaşlar gözlerimden boncuk boncuk damlıyordu sessizce ve dudaklarım aralıktı kendimi savunabileceğim, haklı olduğumu söyleyebileceğim bir boşluk yakalarım her an diye Kunt iyi bir asker ve boksör olduğu kadar kelimeler de onun tarafındaydı yine. Her zaman kendini çok iyi ve net ifade edebilen biri olmuştu zaten.

"Mahzenler'e silah sokabilen üç kişi var. Ben, üstüm ve *orgeneral*. Seni o gün eve bırakan aracın Mahzenler'e gittiğini biliyorum, Ahmet Çevik'in bloğundan silah sesi geldiğini ve o esnada babamın koridorda olduğunu da biliyorum... Tedavi altına alındığından Çevik'in odasının boş olduğunu da biliyorum artık Karaca," diye mırıldandı Kunt, bana bakmıyordu, hayır, içini basan sıkıntı yüzünden *bakamıyordu* sanki. *Bilseydin Kunt*... Altın hareleri sonunda toparlanarak gözlerime değdiğinde nihayet, yalnızca soru işaretleri ve keder görüyordum içlerinde. "Ama sana bakıyorum ve diyorum ki ben bir bok bilmiyorum. Ben bir bok bilmiyorum Karaca."

Gözlerimi kapattım. Gerçeklerin sırlara dönüşmediği bir dünyada, güvenin sorgulanmasına gerek kalmazdı; kaldı ki ben sorulması gereken soruları bile bilmediğim zamanlarda bir aptal gibi cevaplar aramaya kalkmış ve hiçbir şey bulamamıştım ama günü geldiğinde öylece önüme serilmişti gerçekler. Başa çıkamamıştım bununla. Kunt nasıl başa çıkacaktı? *Koskoca adamdı, nelerle başa çıkmıştı da bununla mı çıkamayacaktı?* Ama bu *çaresizlik*, bu *keder*, bu dayanılmaz *acı*... Nasıl bunu öylece verebilirsin pamuklara sarmak istediğin bir adama?

Sana yalan söylediler.

"Bak, yine sessizsin," diye mırıldandı saniyeler süren sessizliğimin ardından, gözlerimi açtığımda bakışları alçalmıştı yine. Bana uzun süre bakamıyor, kendini tutuyor gibiydi ve bu canımı çok yakıyordu. "Neden sessizsin?"

Çünkü gürültü büyük olacak, bir parçası olmak istemi-yorum.

Boynumdaki kolyeyi çıkardım o an, Kunt çatılan kaşlarıyla ne yaptığımı izliyordu. Gözlerinin önünde kolyenin kopçasını açıp yüzüğü çıkardım ve ardından yeniden taktım boynuma. "En azından birimiz takıyor olsun bu gece," diye mırıldandım eldivenlerine bakarak yüzüğümü elime geçirirken. "Uğursuzluk getirir."

Birkaç saniye boyunca elimdeki kardelen işlemeli alyansa takılan Kunt'un altın hareleri, yüzünde ne olduğuna dair hiçbir fikrinin olmadığı bir ifadeyle bana baktığında "Hiçbir şey anlamıyorum," diye mırıldandı. "Ne yaptığını bazen hiç anlamıyorum, ne oluyor anlamıyorum Karaca. O yüzden senin bir fikrin varsa lütfen buyur, anlat."

"Anlatayım," diyerek lafı devraldım bakışlarım saç tutamlarında gezinirken parmağımın ucuyla saçına dokunarak ellerim hâlâ titriyordu. Ardından yüzünü avuçlarımın içine aldığımda kalbimin ritminin dört kat hızlanışını hissettim aniden, damarlarımda akan kan fokurdamaya başladı ve bir an altın harelerinin odağını bile kaybettim ama kendimdeydim. "Birazdan hayatının en önemli maçına çıkacaksın ve rakibin alaycı, sarkastik bir baş belasının teki. *Nişanlınla* odada yalnızsın çünkü sana yanında olduğunu, sadece kafasının içindeki problemlerden dolayı aklını kaybetmemek için uzaklaştığını, açıklanamaz görünen her şeyi bir bir maçtan sonra açıklayacağını söylemek istedi baş başa. Birazdan antrenörün gelecek ve ısınmaya başlayacaksın, bense en önde yerimi alacağım ve maç sonuna dek baktığında beni kolayca bulabileceğin bir yerde kalacağım. Kalk dediğimde kalkman lazım ve asla nakavt olamazsın ya da süresel, puansal muhabbetlerden rakibinin kazanmasına izin veremezsin ama hayatını da riske atmadan alma-

lısın bu maçı. Öfkenin oturduğu masadan ilk akıl kalkar derler, bunu bana sen söylemiştin ve haklısın. Ve sana bir şey söyleyeyim mi Kunt Vidar Karyeli? Bu maçı alacaksın çünkü burayla oynadığın kadar," dedim eldivenlerinin üzerine koyarken ellerimi, ardından şakaklarına dokundum. "Burayla da oynayacaksın. Bunu en iyi sen biliyorsun. Rakibini gördüm. O bilmiyor. Onun tek bildiği bunlar." Ellerimi yumruk yaptım ve kaldırdım önümde ardından.

Kunt'un bakışları gözlerimden, önümde yaptığım güçsüz yumruklarıma kaydığında titreyen kirpiklerinin ardından derin bir nefes aldı ve gözlerini kapatarak başını geriye attı, tavana baktı bir müddet. Yaptığım motivasyon konuşmasının ardından bir şey söylemesini, bana sarılmasını beklerken bu gördüğüm sessiz muamele hiç de hayra alamet değil gibi görünüyor ve endişelenmeme sebep oluyordu. "Kunt?"

"Gel buraya," diye mırıldandı ardından kolunun belime sarıldığını hissettiğim an beni daha da kendine çekerek sımsıkı sarılırken. Kollarımı zorla çıkarıp boynuna sarmayı başardığımda, daha da sıkı sarıldı. Yüzünü saçlarımın arasından boynuma gömdüğünü ve beni bir süreliğine yastık misali kullandığını anlamam çok vaktimi almamıştı.

Eldivenini başımın arkasında hissetmiştim başını kaldırıp alınlarımızı birleştirdiği ilk an. "Kafanın içindeki o sikik şeytanları ya da dönen tilkileri zerre umursamıyorum, tamam mı? Ne istiyorsan onu yap. Ne iyi gelecekse onu yap. Ama şunu bil, Karaca *Koralin*, soyadını beğenmiyorum. Tamam mı? *Soyadını beğenmiyorum*," diye tekrar etti birkaç santim geri çekilerek gözlerimin içine bakarken. "Ve bu maçı alıp etrafıma baktığımda ilk gördüğüm yüz seninki olsun istiyorum. O yüzden bir yere ayrılabileceğini sakın düşünme ve alyansın sol eline uyuyor mu diye kontrol et. Beni anlıyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırmış, dolu dolu gözlerle başımı sallıyordum sürekli sorduğu sorulara hitaben o an. Beni uzanıp çenemden ve alnımdan öptüğünde kapının tıklandığını çoktan duymuştuk. Bu yüzden kapı kolunun oynadığını duyduğum ilk an geri çekilip parmaklarımla makyajımı bozmamaya çalışarak gözyaşlarımı sildim ve seslice nefes alarak başka bir tarafa baktım ondan uzaklaşırken. *Soyadımı beğenmiyorum.*

"Tamam mıyız? Ekip geliyor," diyerek bir kere el çırptı Fuat Hoca içeri girerken, arkasında Efes ve Beren'i görebiliyordum. Başımı salladım Fuat Hoca'ya doğru ve kapıya yürümeden hemen önce dönüp bir kez daha Kunt'a baktım. Daha rahatlamış, daha iyi, daha emin ve daha güçlü görünüyordu artık gözüme; bana benden bir kez daha onay almak ister gibi baktığından ona başımı salladığımda bana göz kırptı ve dudaklarımı birbirine bastırışım bile o an tebessümüme engel olamadı.

Efes'in "Benimle geliyorsunuz küçük hanım," diye söylendiğini duydum peşimden koridora çıkarken, bu yüzden onun yöneldiği tarafa doğru adımlarımı değiştirmiştim hemen. "Öncelikle bu suratında gördüğüm tebessüm kırıntısı parçası moleküler atomu sebebiyle kendime geldim biraz. Oh be kızım, bir gül ya," diye söylenmeye devam etti geçmem için bana asansörün kapısını açarken. İstemsizce yorgun bir şekilde gülümsemiştim ona içeri geçerken.

"Sen nasılsın peki?"

Efes bir düğmeye bastıktan sonra geri çekildi ve bana omzunun üzerinden baktıktan sonra önüne dönerek seslice nefes verdi. "Efes Sungur frekans dışı şu an, zorunlu birtakım sebeplerden dolayı senin de anlayabileceğin. Efesikko *online* ama şarjı falan da var full bugün. Rusların amına koyacağız," diye homurdandı kaldırıp yumruk yaptığı el-

lerini karşısında düşmanı varmış gibi bir pozisyon alarak havaya savururken. Onu böyle görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki içime işleyen rahatlık ve güven hissine engel olamamıştım gülüşüm daha da yayılırken. Bilerek arkama dönüp asansör aynasına bakmıyordum ama yine de çünkü gördüğüm kızı tanıyamayacaktım.

Asansörden indiğimiz an gürültü kulaklarıma doldu. Her ne kadar arenanın içine tam olarak girmemiş olsak da koridorun sonunda olduğunu görebiliyordum girişin ve inanılmaz bir kalabalık olduğu uğultudan belliydi. Etraftaki korumaların telsizlerinden ses geliyordu her an beklenmedik bir olay yaşanmasına karşın ve güvenliği sağlamak için. Burası *VIP* girişiydi.

Siyah perdelerin arasından arenaya girdiğimizde Efes yönlendiriyordu beni. Tribünler tamamen doluydu, muhtemelen yüz bin kişilik bir kapasiteye sahipti burası ve tam ortadaki alana kurulmuş ring ile ekranlar inanılmaz görünüyordu. Ringe yaklaştıkça dizlerimin ağrımaya, avuçiçlerimin kaşınmaya başladığını hissettim ama yine de dik durmaya çalıştım yürürken. Yanından geçtiğimiz insanlar, özellikle kadınlar Efes'e hayranlıkla bakarak kim olduğunu konuşuyor ve beni de yabancı gözlerle süzüyorlardı.

Ringin hemen etrafındaki sandalyelerin bir kısmı basına ve yorumculara aitti. Ekipmanlarını kurup yerleşmişlerdi ve son kontrollerini yapıyorlardı artık. Vladimir'e ait olan köşede Rus oldukları her hâlinden belli olan bir grup vardı, Kunt'un köşesinde ise tanıdık olarak şimdilik yalnızca Polat'ı görebiliyordum. Dilberay Anneanne ne kadar gelmek istese de tansiyonu sebebiyle doktordan izin çıkmamıştı ve Behzat Karyeli de muhtemelen diğer tüm yüksek rütbeli devlet yöneticileriyle birlikte yukarıdaki cam odalardaydı.

Ali Baran Karyeli neden bir uçağa atlayıp da kardeşinin hayatının en önemli anı için gelemiyordu mesela? İkizleri

anlıyordum, güvenlikleri için hele de böyle bir dönemde ülkeye girmelerini istemiyordu hem babası hem Kunt ama Ali Baran'ın burada olmaması için hiçbir neden yoktu. Tabii eğer, Duru doğurmadıysa.

"Biraz burada bekleyeceğiz gibi görünüyor, bir saate ancak anonslar yapılmaya başlar ve ardından oyuncuların çıkışı yapılır," diye açıkladı Efes, saatini kontrol ederken ama benim dikkatim ringin öteki ucunda, Rusların yanında oturan Sergen Kahir'deydi.

Polat bakışlarımı yakalamış olmalı ki "Ruslarla iş yapıyor," diye açıkladı bana, yanımda dikilirken. Etrafa bakıyordu sürekli konuşurken, birini arıyormuşçasına.

"Yanındakiler kim? İki çocukla kız oldukça genç duruyorlar," diye mırıldandım mavi gözlüleri süzerken. Çocuklardan birinin saçı o kadar güzel bir platin sarısıydı ki istemsizce etrafındaki bakışları üzerine topluyordu. Diğer çocuk gerçekten güzel bir yüze ve oldukça koyu mavi gözlere, gür siyah saçlara sahipti. Yanındaki kız ise cinsiyet hariç aynı görünüyordu, fazlasıyla donuk ve sert bir yüzü vardı.

"*Vasilyev*ler," diye açıkladı Efes, az önce kontrol ettiği telefonunu cebine atıp kollarını göğsünde birleştirdikten sonra. "İstanbul'da yaşayan köklü bir Rus ailesi. Vladimir'e destek için gelmiş olmalılar. Sergen iti de onlarla iş yaptığından tabii ki Vladimir'in listesinde maça gelecekti. Piç."

Ardından dikkatim dağıldı çünkü koltukların arasından bu tarafa doğru gelen siyahlar içindeki cüsse Hazar'dan başkasına ait değildi. Polat'ın gözleriyle aradığı kişi Hazar mıydı? Ringin etrafından dolanıp bu tarafa geldiğinde Polat'a ve Efes'e başıyla selam verdikten hemen sonra gözleri üzerimde durdu, ardından hiçbir şey söylemeden Polat'ın yanında dikkildi öylece. Beni Ferman Egemen'in çay ocağına götürdükten sonra ortadan kaybolmuştu ve bir daha görmemiştim

onu. Kunt başka bir yerden geldiklerini söylemişti Pars'la bu yüzden hâlâ İstanbul'da olduğunu bilmiyordum.

Düşünceli bir şekilde önüme dönen gözlerim, ringin diğer ucundan Sergen'in yoğun bir şekilde Hazar'a olan bakışlarını yakaladığında rahatsızca yerimde kıpırdandım ve bir şekilde ilgisini üzerime çekmeyi başardım istemeden de olsa. Hazar'a kilitlendiğinde onu obsesif bir şekilde gözlemleyen bakışları, benim üzerimde gevşemişti ve bir an neredeyse el sallayacağını düşünmüştüm ama hiçbir şey yapmadan telefonunu kulağına dayadı ve başka bir yere yürümeye başladı konuşurken. Sanırım bir arama gelmişti.

"*Adler* mi o?" diye sordu Efes, düşüncelerimi yaran bir sesle, sanırım karşı tarafa da duyurmak istemişti sesini.

Bu gürültüde duymasına şaşırırdım.

Ama oldukça uzun boylu, lacivert bir takım elbise ve beyaz bir gömlek içindeki neredeyse sarışın ve buz mavisi gözlere sahip yirmilerinin sonunda gibi görünen bir adamın dikkatini çekişini izledim Efes'in. Bir eli havada ilerledi etrafı çözmeye çalışarak attığı bakışlardan arenaya henüz girdiğini belli eden adama ardından adamın yüzü aydınlandı bir gülüşle el sıkışıp kucaklaştılar.

"Adler kim?" diye sordum Polat'a, en az benim kadar yoğun bakışlarla izliyordu Efes'in kucaklaştığı adamı. Efes kadar cüsseli, Kunt kadar uzun ve ağırlığı olan bir adama benziyordu.

"Sevdikleri tek Rus," diye yanıtladı Polat beni. İstemsizce düşüncelerim, spor akademisinde Pars'ın söyledikleri ne kaymıştı. Kunt Ruslardan nefret ettiğini söylediğinde *biri hariç* diye eklemiş ve kadın olmadığını da belli etmişti. "Tanışıklıkları eskiye dayanıyor, aslına bakarsan ben de çok bir şey bilmiyorum ama Efes'in tepkisine aldanma, her ne kadar birbirlerine dostça yaklaşsalar da güvenmezler.

Ruslar biraz...” Doğru kelimeyi bulamıyor gibiydi. “Nasıl derler? İşlerinin ve kan bağının önüne kimseyi koymazlar, sinsidirler. *Yılanlar* gibi.”

“Ne sinsilik ama ” diye homurdandığını duydum Hazar'ın fakat tam o sırada Efes'in Adler denilen adamı yanımıza getirmesiyle dikkatim dağılmıştı.

“Buyur, çok merak ettiğin o kadın,” diyerek beni takdim etti Efes o an ve uzun zamandır hissetmediğim bir ısının boğazımdan yukarı yükseldiğini hissettim başımı kaldırıp da takdim edildiğim adama bakarken.

Oldukça dik duruyor, geniş omuzlarının üzerine geçirdiği takımla birlikte korkunç bir işadamına benziyordu; bana elini uzattığında “Vasil Adler,” diye tanıttı kendini, birbirine bastırdığı dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrılmıştı. “Roman Vasil Adler. Memnun oldum Karaca.”

“Ben de memnun oldum.” Elini sıktım. Bakışları anında yüzükparmağımda yüzüğün üzerine çevrildi ve hafifçe çevirdi, gözleri kardelen işlemesinin üzerinde hızlıca gezinmiş ve rahatsız edici olmayacak bir şekilde çok vakit harcamadan elimi bırakmıştı.

“Efes'in kusuruna bakma, yalnızca Kunt Vidar Karyeli'nin kalbini çalan kadınla tanışmak istedim,” diye açıkladı kendini, bakışlarını Efes'in üzerine çevirirken.

Efes nefesini seslice dışarı üfleyerek elini havada sallamış, gözlerini devirmişti kolunu omzuma sarıp beni sıkıca kendine çekerken. “Ne kusuru? Biz kardeşiz.”

“Üf, sıkma...” Uzaklaştırmaya çalıştım onu kendimden ama kendi isteğiyle bırakana kadar mahsur kalmış gibiydim kolunun altında.

“Sırf maç için onca yolu geldiğini söyleme bana. Vladimir o kadar saygı duyulan bir boksör mü sizin oralarda?” diye sorduğunda Efes, adamın bu kadar iyi Türkçe konuş-

masını garip bulmuştum. Hayatının bir döneminde mutlaka Türkiye'de yaşamış olmalıydı.

"Vladimir bu sene ağır siklet şampiyonluğunu alması en olası aday, dolayısıyla evet, ülkenin en popüler ve sevilen sporcularından biridir," diye yanıtladı Adler onu, bir eli cebinde. "Ama fark ettiyseniz sarkastik kişiliği onu seveni olduğu kadar nefret edeni de olan bir boksöre çeviriyor."

"Gördük," diye homurdandı Efes, ağzının içinde, bir *cık* sesi çıkarırken. "Her neyse, seni gördüğüme sevindim dostum," dedi ardından beni bırakıp tekrar Adler'le tokalaşırken. "İyi seyirler."

"Size de, bol şans," diye mırıldandı Efes'le tokalaşmasının ardından bana da başıyla selam vererek, gitmeden hemen önce. Rusların tarafına, Vladimir'in seyircisi olmaya gidiyordu.

"Madem bu kadar iyi anlaşıyorsunuz, burada da kalabilirdi bence," diye söylenmeden edemedim.

"Senin bir çenen açılmış," diye mırıldandı Polat, bana garip garip bakarken. "Bir şey mi oldu?"

"Kan her şeyden önce gelir Ruslarda," diye cevapladı Efes de beni o sırada, ardından Polat'a işaretparmağını doğrulttu. "Kıza garip gurup şeyler sorma, nazar değdireceksin. Daha yeni diktik dilini yerine."

Göz devirdim istemsizce. Polat mesajı almış gibi kafasını sallayıp önüne dönerken, Efes ona gelen bir aramayla birazdan döneceğini söyleyerek yanımızdan ayrıldı ve Hazar'ı hiçbir yerde göremedim. Hemen arkamdaki sandalyeye oturdum ben de, gergince kollarımı göğsümde birleştirdim ve hâlâ gürültüye alışamadığım için çarpıntı yapan kalbimi tımarlamaya çalıştım.

"Oğlum senin burada ne işin var?" dediğini duydum Polat'ın, birkaç adım ileride elinde kâğıt bir paket taşıyan

kulübedeki çocuk buradaydı. Adı neydi? Bir şey ağacıydı. Meşe. *Hayır*. Sedir. *Sedir?*

"Abi evden Ayşen Abla gönderdi, çıkarken almayı unutmuşsunuz. Karaca Hanım'a limonata hazırlamış, burada ikram edilen şeyler yasakmış içilmeyecekmiş ya hani," diye açıkladığını duydum Sedir'in kendini, ayrıca hemen arkasında başka bir koruma vardı ve burada görevli olduğu her hâlinden belliydi.

Polat uzanıp Sedir'in elindeki kâğıt paketin içinden bir şişe limonata ve atıştırmalık el yapımı bir sandviç ve kekin olduğu bir kap çıkardı. Ardından benim olumsuz bir ifadeyle bakan bakışlarımı gördüğü gibi kabı pakete geri tıkıp limonatayla yanıma yürüdü. "Bir şey yemiyorsun bari şunu iç, seviyorsun biliyorum."

Bir şey söylemeden limonata şişesini aldım ve arkama yaslandım. Sedir çocuk beni eve almıyordu, onu da buraya peşine adam takarak almışlardı demek. Çocuksu bir hevesle ödeşmiş gibi hissediyordum neredeyse.

Kapağı açmış, limonatadan bir yudum alacağım sırada Polat'ın şişeye uzandığını görmemiştim bile; şişeyi elimden aldı ve çatık kaşlarıyla rengine baktıktan sonra bir yudum içti. "Hey!" diye seslendim huysuz bir tavırla uzanırken. "Benim o!"

"Her ihtimale karşı denemiş olmak istedim," diye mırıldandı şişeyi bana uzatırken. Zehirli diye mi kontrol etmişti o? Sedir denen çocuğa güvenmiyor olmalıydı sanırım. Belki de yeni olduğundandı. *Çocuklarından* saymıyor olabilirdi tabii.

Limonatayı yudumlarken garip bir tat almak için çabaladım fakat hiçbir değişiklik yoktu. Ayşen Abla'nın her zamanki ekşi limonatasıydı ve muhtemelen o an bana iyi gelecek tek şeydi.

Annem küçükken ben ağlarken, abimin dilim dilim limonları susayım diye ağzıma tıktığı ve benim şoktan bir

süreliğine de olsa ağlamayı kestiğimi çünkü dikkatimin dağıldığını anlatırdı. Böyle böyle sonraları limonun bu kadar çok sevdiğim bir şeye dönüşmesini izlemek onlar için şaşırtıcıydı çünkü bir ceza olmalıydı aslında benim için limon, onlara göre. Küçük çocukları cezalandırmak için dillerine acı biber sürmekle tehdit ederdi büyükler, değil mi? Benim acı biberim limondu sanırım. Ve büyüdükçe sevmiştim. Büyüdükçe bana ceza diye verilen şeyi o kadar çok sevmiştim ki, anlatılmasa nedenini hiçbir zaman öğrenemeyecektim belki de.

Eskiyi hatırlıyordu. Mavi kapılı evimizi Balat'taki, gıcırdayan merdivenleri ve hiçbir zaman ısınmayan salonu. Yalıtımı iyi yapılmadığı için rüzgâr sert estiğinde uğuldayan ve hatta evin içinde yaktığımız mumların titremesine sebep olan o pencerelerin köşelerinden izlerken dünya küçücüktü benim için, şimdi ise o kadar büyüktü ama sığamıyordum bir şekilde içine.

Beren'in uzakta Efes'le konuştuğunu gördüm bir süre sonra, arena gittikçe daha da kalabalıklaşıyordu sanki ve arka planda uğultuyu bastıran, oldukça hareketli ritimlere sahip bir müzik açılmıştı.

Behzat Karyeli'nin gölgesini, boksörlerin giriş yapacağı geçitlerin birinde görür gibi olduğumda istemsizce ayağa kalktım. Beren bana selam vererek yanımdaki koltuğa geçip oturmuştu o sırada.

"Birkaç ayımı birlikte geçirdin diye oğlumu tanıdığımı mı zannediyorsun sen?"

Çok değil, birkaç gece önce susayıp mutfağa indiğim sırada salondaki koltuklardan birinde görmüştüm siluetini ve neredeyse korkudan felç geçirecektim o sırada çünkü karanlıkta bir şekilde daha cüsseli ve korkunç görünmeyi başarıyordu Behzat Karyeli. Benden hoşlanmadığını bili-

yordum, hep hissetmiştim ama hiçbir zaman bu kadar açık cümlelerle saldıracağını düşünmemiştim, ne de olsa yüksek rütbeli bir askerdi ve ben tehdit olarak görüp de umursayabileceği kişiler arasında ihtimal listesine bile girmiyordum. En azından öyle düşünüyordum.

"Ne haddime. Bir ömrü birlikte geçirmişsiniz ama yine de zerre tanımıyorsunuz onu."

Hiç içiyor muydu? Eğer içiyorsa, içtiği bir akşam olduğu yargısına kapılmıştım o akşam ve neredeyse emindim ışıklar açılsa, elinde bir viski bardağı görebileceğimden ama yoktu. Behzat Karyeli'nin zihni sabah uykusundan dinç bir şekilde kalkmış gibi açıktı ve ne söylediğini çok iyi biliyordu, ben neden burada olduğunu bilmiyordum yalnızca.

Cevabıma, *haddime* gülmüştü sanki; birkaç öksürüğün arasında. *"Eskisi gibi değilsin, çocuk."*

"Öyle demeyin, beni siz büyüttünüz neredeyse," diye cevaplamıştım yine haddim dışı noktalara değinerek. Mesela Çırağan'da yem olarak kullanılmam, mesela Halit'e başından beri beni yem etmesi, mesela sırf beni yem olarak kullanabilmek için Ali Fuat'ı peşimden Kunt'la tanışmam için göndermesi... Birer birer taşlar yerinde otururken zihnimde, yanlış sorular doğru insanlara soruldukça ve cevaplarının alakasızlığı birer birer maskeleri düşürdükçe birleşiyordu parçalar. Zor değildi.

Bu oyunu Behzat Karyeli kurmuştu.

Ve haberleri bile yokken oyuna soktuğu oyuncuları öyle pozisyonlara koymuştu ki, onu nakavt edebilecek; etmek *isteyebilecek* kimse yoktu.

"Ferman Egemen'in Aliye Karyeli'ye neden bir Joker kartı verdiğini öğrenmek istiyorum sadece. Buraya kadar geldiyseniz bu geç saatte, eminim cevabı bahşedebilecek vaktiniz de vardır."

"Çok eminsin bundan," diye yanıtlamıştı beni sesi oldukça sertleşerek renk değiştirirken saniyeler içerisinde. *"Ama neden, biliyorum."*

"Bildiğiniz için buradasınız zaten." Kapı pervazında dikilmekten, pencelerden yansıyan bahçe ışıkları sayesinde bir yere takılmadan koltuklardan birine oturabilmeyi başarabilmiştim. *"Biliyordunuz ama yine de durmaktan alıkoymadı bu sizi."*

"Verilecek zarar verildi. Bundan sonrası bir şeyi değiştirmezdi ve değiştirmeyecekti. Verilecek karar yalnızca beni ve ailemi değil, ülkenin geleceğini etkileyecekti. Beni bu yüzden bu koltuğa oturttular Karaca, böyle zamanlarda böyle kararlar alabilmem için," diye yanıtlamıştı beni, soğuk bir sesle. Haklı olduğunu düşünürken, duyduğum acıya engel olamıyordum. *"Ferman konusuna gelirsek... Ferman benim çok eskilerden tanıdığımdır. Âşıktı Aliye'ye. Onu akşam yemeğine çıkaracağı akşam yoluna taş koydum, ben oturdum oturacağı masaya. Aliye'yi kendime aldım. Kaderle oynadığımdandır belki, Aliye de benim elimden alındı yıllar sonra. Gençken vermişti Ferman ona bu mevzu bahis kartı. Kendisine bir şey olsa dahi, kanından başka birinin de olsa canı başından fedâydı Aliye'ye."*

"Ama senin değildi," diye mırıldanmıştım avuçlarımın içini izlerken. Behzat Karyeli sessiz kaldı. Suçu büyüktü, biliyordu, sessiz kalışından ben de biliyordum artık. Ve bununla nasıl yaşayacağımı, Kunt'un yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyordum.

"Peki Asiye? O küçük kızın günâhı neydi de..."

"Ferman'ın eşi Halise Hanım, Sergen'i doğurup evi terk ettiğinde Ferman köşebucak aradı onu. Kapıma kadar geldi yardım istemek için. Ülke sınırları içinde değildi ama Halise, Suriye'nin bir deniz kentinde limanı olan bir deniz-

ciyle birlikteydi. Ferman tüm uluslararası gücünü kullanarak Halise'yi evine geri getirdi yıllar sonra, Ekin Egemen denilen aşağılık çocuk doğdu o sıralar ama evin hâli hâl değildi. Ferman eşini dövüyordu, Halise de Aliye'den yardım istiyordu. Takıntılıydı Ferman eşine ama iyi anlamda değil. Halit Tasmas karmaşasında ortadan kayboldu Halise, başına ne geldiğini hiçbir zaman öğrenemedik. Ölüsü bulunsa bilirdik, o da yoktu. Sergen iyi çocuktur, babasından ayrı tutarım ama babası şeytanın dölüdür, küçük oğlunu da buna göre yetiştirmiş. Gel zaman git zaman... Polat'ın kendi biyolojik annesi doğumda vefat etmiş fakat ortadan kaybolan üvey annesinin izini sürüyordu daha eğitimdeyken, Egemenlerin ilgisini de o dönem çekiyorlar. Polat'ın babası, Mehdi Mers'maar'mış meğer, Halise'nin yanına kaçtığı adam. O dönem küçük bir kız doğurmuş hatta, Ferman onu ailesinden koparmadan önce... Asiye. Ekin'in bitmek bilmez nefretinin tek hedefi hâline böyle geliyor Asiye. Yer bilmez, yurt bilmez, dava nedir bilmez küçücük bir kız çocuğu..."

Asiye'nin, Polat'ın olduğu kadar Sergen ve Ekin'in de kız kardeşi olduğunu öğrendiğim an bununla nasıl başa çıkacağımı bilemeyerek baktım karanlık duvarlar üzerime üzerime gelerek beni kutu gibi, küçücük, karanlık bir odaya hapsetmişti yine yıllar öncesi gibi ve daha hâlâ o kutudaydım ben. Beni o kutuya Ekin koymuştu, beni o kutudan çıkaran olmamıştı ben kendim duvarları iteleye iteleye büyütmüştüm dünyamı ama şimdi yeniden daralmıştı duvarlar ve mezarım olacaktı sanki.

"Annenin günlüğünü okudun mu kızım?"

Mahzenler'e böyle gitmiştim.

"Bir sayfa eksik. Ondan sonraki sayfalar da yarım yamalak, buhran içinde yazılmış..."

Behzat Karyeli'nin peşime taktığı askerin belinden silahı alıp emniyetini kapattığım gibi Ahmet Çevik'e böyle sıkmıştım kurşunu.

"İzi geçmiş yan sayfaya, karalarsan okunuyor."

Çünkü izi geçmez bazı yaraların. Sen geçti sanarsın. Yeterince derin kesersen, istersen en yetenekli doktorların ellerinde dikilsin o yarık; izi daima kalır seninle. Baktıkça hatırlarsın. Unutmana izin vermez zaman, öyle merhametli sanma sakın; zaman *acımasızdır*, zaman *acına* sızdırır.

Bir annenin ahını almış adamlar gün gelir, sana aynı cehennemi yaşatmaya kalkışır.

"Eğer test yaptırmak istersen..."

Gerek yoktu. *Hiç*, gerek yoktu. Ne gelirse gelsin çünkü sonuçlar... Ya bir teröristin kızıydım ya da *bir diğerinin.*

"Ben de bir şey buldum. Eşinizin odasında. Bir müzik defteri."

Piyanonun önünde öylece duruyordu defter, aslına bakılırsa Dilberay Anneanne'nin evine ilk adım bastığımda ve Kunt beni annesinin odasına götürdüğünde de fark etmiştim defteri ama dokunmamıştım bile. Aylar sonra o odaya girdiğimde ise ilk yaptığım, defteri hırkamın içine sıkıştırıp çalmak olmuştu.

"Annem, yıllarca çizdi lotus çiçeğini. Nilüfer çiçeği yani. Çocukken hatırlıyorum, cetvellerle çalışırdı sanki santimi santimine çizmek çok önemliymiş gibi. Hep aynı ölçülerle çizdi yıllar içerisinde, sanki ezberledi. Çizimi enseme dövme yaptırdım, çizimlerini atmadım hepsini sakladım. Şimdi yine çiziyor... Nedenini hatırlamıyor bile... Ama Aliye Karyeli'nin müzik defterinde kurumuş kan lekeleri var, çaldığınızda kulağa anlamsız ve uyumsuz gelecek bir beste var... Notalar uzatılarak çizilmiş. Yeterince dikkatli bakarsanız bir nilüfer çiçeği. Belki de ihtiyacınız olan her zaman

buydu. Bir çiçek. Nilüfer. Bana aklırsa Halit hiçbir zaman annemi sevmedi, sadece ölümüne takıntılıydı ona ve sahip olmak istedi."

Behzat Karyeli'yle işbirliği yapacağımı daha önceden söyleseler, beni o duruma getirebilecek çok az şey olduğunu söylerdim. O çok az şeyin, ne olduğunu dile getiremezdim ama olması imkânsız, ihtimalleri akla gelmeyen şeylerdi çünkü bunlar. Ve birer birer ortaya çıkmıştı beni o raddeye getiren *o şeyler.*

"Dikkat et. Halit bir süredir biliyor. Ahmet Çevik'i elimizde çürümeye terk etti."

Hissizliğin son demlerini yaşarken gözlerinizden akmayı bırakmaz yaşlar. Kendinizi tutmaya çalışsanız da, en absürt ortamlara girseniz de; mesela bir sınav, bir vize görüşmesi, bir parti... Engel olamazsınız akmalarına. Gözlük takarsınız gizlenmek için insanlardan, dışarı çıkmazsınız ya da uyanmak zor gelir; tabii geçirdiğiniz krizlerin arasında kendinizi sakinleştirip de dalabilirseniz bir şekilde uykuya. Ben bayılıyordum sanırım bir süredir. Kâbuslar pışpışlıyordu hiddetle beni uykuda. Kulağıma fısıldanan ninniler, yalnızca gerçeklerdi ve gerçekler hiçbir zaman bu kadar acı olmamıştı. Ağzıma gerçekten acı biber sürdüklerinde bile.

Yanılıyordum. Her zaman yanılmıştım. Çünkü her zaman daha fazlası vardı. Çünkü her şey birbiriyle bağlantılıydı.

Çünkü herkes yanılıyordu ve çoğu kişi aslında hiçbir şeyi bilmiyordu.

Bilmenin bu kadar ağır olduğunu bilmiyordum dizlerim beni yaya gittiğim asfalt yolda düşürene kadar acı içine, omuzlarımın yükü çoktu. Başım da ağırlaşmıştı sanki çünkü kaldırıp da gözlere bakmaya yüzüm yoktu.

Ne olmuştu şimdi? Ben ki Melisa'nın hamileliğini Karam ve Efes'ten saklayan, ben ki Polat'ın kız kardeşinin

aslında abisi tarafından öldürüldüğünü ve üvey annesinin Ekin'in öz annesi olduğu gerçeğini sır gibi tutan, ben ki Kunt'un annesinin başına gerçekte gelenleri zehir gibi yutan... Ben yalancıydım artık. Ve yabancılaşıyordum gittikçe onlara. Devran dönmüştü.

Beni düşüncelerimin acımasızlığından söküp alan ve gerçek hayata döndüren arenadaki ışıkların bir anda kapanması oldu. Kalabalık sessizliğe gömülürken koluma giren Beren de ayağa kalkmış, izlememi söylüyordu kulağıma.

Oyun başlıyordu.

Rusça, ağır rap içeren bir şarkı arena hoparlörlerinden verilmeye başladığında sol tarafımızdaki girişin ışıkları buz mavisi renginde bir geçidi ve yalnızca geçidi aydınlatıyordu. Seyirciler Türklerden oluştuğundan yuhalama sesleri bastırıyordu müziği ama bu yine de dev ekranlardan net bir şekilde görülen Roman Vladimir'in yürüdüğü yolu büyük bir özgüvenle yürümesine engel olamadı. Hemen önünde hocası olduğunu düşündüğüm sarışın ve yaşlı bir adam, yanında ise takımından olduğu üzerindeki formadan belli olan başka bir adam vardı ve önlerinde üzerinde birkaç parça ip olan, oldukça havalı ve esnek hareketler sergileyen birkaç kadın dansçı ilerliyordu.

Yuhalamalar ve küfürlerin havada uçuştuğu bir yürüyüşün ardından ringin iplerini gererek aradan geçti Vladimir ve eldivenlerini geçirdiği yumrukları havada, sahada bir tur yürüdü; tribünlerden gelen sesler onu aksine motive ediyormuş gibi görünüyordu. Üzerindeki lacivert-beyaz pelerini ring dışındaki ekibine fırlattı, ringe ayrıca hakem olduğunu düşündüğüm bir adam ve bir takım elbise içinde başka biri daha çıkmıştı.

"İyi akşamlar, hanımlar ve beyler! İşte beklenen an geldi!..."

Spiker olduğunu sonradan anladığım takım elbiseli adam mikrofon elinde, Vladimir'i *Rus Ruleti* kod adıyla tanıttığında Beren'e endişe verici bir bakış attım, kulağıma doğru eğildi o sırada. "Genelde yeniliyormuş gibi rakibini rahatlatıp nakavt etmesiyle bilinir. Beklenmedik hamleleri vardır."

Ardından ışıklar yeniden söndü ve bu sefer arena ölüm sessizliğine büründü.

Bekledik. Bekledik. Herhangi bir ses, ışık, görüntü gelmesi için...

Birçok düet içeren, melodisine içerideki müzikçi çocuklar kontrol yaparken aşina olduğum *Kill 'Em With Success* parçası çalmaya başladı o an kırmızı bir ışığın sağ geçit yolunu aydınlattığı sırada. Koca ekranlardan kalabalığın yüzüne doğru üflenen ateş, bir adamın ağzına çektiği gazı elindeki yanan çubuğa üfleyişiyle hayat bulmuştu sanki.

Ardından gölgesi göründü ve tribünlerin sesi işte o an, insanın kulağını sağır ve tüylerini de diken diken eden tezahüratlarla yıkılmaya başladı.

Fuat Hoca ring iplerini yukarı doğru esnettiğinde Kunt alana girerken Vladimir pelerinini çıkarmış sabırsız hareketlerle yumruklarını birbirine çarpıyordu bir çocuğun heyecanla el çırpışı gibi. Spiker bu sefer kısılan müzik sesiyle kalabalığın nabzını yokladı önce, ardından Kunt'u *Demir Yumruk* lakabıyla takdim etti arenaya. *VIP* odalarından izleyen devlet başkanlarının isimleri teker teker bir teşekkür konuşmasında geçerken ben Kunt'un siyah pelerini çıkarıldıktan sonraki ifadesini izliyordum sadece. Yüz hatları arenanın açılan ışıklarıyla birlikte gözlerimizin önündeydi artık ve *Kunt* diye bahsetmek haksızlık olur gibi geliyordu çünkü ringde gördüğüm kişi *Vidar*'dı.

Vidar'dan başkası olamazdı.

Basın mensuplarının birkaç farklı dilde müsabakanın

dakikalar içinde başlayacağını dünya kanallarına naklen duyurduğu saniyelerde herkesle birlikte oturmuştum ki hakemin iki boksörü de yanına; ringin ortasına çağırdığını gördüm ve antrenörler köşelere doğru ilerleyerek alandan çıktılar. "Direktifleri maç önesi ikiniz de aldınız," diyordu hakem, orta yaşlı ve kısa boylu bir adamdı. "Temiz bir karşılaşma istiyorum..."

Nefes almakta zorlanıyordum.

"Su," diye fısıldadım istemsizce, gözlerim etrafı tararken. Hemen yanımdaki Beren, beni duymuş olmalı ki çantasına uzandı ve bir pet şişe tutuşturdu elime kapağını açıp. Ona minnettar gözlerle baktım birkaç yudum alırken.

Ve ilk round, alkışlar ve ıslıklar eşliğinde başladı.

"Karyeli'nin temkinli davranıp rakibinin nabzını ölçtüğünü söyleyebiliriz, Vladimir ise fazla sabırsız görünüyor... Ah! Başarısız bir *sol kroşe*," dediğini okuyabiliyordum ağzından, basın mensuplarının masasının en köşesindeki İngilizce konuşan kadının. Ringin etrafında ayrıca her açıdan devamlı fotoğraf çeken ve maçı yakından kayda alan kameramanlar vardı. Gözlerim fazla ağlamaktan mıdır bilinmez, yeterince iyi görmüyordu en ön sırada bile. *Ya da kalabalıktan. Ya da kafamın içinde zonklayan gerçeklerden.* Ya da...

Vladimir fazla agresifti. İlk round'ın sonlarına doğru Kunt'a dokunmaya çalıştığı her an Kunt darbesinden kaçabildiği gibi Vladimir'e karşı puan kazanmayı da başardı.

Ellerim ağzımın üzerinde, her an hoş olmayan bir sahneye tanıklık edebilecekmişim gibi kalbim güm güm atıyorken göğsümde, ikinci round'ın başladığını gördüm. Fuat Hoca, Kunt'a her ne dediyse Vladimir'le yeniden karşı karşıya gelmeden önce gözlerinin üzerime değdiğini gördüm burada olduğumu kontrol etmek istercesine. Buradaydım. Bir yere gitmiyordum. Gitmeyecektim de.

İkinci round başlar başlamaz Kunt neredeyse Vladimir'in agresif yumruğunu yiyecekken son anda eğildi ve bir de aparkattan kurtuldu. "Sağı boş bırakma Karyeli!" diye bağırdığını duydum Efes'in yanımda, adam yerinde duramıyordu ve arkadaşıyla birlikte yaşıyordu maçı resmen. Dengeler çabucak değişti. Kunt bir anda, Vladimir'i köşeye sıkıştırmış; Vladimir kollarıyla korunurken yüzüne ve vücuduna darbeler indiriyordu. Ön sıralardaki Rusların kendi dillerinde bir şeyler bağırdıklarını duydum, sürekli aynı şeyi söylüyorlardı.

"Köşeden çıkmasını söylüyorlar," diye açıkladı Beren kulağıma eğilerek. Rusça bildiğinden haberim yoktu.

Vladimir köşeden çıktığı gibi Kunt'un üzerine defalarca kez savuşturduğu yumruklarla ilerledi ve nihayet, kaçınılmaz olan oldu; Kunt maçın ilk darbesini yüzüne yedi. Tribünlerden destek ve küfürlü çığlıklar yükselirken Vladimir'in Kunt'un suratına bağırdığını duydum, Türkçe mi İngilizce mi Rusça mı olduğu belli değildi ama kesinlikle kışkırtıcıydı.

İçerisi fazla sıcak oluyordu.

Zil çaldı fakat ayrılmadılar "Köşene çekil, köşene!" diyerek araya hakemin girdiğini duydum. Siyah eldivenleriyle ikisini de köşelerine itiyordu.

"Burası iyice sıcak oldu," diye mırıldandım kendi kendime, gömleğimin kumaşını çekiştirip içeri biraz hava girmesini sağlamaya çalışırken. Boncuk boncuk terlemeye de başlamıştım, benim dışımda herkes sakin görünüyordu. *Belki de onların sevdikleri adam ringde yumruklarını savurup darbeler almadığı için.*

Zille birlikte yeni bir round başladığında Vladimir o kadar saldırgan ve hızlıydı ki Kunt'u köşeye itti ve ardı ardına yumruklarını indirdi. Şoktan herkesle birlikte ayağa

fırladım, Vladimir'in antrenörünün buraya kadar gelen bağırdığı rusça direktifler her ne anlama geliyorsa Vladimir'i daha da ateşliyor gibiydi ve Fuat Hoca'nın sesi duyulmuyordu bile. "Çık oradan," diyordum kendi kendime soğuk soğuk terlerken ama sesim kendim tarafından duyulacak kadar bile çıkmıyordu. "Çık! Çık oradan!"

Kunt, Vladimir'e beklenmedik bir anda sarılarak kendisini de onunla birlikte köşeden çıkardığında çekildikten hemen sonra sağ kroşesinden kaçındığı an Vladimir'in vücuduna indirdiği darbelerle herifin üzerine gittiğinde, bir anlığına görüşüm karardı ve dengem bozulurken sandalyenin kolluğuna tutunmaya çalıştım. Yuhalamalar ve çığlıklar duyuyordum, gözümün önünde her şey kayıp gidiyordu ama panik atak mı geçiriyordum yoksa açlıktan ya da başka bir şeyden miydi hiçbir fikrim yoktu.

"...yi misin? İyi misin? Karaca, iyi misin?" diye sorup durduğunu duydum birinin, bir kadın eli sarılmıştı bileğime. Sandalyeye doğru eğilmiştim. Ardından Beren'in sesini tanıdım, başımı kaldırdığım an ona cevap veremesem de ringe odaklanabildi gözlerim ve yerdeki, yumruklarının üzerinde soluklanan Kunt'u gördüm o an. Fuat Hoca ona 8. saniyeye kadar yerde kalmasını bağırıyordu, onun hiddetle aldığı nefesleri kalp ritmime uyduruyordum o an ben de sanki çünkü bir türlü sakinleşemiyordum ve altın hareler daha önce görmediğim bir şiddetle yanıyordu bana bakarken, öyle ki tanımıyordum sanki bu gözlerin sahibini.

Normal bir günde bana böyle baksaydı bir daha karşısına çıkamazdım ben.

Belki bakardı. Belki bilseydi, bakardı ve...

Bilseydin Kunt... Bilseydin bana böyle bakardın.

Ardından Kunt ayağa kalktı ve tribünler yeniden kulakları sağır eden tezahüratlarına başladı.

Yavaşlamıyordu, ikisi de birbiriyle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamaya başladığında Beren beni sandalyeye oturtmuş biraz daha su içmemi söylüyordu. Başka bir şeye ihtiyacımın olup olmadığını soruyordu ama yoktu, aslında suya da yoktu; neye vardı bilmiyordum; belki de ihtiyacım olan tek şey maç sonuna kadar burada kalıp Kunt'a ona destek olabildiğimi göstermek ve kendimi bencilce, alacağımız olası bir yenilgi sonrası suçluluk duygusundan kurtarmaktı çünkü Fuat Hoca'nın söyledikleri başka bir yola çıkmıyordu bundan başka.

Kaybedersek benim boynuma.

O yüzden kalmalıydım.

Ama nefes almak zordu.

Beşinci round başladığı gibi kopan gürültünün ardından *"Muhteşem bir aparkat!"* dediğini duydum bize en yakın spikerin mikrofonuna ama kimin darbe aldığını göremeyecek kadar kayıyordu görüntü gözlerimden. Yüzüğümle oynayarak bütün endişemi götürmeye ve sakinleştirmeye çalıştım kendimi, neden tüm o vahşete ve tehlikelere karşı dimdik ve sapasağlam durmuşken şimdi hassas bir bebekmiş gibi davranışlar sergiliyordum bilmiyordum ama ne duygu durumuma ne de vücudumun garip tepkilerine engel olamıyordum.

"Ve Vladimir yerde!"

Kunt'un köşesinden altıncı round'a girişinde kaşının patlamış olduğunu ve elmacık kemiğinin üzerindeki büyük kızarıklığı fark edebilmiştim, etrafımdaki herkes kocaman açtıkları parlak gözlerle maçın bir anını kaçırmaktan korkarak gözlerini kırpmıyorlardı bile.

Bir anda bir yanımdaki Efes diğer yanımdaki Beren ve Polat da ayağa fırlayarak alkışlamaya başladıklarında ellerimle yüzümü avuçlamış, bir cehennemin ortasında sağ

kalmaya çalışıyordum ringin dışında olsam da. Kunt hâkimiyet sağlamıştı Vladimir'in üzerinde, Vladimir Kunt'un vücuduna çalışıyordu ve tribünlerin seslerinden, iki boksörün çarpışmasının seslerini duyuyordum artık. Ringde ölen sporcular vardı. İki iddialı ağır siklet boksörü karşılaşınca iyileşmesi aylar süren yaraları ve kırıkları olması normaldi ama ringde ölen sporcular vardı. Karam o gece gerçekten ölmüş olabilirdi mesela. Kunt şu an burada ölebilirdi. Vladimir'i öldürse suçlanır mıydı? Jüri tarafından niyetinin kötü olduğu kanıtlanırsa suçlanırdı yalnızca. Kunt'un niyeti hiçbir zaman kötü değildi, hiçbir zaman kötü olmamıştı ve olmayacaktı da ama.

O böyle bir adamdı.

Yedinci ve sekizinci roundların arasında Efes'le Beren'in stratejik sohbetlerini dinledim gergince, yakalayabildiğim kelimeler ve çıkartabildiğim anlamlar yeterli değildi. Stres insanın gözlerini kör eder miydi? O yüzden mi bulanık görüyordum?

"Sen iyi olduğuna emin misin?"

Ama sesler de bulanıklaşmaya başlamıştı bir süre sonra.

Bilmiyorum, bilmiyorum demek istiyordum onlara. *Tek bildiğim burada olmam gerektiği. Burada kalmam gerektiği.*

Kunt onuncu round başlamadan hemen önce biraz yakınımızda duran Fuat Hoca'ya çevirdi çatık kaşlarının altında parlayan altın harelerini, yüzüne fazla darbe almıştı ve iyileşmesi biraz zaman alacaktı ama sorun değildi. Ardından gözleri üzerime çevrildi. Onu net bir şekilde görebiliyormuş gibi baktım ona, boşluğa bakar gibiydim ama maçın adrenalini sayesinde fark edeceğini düşünmüyordum bile. *Nakavt* diye fısıldadım belki dudaklarımı okuyabilir diye. *Nakavt*. Altın hareler birkaç saniyeliğine gözlerimden dudaklarıma düştü, ardından aldığı derin nefeslerin arasında önüne döndü ve zil sesi bir kez daha duyuldu.

"Rus piçi puan olarak önde gibi," dediğini duydum Efes'in, yanında her kim oturuyorsa ona. Kunt o an Vladimir'i ardı ardına indirdiği darbelerle köşesine itiyordu ki Vladimir kendini korumayı başardı ve Kunt'un önce vücuduna, ardından çenesine güçlü birer yumruk indirdi. Ellerimle ağzımı kapattım sanki çığlık atabilecekmişim, atsam da kendimi susturabilecekmişim çünkü duyulabilecekmiş gibi bu seste.

Nakavt. Nakavt. Nakavt.

Ayakta duramadığımı biliyordum, gitmemek ya da yardım istememek için oturuyordum bunu da biliyordum artık. Damarlarımda akan kan heyecanlandığımda, öfkelendiğimde fokur fokur kaynardı ama şimdi buz kesmiş gibi hissediyordum, sanki akış yoktu; birazdan kalbime giden damarlarda da akışı durduracaktı bu ve sanki kalbim atmayı bırakacaktı. Neden birinin güçlü kollarla saniye başına göğsüme çekiçle vurduğunu hissediyordum yalnızca kalbimse göğüs kafesimde atan? *Göğüs kafesi boşluğu. Hayati organların saklandığı, kaburgalar tarafından korunan bir karadelik. Eğer bir insanın karadeliğini açarsan...* Negatif basınç yüzünden tüm damarlar patlar.

Ya da zehir pompalar damarlar kalbine ve yalnızca *kalbin*...

Zehirlenmiş olabilir miydim?

Terden yüzüme yapışmış saçları geriye iterken insanların bağrışları ve basın mensuplarının hiddet dolu anlatımları çınlıyordu kulaklarımda ki Kunt'un göğüs kafesine aldığı bir darbeyle yere uçuşunu izledim gözlerimin önünde. Beren'e tutunarak fırladım ayağa. *Hayır. Hayır. Hayır. Sen değil. O nakavt. Vladimir nakavt.* Nakavt. Nakavt. *Nakavt.*

Bir anlığına herkes ağır çekimde, sessize alındı ve görüşüm gittikçe bulanıklaştı ama Fuat Hoca'nın seslendiği,

Beren'in kolumdan beni tutarken bir yandan da herkes gibi Kunt'a kalkmasını bağırdığı anları seçebildim. Hakem başında ona kadar sayarken yalnızca tek bir yumruğunu yere dayayıp sakince kalkan Kunt'un kadrajında önce gökyüzü, sonra tribünler ve ardından ön saftaki insanlar vardı.

Bir şeylerin içimde hareket ettiğini ve gittikçe yavaşlayan, haddinden fazla bir yavaşlıkta atan kalbimi avuçlarımın içinde hissediyordum o an; kör gözlerim altın hareleri seçebildi yine de. Ağzımda oldukça yoğun, metalik bir tat hissettim ve araladığım dudaklarımdan içeri çekmeye çalıştım oksijeni. Neden bilmiyordum ama uzayda gibiydim, çünkü oksijen yoktu.

Kunt'un son saniye ayağa kalkışıyla zaman kendi akışına döndü birden ama ringi göremedim o an, benim dünyam dönüyordu. Gürültülü bir yığılma sesi, yüzüme bir tokat gibi çarparken tribünlerin yıkılması ve tüm dev ekranlarda hakemin ona dek sayışının son bulmasıyla birlikte tiz bir ses kulaklarımı sağır etti.

Ama hayır, benim dışımda kimsenin duyamadığı bir sesti bu. Sessizliğin sesiydi belki de. *Sonun*. Beren'in sevinç çığlıklarıyla Polat'a sarıldığını gördüm, Efes anında ringe fırlamıştı ve üzerime karlar yağıyordu ayakta dengede kalmaya çalışırken ama hayır... Hayır... Kar değildi bu. Konfetiydi. Altın ve kırmızı renklerinde konfetiler. Altın, Kunt için. *Kırmızı Karaca*.

Bak Karaca... *Biz hiç terk etmemişiz ki o karanlık yeri.*

Hep oradaymışız bunca zaman ya da varmayı beklemişiz.

Bu karanlık, aslında ışığın girmediği yerdeki soğumuş kan...

Kırmızı. Karanlık. Kan. *Kal. Kal. Kal.* Kalp atışı gibi.

Ya da *atmayışı* artık.

Ama dizlerimin üzerine çöktüm o an ve avuçlarım soğuk zeminle buluşurken ağzımdan akan o yoğun, kırmızı,

metalik tadı olan *kan*dı. Nefes alamıyordum çünkü soluk boruma doluyordu, içeride bir şeyler yanlıştı.

Dünyamın döndüğünü hissettim ve gidip gelen görüntünün arasında ışığın devamlı yutulduğunu. Devamlı yuttu karanlık ışığı, devamlı yuttu, devamlı... Ekin'in beni hapsettiği o soğuk, izbe, pis depoda kapının altından kibrit çöpü atan kimsesiz çocukların merhameti de yoktu artık ve nasıl olsa, kibrit çöpü yansa da masaldaki gibi birer birer yutacaktı karanlık ucundaki ışığı. Söz vermiştim oysaki kendime o günden sonra, karanlık çökünce ışıkları yakacaktım artık; bir mum da olsa ucunu ateşe verecek ve aydınlatacaktım. Neden unutmuştum sözümü? Neden şimdi hatırlıyordum? Neden devasa ışıklandırmaları olan bu arena kararıyordu gittikçe?

"...lütfen aç gözlerini, yalvarırım aç! Aç gözlerini! Bana bak, bende kal... Bende kal! Benimle kal..." Kunt'un sesini duyuyordum uzaktan, o tiz sesin ardından. Nasıl inatçıysa delip geçebiliyordu sağırlığımı. Başımı dizinde hissediyordum. Eldivenlerinden kurtulmuş olmalıydı ki elleri yüzümdeydi. Elleri kan içindeydi. Her yer kan içindeydi. "Konuş benimle, bir şey söyle..."

"Yol açın! Şu siktiğimin yolundan çekil!" diye bağırıyordu Efes uzaklardan. "Paramedikler geliyor!"

Görüşüm tamamen bulanıklaşmadan önce öksürmeye başlamıştım zayıf bir iradeyle. "*Kunt* piyano..." Şimdi gözlerimi kaparsam, bir daha açtığımda aydınlıkta olacak mıydım? "Kontrol edin... Hesaplamaları..." Kendimi bir hastane odasında, açılmış damar yoluma bağlı bir serumla ve başımda tüm sevdiğim insanlarla hayal etmek istiyordum ama *olmuyordu*. "*Defteri*... Behzat biliyor..."

Yedi saniye. Gözünün önünden, yeniden görmek istediğin ne kadar anı varsa yedi saniyede geçermiş bir kez daha

açmamak üzere gözlerini kapattığında. Acı nihayet durdu-
ğunda.

Annemi gördüm salonda, abimle bana patates atmıştı sobanın külüne. Abim sürekli açıp çatal batırıyordu pişip pişmediklerini anlamak için, annem de kızıyordu elini yakacak diye ve yakmıştı da. Ben gülüyordum *oh olsun* diye. Sonra abim beni halıya yuvarlıyordu, çok küçük olduğumdan sehpanın altına kaçıyor ama sonra bütün sofrayı deviriyordum ve annem önce sinirden ağlayıp sonra bizimle kahkahalarla gülüyordu.

Lisenin ilk haftasını kol kola birlikte atlattığım ve benim onları sevdiğim kadar beni sevdiklerini, benim onlara güven duyduğum kadar bana güvendiklerini ve arkamı kolladıklarını düşündüğüm arkadaşlarımı gördüm. Güneş tepemizdeydi ve *belki bir kuş geçer üstümüzden*'le başlayan şarkıyı söylüyorlardı hepsi, ben bilmediğimden onları dinliyordum sadece.

Güneşin alnında tören için bahçeye indiğimizde koyu renk saçları altınmışçasına parıldayan Esved'i gördüm, boyu herkesten uzun olduğu için sıyrılmıştı karıncalar gibi görünen kalabalıktan ve her zaman, bir şekilde merdivenlerde denk gelmeyi başarıyordum onunla, o gün de olduğu gibi.

Öktem'i gördüm savaşçı botları ve deri montuyla, evde yanımdan bana öpücük atarak geçiyordu çünkü her ne kadar bir önceki akşam eve erkek attığı için kavga etsek de en sevdiğim yemeklerden hazırlayıp dolaba bırakmıştı ve her zamanki gibi bir şekilde gönlümü almaya başlamıştı. O zamanlar mordu saçları.

Efes'i, Beren'i, Polat'ı ve hatta Melisa'yı... Ve hatta Karam'ı, Alevhan'ı, Aybars Abi'yi ve Fevzi'yi bile... Ve laf edip durduğum Sedir'i bile birlikte bir sahnenin içinde gülüşüp sohbet ederken, Ayşen Abla'nın atıştırmalıklar servis

durdu-

atmıştı

u pişip
lini ya-
n diye.
luğum-
ayı de-
bizimle

ve be-
onla-

rkamı
Güneş
başla-
onları

koyu
, boyu

görü-
nlerde
gibi.
, evde
ne ka-
ek de
ştı ve
ştı. O

a Ka-
Ve laf
e gü-
servis

ettiği bir sahnede gördüğümde bunu artık beynimin uydurduğunu anlamaya başlamıştım.

Karbeyaz bir sahnenin içinde, şaşkınlıkla kırptığım gözlerim altın hareleri seçti; gökyüzüne bakarken ben şaşkınca, kadrajıma girmişti. Kayradağ'daydık. Kurt saldırısından kurtulmuştum, Karayel'i bıçaklamıştım ve Kunt beni bulmuştu. *Kış güneşinde parlıyordu altın kirpikleri.* Siyahlar içinde bir ölüm meleğini andırırken bile güven vermişti. Onu tanımıyordum ve katil olduğunu düşünüyordum ama bir kurt sürüsünden canımı zor kurtarmışken ona rastlamak, dünyanın en güven verici hissiydi o an.

Altın harelerine bakmak dünyanın en güven verici hissiydi hâlâ.

Kal. Kal. Kal. Kendime yerimde kalmayı fısıldarken aslında yerde kalanlardan biri olmayı düşlememiştim o akşam ama biri de bendim.

O akşam *nakavt* edilenlerden biri de bendim.

10

NAKAVT

Kunt

"Nerede buldunuz?"

Adımlarım bastığım yeri delip geçerken yere değdiğini bile hissetmiyordum aslında ayak tabanlarımın, öyle uçmuştu aklım başımdan.

"Botla Yunan Adalarına kaçmaya çalışacaktı herhalde, sahil kesiminde bulmuşlar," diye yanıtladı Polat, peşimden gelirken adımlarıma ayak uydurmak hiç zorlanmıyordu. Birlikte asansöre bindik, saniyeleri saymaya başladım iki kat aşağı *cehennemin dibine* inerken. Sürekli gözlerimi ovalıyor, gergince ellerimi uzamış saçlarımdan geçiriyor ve görüşümü netlemeye çalışıyordum ama hiçbir şey görmüyordu gözlerim. Görmese de olurdu.

Görmek istediğim tek kişi etrafta *yoktu*.

Koridordaki nöbetçi hiçbir şey söylemeden ayağa kalkıp selama dururken demir parmaklıklı kapıyı sökercesine açıp koridora girdim ve sorgu odası olduğunu bildiğim odadan içeri daldım. Herif yediği dayaktan yüzü kızarmış ve kaşı kanar bir hâlde sandalyesinde otururken Efes de bir sandalyeyi ona doğru ters çevirmiş oturuyordu.

Beni gördüğü an ayağa kalktı ve "Abi, yavaş..." demeye kalktı ama herifi boynundan yakaladığım gibi sandalyesin-

den düşürüp kaldırarak duvara yaslarken onu duymadım bile. Ellerini arkasında birleştirip kafasını duvara yasladım sertçe. "Konuş."

"Bildiğim her şeyi anlattım!" diye bağırdı kısık sesiyle, acı içinde inliyordu. "Her şeyi anlattım! Yemin ederim! Benim bir ilgim yok uyuşturucunun ülkeye girişiyle!"

"Böyle kafanı vurup durursam belki unuttukların da gelir aklına ha ne dersin?" Alaycı sesim, herifin yüzünü duvara çarpıp iyice ezmem sonucu iniltileri ve bağrışlarıyla bastırıldığında Efes arkamda bir şeyler vızıldıyordu ama onu duymuyordum.

"Allah b... Belamı versin ki b... Ben sadece tes... Teslimatını yaptım!" Canı çıkıyormuşçasına bağırıyordu, tam dibindeydim, pis nefesini soluyordum. "Pa... Paramı aldım çekildim!"

"Peki ya Taksim Meydanı'ndaki dilenci çocuklara şeker diye dağıttıkların? Görmedim mi sandın piç herif!" Ensesinden çektiğim gibi duvarın bir köşesine fırlattım işe yaramaz bedenini. Acıdan ağlıyordu bedenini benden uzağa çekmeye çalışırken sanırım kolunu kırmıştı. "Bunu *tabut* odalara götürüyorsunuz, konuşmak isteyene kadar orada kalsın bakalım belki aklı başına gelir biraz."

Kapıda hazır bekleyen çocuklardan ikisi, herifi kollarından aldığı gibi acıyla bağrışlarını umursamadan çıkarıp götürdüler sorgu odasından. Burnundan akan kan öylece, yığıldığı yerde ufak bir dere oluşturmuştu. Koyu kırmızı, yoğun bir sıvıydı kan. Çok fazlası yerdeydi. O geceki gibi. *Kan. Kırmızı. Karanlık.*

"Geçen seferki herif hâlâ komada, bir tanesini daha mı sokmak istiyorsun o yoğun bakım odasına? Ya ölürlerse sorgu sırasında?" diyerek üstüme geldi o an Efes, dikkatimi dağıtarak. Omzumun üzerinden dönüp baktığımda oturduğu sandalyeyi bir kenara atarak kalkmıştı.

Bakışlarını yakaladım. "Bir derdin mi var?"

Birkaç derin nefes aldı burnundan, herhangi bir şey söylemeden önce. Muhtemelen şu an benimle konuşmanın, bu şekilde uyarmanın sağlıklı olmadığını düşünüyordu ve öyleydi de. "Yok," dedi ardından ama böyle düşünmediğini biliyordum. Bir derdi vardı. Öldüresiye dövmemeliydim elimize geçen herifleri, böyle sorgu olmazdı. Haklıydı da. Belki haftalar öncesine dönsek, ben de bunu savunurdum ve Efes'in bile karşı çıkacağı, usulsüz bir davranış sergilemezdim de ama artık işler çok farklıydı.

Bir hışımla geçtim Efes'in yanından, omzuna teğet. Odadan çıkarken beni kimse takip etmiyordu. Zemin kata inip teşkilattan çıkarken telefonum çaldığında, direksiyon başına geçerken cevapladım aramayı. "Efendim Beren?"

"Yıkıma başladılar, haberin olsun istemiştin." Soluk sesi oldukça kısık geliyordu, öyle ki neredeyse duymak imkânsızdı.

Bu haberle elim bir süre direksiyonda kaldı ve sicim gibi yağmur da yağıyor olsa arabanın üzerine, uzanıp da kapıyı kapatamadım. Öylece direksiyona baktım, ardından önümdeki teşkilat binasına. Beren'den de, benden de ses gelmedi ama ikimiz de sonlandırmadık çağrıyı. Öylece sessizliği dinledik.

Ekin Egemen kansızının evimi bastığı o lanetli geceden sonra bir daha *ev* gözüyle bakamamıştım oraya. Uyanıyor, duş alıyor, cehennemden çıkıyor ve cehenneme geri dönüyordum; *onun* yokluğunda daha da iyi anlamıştım bunu. *Onun* canının diri diri yakıldığı dört duvar, korkularla dolu bir hapishaneden başka bir şey değildi hiçbirimiz için artık bu yüzden evi yıktırıyordum. Araziyi de satmıştım. Kaçmak değildi bu, yok etmekti geçmişi. Bir kova dolusu çamaşır suyu döksek temizlenmeyecek anıların üzerine şe-

rit çekmek ve o şeritten sonrasını yaşamaya bir şans tanımaktı hayatta.

Ne kadar şansımız kaldıysa.

"Dilberay Anneanne akşam yemeğine davet etti herkesi. Biliyor muydun?"

Derin bir nefes aldım gözlerimi kapatırken ardından kapıyı çarpıp motoru çalıştırdım. "*Herkes* kim?"

"İşte Efesler, Polat, Öktem'i bile... Tüm aile bir arada..."

Telefonu Beren'in suratına kapattım ve yan koltuğa attım ani bir refleksle. *Tüm aile birlikte*. "Aynen," diye fısıldıyordum kendi kendime, sağ şeritte hız limitini zorlarken yağmurlu yolda. "*Tüm* aile *birlikte*. Aynen."

Güvenlik bölgesine izni olmayan birinin giriş yapmaya çalıştığı çağrısını aldığım an kafamdaki kaskı çıkartıp koşar adımlarla tırmandım köprü altındaki patikayı. Basın mensuplarının sesi kulaklarımı tırmalıyordu, operasyonla ilgili gelen soruların ardı arkası kesilmiyordu ve en kötüsü de yasak olduğu hâlde herkesin elinde son model kamerala yakın çekim canlı yayın yapışıydı.

Kurulan çadırın içine girdiğimde istihbaratın kurduğu masalardan birinde tek başına otururken yakaladım Karam'ı. "Ne işin var senin burada?"

Daha yanına varmadan hissetmiş gibi dönüp omzunun üzerinden bakmıştı bana. Saçları uzamıştı epey ve kilo vermiş görünüyordu, ayrıca sakallarını da kesmediği için tanınmayacak hâldeydi. "Yakından görmek istedim."

"Tasmas da seni yakından görsün istersen, yaşadığın çıksın ortaya. Sonra istihbarat bahçesinde sıraya girer

halay çekeriz birlikte ha ne dersin?" Alaycı ve sınırı aşan bir tavrım olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Polat'ı masalardan birinde kulaklık atıp buraya bakarken yakaladığımda elimle Karam'ı işaret ettim. "Çıkarın bunu buradan."

"Kunt yapma!" Sandalyesi düştü şiddetle ayağa kalkışından.

Dönüp yere düşen sandalyeye baktım, ardından Karam'ın kendini tutmaya çalışıyormuş gibi bir ifade taşıyan yüzüne. "Otur yerine, adamın asabını bozma."

"Bir tek senin mi dünyan yıkıldı başına? Bir tek sen mi kaybettin?" Karşıma geçip suratıma diklendiğinde gözüm önümü görmüyordu aslında öfkeden ama bir şekilde kendimi tutmayı ve dışarı yansıtmamayı başarıyordum öfkemi. Nedendir bilinmezdi. Belki de aynı kanı paylaştıklarından. Belki de küçükken onu itip kakan mahalle çocuklarının hakkından geldiğinden. Belki de ilk mumu Karam yaktığından onun karanlığına. Ama bir nedenden. Ama bir şekilde.

"Senin dünyan bu kadar," dedim elimi yumruk yapıp gözünün önünde kaldırırken. Ardından serçeparmağımı kaldırdım ve "Sen bu kadarını kaybettin," dedim gözünün önüne getirirken. Ardından yumruğumu yeniden sıktım. "Benim dünyam da bu kadardı." Ardından bütün parmaklarımı kaldırdım ve elimi hafifçe salladım gözünün önünde, yanıma indirirken. "Ama ben tamamını kaybettim. Bir gecede. O yüzden siktir git şimdi karşımdan."

Çadırdan çıkarken Karam'ın arkamdan gelmeye niyetlendiğini ama Polat'ın önüne geçerek onu durdurduğunu görebilmiştim göz ucuyla. Basın kalabalığını tutan çocuklar zorlanıyor gibi görünüyorlardı ki birinin önüme mikrofon atışıyla adımlarımı durdurdum, sakince derin bir nefes alarak kaldırdım bakışlarımı omzumun üzerinden. Kadının teki kameramanı yanında, el sallıyordu bana.

Eğilip mikrofonu aldıktan sonra ağır hareketlerle kadına ilerlediğimde hiç istemediğim bir sessizlik oldu. Ardından mikrofonu kadına uzattım hiçbir şey söylemeden.

"Teşekkür ederim!" diye parladı kadın kocaman gülümseyerek. Neye gülümsüyordu bilmiyordum. Niye gülümsüyordu onu da bilmiyordum. Kim niye gülümsüyordu ki?

Ardından "Kunt Vidar Bey! Bu heyecanlı günde birkaç kelime konuşmak ister misin Kanal B mikrofonlarına?" dedi mikrofonu neredeyse ağzıma sokarcasına uzatmadan hemen önce. *Heyecanlı mı?* "En azından kayıplarınız hakkında birkaç şey söylemek istemez misiniz? Herkesin gözü kulağı sizde. Çember operasyonunun gizlice yürütüldüğü bu geçtiğimiz yıl içerisinde..."

Kaşlarım havalanırken daldığım toprak zemine baktım bir süre, ardından ağzımdan kesik bir nefes kaçtı. "Biraz daha konuşursan seni de, diğer basın mensubu arkadaşlarını da araçlarınıza bindirip defedeceğim ve alanın beş kilometre yakınına girmemeniz için karar çıktığından emin olacağım." Başımı kaldırıp doğrudan herkesin gözünün içine baktım, nihayet kalkanları tutan ve girişi engelleyen askerler de rahat bir nefes almışa benziyordu. "Ayak basan çatır çatır tutuklanacak. Oldu mu?"

Böylece teker teker sustular.

Yalıların birinin önündeki ekipten sıyrılan birinin, koşarak yanıma geldiğini fark ettiğimde kask ve kulaklığımı yeniden takıyordum. "Efendim hazırlıklar neredeyse bitti," dedi tabletinden birkaç yere tıkladıktan sonra ekranı bana uzatırken. Sualtına yerleştirilen kameralarla naklen yayın yapılıyordu istihbarata. "Cumhurbaşkanlığı ve meclis hazır bir şekilde naklen izliyorlar. Çadırdan gelecek onayla birlikte başlayacağız."

Annemin Halit Tasmas'tan sakladığı, her zaman bom-

baları aktive edecek bir şifrenin varlığını arayıp durmuştuk bunca zaman; boğaza bir nilüfer çiçeği çizecek şekilde yerleştirilen bombalara yaklaşamadığımız ve yaydıkları radyasyon sebebiyle görüntü bile alamadığımız için de hasar tahmini bile yapamıyorduk önceden. Yanılmıştık. Ortada sistemi aktive edecek bir şifre yoktu, varsa bile annemle birlikte yerin yedi kat dibine gömülüydü yıllardır; boğazın dibinde ne kadar patlayıcı varsa, her birinin yaydığı radyasyonu engellemek üzere geliştirilen cihazlarla çalışıyorduk sualtında bir süredir. Halit Tasmas'ın kırmızı bültenle aranıyor oluşundan sonra aldığımız uluslararası destekle, bugün burada yüzlerce çalışanla birlikte İstanbul'u sular altına gömme ve Türkiye'yi kalbinden yok etme planlarını kökünden kazıyacaktık ve eninde sonunda o bazlama suratlı herifi de bulup ait olduğu yere tıkacaktık.

Yıllarca, teker teker verecekti yaktığı bütün canların hesabını.

"Fasulyeyi fazla pişirmiş Nurcan ama acısı yerinde. Bu biberleri Ege'den getirttim sanarsınız ama buradaki seramda kendim yetiştirip kurutuyorum çocuklar. Eğer acıya hassasiyetiniz varsa bezelye tercih edebilirsiniz onu acısız yaptılar hanımlar..."

Tabak çatal sesleri. Bardaklara konulan sular, şaraplar, rakılar. Kâselerce salatalar. *Limon. Limon dilimleri var.* Sandalyemden kalkarken herhangi bir harekette bulunma veyahut ağzımdan tek bir laf çıkarmaya niyetli değildim ama bugünlerde zaten sebebini açıklayamadığım çok şey yapıyor ve söylüyordum bu yüzden bu da onlardan biriydi işte. "Yeter."

Anneannem, Melisa'dan istediği tuzluğa uzandığı sırada masadakilerin dikkati üzerime çevrildi. Zaten pek bir şey yapmıyorlardı, son beş dakikadır herkes zorla oturtulmuş gibi öylece tabaklarındaki yemeklere bakıyor ve boş gözlerle sofrayı izliyordu.

"Oğlum, oturur musun yerine?" Anneannemin sesi fazla sakindi. Fazla normal. Fazla herhangi bir gün gibi. Ama herhangi bir gün değildi bugün. Bugün ve diğer günler. Hiçbiri. Hiçbiri herhangi bir gün değildi artık. "Daha sürprizlerim gelmedi."

"Tatlıya kalabileceğimi zannetmiyorum," dedim cekетimi astığım sandalyeden alıp da sofranın etrafından dolaşarak salonda ilerlemeden hemen önce. O masada Melisa, Efes, Beren, Polat, Ali Baran, masamdan defettiğimi çok net hatırladığım ama içeride uyuyan bebeğinin hatırına sesimi çıkarmadığım Duru, Lalifer Teyze'm vardı. Karam, Öktem ve Esved davet edildiği hâlde gelmemişti. İyi ki gelmemiştiler yoksa elimden bir kaza çıkardı.

Ben niye buradaydım bilmiyordum. Sikeyim ki hiçbir bok bilmiyordum bugünlerde.

"Abi?"

Kapıya sert adımlarla yürüdüğüm saniyelerde köşelere bırakılmış bavulları fark ettim. Ardından kapıyı açtığı gibi kapatan Nurcan Hanım, çekingen bir bakış attı bana ve ortadan kayboldu o an. Kapının girişinde ikizler dikiliyordu.

"Mert? Mery..." Neredeyse tanımayacaktım, o kadar büyümüşlerdi ki. Mert boyuma iyice yaklaşmış, biraz kilo alarak zarganalık klasmanından kurtulmuş ve dalgalı saçlarını uzatmıştı. Meryem ise beline kadar gelen kıvır kıvır saçları, elbisesi ve topuklularıyla tam bir genç kız olmuştu artık. "Meryem?"

"Sana çok kızgınız," dedi Mert, kapının girişinde bavulları

itelemeyi bırakıp dimdik dururken. Meryem ardından çantasını portmantoya bırakıp Mert'in yanında durdu ve "Ama bekleyebilir çünkü nihayet evdeyiz," diye devam etti elleri belinde. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ne söylemem gerektiğini de bilmiyordum. Maç, Halit Tasmas, babam, çember ve daha birçok şey derken küçük kardeşlerimle bir çift laf etmeye bile vaktim olmamıştı son bir yılda. Devamlı gelmek isteseler de güvenli olmadığını söyleyip vazgeçirmiş ve hatta havalimanından geri çevirmekle tehdit etmiştim onları.

Anneannemin bahsettiği sürprizler, ikizler miydi?

Bir anda ikisi de yorgun adımlarla ilerleyip kollarımın arasına girdiklerinde, içime çektiğim oksijen ciğerlerimde asılı kaldı. Gözlerimi kapattım kollarımı beni bedenleriyle sıkıştırdıkları aradan kurtarıp onlara geri sarılırken, kaşlarım çatılmış ve burnum sızlamıştı nedendi bilmiyordum ama tutmam gerektiğini biliyordum sadece kendimi.

Ama ağladım.

"Koca koca adamlar, bir bakıyorsun gözlerine, zırıl zırıllar... Bıraksan bez bağlayacağım altlarına! Öyle erkek mi olur!" bağrışı yankılandı babamın zihnimde, kafamı kardeşlerimin saçlarına doğru eğmişken orada, *öylece*.

Olur baba. Sen de bir kez ağlasaydın annemin ardından, miras almasaydın bu acı ve ıstırap dolu kurallarını kendi babandan ve oturtmasaydın her sabah her akşam beni kendi dersini okuttuğun sıralara cetvelle sırtımda, bilirdin. Kalıplara sokmaya gerek yoktu hiçbir zaman.

Her kesiği bıçak açmaz.

Ve *"Bir şey olmaz,"* dediğin minik minik kesiklerden bir gün öyle çok kan akar ki *bir şey* olur.

Ölürsün kan kaybından.

11

KEFARET

Final

Omzuma çarpıp geçti bir kız grubu. Taşıdığım çanta yere düşüp de içindekiler dışarı saçıldığı an özür dileyerek yardım etmeye geldiler o an. Günlerden perşembe, soğuk ve karanlık bir sabahtı. *Hayattaydım.*

"Gerçekten çok özür dilerim, kütüphanede yer bulmak için koşuşturuyorduk... Cemre, kızım sen koş bize yer tut," dedi içlerinden en konuşkan olan bir diğerinin kafa sallayıp koridordan aşağı koşturmasını sağlayarak, sanırım birinci sınıflardı çünkü herkes bu saate kalanların kütüphanede yer bulamayacağını bilirdi.

"Önemli değil," diye mırıldandım kalemlerimi toplayıp bana verdiği an, ayağa kalkarken. Diğer her şeyle birlikte hepsini çantama tıkmıştım. Dolaba daha sonra sınavlarda ihtiyacım olabilecek birkaç şeyi bırakmaya gelmiştim okula.

"Karaca?"

İçlerinden biri, kıvırcık saçlı ve benden bir kafa boyu kısa olan ilerlemeye yeltendiğim an adımı söyleyerek beni durdurduğunda, çantamın fermuarını kapatıp omzuma astım ve tanıdık gelmesi için suratına baktım. "Tanışıyor muyuz?"

"Hayır, hayır..." Kendi lafını böldü kafasını iki yana

sallarken, kelimeleri birbirine karışmıştı. Daha çok eli ayağına dolanmış gibiydi gerçi. "Ben, seni... Haberlerden, yani... Orada görmüştüm de."

Dudaklarımı birbirine bastırdım gözlerimi üçünün de üzerinde gezdirirken. Diğer iki kız bana ne konuşulduğundan pek haberdar değilmiş gibi bakıyordu birkaç saniyeye kadar, ardından ifadeleri değişti ve birbirleriyle göz göze geldiler. "Anladım," diye mırıldandım yutkunurken, ne söyleyebileceğimi bilemeyerek. Ne söylemem gerekiyordu?

Haberlerde verildiği kadarıyla babam olduğu sanılan ama aslında hiçbir biyolojik bağımın bulunmadığı, sadece bir süre beni bir dağ evine hapsederek psikolojik işkence çektiren adam bir terörist evet. Doğu sınırından kaçmaya çalışırken çıkan silahlı çatışmada ağır yaralanarak hastaneye kaldırıldı ve öldürüldü. Boğaza tonlarca patlayıcı yerleştiren de o. Öldü sanılıp dünya basınında bile sansasyon yaratan Karam adlı boksör de abim, Kayram Koralin evet ya da Batuhan Tasmas. Ne derseniz artık.

Kunt Vidar Karyeli nişanlımdı evet.

Başka?

Kızlar bir şey söylemediler, ben de yoluma devam ettim sessizce. Koridorun sonundaki dolabımın şifresini girdikten sonra çantamdaki yedek notlarımı, birkaç kalem ve birkaç paket atıştırmalığı yerleştirdikten sonra kapatıp kilitledim ve etrafıma baktım.

Sessizdi koridor. Yalnızca pencerelerden bir tanesi aralıktı ve dışarıdaki kışın habercisi fırtınayı içeri buyur ediyordu sanki büyük bir misafirperverlikle o da.

İleride, koridoru paspaslayan kadın hava alsın diye açık bırakmış olmalıydı.

Tuvalete girip rüzgârdan mahvolan saçlarımı topladığımda, ellerimi yıkamak için eğildiğim an gömleğimin ara-

sından fırlayıp sarktı boynumdaki kolye. Ucunda bir yüzük vardı. *Tanıdık.*

Telefonum çalar çalmaz ellerimi kurulayarak cevapladım aramayı. "Efendim Öktem?"

"Doktor Marc sabahki randevunuzu iptal ettiğini söyledi psikiyatrla. Bir sorun yok değil mi?" Öktem'in sesinin arkasından gürlüyordu gök, dışarıda olmalıydı. Muhtemelen kafedeydi. "Annenin ilaçlarını yenilemek için akşam uğrayacakmış gerçi eve. Ağrı kesicilerinin dozunu artırması için ikna etmeye çalışacak Nilüfer Teyze muhtemelen, bir şey söyleyecek misin?"

"Ağrısının psikolojik olduğunu düşündüğümü söyledim," diye yanıtladım onu. "Randevuyu iptal etme sebebim de sınavlara iyi hazırlanamamış olmam. Dikkatimi dağıtacak şeyler yapmak istemiyorum, bir yabancının karşısına geçip geride bırakmaya çalıştığım geçmişimi bir saat boyunca anlatmak gibi."

Bir sessizlik oldu bir an. Bardak çanak sesleri geliyordu arkadan. Öktem kesinlikle kafedeydi, masaları ayarlıyor olmalıydı bu saatte. "Haklısın. Kafeye uğrayacak mısın bugün?"

"Öğleden sonra gelirim..." Ardından istemsizce gözlerimi etrafta gezdirdim. "Bugün o böğürtlenli ekşi tatlıdan gelecek mi?"

Öktem'in kısık sesli kahkahasını duydum telefonun diğer ucundan. "Geldi geldi. Çok satarsa sana bir dilim ayırırım, bu kıyağımı da unutmazsın artık."

"Unutmam," diye fısıldadım veda edip telefonu kaparken. *Ben hiçbir şeyi unutmam.*

Pediatride geçen bir günün ardından akşam 5'e doğru hastaneden ayrıldığımda, öğlen duran yağmur yeniden yağmaya başlamış ve tüm İstanbul trafiğini kilitlemişti bu

yüzden bir taksiye binip en yakın metro durağında inerek Öktem'in açalı çok olmayan kafesine ulaştım. Sahile çıkan sokakların birinde, oldukça aydınlık ve şık bir tasarımı olan, gençler arasında gittikçe popülerleşen bir yeri işletiyordu artık. Gazetedeki stajını ve okulu bırakmıştı. Biraz ileriye kitap-kafe konseptli başka bir yer açmayı düşünüyordu hatta. Hapisteki babası, Acar Tasmas'tan üzerine geçen mirası kullanmaya karar vermişti miktarı öğrendiğinde.

"Pek müşteri yok bugün, hayırdır?" Şemsiyemi kapayarak girdim içeri, Öktem beni merdivenlerde gördüğü gibi kasa arkasından çıkarak yanıma koşturmuştu.

Elimdeki şemsiyeyi alıp köşedeki kovanın içine bıraktı. "Sorma. Caddenin az gerisinde fena bir kaza olmuş, tüm trafik kilit. Berbat bir akşam. İnsanlar fırtına daha da kötüleşmeden evlerine dönüyorlar."

"Mahsur kaldık desene," diye mırıldandım etrafta gözlerimi gezdirirken. Bir pencere kenarını kestirmiştim gözüme, orada ders çalışabilirdim. "Bana bir *cappuccino* fırlatsan fena olmaz. Bir de şu tatlıdan... Şuraya geçiyorum bak." Gözümle işaret ettim en köşeyi.

Öktem somurttu. "Geç kuzucuğum geç. Kuş sütüyle mi istersin kahveni, eşek sütüyle mi?"

"Ha ha ha. Komik. Laktozsuz sütle lütfen." Dişlerimi gösterdim ona, her ne kadar gülümsemek istesem de. Öktem göz devirip gülerek tezgâh arkasında kaybolmuştu o an.

Masaya geçip bilgisayarımı kenara bıraktım, ardından notlarımı çıkarıp bir kalem ağzımda teker teker üzerinden geçmeye başladım. Her yerde ders çalışabilirdim, bir konserde masa altında bile; ışıklandırma ya da gürültü umurumda değildi. Duygu durumlarımı düzenlemek ve geceleri daha rahat uyuyup günüme odaklanabilmek adına gördüğüm altı aylık ilaç tedavisinin ikinci ayında, turp

gibi hissediyordum. Daha iyi yiyor, daha iyi planlamalar yapıyordum günüme dair; insanlardan ve tıp dünyasından destek alarak yeniden ayakta olmak kötü ya da muhtaç hissettirmiyordu, en önemlisi de buydu sanırım. Yavaş yavaş bırakmaya başladığımda şu an ihtiyacım olan yardımı, yavaş yavaş tek başıma kalmayı da öğrenecektim ayakta. Bacaklarından biri kırıldığında fizik tedavi görüp yürürken kolluklardan yardım alması gibi bir insanın, hastalanınca da, fiziksel olsun ruhsal olsun, ihtiyacı olan desteği alması çok önemliydi.

"Tıp mı okuyorsun? Çok havalı."

Gözlerimi kırpıştırarak elimdeki kâğıtlara baktım önce. Ardından başımı kaldırdım ve tepemde kocaman gözlerini açmış bir şekilde beni izleyen uzun boylu, dalgalı saçlı, en fazla on yedi-on sekiz yaşlarında olabilecek çocuğa baktım. O kadar yakışıklı bir çocuktu ki istemsizce ağzımdaki kalem kapağından utanmıştım.

Kalem kapağını alıp masaya bırakırken "Evet, dördüncü sınıf," diye yanıtladım onu. "Sen? Tıp mı düşünüyorsun?"

Yüzünü buruşturarak elini havada salladı. "Hayır ya. Ben ajan olacağım."

Kaşlarım havalandı. İstemsizce bal rengine çalan kahve gözlerini, kumrala kayan saçlarını incelemiştim. Bana birini hatırlatmıştı. "Bol şans. Benden havalı olacaksın."

"Belki diplomamı alır seni tavlamaya dönerim ha ne dersin?" diye sorduğunda gerçekten samimi bir şekilde gülmekten alıkoyamamıştım kendimi. "Ama abimi görmemen lazım, yoksa benim karizma firar."

Hımm'layarak gülümsedim ağzım kapalı. "Bilemiyorum, abin de senin kadar yakışıklıysa..."

"Gerçi onun nişanlısı var," dedi ellerini iç çekerek cebine sokarken. Üzerinde lacivert bir kazak ve kot pantolon

vardı ama vücudu iyi taşıyordu. "O yüzden boş olan bir ben varım elimizde yani. Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi iki," diye yanıtladım onu. "Sen?"

"Tüh ya..." Seslice nefes verdi ve kollarını göğsünde birleştirdi o an. Beni yeni girişli mi zannetmişti o az önce? "On sekiz olacağım bir ay sonra. Doğum günü partime gelmeye ne dersin?"

"Biraz hızlı gitmiyor muyuz?" Eğleniyordum.

"Senin gibi genç ve güzel bir kadını görenin hızlı olması lazım bence." Özgüvenli ve konuşkan bir çocuk olduğu belliydi. "Oturabilir miyim?"

Yaşına rağmen etkilenmiştim çocuğun karizmasından ve sempatikliğinden, tabii romantik anlamda değildi. Benim bir boy küçüğüm olsa, muhtemelen şu an karşımdaki çocuğun esmer versiyonu olacağından, benzetmiş ve sempati duymuştum sadece. Üstelik sıkılmıştım da açıkçası bütün gün derslerden. Hakkımda hiçbir şey bilmeyen biriyle ayaküstü sohbet etmek iyi gelirdi.

Elimle gösterdim karşımdaki sandalyeyi, ardından birleştirdiğim kollarımı masaya dayadım ve gülümsedim. "Yaşıtlarına göre dışadönük ve sosyalsin, aileden mi geliyor?" Gözleri hafif çekik gibiydi, birine benziyordu. "Genelde kalabalık bir ailede büyümüş çocuklar böyle konuşkan ve dişli yetişir."

"Çok garip, aslında çoğunlukta tek çocuk olup olmadığımı sorarlar," diye yanıtladı beni şaşkınlıkla. "Ama haklı olan sensin tabii, bence tek çocuklar büyürken fazla sosyal ve dışadönük oldukları için garip karşılanıp zorbalanırlar. Bu da onların genelde içlerine kapanmalarına sebep olur. Ama eğer kardeşlerle dolu, geniş bir ailede büyüdüysen sesini çıkarmayı zamanla öğrenirsin, böylece karakterinin geliştiği yıllarda seninle kalan bir özelliğin olur."

"On sekizine girmeye bir ay kaldığına emin miyiz?" diye sormadan edemedim ağzım bir karış açık. "İnanılmaz bilge biri gibi konuşuyorsun."

Çocuk sırıttı. Elini dalgalı saçlarına attı ve şirin bir ifadeyle karıştırdı. "Genelde öyle derler. Abime benzemeye çalışıyorum."

"Abini idol olarak görüyorsun sanırım."

"Abim *manyak* iyidir. İnanılmaz havalıdır. Gördüğün an var ya," diye mırıldandı elini düzleştirip kendi boynunu kesiyormuş gibi davranırken. "*Nakavt.*" İstemsizce yüzümde asılı olan keyifli ifadem düşmüştü o an. "Hesaplarıma göre birkaç yıl içinde gelişimimi hem fiziksel hem mental tamamlamış olacağım. O zaman tekrar karşına çıkarsam yaş farkını dert etmediğinde kendine çok yüklenme. Bu sıralar zaten, genç erkek-yaşlı kadın ilişkileri daha iyi yürüyor."

Kendimi tutamadım başımı geriye atıp kahkaha atarken. "Hadi ya?"

"Hem daha erken evleniyorlar. Senin erkek arkadaşın var mı bu arada ben böyle oturdum rahatsız ediyorum ama?..."

"*MERT!*" diye bir çığlık koptu o an, ikimizi de oturduğumuz masadan sıçratan. Karşımdaki çocuk, şok olmuş gözlerle başını geriye çevirdiğinde, baştan aşağı sırılsıklam olmuş uzun saçlı bir kız bu tarafa doğru yürüyordu öfkeli adımlarla. Sanırım sevgilisiydi.

"Benim *ikiz*," diye açıkladı adının Mert olduğunu öğrendiğim çocuk o an ve dünya durdu.

"Sana kaç kere dedim arabanın bagajından şemsiye alıyorsan geri koy diye?! Bu caddede park yeri bulmak ne kadar zor biliyor musun sen?! Kaç metre öteye park ettim geleceğim diye, şu üstüme başıma bir bak! Hayret bir şey

yani! Arıyorum arıyorum, açmıyorsun bir de?! MADEM bagajda tek bir şemsiye var, o zaman bari SÖYLE!..” Kız resmen nefessiz, elleri kolları havada uçuşurken öyle bir sinirle konuşuyordu ki ama ben söylediği tek bir şeye odaklanamamıştım bile.

Çünkü onun gibi görünüyordu. Islanınca kahveye dönen kumral saçları, hiddetle parıldayan altın hareleri vardı ela gözlerinde; kirpiklerini santim santim ölçsem, dudaklarının sus çizgisini kopyalayıp yapıştırsam üzerine… Aynıydı.

“Özür dilerim ya,” diye mırıldandı Mert o an, ayağa kalkarken, kız kardeşine. “Unuttum cidden, çıkmış aklımdan… Öktem Abla’dan alabiliriz belki şemsiye ödünç. Arabayı nereye park ettin?”

“Gerek yok, abim geldi.” Kollarını göğsünde bağladı *Meryem*. “Sizi de rahatsız ettim, kusura bakmayın. Bu beyinsiz benim kardeşim oluyor da, bu kaçıncı ama yaptığı bir bilseniz. Aklı bir karış havada…”

Mert o an, ikizine kaş göz yaparken ben istemsizce dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim. Meryem fısıldar bir sesle “Ne var be?” diye homurdandı kardeşine doğru, ardından oturduğum yerden ikisinin arasından kafeye giren silueti gördüm.

Üzerinde yalnızca bisiklet yaka siyah bir kazak, siyah bir pantolon vardı ve böyle bir ışınlandırmanın altında kısalttığı kumral saçları neredeyse sarı görünüyordu. Tezgâhın arkasından fırlayan Öktem bir anda önünü kestiğinde selamlaştılar, gülümser gibi bir ifadeyle gözlerini kafede gezdiriyordu ki burada ikizler arasında kaldığım manzarayı gördü ve hafifçe kaşları çatıldı, ardından bu tarafa ilerlemeye başladı. Aynı anda Öktem de elindeki tepsiyle arkasından geliyordu.

"Abin geliyor sanırım," diye mırıldandım Mert'e ve çocuğun abisine baktığı gibi alnına avucunu yapıştırışını izledim.

"Abi şimdi gelinir mi ya..."

"Kızım bu ne hâl?" diye sordu Kunt, Meryem'e doğru ama gözleri Meryem'in üzerinde gezindikten hemen sonra kaşlarını hafifçe çatarak gülümser bir ifadeyle bana dönmüştü. Ona gözlerimi büyülterek başını başka bir yere çevirmesini dilercesine baktığımda neden olduğunu anlamadı ama yine de gözlerini kardeşlerine çevirdi.

"Mert başımdan aşağı bir kova su döktü acımasızca," dedi Meryem kollarını göğsünde bağlayarak, trip atar bir tavırla.

Mert'in ağzı beş karış açık, neredeyse çenesi yere düşecekti. "Yuh! Abart!"

"Ne? Yalan mı? Aynı şey?!"

"Alt tarafı şemsiyen yok diye buraya gelirken ıslandın! Gelmeseydin?! Bekleseydin dursun yağmur!"

"Sanki duracak gibi yağıyor da çiseliyormuş gibi?! Şuna bak!"

"Neyse tamam tartışmayalım daha fazla yeni arkadaşımın önünde, rezil ettin zaten beni," diye homurdandı Mert en sonunda, benim sandalyenin arkasına kolumu uzatıp keyifle izlediğim tartışmayı sonlandırarak. "Ben Mert bu arada, gerçi anlamışsındır gürültüden. Kusura bakma yeniden. Adını sormamıştım, neydi?" Elini uzattı tutmam için.

Uzanıp elini tuttum ve hafifçe salladım. "Karaca."

Kunt'un ağzı aralanmıştı şaşkınca, kaşları da hafif kalkmıştı. *Yine mi?* diyordu sanki, ona Melisa'nın yaptığının bir oyun olduğunu kafasına vura vura söylemek istiyordum o an ama ağzımı açamazdım. Hoşuma gitmişti.

"Memnun oldum," diye yanıtladı beni Mert gülümse-

yerek gözlerimin içine bakarken, ardından Meryem'i tanıştırdı benimle. Ve Kunt'u. "Bahsettiğim abim. Gerçi sen beş metre öteden şey ettin ama..." Sonlara doğru başını çevirmiş, sesini iyice kısmıştı ama duymuştum yine de.

"Memnun oldum, Kunt ben," dedi o an Kunt, nedense sandalyemi iterek ayağa kalkmıştım. Elektrik almıştım galiba beyefendiden.

"Karaca." Uzandığı eli tutup sıktım, Kunt biraz fazla oyalandı elimle.

"Ne kadar yumuşak elleriniz var."

"Annem de hep öyle der. Krem sürüyorum sürekli test çözerken canım sıkıldığında," diye yanıtladım onu, en nihayetinde elimi çekmek zorunda kalarak. Mert'le Meryem'in arasında kafalarının karıştığına dair bir bakışma geçti o an.

Ama Kunt'un dudakları gülümser bir çizgi hâlinde, mesajı almış, eğleniyordu benimle birlikte. "Siz bu kadar güzelseniz annenizi çok merak ettim şimdi, eski dünya güzeli falan olabilir mi?"

Mert vahşice öksürdü o an ama ben aldırmadım. "Hep katılmak istemiş gençliğinde ama şartlar el vermemiş, maalesef... İsterseniz bu konuyu bir kahve eşliğinde konuşabiliriz baş başa."

"Hay hay," diye yanıtladı Kunt o an. Arkasından çıkan Öktem, gülüşünü profesyonel bir şekilde saklayarak tatlıyı ve kahvemi masaya bıraktıktan sonra "Kahveyi iki yapıyorum o zaman?" diye sordu Kunt'a doğru. Kunt başını sallamadan hemen önce "Sade," dedi Öktem'e. Öktem mesajı almış gibi ortadan kaybolmuştu.

"Nasıl ya?" diye sordu Mert araya girerek o an. Abisine bakıyordu bu yüzden yüzünü göremiyordum. "Abi ne yapıyorsun şu an?" Dişlerinin arasından fısıldıyordu abisine.

"Söyledim ben..." Yüzükparmağını kaldırmış, başparmağıyla işaret ediyordu abisine. Bahse varım yüzünü dönse, gözlerini belerttiğini de görecektim Mert'in o an.

Kunt *"Şişştt,"* ledi erkek kardeşine, neredeyse kahkaha atacaktım o an. O kadar komikti ki yüzüğünün olduğu eli ni pantolonunun cebine sokarken. Mert de Meryem de kocaman açtığı gözlerle izliyorlardı abilerinin bu sadakatsiz hareketini.

"Benim abim NİŞANLI demiş miydim?" diyerek döndü o an Mert bana, bir anda. Neredeyse irkilmiştim. "Şu an cebine soktuğu elinde ALYANS var da, eğer cebine sokmuş olmasaydı görürdün. Nişanlısı çok korkulacak biriymiş de. Ben daha tanışmadım şahsen ama korkuyorum yani. Bence sen de korkmalısın. Korkuyor musun? Kork bence. Efes Abi bile *korkunç biri* dedi."

Kaşlarımı çatarak Kunt'a baktım. "Efes bana *korkunç biri* mi dedi?"

Kunt gevşek ifadesini toparladı anında. "Ne zaman demiş?"

"Demiş işte," dedim başımla Mert'i işaret ederek. "Daha tanışmadığım insanlara beni nasıl tanıtıyor ya? Yaptı mı daha önce?"

"Yani bence kedileri eve soktuğunda söylemişse söylemiştir..."

"Bıraksam arabanın altında kalacak hamile bir kediyi eve soktum diye mi beyefendi beni deccal ilan etti yani? Hayret bir şey ya," diye söylendim *cık cık*'layarak. Ben elimi yaslayıp masadan destek alarak bir ayağımın ağırlığını diğer ayağıma verirken. Mert'le Meryem birbirine kaş göz yapıyordu o an. Ardından Kunt sıkılmış olmalı ki elindeki telefon, araba anahtarları ve cüzdan üçlüsünü ders notlarının üzerine bırakıp belime uzanarak beni kendine çekti ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Selam."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim. "Selam, o zaman."

"Nasıl ya?" Mert kısa süreli bir beyin donması yaşıyor olmalıydı ki sırılsıklam oluşundan asıl motorları zorlanması gereken Meryem bacağına hafif bir tekme atıp onu girdiği transtan çıkardı ve "Geri zekâlı," diye homurdandıktan sonra ıslak elini çocuğun üzerine sildi. Ardından bana uzattı. "Tanıştığıma memnun oldum Karaca tekrardan, adını daha önce kesinlikle duyduk ve ben hatırladım da aslında ama bu beyinsiz nasıl komple silmiş anlamadım. Hödük ya geldi sana yavşadı değil mi anında?"

"Yavşamadım!" diye söylendi Mert kendini savunurcasına bir hiddetle, bacağını tutup inlerken. "Medeni bir sohbet ettik biz Karaca'yla!"

Gülerek başımı salladım. "Kesinlikle medeniydi. İnanılmaz iletişim becerileri olan bir çocuk."

"Boşboğaz yani," diye söylendi Meryem, Mert o an ikizine alev alev gözlerle bakıyordu ama Meryem bir süre bu yağmuru yiyişinin acısını çıkaracağa benziyordu.

Notlarımı ve bilgisayarımı çektim böylece masanın bir kenarına. Öktem, Mert'le Meryem'e de içecek bir şeyler getirdi ve yaklaşık iki saat boyunca fırtınanın hafiflemesini bekledik. İkizlerin İstanbul'a sürpriz bir şekilde geldiğinden ve yılbaşına dek burada kalacaklarından haberim vardı ama doktorlar iyileştiğimden beri her şeyi hafiften almam gerektiğini söylüyordu bu yüzden görüştüğüm insanları, konuştuğum konuları epey kısıtlamıştık.

Kalbim çok zayıftı artık. Rus maçındayken içtiğim her nasıl bir zehirse, doğrudan kalbime giden damarlara saldırmış ve uzun bir süre kalbimi savunmasız bırakmıştı, bu yüzden birçok şeyi yapmam yasaktı artık. Tonla da ilaç kullanıyordum yalnızca kalp sağlığına yönelik.

Sedir denilen çocuk, neden Ayşen Abla'nın gönderdiği limonatanın içine zehir karıştırmıştı başta anlamamış ve oldukça garip bulmuştum ama sonradan öğrenmiştim gerçekleri.

Sedir, maç sırasında kendini bir odaya kilitlemiş ve başına sıkmış hâlde, bir intihar notuyla bulunmuştu. İstihbarat'ın edindiği bilgiye göre Halit Tasmas, Kunt'un çevresine konumlanan adamlardan Sedir'i genç ve toy olduğu için hedef alarak erkek kardeşini kaçırmış ve bir parmağını kesip Sedir'e yollayarak tehdit etmişti. Ailesi yalvar yakar *ne istiyorsa yap* dediklerini itiraf etmişlerdi Sedir'e, sorguya alındıklarında.

Behzat Karyeli haklıydı. Tasmas, kim olduğumu öğrendiği an beni öldürmek için harekete geçmişti.

Ama Tasmas ölüydü artık.

Dün, teşhisi onaylamak için otopsisine Behzat da Kunt da girmişti.

"Abi ya," diye homurdandı Mert, Kunt dördümüzün de olduğu aracı kafeden biraz uzakta bir sokakta durdurup kapının kilitlerini açtığında. "Biraz daha sohbet etseydik. Hem daha yeni tanıştık. Ayıp falan değil mi ya?"

"Değil." Kunt dönüp arka koltuktaki kardeşlerine baktı. Mert kalmak için bahane üretmeye çalışırken Meryem eve dönüp üzerini değiştirmek için sabırsızlanıyormuş gibi görünüyor, ikizine anlamsız bakışlar atıyordu. "Karaca'nın sınavları var. Çalışması lazım. Bu akşam bu kadarlık yeter."

Her ne kadar içimden biraz daha kalıp onlarla vakit geçirmek ve onlarla Dilberay Anneanne'nin evine dönmek gelse de kendi evime gidip birkaç saat daha ders çalışmalı ve uykumu almalıydım bu gece. Bu hafta zor bir hafta olacaktı benim için. Kendimi ve bedenimi zorlamamayı öğrenmeliydim.

"İyi," diye homurdandı Mert, ardından bana gülüm-

seyerek veda ettikten sonra Meryem'in ardından araçtan indi. Meryem'in buraya geldiği tatlı *Mini Cooper* hemen kaldırımın sağına park edilmişti, çocuklar kendileri döneceklerdi eve.

Artık tehlike yoktu.

Kunt direksiyonu kırıp sahil yoluna inerken arkama yaslandım ve uzanıp tavandaki bir düğmeye bastıktan sonra cam tavana düşen yağmur damlalarını izlemeye başladım. Önce ne yaptığıma baktı, ardından seslice nefes verdi önündeki trafiğe baktıktan sonra. "Karam gelmiş."

"Evden çıktığı yok ki," diye homurdandım bizimle oturduğu akşam yemeği sofralarını, sabah kahvaltılarını ve çay sohbetlerini düşünürken. Ona kapıdan içeri adım atamayacağını söylemiştim ama annemin lafının üzerine laf söyleyemezdim ve annem de abimi yanında istiyordu.

"Öyle değil," diye mırıldandı Kunt, bir saniyeliğine bana dönerek. "Sana gelmiş. Diz çökmüş önünde."

Gözkapaklarım ağırca kapanırken sertçe yutkundum o an ve bahsettiği günü hatırladım. Alarmımı kapatıp uyuyakaldığım için telaş içinde çıkmıştım evden, kapının önünde ne olur ne olmaz diye evi gözetleyen bir ekip vardı ve hatta ilk eve yerleştiğimiz gece nöbet tuttuklarında onlara Karam'ın eşgalini göstererek içeri asla sokmamalarını da tembihlemiştim güya ama Karam'ın eve giremediği ilk gece, annem bir şekilde öğrenip azarlamıştı ekibi. O günden sonra beni dinlememişti kimse. Kunt'un adını bile kullanmıştım şantaj yapmak için ama annemin lafını ikiletmiyorlardı.

O gün Karam bahçedeydi. Konuşmak istediğini söylemişti. Nihayet kestiği sakalları ve üç numaraya vurduğu saçlarıyla yaşında gösteriyordu ama gittikçe çöküyordu. Son zamanlarda nerede olduğunu, neler yaptığını ve hatta

bebeklerini kaybettikten sonra Melisa'yla aralarının nasıl olduğunu bile bilmiyordum.

Acelem olduğunu söyleyip yanından geçmeye niyetlendiğim an yağmur çamur demeden dizlerinin üzerine çökmüştü bahçede. Anlayamamıştım. Ağlıyor muydu? Gözlerinin içi kıpkırmızıydı. Nedendi? Neden olabilirdi? Düşünmek istemiyordum. Başım ağrıyordu. Kalp ritmim değişiyordu. Kalbimimi zorlamamam gerekiyordu. Geleceğe ve şu ana odaklanmalıydım, geçmişe değil.

Ama Karam ödeşmek istiyordu. Kefaretini öğrenmek istiyordu.

Ekin'le konuşmuştu.

Onu Mahzenler'deki o odadaya kim sokmuştu, bilmiyordum; Behzat Karyeli olma ihtimali yüksekti. Ya da belki de her şeyin açığa kavuşmasından ve detayların konuşulmaya başlanmasından sonra kendi kendine çözmüştü bir şeyleri. Belki de Esved'le konuşmuştular. Ya da Duru'yla bile karşı karşıya gelmiş olabilirdiler, Ali Baran'ın İstanbul'a taşınıp ailesini burada kurma kararı alışından sonra Dilberay Anneanne benim ölü olması gereken abimi bile akşam yemeklerine davet etmeye başlamıştı her ne kadar yalnızca bir kere gelse de.

Ve ölüm sessizliğinde otursalar da Melisa'yla yan yana.

Karam biliyordu. Benim abim, beni parmağıma batacak gül dikeninden koruyan abim küçükken; yakan topta dışlandığımda çocukların üzerine yürüyen, yan gözle bakan kim varsa kenara çekip susturan ve kendi gözünden sakınan abim benim; Ekin'in bana neler yaşattığı biliyordu. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Gözlerinden ve sessizliğinden anlamıştım.

"*Seni ilgilendirmez ki artık, sana ne,*" demiştim o an, ne diyebileceğimi bilemeyerek. "*Seni ilgilendirmez ki! Sen*

niye dertlendin ki böyle?! Seni ilgilendirmez ki artık!» Omuzlarından itip yere düşürmüştüm onu, bir ileri bir geri girip kendimi sakinleştirmeye çalışmıştım ama ne ben sakinleşebilmiştim ne de Karam onu ittirdiğim ıslak topraktan kaldırmıştı bedenini. Hatta o kadar uzun süre yatıp kalmıştı ki orada, bir süre sonra ekipten birileri yaşıyor mu diye kontrole gelmişlerdi.

Karam ertesi sabah evde unuttuğum bir ödev dosyasını içeren USB'yi getirmişti benim için hastaneye. Annemden istemiştim aslında, kapının önündeki çocuklardan birine vermeliydi. Ben odamda ders çalışırken annemin hazırladığı atıştırmalıkları getirip çayımı yenileyip duruyordu. İstemiyordum. Ama kalkanım düşüyordu yavaş yavaş, tuzla buz oluyordu yerde... Bastığımda paramparçaları batmayacak mıydı ayaklarıma? Abim yokken hayatımın en karanlık dönemlerinde yanımda, şimdi burada oluşu ne anlam ifade etmeliydi ki?

Ama varlığından bile haberdar olmadığı bebeğini kaybettiği günden beri o da iyi değildi. Annem sürekli birlikte olmamız gerektiğini, birbirimizden başka kimsemiz olmadığını söylüyordu. Dr. Marc tedavisinde epey yol katetmişti yaz boyu ve annem hiç olmadığı kadar iyiydi eskisine nazaran, en azından anda kalabiliyordu. Bir daha *Ayşegül* dediğini duymamıştım bana. Belki saçlarımın eski boyuna gelişindendi gerçi.

Alevhan'ı ilk gördüğümde hastane parkında tek başına sandviç yiyordu. Başta benimle konuşmamış ve yanına oturduğum gibi kalkıp gitmişti ama ertesi gün aynı yere termos ve iki kâğıt bardakla giderek ona da kendime de çay doldurduğumda, üşüdüğünden ve sıcak çaya ihtiyaç duyduğundan mıdır yoksa beni affetmeye kendini hazır hissettiğinden midir bilinmez söyleyeceklerimi dinlemişti.

Ölümün kıyısına kadar gelip de son dönüşü kaçırmadan hayata dönmem de etkili olmuş olabilirdi gerçi. Çok laf dökmeme bile gerek kalmamıştı geçen dönemki notları için. Bu kadar merhametli ve affedici oluşu, yalnızca iyiliğimi isteyip ağzının payını alarak hayatımı aylarca terk etmişken; bana yalnızca örnek oluyor ve kalbimi yeniden dünyaya karşı pozitif duygularla dolduruyordu. Ailenden, arkadaşlarından, arkadaş kalamadıklarından ve sana kötülüğü dokunanlardan bile çok şey öğreniyordun işte. Böyle bir yerdi dünya.

Gerçi Duru için aynı şeyi söyleyemeyecektim. Yalnızca formaliteden birlikte sofralara oturduğum biri olarak kalacak gibiydi. Her ne kadar bazen bebeğini tutmak ve yakından görmek istesem de... Elim uzanmıyordu Duru'ya. Esved onu affetmeden ben affedemezdim.

Dilberay Anneanne, Duru'nun bebeğinin kırkının kutlandığı akşam Kunt'la beni kenara çekerek sağlam bir *"En az üç çocuk istiyorum!"* konuşması yaptığında içtiğim çayı neredeyse fıskiye gibi tüm salona tazyikli bir şekilde armağan etmek üzereydim ki öksürükler içinde yutmayı becermiştim nasıl olduysa. Okuluma devam etme kararı aldığım için bütün bunlar için çok erken olduğunu benim yerine Kunt açıklarken, ben yanında domates kesilmiştim; neredeyse sofradaki çoban salatayla servis edilecektim.

Kunt o gece benimle sıcak-soğuk oynayıp kendi cebindeki yüzük kutusunu bulmamı sağlamış, ardından içinden çıkan aile yadigârı bir yüzüğü geçirmişti parmağıma. Evlenme teklifi etmeyeceği çünkü zaten onun olduğumla ilgili küstah bir konuşmanın ardından uğruna kırk gün kırk gece ağladığım yüzüğü çıkarıp kucağına attıktan sonra terk etmiştim odayı, o da en sonunda herkesin ortasında salonda önümde diz çökerek evlenme teklifi etmişti. Dilberay

Anneanne zaten çoktan nişanlı olduğumuz için Kunt'a gülmüştü bir posta ama annem o an ortaya çıkıp *"Benden kız falan istenmedi yalnız?"* muhabbeti yapmıştı. Bu yüzden tüm geleneklerin en kısa sürede en baştan sırasıyla yapılması kararı çıkmıştı aile meclisinden. Ben daha kaç kere nişanlanacaktım?

Polat'ın, hastaneden taburcu olduğum geceden beri haftalarca benimle karşı karşıya gelmemek ve iki çift laf etmemek için köşe bucak kaçtığını Beren sayesinde fark ettiğimde Kunt'un telefonundan ona mesaj atıp yeni evin arka bahçesinde kıstıralı birkaç gün oluyordu. *"Ben içirdim sana o zıkkımı. Kendi ellerimle verdim ya! Kendi ellerimle,"* demişti neredeyse saçlarını yolarcasına bir sinirle, onu konuşmaya ikna ettiğimde. Ali Fuat Dinçer bile son ana dek ring dibinde kalmam için yaptığı konuşmadan ve üzerimde kurduğu baskıdan dolayı özür dileyip kenara çekilmişti yalnızca ama Polat'ın bunu mesela hâline getirebileceğini tahmin etmeliydim. Bana uzatmadan önce bir yudum aldığını hatırlıyordum yine de Polat'ın, sonradan yapılan testlerde ortaya çıkmıştı ki zehrin dozajı Polat gibi sağlıklı ve benim üç katım bir erkeği yere serebilmek için yeterli değildi. Benim içindi limonata tamamen. Ve ben hepsini afiyetle içmiştim. Çünkü ben ne zaman limonlu bir şeyleri yarım bırakmıştım ki?

Eşarplı bir kadının beni Öktem'in kafesinin tuvaletinde sıkıştırdığı akşamı unutamayacaktım ama. Kapıyı kilitleyip *"Tuvaletler tek başına gitmek için fazla izbe yerler, dersini almadın mı Karaca?"* deyişi bir gece kâbusuma konu bile olmuştu. Gözlüğü ve eşarbı çıkınca da anlamıştım ki, o kadın Ünzile'ydi. Oğluyla birlikte ülkeyi terk ettiğini, Ali Fuat Dinçer'le hesaplaştığını ve son olarak bana veda etmek için bu yöntemi bulduğunu anlatmıştı. Benimle görüş-

mesi yasaktı. Ona yurtdışında yeni bir kimlik ve yeni bir hayat verilecekti. *Ben sen öldün diye çok ağladım. Senin yaşayamadığın hayat için çok ağladım,* demek istemiştim ona ama sadece hayatta olduğunu dünya gözüyle de görebildiğim için mutlu olmakla yetinmiştim.

Melisa bebeğini kaybettikten sonra çok konuşmuyordu ama ve beni en çok üzen kişi de oydu aslında. Eskisi gibi olmamışlardı hiçbir zaman Efes'le ve Karam'la da bir ilişkileri kalmış mıydı ortada bilmiyordum. Kimse, yine, her zamanki gibi Melisa'nın ne yaptığını bilmiyordu.

Anladığım kadarıyla Efes ve Öktem'in arası iyiydi ama. Her ne kadar dışarıdan bir dost bir düşman görünseler de kapılar kapandığında nasıl bir ilişkileri vardı bir fikrim olmasa da... İyi görünüyorlardı.

Beren ve Polat gibi. Benim dışımda anlayan olduysa muhtemelen ve kaçınılmaz bir şekilde Kunt anlamış olmalıydı gerçi ama konusunu hiç açmadığım için bilip bilmediğinden de haberim yoktu.

"Konuşmak istemiyorum Karam'dan," dedim düşüncelerimin iyice dağılmaya başladığını fark ettiğimde, trafikten neredeyse çıkmıştık. Kaç dakikadır sessizlikle boğuşuyordu Kunt, bir fikrim yoktu.

"Karaca... Abin Rusya'ya gidecek sanırım."

Çatık kaşlarımla kaldırdım başımı ve şaşkınlıkla baktım Kunt'a bir süre. "Nasıl yani?"

"Bayağı. Orada çalışmak için. Bir çeşit askeri program. Melisa'dan duydum, her ne kadar artık bir ilişkileri olmasa da bebek mevzusundan sonra..."

"Yine gidiyor yani," diye mırıldandım önüme dönerken. "İyi. Defolsun gitsin."

Kunt'un eli, dizimin üzerinde boş boş duran elime uzandı ve parmaklarını benimkilere kenetledi o an. "Öyle söyle-

mek istemediğini biliyorum. Belki merhametinin kırıntısını göstermek istersin diye söylüyorum, *çok geç olmadan*. Bir konuşursun."

Kırpıştırıp durdum gözlerimi o an, önüme bakarken. *Karanlığa*. Abimle bir süre daha konuşmak istediğimi düşünmüyordum, buna hazır hissetmiyordum. Eğer gidiyorsa bu kendi tercihiydi, üstelik annemi burada bırakacağını da düşünmüyordum bu da demek oluyordu ki fırsat buldukça ziyaretine gelecekti.

Çok geç olmadan. Nedense Kunt'un sözlerinden, yalnızca bu üçü tırmalamıştı kulağımı.

Kunt, aracını annem ve Öktem'le kaldığım iki katlı müstakil evin önüne çektiğinde bahçe duvarlarının etrafında dolaşan ekipten ayrışan biri vardı aralarında. Elinde kapalı bir şemsiyeyle dikiliyordu, bu da bir süredir beklediği anlamına geliyordu.

"Yine niye gelmiş bu?" diye söylendiğini duydum Kunt'un, nefesinin arasında mırıldanırcasına. Esved'i en son gördüğümde kalabalık bir ortamda olduğumuz için yüz yüze konuşmaya fırsatımız olmamıştı asıl önemli konulardan, o yüzden onu böyle evimin önünde dikilirken görmek tüylerimi diken diken etmişti istemsizce.

Kunt'la aynı anda araçtan indiğimizde bahçe kapısından girmeden hemen önce göz göze geldik. "İçeride bekler misin beni?"

Karşımda durmuştu tam, gözlerimin içine ona kafamın içinde her ne tilkiler dönüyorsa anlatmam için bakıyordu biliyordum ama söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu ona. *Çok şey vardı aynı zamanda*. Elini boynuma yaslayıp başını eğerek saçlarımın üzerinden öptükten sonra döndü ve bahçe yolundan yürüdü eve doğru. Esved de ben de gidişini izledik.

"Tamamen iyileşmiş görünüyorsun," diye girdi lafa o an Esved, korumalardan uzakta; bahçedeki çardağa geçmiş ve birbirimize dönerek yan yana oturmuştuk. "Geçen sefer bir halsizlik vardı üzerinde, kara bulutlar tepende geziniyormuş gibiydi."

"Kara bulutlar hâlâ tepemde geziniyor Esved." Ceketimin uçlarını birleştirip fermuarını çektikten sonra kollarımı göğsümde birleştirdim. "Buraya neden geldin? Olanlar hakkında bir süre kimseyle görüşmek istemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum, ben biliyorum da..." Bakışları yere düştü bir an, sertçe yutkundu. Oldukça yorgun görünüyordu Esved. Bir süredir adliyede çalıştığını ve programının yoğun olduğunu biliyordum, tüm yazı iyileşerek geçirmiş ve ardından sonbahar sezonuyla birlikte işe başlamıştı. "Karaca, Kunt *bilmiyor* hâlâ. Bu nasıl iş ben anlamadım."

Gözlerimi kaçırdım Esved'den, arkama yaslanarak ellerimi kucağımda birleştirdim ve bir süre öylece boşluğu izledim. Esved, Ferman Egemen'in Ekin'i sakladığını düşünerek onu takip etmişti aylar önce ve çok başka bir gerçeği öğrenmişti. Fark edildiğini anlayıp kaçmaya çalıştığı sırada ise kaza yapmıştı. Buraya kadar her şey normaldi, ta ki Esved'in yoğun bakımda olduğunu bilerek rahat bir nefes alan Ferman Egemen, durumunun iyiye gittiğini öğrendiğinde onu zehirleyerek öldürmeye çalışana kadar.

Şimdi sırrı ikimiz biliyorduk, Behzat Karyeli'yle beraberse *üçümüz*.

Ve üçümüzü de içten yiyip bitirecekti eğer bir an önce herkes öğrenmezse.

"Esved ben... Düşünüyorum hâlâ. Bilmiyorum nasıl söyleyeceğimi. Bir yandan da Behzat Karyeli sıkıştırıyor. Geçen gün... Adam okuluma ufak bir ziyarette bulundu biliyor musun? Kimsenin haberi yok. Alttan alttan tehdit

etti sanki beni. Anlamadım. Kaldıramıyorum artık hiçbir şeyi. Ben şimdi bir bomba patlatırsam da bir taşına elleğim sıralı domino taşları gibi patır patır her şey yıkılırsa... Kaldırabileceğimi düşünmüyorum. Herkese sorun olmadığını söylüyorum ama burada bir ağrı var sürekli." Elimi kalbime götürdüm. "Ve bu artık, fiziksel bir ağrı da. Kronikleşen baş ağrım da. Bir noktada öğrenecek..."

"Ben söylerim," diye pat diye lafımı kesti o an Esved. "Ben söylerim. Behzat Karyeli bana ne yapabilir ki? Sen de o an öğrenmiş gibi yaparsın..."

"Ben Kunt'a yalan söylemem."

"Sır saklayarak yalan söylemiş olmuyor musun?"

"Farklı şeyler..."

"Değiller," diye bir kez daha lafımı kesti Esved. "Değil ve sen bunu herkesten daha iyi biliyorsun. Buraya bu konu hakkında konuşmak için geldim yalnızca Karaca. Daha fazla yormayacağım seni, zaten okulun yeterince yoruyordur." Ayağa kalktı bir an sakince, ellerini ceketinin ceplerine soktu sıcak nefesi dışarı duman hâlinde çıkarken. "Ama toparlandığını görmek güzel."

"Yavaş yavaş..." Başımı eğmiştim.

"Kararın ne olursa olsun, sana uyacağım ve saygı duyacağım. Bunu bil."

Esved başımda dikiliyordu beni hüzün dolu gözlerle süzerken. Ona baktığımda sözlerinin ardındaki samimiyeti görebiliyor, ona güvenebileceğimi biliyordum ama haklıydı. Ben sadece uzatıyordum, zaman kazanıyordum, fay hattını yokluyordum.

Ama fay hattı kırılacaktı. Yakında.

Esved'le vedalaştıktan sonra eve girdim. Kapıda botlarımı çıkartıp bir çift terlik geçirmiş ayağıma, odama doğru yürüyordum ki annemin televizyon karşısında bir leğen

meyveyi kesip Kunt'la Öktem'e yedirdiğini gördüm; hayret ki bu akşam Karam yoktu.

"Kızım elma yesene biraz!"

"Yorgunum anne," diye mırıldandım odamın kapısını açıp ışıkları yakarken. Ardından ceketimi de çıkardım ve yatağımın üzerine oturdum.

Kunt saniyeler sonra odama girmiş, kapıyı ardından kapatmış, pencere kenarına yaslanarak beni izlemeye başlamıştı. "İyi misin sen?"

"Annem nişanı bile yok saydığı için burada kalmayı düşünüyorsan bir daha düşün derim çünkü mutfakta iki metrelik bir oklava var bildiğim kadarıyla."

Kunt istemsizce güldü bakışlarını kaçırırken, gamzeleri belirginleşmişti yanaklarında. "Mesaj alındı," diye mırıldandı yaslandığı yerden kalkıp kollarını sallayarak tembel hareketlerle kapıya yürürken. Hastaneden taburcu olduğumdan beri bana kırılgan bir nesne gibi davranıyordu, ben de her yüzüne baktığımda bağır çağır söylemek istediğim şeyi hâlâ hafızamın bir köşesinde saklı tuttuğumdan mıdır bilinmez güven veremiyordum istemsizce ona. Fark ediyordu bunu ama sormuyordu. Hiç üzerime bile gelmiyordu. Ne kadar alan istiyorsam tanıyordu, ne kadar zaman istiyorsam veriyordu... Sabırlıydı bana karşı. Hiç yıkılmaz bir sabrı vardı.

Günlerimi yoğun bakımda geçirdiğim haftalarda ne yapmıştı, nasıl hissetmişti bir kere konuşmamıştık ama hareketlerinden anlayabiliyordum ne kadar korktuğunu. Efes, Kunt'un öfkesinden bütün sorgulara girdiğini ve özellikle Halit'in adamları söz konusu olduğunda omuzlarına kalem saplayıp yerden yarım metre yukarıda boğazlarında eliyle teker teker aldığını söylemişti itirafları.

Kalkıp arkadan sarıldım ona, kollarımı önünde birleşti-

rerek. Yanağımı sırtına yaslamıştım. "Yarın akşam benimle bir yere gelir misin?"

Ufak bir sessizlik oldu önce, Behzat Karyeli'nin bakışları zihnimde yankılandı ve Kunt'u oraya götürmemem için yapabilecekleri ama hepsi, tüm o düşünceler Kunt bileklerimden tutarak bana doğru döndüğünde çenemi iki parmağı arasına alarak yüzüme eğildiğinde uçup gitmişti. "Ben seninle, cehennemin dibine..."

Ama bir elim çoktan ensesinde yerini bulmuştu bile ve cümlesini tamamlamasına bile izin vermeden kafasını kendime çekerek dudaklarına uzunca bir öpücük kondurdum. Bir saniye ya sürdü ya sürmedi, çekileceğimi anladığı an boynuma kapandı avucu ve diğer kolu belime sarılırken beni kendine çekerek hiç tereddütsüz dudaklarımı esir aldı. Hiçbir zaman bir parçayla yetinmeyecekti, bunu biliyordum; her defasında alabileceği kadarını almaktan da çekinmeyecekti, bunu da biliyordum. Ve seviyordum bunu. Sessiz bir yemin gibi. Ötesine ihtiyacım bile yoktu.

O gece sabaha kadar uyuyamadım dönüp durmaktan yatakta. Bir süre çok düşünmekten delirecek gibi hissettim, kalkıp birkaç bardak su içtim ve ardından da tuvalete gitmelerim başladı. Tavanı izleyip duruyor ve bir işaret bekliyordum, ne olursa... *Yap. Yapma.* Bu onu kıracaktı. Kırılabileceğini bile bilmediği bir yerden hem de paramparça edecekti bu onu. Biliyordum. Yaşamıştım. Yolumu kaybetmiştim. Nasıl başa çıkacağımı bile bilmiyordum, göstermek isteyen herkese hayatı zehir etmiştim. İstemiyordum çünkü. Geri dönsem, sonsuza dek sürdürülebileceğini bilsem belki de hiç bilmemeyi tercih ederdim ama...

Ama... İşte. İnsanın elinden, sahip olması gerektiğini bile bilmediği seçimleri alınınca soğuk bir kış ayazında çıplak ayakta yürüyormuş gibi hissettiriyordu hayat uzunca

bir süre. Sonra da o soğuk hissinden hiç kurtulamadığın için, sobanın yanından ayrılmadan kat kat giyinsen de fayda etmiyordu. Hiçbir şey, hiçbir yer, hiçbir söz ve hiçbir insan seni yeterince güvende hissettirmiyordu.

Hissettirmemeliydi belki de. Dayamamalıydı hiçbir insan sırtını, hiç kimseye; ne bir insana ne bir söğüde.

Ve hayat bunu öğretmek için o güvendiğin dağları yıkıp duracaktı ölene dek. Gözünü kapadığın ne varsa çok güvendiğinden, sen temkinli hareket etmeye başlayana kadar gözüne sokacaktı. Tıkarsan kulaklarını, zihninde yankı yapacaktı. Dokunmazsan teninin altında hissedecektin, o kadar yakınında olmalıydı çünkü bu hep.

Şüphe.

Kancasını geçirdiği her kimse önce avı, sonra da avı avlayan avcıyı öldürür.

Herhangi bir günmüş gibi kalktım o sabah yataktan. Bir duş alıp saçlarımı kuruttuktan sonra kırmızı atkımı geçirdim boynuma ve saçlarıma da sardım, ardından siyah bir kazak-pantolon kombini üzerine kabanımı giyerek çantamla çıktım. Sabah derslerine katıldım, öğle yemeğini Alevhan ve yeni tanıştığım arkadaşlarla yedim; ardından akşam 6'ya kadar hastanedeydim.

"Üşümüşsün."

Arabaya bindiğim gibi yüzüme çarpan sıcağı hissetmiştim. Kunt da uzanıp yanağımdan öperken ne kadar üşüğümü sanırım. "Eh. Biraz."

"Nereye gidiyoruz?" Telefonunu uzattı bana, haritalar açıktı. Adresi navigasyona girmemi istiyordu.

Atkımı çıkarıp kucağıma bıraktıktan sonra emniyet kemerimi taktım ve navigasyona adresi girdim. Aracın ekranına yol tarifi otomatik yansıdığında, telefonu da bacağının üzerine bırakmıştım. Kunt yavaş yavaş trafiğin arasına

karışıp çevreyolundan tarif edildiği gibi sürerken hafifçe çattığı kaşlarıyla navigasyonun çizdiği varış noktasını incelemeden edememişti. "Burası neresi?"

"Bir köy."

Gülercesine bir ifadeyle baktı bana, göze göze geldiğimizde suratını inceliyordum. Değişecekti. Böyle kalmayacaktı çok değil, bir saat sonra. Bir şeyler kökünden değişecekti hem de Kunt'un hayatında ve ben bunu şimdiden hissedebiliyordum.

Sırf bunun için bile nefret ediyordum Behzat'tan.

"Bu taraflara kışın ilk karının düştüğünü söylüyorlardı haberlerde," diye mırıldandı Kunt bir süre sonra, yorgun olduğum için koltukta hafifçe ona doğru dönerek uyuyakalmış olmalıydım. Elini elimin üzerine koymuştu ve ben de fark etmeden diğer elimi de üzerine koyarak kafeslemiştim onu, sanki güç almak istercesine.

"Geçen sene yılın ilk karı yağdığında nefret ediyordum senden," diye söylendim ağzımın içinde, istemsizce. Her nefes alışımda kalbim bir başka acıyordu bugün. Almayı unuttuğum bir ilaç var mı diye ilaç kutumu bile kontrol etmiştim.

"Teşekkür ederim bu bilgiyi benimle paylaştığın için." Kunt güldü. "Bilmesem de olurmuş."

"Yüzümden okuyamıyor muydun yani?" Gözlerimi açtım yavaşça, hava iyice kararmıştı. Navigasyon on dakika gösteriyordu yalnızca.

"Okunmaz mıydı hiç?" Seslice nefesini üfledi Kunt. Altın hareleri yüzüme çevrilirken elimi kaldırıp üzerine bir öpücük bıraktıktan sonra önüne döndü, bir dağı tırmanmış ve şimdi de bir vadiye kurulmuş kasabaya iniyorduk. "Kara gözlerinde konfetiler gibi patlıyordu nefretin. Birkaç saniyeden fazla bakınca ben de kendimden nefret ediyordum artık."

"Neden alyansını takıyorsun?"

"Sen neden takmıyorsun?" Alyansının olduğu elini kaldırdı. "Çıkarmam bu arada."

"Annem nişan kesilmeden uğursuzluk getirir çıkar dedi, ben de boynuma astım." Diğer elimi kazağımın içinden boynumdaki zincire götürdüm. Karayel'in dişi de bendeydi.

"Bitanem biz daha kaç kere nişanlanacağız?" Hafifçe oturduğu koltukta yükselerek aynadan içinden geçtiğimiz çukuru inceledi, köy yolu epey bozuktu. O gün Ferman Egemen'in aracıyla geldiğimizde de epey sallanmıştık. "Bir sonraki evreye hiç geçemeyecekmiş gibi hissediyorum artık."

"Birileri eksikti hep. Bu sefer tam olsun. Herkes olsun." Omuz silktim.

Kunt gülümseyerek yüzüme baktı o an yanağımdan bir makas alırken. Yüzümü buruşturarak başımı çevirdim. "Ya! Acıdı."

"Makas aldım alt tarafı."

"Sen kendi gücünün farkında değilsin cidden."

"Öyle mi?" Navigasyonun da sonlanmasıyla birlikte Kunt yavaşça frene basarak arabayı durdurduğunda, emniyet kemerini çözüp bana doğru uzandı ve gözlerime daha da yakından baktı, az önce makas aldığı yanağıma elinin tersini dokundurup dudaklarını bastırmadan hemen önce.

"Çocuk muyum ben öpünce geçsin?"

"Sen öpünce benim acım geçiyor ama."

"Hep süslü süslü şeyler söylüyorsun, kanıyorum," diye homurdandım arabadan çıkarken, huysuzca. Kunt kahkaha atıyordu neredeyse ve sevinçli gelen sesi kalbimi o kadar acıtıyordu ki fiziksel olarak hissedebiliyordum.

"Gerçeklere kanılmaz," diye mırıldandı aracın önünde benimle buluşurken el ele tutuşmuştuk.

Kasabanın ortasında eski, büyük bir havuz vardı. Çev-

rede esnaf, en köşede bir ırmak manzarasına doğru eski bir restoran... Kunt'u elinden o restorana doğru çekiştirdim, her ne kadar ayaklarım attığım her adımda titrese de.

Bak Kunt... Duymak istediğin bir ses var burada. Bir süredir burada. Sanki birini arıyormuşçasına, bir hasret ve acı içerisinde hiçbir şey hatırlamasa da; adını Ayşe koymuşlar, yüzüne de peçe takmışlar.

"Burası neresi?"

"Bir yer," diye mırıldandım tahta merdivenleri çıkarken, içeriden insan sesleri geliyordu. Sohbet, çatal, bıçak...
"Bir süre önce biri getirdi beni."

Kunt'un kaşları çatılırken hafifçe, tahta kapıyı ittirdim ve oldukça loş bir ortamı olan restorana adımımı attım. Kunt da elimi bırakmadan peşimden girmişti. "Ne zaman?"

"Bir süre önce."

Bak Kunt... Bunu bilen biri vardı. Başından beri olmasa da, bir süredir. Ama sesini çıkarmadı. Çünkü operasyona olan katkısı veya zararını öngörmek imkânsızdı.

Tahta masalardan birine geçtik, iki kişilik olana. Kabanımı çıkartıp sandalyeme astım Kunt'un da yaptığı gibi, ardından çok tatlı bir teyze iki menü bıraktı önümüze. Servis tabakları ve bardaklar ters çevrili duruyordu masada. Oldukça tarihi, eski ama buranın yerlisi ve kasabayı gezmeye gelen turistler tarafından ilgi çeken bir yerdi.

Bak Kunt... Benim göğsümde, acısı hiç geçmeyen bir yangının küllerinin izi; senin yüzünde birazdan, hayal kırıklığı ve hasretin ölümcül sessizliği... Biz buradan bir başımıza sağ çıkamayız. Biz buradan yalnızca, birlikte; yeni bir hayata, yeni bir başlangıca çıkarız seninle.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Kunt, her ne kadar kiminle ve ne zaman buralara kadar geldiğimi sormak istese de üzerime gelmeyerek. Her adımımdan haberi olan adam bir

yıldır, nasıl buraya gelişimi öğrenmemiş olabilirdi ki? Haklıydı. Eğer kafasında tilkiler dolanıyorsa ne yaptığıma dair hiçbir fikrinin olmadığı o günle ilgili, haklıydı...

"Hımm... Ne yiyoruz bakalım?" diye mırıldandı menüye göz gezdirirken. Bir süre sonra garson teyze siparişi almaya geldi, ardından restoranın hemen üstümüzdeki asmakatına bir amca çıktı ve bir ney aldı eline. Sandalyesine oturdu. Hemen yanındaki gitarı ise genç bir oğlan alıp oturdu amcanın yanına. Geriye tek bir sandalye kalmıştı boş, birazdan o da dolacaktı...

"Gergin görünüyorsun."

Ne yapacağımı bilemez bir şekilde gözlerimi etrafta, insanların üzerinde gezdiriyordum ki Kunt'un masadaki nihai sessizliği bozmasıyla yüzüne bakmak zorunda kaldım yutkunarak. Ama boğazımdaki yumru geçmiyordu. Ben, ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. "Nereye kadar geldik düşünüyor musun hiç şu bir yılda?"

Bana, beni anlamak istercesine bakıyordu altın hareler ama anlayabileceğini zannetmiyordum. En azından şu dakikalar içinde.

Asma katın ışıkları söndü. Mikrofon kontrolü yapılmıştı.

"Canlı müzik mi var?" diye sordu Kunt o an, gergince bize yemeklerimizi servis eden garson çocuğu izledim bir süre Kunt'un sorusunu cevapsız bırakarak. Garson gidene dek uzanıp masanın üzerinden elimi yakaladı önce, ardından "Karaca, neyin var?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Bak Kunt, ben haklıymışım. Kardelenmiş aykırı çiçek. Senmişsin Kardelen.

Tüm restoranda yankılanan ney sesiyle birlikte, kendime daha fazla hâkim olamayarak kırptığım gözlerimden yaşları akıtmaya başladığım an Kunt şok içerisinde yüzümü izliyordu ki bir anda sandalyesinden kalktı yanıma gel-

mek için elimi bırakmadan ama o an, tam o an bir kadının sesi doldu kulaklarımızdan içeri.

"*Bu bendeki, bir dert ki anlatamam kimseye,*" diyordu kadın şiirinde. "*Kulak verip de beni dinler misin, Kardelen?*"

Boştaki elimi ağzımın üzerine kapatarak nefes almakta zorlandığım ve hıçkırıklarımı boğazıma dizdiğim dakikalarda, Kunt'un yüzünde öyle donuk bir ifade vardı ki. Yüzüme bakakalmıştı öylece.

"*Mis gibi sıla kokan eş, dost mektuplarında... Taze güller yeşerir eski anılarında,*" diyordu kadın, peçesinin altından mikrofona. Kunt'un elini öyle bir tutuyordum ki parmaklarım kırılacaktı sıkmaktan ama bırakırsa ölecektim sanki oracıkta acıdan. Ben böyle hissediyorsam, ben böyle bir acı çekiyorsam o nasıl hissediyordu?

Gözlerinden boncuk boncuk akan yaşları yüzünü sıvazlayarak sildi o an, ardından başını çevirip yukarı baktı.

"*Hatıralar dolu gurbet anılarında, hasret denen o türküyü söyler misin Kardelen?*"

Bak Kunt, Aliye Hanım'ı o gece ne Halit Tasmas'ın ateşi ne de Behzat Karyeli'nin silahından çıkan kurşun öldürebildi. Onu buz gibi karadeniz sularından çıkardılar, kim olduğuna ve geçmişine dair hiçbir şey bilmezken ve gözleri kör sayılabilecek kadar görmüyorken buraya yerleştirip burada tuttular. Yüzü tanınmaz hâlde yanıklardan ama bir oğul, annesinin sesini unutmaz. En son ne zaman duymuş olursa olsun, hatırlar...

Bak Kunt. Kardelen sensin. Sana söylüyor her seferinde bu şiiri annen. Ne yaptığını bile bilmezken seni çağırıyor umutsuzca, çaresizce yanına... Seni çağırıyor Kunt.

Bak Kunt... Aramızda kalan, son bir karışı da ben kapadım. Arif Amca'nın tüfeğinden çıkan kurşun yıllar önce, kurdu delip karacaya saplanmış ama bizim hikâyemizde

delen karı delmiş, Kardelen; karanlığım içinden aydınlığa açan o çiçek.

Alkışların ardından Kunt'un ayaktaki cüssesine yönelen soru işareti dolu bakışlar, garip bir sessizliğe ve garsonların bile yaptıkları işi durdurarak kolonlar arasından bu tarafa bakmalarına sebep oldu o an.

"Teşekkürler," dedi Aliye Hanım, kadife gibi yumuşak bir sesle mikrofona doğru.

Ve Kunt, üzeri tozlanmış o kelimeyi geçmişin sandığından çıkardı hasretle. "Anne?"

TEŞEKKÜRLER

Sanırım sonsuza dek *Siyam*'ı yazacağımı düşünüyordum 21 Aralık 2020 gecesi başladığımızda fakat yıl 2024 olmuştu ve bizim etmemiz gereken bir veda vardı artık.

Siyam benim yazdığım ilk roman değil, dolayısıyla verdiğim ilk final de değil. Daha önce de hiç istemediğim vedalar ettim, her bir kitabım ve son sözleri benim için fazlasıyla değerli. Umarım siz de bu son sayfayı çevirdikten ve kitabı rafınıza koyduktan sonra arada bir tozunu almayı unutmazsınız, bir yazar olarak tek dileğim bu olur. Bir de ne zaman yalnız hissetseniz kitabı tekrar aralayıp okumanız tabii...

Teşekkür ederim benimle her bölümde ışıkları bir kez daha açıp buluştuğunuz için. Şimdi onlar, izin verirseniz, sizin için ışıkları açacak başucunuzda; rafınızda, masanızda, yastığınızın altında...

Vedalar gerçek anlamda *veda* olmak zorunda değil eğer siz göğsünüzde yer yaptıysanız insanlara, kitaplara, anılara... Hep sizinle kalırlar onlar orada. Oraya iyi bakın. Kendinize de öyle.

Sevgilerle,
Beyza